GENTRY LEE

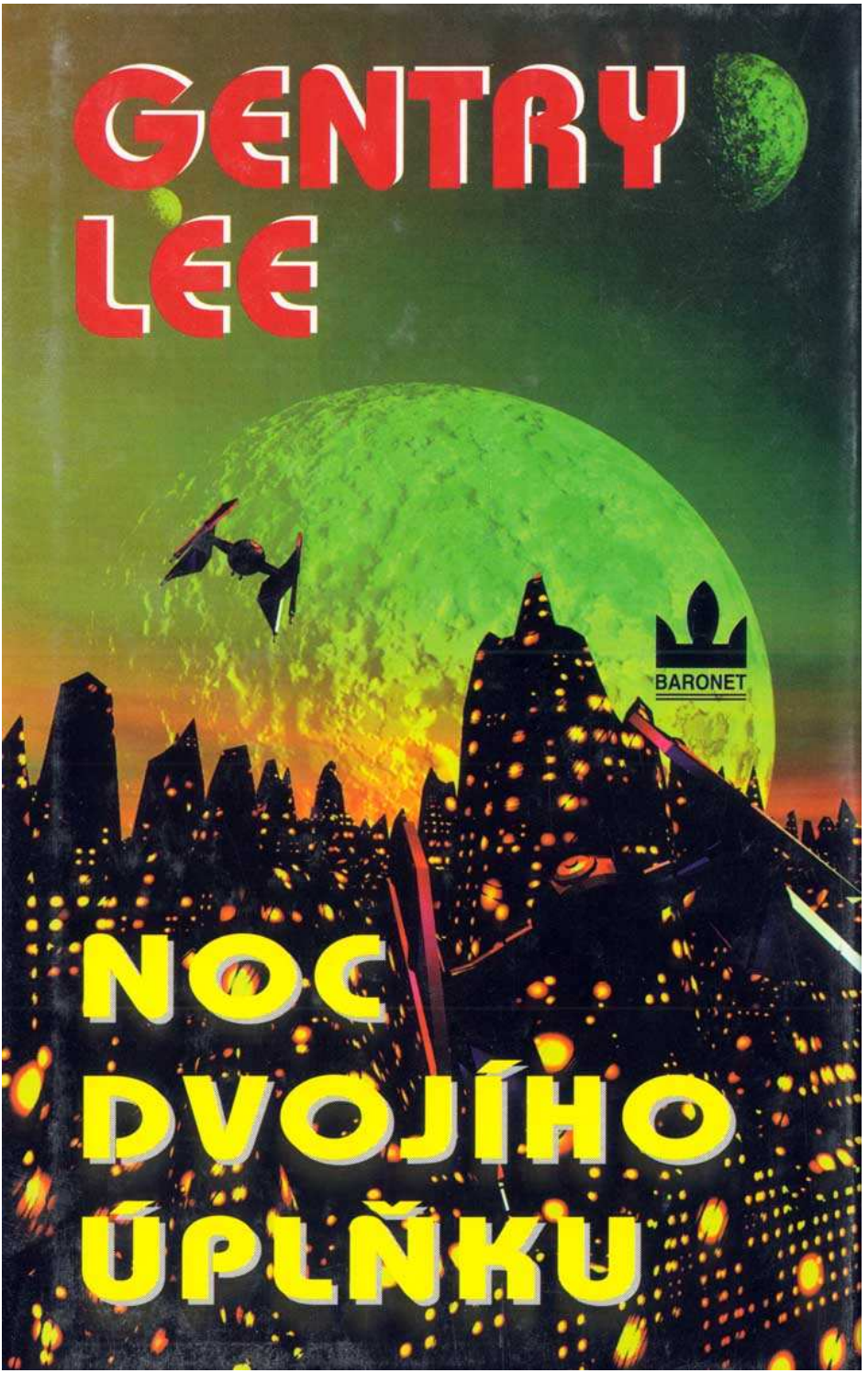

NOC DVOJÍHO ÚPLŇKU

Přeložil:
DAVID PETRŮ

Vydání první.
Copyright © 1999 by Gentry Lee
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha l
v roce 2000 jako svou 574. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Double Full Moon Night
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc., New York, New York, v roce 1999.
Český překlad © 2000 David Petrů.
Přebal a vazba © 2000 Valentino Sani a Baronet.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Korektorka Miluška Ledvinová.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.

BARONET Praha 2000

MÝM SEDMI SYNŮM

Hunterovi, Travisovi, Michaelovi, Patrickovi,
Robertovi, Austinovi a Cooperovi,

KTEŘÍ NEZMĚRNĚ OBOHATILI MŮJ ŽIVOT

PROLOG

VE TŘETÍ DEKÁDĚ DVAADVACÁTÉHO STOLETÍ odstartoval krach na světové burze zničující globální krizi, zvanou Velký chaos. Všude na světě se strádající obyvatelstvo začalo, v zoufalé snaze najít práci, houfně stahovat do metropolitních oblastí. Lidé bez střechy nad hlavou začali záhy představovat problém, s nímž se infrastruktury velkých měst nedokázaly vypořádat.

V Londýně přinutily obavy z nezvladatelné anarchie městské představenstvo k přijetí neobvyklé nabídky péče o bezdomovce. Michaelité, nový náboženský řád, plně oddaný službě svým bližním (podle přikázání charismatického františkánského novice Michaela Balatresiho, který v červnu 2138 zahynul mučednickou smrtí) přeměnili Hyde Park ve stanové městečko. Pod vedením čtyřiadvacetileté ženy, vysvěcené jako sestra Beatrice, zde činorodí členové sekty bez nároku na jakoukoli odměnu zajišťovali výcvik i stravu a obdarovali nadějí do budoucna více než deset tisíc dočasné utlačovaných.

V průběhu kruté mrazivé zimy roku 2141 byly jak sestra Beatrice, tak její michaelitská učednice sestra Vivien — někdejší prostitutka pro vyšší třídy, která díky náhodnému setkání se sestrou Beatricí v nočních ulicích Londýna náhle prozřela a rozhodla se změnit svůj život — navštíveny záhadnými zářivými oblaky třpytivých tančících částic neznámého původu. Později, když byla sestra Beatrice jmenována biskupem na Marsu a obě ženy přesídlily na rudou planetu, utvrdily samy sebe v přesvědčení, že úchvatná zjevení, která spatřily, byli andělé, jež k nim seslal Bůh, aby posílil jejich víru a oddanost.

Téže zimy roku 2141 se stal Johann Eberhardt, třicetiletý systémový inženýr, zodpovědný za rozvod a rozdílení vody v celém Berlíně, svědkem téhož nevysvětlitelného zjevení jiskřivých tančících částic, které se bez ustání pohybovaly po zdánlivě náhodných drahách uvnitř zářivého oblaku, neustále měnícího svůj tvar. Přestože Johannův rušný život právě zatěžovala zoufalá finanční tíseň jeho

rodičů i hrozivé znovuvzkříšení rasistického nacionalismu v Německu, zjevení ho dočista fascinovalo a Johann vynaložil značnou námahu na jeho pochopení. Byl si jistý, že pro fenomén, který měl možnost pozorovat, musí existovat nějaké vysvětlení, nepřesahující zákony moderní vědy.

Také Johann se přestěhoval na Mars, aby se stal vedoucím stanice Valhalla, základny, vystavěné nedaleko severní polární čepičky, jejímž úkolem bylo zásobovat všechny lidské příbytky na planetě vodou. Na Marsu se pak Johann, stejně jako sestra Beatrice, znovu setkali s oblaky nevysvětlitelných jiskřivých a tančících částic. Tato nová zjevení oba jen utvrdila v závěrech, které si o podstatě svých vidění udělali už dříve.

Následkem Velkého chaosu došlo k podstatnému snížení dotací pro kolonie na Marsu. Přestože nedostatek financí silně narušil základní infrastrukturu na planetě a podnítil hromadnou emigraci zpět na Zemi, Johann a sestry Beatrice i Vivien vytrvale pokračovali ve své práci na Marsu, což muselo nevyhnutelně vést k tomu, že se spolu časem seznámili a mohli se o příběhy svých podivných zážitků navzájem podělit. V době, kdy se nad Marsem zformovala obrovská prachová bouře, hrozící zasadit všem lidským základnám na planetě smrtící úder, byly Beatrice s Vivien právě u Johanna ve Valhalle. Všichni tři, společně s dalšími osmi lidmi, v sobě našli odhodlání a odvahu vstoupit do hranaté stavby, kterou u stanice smontovaly bizarní mimozemské automaty těsně předtím, než ke kolonii dorazila zmíněná prachová bouře. Ke značnému všeobecnému překvapení se ukázalo, že se ve skutečnosti jedná o dopravní prostředek. Ten odstartoval z povrchu a ještě několik hodin obíhal kolem Marsu, než jej pohltila gigantická kulová bílá vesmírná loď s červenou polární čepičkou a dvěma červenými linkami podél rovníku.

Uvnitř tohoto podivuhodného mezihvězdného plavidla byli Johann a sestra Beatrice odděleni od ostatních devíti lidských bytostí. Byli odvedeni k malému člunu, který je měl odvézt na vskutku neuvěřitelnou cestu, na tajuplný výlet, dokazující, že ať už obří kulovou vesmírnou loď stvořil kdokoli, měl nejen velice přesné údaje o nedávné historii lidstva, ale nějakým způsobem se mu podařilo získat také důvěrné osobní informace jak o Johannovi, tak o Beatrici.

Na konci cesty byli Johann se sestrou Beatrici vyloženi poblíž neobydleného rajského ostrova kdesi uvnitř ohromné koule. Žili spo-

lu na ostrově v dokonalé harmonii a přeli se pouze v otázce, zda jsou jejich hostitelé božími posly, nebo nějakými mimozemskými stvořeními s neuvěřitelnými technickými možnostmi. Během tohoto období se do sebe také zamilovali. Nicméně Beatricino lpění na slibu čistoty, který složila při vysvěcení na michaelitskou kněžku, jim bránilo ve fyzickém naplnění jejich milostného vztahu.

Po čase Johanna a Beatrici navštívila zářivá stuha jiskřivých tančících částeček. Obrazy, do nichž se částečky před jejich očima zformovaly, si však každý z nich vyložil po svém. Krátce nato jejich bezmála dokonalý život na ostrově nezvratně narušil příchod třetí osoby, jednoho z těch, kteří společně s nimi opustili Mars, totiž Yasina al-Kharifa. Johann s Beatrici nalezli Yasina v bezvědomí a na pokraji smrti, jak se plaví na kusu trosek v jezeře, které ostrov obklopovalo. Ušlechtilá a něžná Beatrice udělala, co bylo v jejích silách, aby Yasinovi navrátila plné zdraví.

Yasin dříve pracoval pro Johanna ve Valhalle. Johann si proto jasně uvědomoval, že jeho někdejší zaměstnanec, přestože je nadán vysokou inteligencí, má za sebou několik pokusů o znásilnění a je znám svým sociopatickým chováním. V myšlenkách se proto neustále zaobíral tím, jak asi bude vypadat jejich život, až se Yasin uzdraví. O faktech z Yasinovy minulosti se zmínil i sestře Beatrici, ta si však jeho varování nehodlala brát nijak k srdci.

Bohužel se Johannovy nejčernější obavy už zanedlouho staly skutečností. Yasin, poté, kdy rozzuřený Johann rázně odmítl jeho návrh, aby si Beatrici podrobili a společně se o ni dělili, využil první vhodné příležitosti a sestru Beatrici napadl. Johannovi se podařilo včas zabránit znásilnění, ale kdyby sama Beatrice nezasáhla, asi by Yasina v návalu zuřivosti zabil. Později, po krátkém období poměrného klidu, se Yasinovi podařilo vlákat Johanna do pasti a uvěznit ho v komplexu jeskyní, kde ho ponechal, ať zemře hlady, zatímco sám opakovaně znásilnil a dalšími rozličnými způsoby pokořil Beatrici.

Stvoření z jiskřivých částic však zatím Johanna ve vězení udržovala naživu pravidelnými dodávkami potravin i vody. Když pak Yasin vstoupil do jeskyně, aby se přesvědčil, že Johann je skutečně mrtev, Johann už svůj spravedlivý hněv neudržel na uzdě a Yasina zabil. Násilník zatím naneštěstí stačil Beatrici oplodnit a ona odmítla byť jen pomyslet na to, že by si dítě neměla nechat. Zatímco jí v děloze rostlo Yasinovo dítě, žili spolu s Johannem jako muž a žena.

Beatrice nakonec krátce po porodu zemřela, stačila si však na Johannovi vynutit slib, že se o její dcerku Mariu bude starat, jako by byla jeho vlastní.

Johann vykopal pro Beatrici hrob a pohřbil ji. Krátce nato se nad částí ostrova, kde se snažil pečovat o nemluvně, objevilo lesklé bílé vznášející se těleso, doprovázené spoustou oslnivých jiskřivých a tančících částic. K Johannovu údivu se ze vznášedla spustila k zemi rampa a jasně bílá bytost, která vzezřením i hlasem dokonale připomínala ženu, kterou právě pochoval, mu pokynula, ať nastoupí dovnitř. Po chvíli váhání vzal Mariu do náruče a vyšplhal po rampě.

JOHANN A MARIA

JEDNA

JOHANN OPATRNĚ ZASADIL DO DORTU osm malých větviček. Naposledy zhodnotil svůj výtvor pohledem, v duchu se nepatrně pokáral za jistou ledabylost nápisu a pak zapálil provizorní svíčky malou ruční pochodní.

„Už můžeš otevřít oči," řekl Marie, když vešel s dortem do jeskyně.

Dívčina tvář se rozjasnila širokým úsměvem. Zvedla se ze židle, na níž dosud seděla, a vrhla se k Johannovi. Ten se sklonil a podržel jí dort, vytvořený z různého ovoce a bobulí, které na ostrově našel, přímo před očima.

„Hodně štěstí, zdraví... Hodně štěstí, zdraví," začal zpívat. V mihotavém světle svíček viděl, že Maria jen září štěstím.

Jakmile popěvek dozněl, dívenka mocně foukla přes vrch dortu. Kromě dvou všechny větévky rázem zhasly. Náhlý nával kouře vyvolal u Johanna záchvat kašle. Se smíchem utekl před dýmem a položil dort na malý stolek vedle matrací. Maria přiběhla k němu a objala ho rukama kolem pasu.

„Děkuji moc, Johanne," řekla.

Zvedl ji ze země a sevřel ji v náručí. „Tak už je ti osm," prohlásil. „To už jsi velká slečna."

„Ale vždyť nevíš, kolik mi doopravdy je!" namítla škádlivým tónem a dala mu zlehka pusu na čelo. „Jenom hádáš."

Johann ji postavil zpět na podlahu a dlouze se na ni zahleděl. Modř jejích očí náhle prozářilo světlo pochodní, postavených přímo před vchodem do jeskyně, a nečekaně tím Johannovi připomnělo Mariinu matku. Mohutná vlna vzpomínek a citů ho na chvíli dočista připravila o řeč.

„Stalo se něco, Johanne?" zeptala se Maria, když si povšimla změny jeho výrazu.

„Nic," odvětil. „S tím svým věkem máš pochopitelně naprostou pravdu... Bez možnosti nějakého srovnání se prostě přesně určit nedá." Náhle se jeho tvář opět rozjasnila. „Ale na tom, jestli dnes sku-

tečně máš, nebo nemáš narozeniny, přece vůbec nezáleží," dodal. „Protože je tak jako tak dneska oslavíme... Teď tu chvilku počkej, budu za okamžik zpátky."

Vyběhl z hlavní jeskyně a zabočil doleva, na prostranství, kde plápolal věčný oheň. Vzadu za ním, v zahrazeném přístěnku vedle jedné menší jeskyně, schoval do nazdobeného trakaře všechny dárky k Mariiným narozeninám. Odstranil zátaras, popadl držadla vozíku a zamířil s ním ke vchodu do hlavní jeskyně.

„Prosím, mladá dámo," zavolal. „Je čas na vaše dary."

Maria vykročila ven do umělého denního světla. Stáhla z vrchu trakaře ozdobnou látku a začala se prohrabovat mezi novými hračkami. Johann všechny s nesmírnou péčí vyrobil v průběhu několika posledních týdnů před narozeninami, z materiálů, které se mu podařilo sehnat na ostrově, nebo v jezeře. Leželo tu nové, větší počítadlo, několik drobných kusů nábytku do domků v jejich městečku na písečné pláži, dva malí vyřezávaní psi, nové oblečky pro loutky Siegfrieda a Brunhildy, jimiž Johann doprovázel své vyprávění wagnerovských příběhů, a tři lidské figurky, zhruba dvacet centimetrů vysoké, dva muži a jedna žena, oblečení do hábitů, které je zahalovaly od krku až ke kotníkům.

Nadšená dívenka zvedla figurky až těsně k očím, aby si je mohla lépe prohlédnout. „Tohle jistě musí být bratr Ravi," prohlásila po krátkém zkoumání. Johann přikývl. „A tihle dva jsou sestra Nuba a bratr José."

Maria odnesla postavičky do jeskyně, kde je umístila na poličku na stěně přímo za lůžkem. Stálo tu už osm podobných figurek; nejvyšší z nich nesla až s udivující věrností Johannovy rysy. Maria zhodnotila svou sbírku spokojeným pohledem.

„Tak teď je mám všechny," prohlásila. „Ty, maminka, táta, sestra Vivien, Kwame, Anna, Fernando, Satoko, a teď tihle tři." Obrátila se na patě a rozběhla se zpět k Johannovi, jemuž tentokrát doslova vyskočila do náruče. „Ještě jednou díky, Johanne," řekla. „Hezčí dárky jsem si ani nemohla přát."

Po několika vteřinách se mu znovu vykroutila ze sevření a vrátila se k trakaři, aby sebrala vyřezávané psy a nábytek pro panenky. „Poběž!" vyzvala Johanna a sama se rozeběhla směrem k jezeru. „Budeme si hrát - dort můžeme sníst až pak, po obědě."

Johann se vydal po pěšině za ní k vodě.

PŮVODNĚ MALÉ MĚSTEČKO na pláži u jezera, pojmenované po domově Johannova dětství Postupim, se postupně rozrostlo v hotové velkoměsto. V době, kdy Johann s Mariou slavili její osmé narozeniny, pracovali na stavbách v písku už něco přes rok. Jejich společné hry v Postupimi nabízely Johannovi spoustu příležitostí, jak dívku zasvětit do širokého rámce lidských snah a aktivit, které by jí jinak zůstaly naprosto cizí. Podstata rodiny, manželství, rozvodu, školy, zaměstnání, peněz a dalších věcí, které by každému normálnímu osmiletému dítěti na Zemi byly důvěrně známé, neznamenala pro Mariu, která se nikdy nesetkala s jinou lidskou bytostí, než Johannem, vůbec nic. Jeho popisy běžného života obyvatel malých domečků ji uváděly v naprostý úžas, přestože Johann postrádal nějak zvlášť bujnou fantazii a čerpal výhradě ze svých vlastních dětských vzpomínek na osoby, které bydlely v témže bloku na Kiezstrasse.

Hra na Postupim byla Mariinou nejoblíbenější zábavou a čas strávený s Johannem na písku kolem městečka brala jako jakousi náhradu za jeho nezáživná vystoupení během ranního vyučování, které dívka tolerovala jen proto, že na ně Johann kladl takový důraz. Maria neshledávala na nějakém pravopisu, násobení, nebo pozemské geografii nic zábavného, nicméně zvládala vše na výbornou a pilně se snažila, aby pak mohla strávit o to víc času vedle Johanna na pláži a stavět nový školní areál, nákupní centrum, nebo okrajové sídliště.

Co však Mariu zajímalo při jejich hře ze všeho nejvíc, byly podrobnosti z běžného života lidí, kteří obývali jejich domečky a pracovali na jejich úřadech. Díky neustálému pobízení své malé společnice, dychtící po stále nových a nových detailech ze života obyvatel jejich města, doloval Johann z paměti i takové události ze svého dětství, na které si už dávno nevzpomněl. Maria pak tyto útržky přijímala za své a dále je rozvíjela a přikrašlovala. Tak se ze dne, kdy se načas ztratil Johannův kamarád Otto (ve skutečnosti se rozhodl riskovat hněv rodičů a vydal se zhlédnout nový film), stalo v Mariině fantazii hotové drama, jež končilo vytažením Ottova bezvědomého těla z řeky Havoly a následným zázračným vzkříšením.

Mariina nesmírně bohatá obrazotvornost, jež přicházela ke slovu pokaždé, když nedostatek Johannových životních zkušeností přinutil dívku dotvořit si vlastními silami nějakou scénu či situaci, která by se ve skutečnosti nejspíš ani nemohla přihodit, se záhy stala hlavním

hnacím motorem jejich společné hry a znamenala nevyčerpatelný zdroj potěšení jak pro něj, tak pro dívku samotnou.

„Pan Kleinschmidt vydělal další milion marek," prohlásila třeba jednou, „a chce postavit u jezera nové Wagnerovo divadlo... Ale trvá na tom, že diváci musí mít v nejbližším okolí k dispozici hned několik dobrých restaurací." Sama pak načrtla do písku obecné rozložení budov a po poradě s Johannem a podle jeho inženýrských rad vybrala stavební materiál i přesnou lokalitu pro stavbu celého komplexu. Na vlastní stavbě se Maria nicméně nikdy nepodílela. To byl Johannův úkol. Obšťastňovala ho však v průběhu prací rozličnými historkami o panu Kleinschmidtovi, nebo jeho dceři Katje, která toužila stát se herečkou, jenže měla vadu řeči, a Johann zatím do jejich městečka přidával nové budovy, ulice a tramvajové koleje.

Několik měsíců před dívčinými osmými narozeninami změnili Johann s Mariou na dívčino naléhání své imaginární bydliště v plážové Postupimi do úplně nového domku. Odstěhovali se z Kiezstrasse do sídliště nedaleko zámku Cecilienhofu s nádherným parkem na břehu jezera. V tomto novém sousedství však Johannovi chyběly vzpomínky, které by mu napovídaly, kdo bydlí ve kterém domě. Zato Maria pochopitelně znala nejen jména všech imaginárních lidiček, kteří v jednotlivých vilkách, roztroušených po pláži, přebývají, ale také veškeré podrobnosti o jejich životech. Když se například spletl a vydával Ulriku za dceru Muellerů, místo Heinrichů, hned ho vyplísnila. Celá hra v městečku už teď patřila výhradně jen jí. Z Johanna se stal pouze poslušný pomocník.

Jedna z posledních rodin, která se na nové sídliště přistěhovala, pocházela podle Marie z Egypta, stejně jako její otec. Oba rodiče v této rodině trávili celé dlouhé dny v práci. Jejich jediná dcera, Tetrethe, se proto cítila často osamělá. Nestačila se zatím spřátelit se žádnými dětmi ze sousedství. Proto si Tetrethe moc přála nějaké domácí zvířátko. V den Mariiných narozenin, právě ve chvíli, kdy Johann přicházel k jejich písečnému městečku, umisťovala už dívka oba vyřezávané psy k jednomu novějšímu domku na okraji městečka.

„Tetrethe teď bude o mnoho šťastnější!" volala na Johanna už z dálky. „Až přijde ze školy domů, bude si mít s kým hrát."

Pak k němu nevinně zvedla oči a na tváři se jí rozehrál šibalský úsměv. „Ale ráda by věděla, co jsou ti pejskové za rasu, a to jí říct nemůžu."

„Ten světlejší, delší a s krátkou srstí, je jezevčík," odvětil Johann. „A ten druhý je knírač."

Maria ihned sdělila vše, co se právě dozvěděla, imaginární Tetrethe a začala rozdělovat jednotlivé části nábytku, který dostala k narozeninám, do domků v nejbližším okolí. U jednoho obydlí museli dokonce nejprve strhnout zadní stěnu, aby vůbec mohli nainstalovat luxusní zábavní a komunikační systém dovnitř. Maria Offenbachovým vysvětlila, že teď si díky svému vysokému společenskému postavení budou moci dopřát „plně interaktivní zábavu na požádání". Johann, který mezitím opravoval domek Offenbachových a naslouchal Mariinu švitoření, se neubránil úsměvu. *Zapamatovala si moje slova do puntíku přesně*, pomyslel si, *přestože nemá sebemenší představu, co ve skutečnosti znamenají*.

Jakmile byl s prací hotov, všiml si, že se Maria tváří velice utrápeně. „Když jsem se bavila s paní Offenbachovou," vysvětlila mu, „dozvěděla jsem se, že jejímu manželovi Fritzovi není nějak dobře. Právě se vydal k doktorovi. Musíme se podívat, co mu asi chybí."

Johann ustoupil společně s Mariou o několik kroků doprava, kde si dívka klekla na kolena vedle jedné z větších budov, označené navrchu červeným křížem. „Ach ne, Johanne!" zvolala po několika vteřinách. „Pan Offenbach má zhoubný nádor na mozku a musí okamžitě na operaci, jinak umře. To by byla pro paní Offenbachovu a její dvě dcerky děsivá tragédie..."

JOHANN STÁL V POKLIDNÉM JEZEŘE, jehož hladina mu dosahovala těsně pod kolena, a držel vedle sebe širokou síť. Čas od času se shýbl, aby z některého oka vytáhl jedno z rybám podobných stvoření a hodil je do kbelíku, který se mu houpal na levém rameni. Zhruba padesát metrů za jeho zády se Maria zatím přesunula k malému rybníčku, který v jejich imaginární Postupimi představoval řeku Havolu. Klečela poblíž jediné mešity miniaturního městečka a bavila se s Tetrethe a její rodinou. Tetrethina matka právě vysvětlovala své dceři (Maria mluvila, jako obyčejně, za všechny najednou), že většina obyvatel Německa jsou křesťané a ne muslimové jako oni. I na tu dálku Johann jasně rozeznával tatáž slova, která sám často používal, když se Marie snažil nastínit rozdíly mezi náboženstvím její matky a jejího otce. *Dodržel jsem slib, Beatrice*, blesklo mu hlavou, zatímco ukládal do kbelíku podlouhlého, kluzkého úhořovitého tvora. *Vysvět-*

lil jsem jí, kdo je to bůh, Kristus i svatý Michael. Ví, jak podstatnou roli ve tvém životě hrála víra... Dokonce jsem jí vyložil i základní principy Yasinova náboženství.

Ani po všech těch letech nedokázal Johann pomyslet na Yasina bez toho, aby jím projela vlna odporu. Odsunul však tyto negativní pocity stranou a připomenul si večer před několika měsíci, kdy se ho Maria zeptala, zda měl skutečný svatý Michael také tak kudrnaté vlasy, jako podobizna, vyřezaná na amuletu, který nosila kolem krku. Johann jí odpověděl, že ačkoli se se svatým Michaelem sám nikdy osobně nesetkal, jiní lidé, mezi nimi i Mariina matka, ho ujistili, že vlasy svatého Michaela byly skutečně hodně kudrnaté. Pak jí vysvětlil i význam ostatních symbolů na amuletu, včetně nukleárního mračna za hlavou svatého, a využil této příležitosti k tomu, aby Marie znovu připomněl kněžské poslání její matky a její oddanost Kristovi i svatému Michaelovi. Protentokrát ho dívka nezahrnula obvyklým přívalem otázek. Popravdě řečeno zůstala sedět tak tiše, až si Johann s obavou pomyslel, zda ji něco netrápí. Když se na ni během té nezvykle dlouhé přestávky, která po jeho monologu nastala, zadíval, úplně se zarazil, jak dospěle se mu Maria v odraženém světle pochodní jevila.

„Pořád mi vyprávíš," přerušila nakonec mlčení, „v co věřila moje máma a jak důležitá pro ni její víra byla, ale nikdy jsi mi neřekl, v co věříš ty, Johanne. Jsi taky michaelita, jako byla ona? Nebo něco úplně jiného?"

Johann se musel na okamžik odvrátit, zaražen přímostí otázky. „Já byl vychován jako luterán, stejně jako většina lidí na severu Německa," odpověděl po chvilkovém rozjímání. „To je náboženství trošku odlišné od víry tvé matky, ale je také křesťanské a založené na tomtéž přesvědčení, že Ježíš Kristus byl synem jediného pravého boha a objevil se na Zemi proto, aby nám ukázal, jak správně žít, a vykoupil nás za naše hříchy."

Johann se pousmál. „Kdyby tu s námi teď tvá matka mohla být, Mario," pokračoval, „nepochybně by se ohradila, že jsem to vysvětlil velice zjednodušeně, nicméně pro tuto chvíli to tak úplně postačí... Víš, čemu ale věřím doopravdy? Věřím tomu, že příroda je řízena nějakým velkolepým řádem, který by klidně mohl být i výsledkem činnosti nějakého mocného stvořitele. Věřím, že lidské bytosti jsou ve své podstatě neuvěřitelný zázrak, soubor chemických sloučenin,

vzniklých v nitru hvězd, které se nějakým způsobem vyvinuly k vědomí a rozumu... Sám za sebe však mohu říct, že žádné z těchto mých přesvědčení nemá nic společného s božskou podstatou Ježíše Krista, nebo samotnými bohy křesťanství a islámu...“

I teď, když stál v jezeře hluboko uvnitř kulové mimozemské kosmické lodi neznámého původu a účelu, si Johann dokázal živě vybavit zmatený, bezmála nechápavý pohled v dívčiných očích poté, kdy jejich diskuse o náboženství dospěla ke konci. *Jako by nestačilo, že ji nutím učit se o planetě, kterou nikdy v životě nespatřila, pomyslel si sebekriticky. Navíc jí ještě motám hlavu veškerou rozporuplností náboženství našeho druhu... Jaký význam má vůbec představa boha tady, v tomto pro nás neznámém světě? Jaký smysl tady mají životy Ježíše Krista, Mohameda, nebo svatého Michaela? Kdybych Beatrici nedal slib, pochybuji, že bych se před Mariou o nějakém náboženství vůbec kdy zmiňoval.*

Johannovy úvahy přerušil náhlý zvuk cákající vody. Otočil hlavu doleva a spatřil Mariu, jak dovádí se svými vodními přáteli, Hanselem a Gretel, párem tvorů, kteří jak fyzickým vzhledem, tak chováním připomínali křížence mezi lvounem a delfínem. Téměř každé odpoledne, předtím, než se umělé denní světlo vytratilo, připlouvala dvojice k pobřeží a povykovala na svou lidskou kamarádku, aby se k nim připojila. Maria společné hrátky s Hanselem a Gretel zbožňovala. Vozila se na jejich hřbetech, nebo si s nimi házela lehkým dřevěným míčem. Vodní stvoření byla kromě Johanna jejími jedinými živými přáteli.

Když Johann zaslechl její smích, musel se sám pro sebe usmát. *Jsem si bezpečně jistý,* napadlo ho v duchu, *že v tomhle jezeře nebyl v době, kdy jsme sem společně s Beatrici přišli, vůbec žádný život. Zatímco jsme byli spolu s Mariou pryč, naši hostitelé ho patrně stačili zabydlet. A my bychom teď už byli sotva schopní žít bez potravy, kterou nám přináší.*

Maria právě soutěžila s Hanselem v rychloplavání. Prohrála, i když jen o kousek, a dobrácky plácla stvoření po ploutvi. Hansel předstíral rozhořčení a Maria se bez zábran rozesmála. *Očividně jejich přátelství potřebuje,* pomyslel si Johann. *Já pro ni nejsem zrovna nejlepší kamarád na hraní.*

Ucítil slabé škubnutí sítí a sklopil zrak dolů do průzračné vody. Nedokázal však rozeznat, co se to do sítě chytilo. Sáhl dolů a vytáhl

předmět, jaký dosud nikdy nespatřil — dlouhé, světle modré chapadlo, připomínající nadměrně tlustou zahradní hadici, zakončené velkým a silným drápem velikosti lidské dlaně. Okraje drápu byly ostré jako nůž. Johann bez přemýšlení hodil chapadlo s drápem do kbelíku. Voda se okamžitě rozvířila, jak se tvorové, kteří dosud zůstali naživu, ze všech sil snažili dostat od nového přírůstku co nejdál.

MARIA LEŽELA NATAŽENÁ NA SVÉ POSTELI několik metrů po jeho levici. Johann, jako vždy v době spánku, ztlumil pochodně. Její tvář dokázal rozeznat jen velmi nejasně, přesto však mohl s jistotou říct, že má oči dosud otevřené.

„Líbily se ti narozeniny, Mario?“ zeptal se.

„Ach, jistě, Johanne,“ odpověděla okamžitě. „Večeře byla skvělá, dort vynikající — a všechny dárky mi udělaly ohromnou radost.“ Zvedla sestru Nubu, aby na ni Johann viděl. „Podívej, dokonce jsem si jednu z těch nových figurek vzala do postele... Pověz mi, jaká byla sestra Nuba ve skutečnosti?“

„Neměl jsem příležitost poznat ji nějak blíž,“ odvětil Johann. „Poprvé jsem s ní vlastně mluvil, teprve když přijela s tvou matkou do Valhally, krátce poté, co jsme se s Kwamem Hassanem vrátili z průzkumu těch podzemních ledových jeskyní pod marsovským severním pólem. Sestra Nuba pocházela z Tuniska, pokud si správně vzpomínám, a byla jednou z nejoddanějších kněžek na Marsu. Byla tichá a nesmělá, ale uměla se krásně smát. Nikdy nezapomenu, jak vyděšeně se dívala, když ta věc, připomínající sněhuláka, vjela do té rozlehlé síně, kam jsme se dostali krátce po vstupu do téhle koule...“

Maria slyšela všechny důležité příběhy z Johannova života už několikrát. Znala jména i charaktery všech deseti dalších lidí, kteří společně s Johannem odletěli z Marsu v podivné hranaté kosmické lodi, kterou o několik hodin později pohltila gigantická koule, v níž Johann s Mariou dosud přebývali. Dobře také věděla, že její matka byla prvním biskupem řádu svatého Michaela na Marsu, že Johann pracoval jako vedoucí ve stanici Valhalla (nejsevernější lidské základně na rudé planetě), a že oba byli nezávisle na sobě, jak na Marsu, tak ještě na Zemi, několikrát navštíveni podivnými zjeveními tajuplných oblaků třpytivých částic, která se nikdy nepodařilo vysvětlit. Zároveň si byla vědoma, že Johann i její matka chovali na původ a podstatu těchto zjevení značně rozdílné názory. Čas od času

Johann Marie připomínal, že její matka ani na okamžik nezapochybovala o tom, že částice, které se uvnitř koule objevovaly ve formě jasně svítících poletujících stužek světla, jsou andělští poslové, seslaní samotným bohem. Jedním dechem však připojoval důvody, které ho samotného naopak vedly k názoru, že jiskřící částečky jsou jakýmsi druhem mimozemských tvorů, nebo přinejmenším nějaké výtvory, prezentující neznámou kulturu, vyvinutou tak, až lidem mohlo připadat, jako by ovládala magické schopnosti.

Spousta jejich nočních rozhovorů se točila také kolem dalších lidí, kteří Johanna doprovázeli do koule. Obecně říkal Johann Marie ve všem pravdu. I pro toto pravidlo však existovala jedna nebo dvě výjimky. Dívka kupříkladu věděla, že Johann s Beatricí žili na ostrově dlouhou dobu sami, než se sem dostal její otec, a že žili společně dál i po jeho smrti. O skutečné podstatě vztahů, které mezi Johannem a její matkou panovaly, však neměla nejmenší tušení. Byla přesvědčená, že se k sobě chovali jen jako nejlepší přátelé, jako bratr a sestra, a že Johann po Yasinově smrti musel Beatrici utěšovat. Maria pochopitelně nevěděla také vůbec nic o způsobu, jakým doopravdy zahynul její otec. Věřila, neboť tak jí to Johann popsal, že Yasin během prvního trimestru Beatricina těhotenství spadl z jednoho vysokého útesu na opačné straně ostrova.

Ten večer po oslavě Mariiných osmých narozenin, poté, kdy Johann dokončil své vyprávění o sestře Nubě, se dívka zvedla z postele a přešla k poličce, kam si ukládala všechny lidské figurky. Vzala do rukou tři z nich — Johanna, svou matku a svého otce. Pak se obrátila a zahleděla se na Johanna.

„Copak je, Mario?“ zeptal se.

Chvíli bylo ticho. „Víš, Johanne,“ prohlásila pak věcně, „nemám příliš jasný obrázek o tom, jaký byl vlastně můj táta. Ale moc mi to nevadí. A chtěl bys vědět proč?“ Poskakovala po jeskyni, dokud se nedostala až těsně k němu. „Ani on by mi totiž určitě nedokázal říct o mamince víc než ty, takže je jasné, že se o ni ani nemohl starat víc než ty.“ Maria se usmála. „A i kdyby ještě žil, jistě by na mě nemohl být hodnější, než ty.“

Pak mu dala pusu na čelo a vrátila se na svou matraci. Johann nedokázal zabránit, aby se mu do očí nenahrnuly slzy. „Dobrou noc, Mario,“ zašeptal. „A ještě jednou všechno nejlepší k narozeninám.“

DVĚ

JOHANN LEŽEL JEN NĚKOLIK METRŮ od spící dívky. Ani navzdory veškeré únavě mu myšlenky nechtěly dovolit usnout. Bez ustání přeskakovaly od jednoho tématu k druhému. Značnou dobu však přemýšlel pouze o Marie a o tom, jaká budoucnost ji asi čeká. Pak se ohnisko jeho pozornosti opět změnilo a Johann zjistil, že si už posté od návratu na ostrov pokládá tytéž palčivé otázky. *Proč tady vlastně jsme ? Kdo jsou naši hostitelé? Co se s námi stane?*

Neschopen ponořit se do spánku Johann tiše vstal, natáhl si nové kalhoty, které společně s Mariou minulý měsíc ušili, a vyšel před jeskyni. Postavil se za jednu z pochodní, které plály po obou stranách vchodu, a prázdným pohledem se zadíval na skaliska, rostliny a prošlapané pěšiny kolem jeskyně. Připadalo mu, jako by na tomto místě žil už celou věčnost. Dětství i dny na univerzitě v Německu, roky na Marsu ve Valhalle a dokonce i těch šest měsíců, které společně s Mariou, těsně po jejím narození, strávili na onom podivném místě, které si sám pro sebe pojmenoval Bělozem, to všechno jako by bylo součástí nějakého úplně jiného života.

Zatímco očima prohledával temnotu za oblastí ozářenou pochodněmi, zaplavily mu mysl vzpomínky na vůbec první dny na ostrově. Znovu před sebou viděl Beatricinu líbeznou tvář a slyšel její nádherný hlas, jak při zpěvu jedné ze svých oblíbených písní šplhá do úchvatných výšek. Živě se mu vrátila také intenzita lásky, kterou k ní cítil, a pocit štěstí, jež prožíval během těch prvních sto dní, než společně s andělskou Beatrici o svůj dokonalý ráj, který jim neznámí hostitelé nabídli, přišli. *A všechno se to stalo tady*, pomyslel si Johann, *v téhle jeskyni*. Nebyl schopen potlačit náhlý nával stesku.

Vzpomínky na Beatrici ho vždy táhly směrem k jejímu hrobu. Pohlédl ještě jednou zpět na spící dítě a těžkým krokem se vydal nahoru po pěšině. Cestou se zastavil, aby natrhal kytici červenobílých květů, které se Beatrici kdysi tolik líbily. Často mu říkávala, že jí

tyhle květiny připomínají amarylky, jedny z nejkrásnějších výtvorů pozemské flóry.

Jakmile Johann odbočil po pěšině k místu jejího posledního odpočinku, vzhlédl do ztemnělých vnitřních prostor gigantické mimozemské lodi a v duchu zavolal Beatrici jménem. Požádal ji, ať mu dá znamení, že jeho a Mariu zatím nadobro neopustila. Na okamžik byl přesvědčen, že v dálce zahlédl světlo. Záchvěv naděje však brzy odumřel. Na obloze se nedělo nic neobvyklého.

Položil kytici květů vedle Beatricina hrobu. *Už je to osm let,* napadlo ho. *Nechala jsi mi tu po sobě jen dceru, abych ji vychoval.* Zaklonil se a pohlédl na jedno určité místo nad hrobem, kde se té noci, kdy Beatrici pohřbíval, vyrojily zářící stužky. *Ale zemřela jsi skutečně?* zeptal se sám sebe. *Nebo by se spíš dalo říct, že ses nějak proměnila, vstoupila v jinou formu bytí?*

Tehdy té fantastické noci vyvedlo Johanna dočista z míry, když jen několik minut poté, co zakryl její bezduché tělo vrstvou hlíny, spatřil Beatrici znovu, na první pohled živou. Ve svém emocionálním vyčerpání si byl jistý, že ona zářivě bílá postava, která mu kyne z okraje rampy, spuštěné z bílého plavidla, je skutečně jeho Beatrice. Teprve později, poté, co vynesl Mariu vzhůru po rampě a společně byli přepraveni do neznámé oblasti lodi, si Johann uvědomil, že to bílé stvoření, které stojí vedle něj, patrně nebude skutečná Beatrice, jen nějaká její nesmírně přesná napodobenina.

Tato osoba se také stala jeho pravidelnou společnicí během následujících šesti měsíců v Bělozemi. Pomalu, nicméně se stále rostoucí jistotou si Johann zvykal na myšlenku, že žena, která se stará o malou Mariu, skutečně není jeho Beatrice, ale jakási dočista jiná forma života. Byla však tak dokonalá, že si těch několika drobných vad dokázal povšimnout jen člověk, který Beatrici poznal tak zblízka, jako právě Johann. Tu a tam chybné gesto, nepřiměřený výraz ve tváři, slova, jaká by nikdy nepoužila - to byly jediné rozdíly mezi Beatricí v bílých šatech, která pečovala o malou Mariu, a ženou, která těsně po porodu zemřela Johannovi v náručí.

Johann toužil se této nádherné bělostné Beatrice dotknout, nejen proto, že by tolik bažil po útěše a rozkoši, ale také proto, že věděl — kdyby ji směl jen na okamžik sevřít ve své náruči, získal by konečně naprostou jistotu, zda je to skutečně jeho Beatrice, nebo jen její dokonalá kopie. Ona mu však vždy zdvořile vysvětlila, že jakýkoli fy-

zický kontakt mezi nimi není v této chvíli možný. Tvrdila mu, že její tělo „prošlo změnou“, která by ho mohla dokonce vážně ohrozit, kdyby se jí dotkl. „Snad později, bratře Johanne,“ utěšovala ho, „zatím však ne.“

Ale i falešná Beatrice byla lepší, než nic, pomyslel si Johann. Vyvolal si v paměti to ráno, kdy mu Beatrice v bílém oznámila, bez jakéhokoli předchozího varování, že nadešel čas, aby se spolu s Mariou vrátili na ostrov. Během zpátečního letu mu vysvětlila, že Maria má nyní už natolik silné zoubky, že dokáže přijímat pevnou stravu. Pak ještě dodala, že mají s dívkou zůstat na ostrově do té doby, dokud se jim nedostane nezaměnitelného znamení, že je čas jej opustit. Když pak dorazili na místo a vystoupili ven z plavidla, bělostná Beatrice se s ním jen stručně rozloučila a odešla.

Najednou byla prostě pryč, vzpomínal Johann, sám překvapen trpkostí, kterou při té vzpomínce pociťoval. *Bez jakýchkoli příprav nebo vysvětlení. Bylo to pro mne i pro Mariu příliš náhlé a k oběma značně necitlivé. Od té doby jsme se už ani s Beatricí, ani se zářivými stužkami, nikdy nesetkali.*

Johann si však ošklivil veškerou sebelítost, obzvláště pak u sebe samotného. Aby přišel na jiné myšlenky, vydal se pryč od hrobu, vzhůru po horském úbočí, a upřeně přitom hleděl na jezero. V naprostém tichu, které ostrov objímalo, mu připadalo, že dokáže zaslechnout slabé pleskání vody na pobřeží. Jsem tu tak sám, bez dospělého společníka, pomyslel si v duchu. Ale mohlo by to být ještě horší. Alespoň mám někoho, o koho se mohu starat, koho mohu milovat, díky čemuž...

Jeho zasnění bylo náhle přerušeno Mariiným výkřikem. Johann okamžitě vyrazil po pěšině dolů k jeskyním, proběhl kolem hrobu a ani ne za minutu už stál Marie po boku. Překrásné modré oči měla doširoka otevřené a z celé její tváře vyzařoval úžas.

„Bylo to tady, Johanne!“ vykládala vzrušeně. „Tamhle naproti u stěny... Jedna z těch třpytivých stužek, jak jsi mi o nich vyprávěl. Probudilo mě to její světlo. Ale jakmile jsem otevřela oči, hned to odletělo pryč vchodem do jeskyně.“

Johann k sobě dívku přitiskl. „To nic není, Mario,“ snažil se ji utěšit. „Měla jsi zase jen nějaký živý sen.“

„To nebyl sen, Johanne,“ trvala na svém Maria. „Já tu zářivou stužku opravdu viděla. Přímo tady, v jeskyni. Je to sotva pár minut.“

Aby dívenku uklidnil, prošel s ní Johann celou jeskyni a společně hledali nějaké stopy po nečekaném návštěvníkovi. Neobjevili nic. Když pak Johann navrhl, aby se Maria vrátila zpátky do postele a pokusila se znovu usnout, dívku to silně rozzlobilo.

„Ať mi věříš, nebo ne," prohlásila umíněně, „já dobře vím, co jsem viděla." Zamířila rovnou k východu. „Zmizelo to přímo tudy..."

Náhle ztichla a sehnula se k zemi, aby sebrala předmět, který ležel opřený u paty držáku pochodně po pravé straně vchodu do jeskyně. „Podívej!" obrátila se s vítězoslavným úsměvem na tváři zpět k Johannovi a věc mu podala. „Vždyť ti to povídám. Stužka mi tu nechala dárek k narozeninám."

Jakmile Johann spatřil, co Maria drží v dlani, zůstal stát jako přimrazený. Byla to panenka, naprosto dokonalá napodobenina její matky Beatrice, oblečená v blyštivě bílé roucho, úplně stejné jako ono stvoření, které jim dělalo společnost během prvních šesti měsíců Mariina života.

MARIU HODINA ZEMĚPISU ani v nejmenším nezajímala. Johannův výklad o Arabech a Středozemním moři téměř nevnímala. Bez ustání švitořila o zářivé stužce, která navštívila jejich jeskyni. Během uplynulých čtyř dní přikrášlila historku o stužce spoustou podrobností ze své nesmírně živé fantazie.

„Tak nádherně přede mnou tančila, Johanne," prohlásila, čímž opět přerušila jeho přednášku. Oba právě stáli v severní části Egypta na ploché mapě, kterou Johann pečlivě nakreslil do písku na pláži. „Mrskala ze strany na stranu ocasem a ty částečky poskakovaly sem a tam, a pak najednou pšáá! — a byla pryč."

„V noci jsi mi tvrdila, že jsi ji sotva zahlédla," namítl Johann rozmrzele. „A kromě toho, Mario, máme právě hodinu zeměpisu."

„Když to je nuda, Johanne," odtušila Maria nedůtklivě a přehodila si panenku Beatrici z jedné ruky do druhé. „Mě nějaký Egypt vůbec nezajímá. Ani Čína, Německo, nebo Amerika. Vždyť mně tahle místa vůbec nic neříkají."

„Jednou, Mario," zárazů ji Johann, „se třeba setkáme s jinými lidmi. Kdo ví, možná se dokonce vrátíme na samotnou Zemi. Pak pro tebe bude znalost zeměpisu důležitá. Co když se sejdeš se členy své vlastní rodiny..."

„No dobře," odvětila Maria hravým tónem, protože vycítila, že Johann hodlá zůstat v tomto případě neoblomný. „Ukážu ti, co už vím." Přeskočila přes linii pobřeží Atlantského oceánu, načrtnutou v písku. „Tak maminka vyrostla tady v Minnesotě, v Americe," začala. „A Fernando Gomez žil předtím, než se dostal na Mars, tady, v Mexiku."

Pak se vrátila zpět k Johannovi. „Ty ses narodil v Německu, to je hned za tvojí levou nohou, a Anna Kasperová pocházela ze Švýcarska. Táta bydlel v Egyptě a v Saudské Arábii, to je tady a tady. A jedinou další osobou z vaší skupiny, která pocházela ze stejné části světa, byl Kwame Hassan. Ten měl velice černou pleť a narodil se... Už jsem zapomněla, jak se to místo jmenuje, ale bylo to někde tady dole."

Maria zvedla oči k Johannovi. „Vidíš, znám ze zeměpisu už úplně všechno. Zato ale nevím, co je na druhé straně tohohle jezera. Což mi připadá mnohem důležitější. Už dávno jsi mi slíbil, Johanne, že pro nás postavíš loď a vydáme se spolu na průzkum."

Johann se na roztomilou dívenku před sebou dlouze zadíval. *Má pravdu, jak jinak,* ozval se hlas v jeho nitru. *Pozemská geografie je na tomto místě naprostý nesmysl. A kdysi jsi jí skutečně slíbil, v jedné slabé chvilce, že se jednou společně vydáte zjistit, co leží na opačné straně jezera.*

Jenže bílá Beatrice přece trvala na tom, abychom zůstali na ostrově do té doby, dokud nedostaneme znamení, namítl jiný hlas v Johannově mysli. *Její prohlášení bylo v tomhle směru naprosto jasné.*

Jenže to bylo před sedmi lety, ozval se znovu první hlas. *To tady hodláš tvrdnout navždy? Maria si přece trochu toho dobrodružství a zábavy zaslouží. A ty konečně taky.*

Ucítil na své ruce dotek. „Smím, Johanne?" ptala se ho právě. „Prosím!"

„Promiň, Mario," omluvil se Johann, „nad něčím jsem se na chvíli zamyslel. Co jsi říkala?"

„Chtěla bych si jít zaplavat," odpověděla. „Škola mě už nebaví. A moje panenka Beatrice se potřebuje vykoupat."

„Tak dobře," svolil po chvilkovém zaváhaní. „Ale zítra..."

Než však stačil dopovědět větu, byla už Maria pryč. Přeběhla po písku a rozjařeně se vrhla do vody.

TŘI

V PRŮBĚHU LET Johann poznal charakteristické znaky bezmála všech přírodních materiálů, které oblast jejich ostrova nabízela. Ke stavbě dna člunu si vybral pevné, ale ohebné dlouhé latě, které byly součástí trubkovitých spojů mezi nesourodými shluky zvláštních síťovaných keřů, vyrůstajících kus pod vrcholem hory. Odřezat trubky z křovin a oddělit z nich pak latě, nebyla právě jednoduchá práce. Nářadí, které měl Johann k dispozici, totéž, které před lety společně s Beatricí nalezli ve skladovací jeskyni, na tak složitý úkol sotva dostačovalo. Nařezat dostatek latí pro dno lodi mu zabralo většinu dne.

S latěmi svázanými do otepi a položenými na zemi před sebou si Johann konečně mohl otřít pot z čela a napít se vody ze studánky, kterou zásobovaly dva prameny z vrcholu hory. Bylo pozdní odpoledne. Po dalších dvou hodinách se umělé sluneční světlo, které mu zářilo vysoko nad hlavou, náhle vytratí, stejně jako se vytrácelo každý večer. Dole pod sebou, pod horským úbočím porostlým zelenou vegetací, zahlédl Mariu, jak si hraje v jezeře se svými dvěma vodními přáteli, Hanselem a Gretel. Téměř celé dopoledne strávila s ním, neustále štěbetajíc o tom, co všechno na své dobrodružné cestě novou lodí možná objeví.

Johann si přehodil otep přes rameno a začal sestupovat dolů po pěšině podél potůčku. Stále měl ohledně plavby člunem jisté pochybnosti. Vůbec nešlo o něj samotného - Johann si bez okolků přiznával, že vidina změny v zaběhlé rutině ho nesmírně láká — co když však vystaví nějakému nepředvídanému nebezpečí Mariu? Kdyby se dívce mělo něco vážného stát, nikdy by si to neodpustil.

První z nezvyklých výkřiků zaslechl, když byl ještě několik stovek metrů od pláže. Zvolání zaznělo po několika vteřinách znovu a Johann se zastavil, aby se zaposlouchal. Vodní stvoření během her s Mariou často pištěla radostí, ale tenhle zvuk byl naprosto odlišný;

nezaměnitelně připomínal výkřik bolesti, což Johanna značně polekalo.

„Mario!“ zavolal. „Jsi v pořádku?“ Nepřišla žádná odpověď. Johann přidal do kroku a vynořil se z křovisek na pláž právě v okamžiku, kdy do vzduchu explodovala nová kakofonie zvířecího řevu. Uprostřed toho rámusu zaslechl Mariu, jak křičí: „Pomoc, Johanne, pomoc!“

Upustil otep do písku a vrhl se k vodě. Hansel, Gretel a Maria se nacházeli asi padesát metrů od břehu, zapojeni do jakéhosi zběsilého zápasu. Johann k nim vyrazil mocnými silnými tempy svých dlouhých paží. Jakmile se dostal k Marie, dívka se mu s hysterickým pláčem pověsila kolem krku. Opodál obeplouvala Gretel v kruzích nehybné, potrhané tělo svého druha Hansela. Co chvíli se zastavovala, aby vydala žalostné zavytí.

Johann dopravil Mariu zpět na mělčinu, přičemž se ji bezúspěšně pokoušel utěšit alespoň natolik, aby mu byla schopná vypovědět, k čemu došlo. Kdykoli se však Maria pokusila promluvit, jen se rozkašlala a celá roztřásla, načež se pustila do nového vzlykotu.

Nakonec se ji Johannovi přece jen podařilo uklidnit a ukonejšit. „Připlavala k nám taková hrozná věc,“ vysvětlila dívka konečně, „se třema očima a odpornou šedou hlavou nad vodou... A dlouhýma modrýma zkroucenýma rukama s drápem na konci. Vynořila se na hladině kousek od místa, kde jsme si hráli. Když se to na nás podívalo, Gretel hned zaječela strachy.

Hansel k tomu plaval, aby nás bránil. Jakmile vyskočil nad hladinu a výhružně na to zakřičel, ta věc na něj okamžitě zaútočila a zaťala mu drápy do těla. Bylo to hrozné. Hansel neměl nejmenší naději.“

Nato se Maria dala znovu do pláče. Náhle však přestala a zamávala na Gretel. „Plav sem!“ zavolala na ni. „My na tebe dáme pozor.“ Gretel snad musela slovům a gestům porozumět, neboť se okamžitě pustila jejich směrem.

„Nemůžeme ji nechat v jezeře s tou příšernou věcí, Johanne,“ prohlásila Maria. „Musíme ji odnést do našeho velkého rybníka za lesem.“ Jakmile se k ní zvíře přiblížilo, hned se k němu rozběhla a láskyplně je objala.

Johann je obě zahnal zpět na mělčinu. „Zůstaň s Gretel chvíli tady,“ nařídil jemně Marie. Pak odplaval k Hanselovu tělu, které se

dosud vznášelo na hladině. Johann mrtvé zvíře obrátil a prohlédl si je i z druhé strany. Hansel byl doslova roztrhán na kusy. Na několika místech měl z těla vyrvány celé chomáče masa, jinde ho útočníkovy drápy téměř rozpůlily. Johann chvíli šlapal vodu a bedlivě očima zkoumal jezero, kam až dohlédl. Bezmála na hranici viditelnosti spatřil šest nebo osm chapadel, vlnících se ve vzduchu, většinu s nějakou rybou nabodnutou na drápu. Zdálo se mu, že nakládají ryby do jakéhosi rozměrného předmětu, plovoucího na hladině.

„DRAK FAFNER ZAŘVAL a vyslal na muže, který se ho odvážil vyrušit, děsivý zášleh plamene. Neohrožený Siegfried, chráněný svým skvělým štítem, zůstal nezraněn. Jakmile plamen přestal představovat vážnou hrozbu, vystoupil Siegfried zpoza štítu a pozvedl kouzelný meč Nothung.“

Johann, klečící za loutkovým divadlem, zatáhl na nitku, kterou ovládal Siegfriedovu pravou paži. „Náš hrdina napadl draka hbitými a tvrdými údery. Jednou, dvakrát, třikrát. Potom, když drak ztratil rovnováhu a odkryl tak své zranitelné místo, Siegfried vykřikl a zarazil Nothung odpornému tvorovi hluboko do srdce.“

Druhou rukou Johann drakem zacouval a pak ho povalil na zem. Čekal chválu a potlesk, které po této části příběhu vždy následovaly, ale ani jednoho se tentokrát od Marie nedočkal. Nakonec, místo aby pokračoval další scénou, vystrčil Johann hlavu na rohu divadla. Dívka plakala.

„Copak se stalo?“ zeptal se.

Maria si otřela slzy hřbetem ruky. V odraženém světle pochodní si Johann všiml, že má oči znovu celé napuchlé; patrně plakala už od začátku představení.

„Copak je, Mario?“ opakoval svou otázku.

„Promiň,“ špitla dívka smutným, tichým hlasem. „Není to tvoje chyba, Johanne. Jenom mi drak Fafner připomněl toho drápatce, a mně se vybavilo, jak napadl Hansela. Vidím to před sebou tak jasně, jako by ke všemu došlo teprve před pár minutami.“

Johann vytáhl loutky zadní stranou divadla z jeviště a uložil je do krabic. Pak přešel jeskyní k Marie a zvedl ji do náruče. „To, co prožíváš, je úplně normální,“ vysvětlil jí laskavým tónem. „Prožila jsi něco, čemu se říká traumatický zážitek, a je úplně přirozené, že si

ho pamatuješ tak jasně. Časem se hrůza toho napadení jistě otupí, ale nejspíš to bude ještě nějakou dobu trvat.“

Dívka přitiskla tvář Johannovi ke krku a co nejpevněji se k němu přitiskla. „Mohli bychom se ještě jednou zajít podívat k rybníku, abychom měli jistotu, že Gretel je opravdu v pořádku?“

„Ne, Mario,“ odmítl Johann. „Už jsi měla dávno spát a navíc jsme Gretel kontrolovali naposledy před dvěma hodinami.“

„Ale co když jedna z těch drápatých příšer vyleze z jezera a ublíží jí? Gretel je tak mírumilovné stvoření, Johanne. Vždyť by se ani neměla jak bránit.“

Johann si povzdechl a odnesl Mariu na její matraci u stěny. „Půjdu se tam podívat sám,“ řekl. „Ty si zatím vyčisti zuby a nachystej se do postele.“

Maria se usmála. „Díky, Johanne,“ odvětila.

Johann se k ní sklonil. „Milá Mario,“ prohlásil, „nemůžeš mít o Gretel pořád takový strach. Nehrozí jí teď žádné nebezpečí. Ať už Hansela zabilo cokoli, je to dávno pryč.“

Na to dívka neodpověděla. Johann jí v podstatě opakoval totéž každý večer ode dne, kdy Hansel přišel o život. Každé ráno však dívku našel opět ve stavu takového zděšení a hysterie, že ji nedokázal utěšit jinak - musela se na vlastní oči přesvědčit, že se Gretel v noci skutečně nic nestalo.

Teď si tedy obul mokasíny a opustil jeskyni. Vrátil se přibližně o pět minut později. Maria už ležela na zádech na své matraci.

„Gretel je úplně v pořádku,“ řekl a začal se sám připravovat na lůžko. „Když jsem jí hodil pár ryb z kbelíku, tak mi zapištěním poděkovala.“

„Jsi moc hodný, Johanne,“ řekla Maria. „Zatímco jsi byl pryč, přemýšlela jsem o Siegfriedovi,“ prohlásila po chvilkové odmlce tak vážným hlasem, že by ji člověk pokládal za mnohem starší, než ve skutečnosti byla. „Vůbec z ničeho neměl strach. Vsadím se, že by se nebál prohledat jezero, našel by drápatce a zabil by ho svým kouzelným mečem.“

Johann v jejích slovech jasně rozpoznal výzvu a okamžitě pochopil, kam svou poznámkou mířila. Stál právě vedle své matrace a otíral si obličej jedním z kusů obnošené látky. *Zklamala se ve mně*, blesklo mu hlavou, zatímco přemýšlel, jak na to nejlépe odpovědět. *Očekávala, že se zachovám jako její hrdina.*

„Možná by se Siegfried vydal drápatce hledat," pronesl pak zvolna. Posadil se vedle Marie. „Nedokážu odhadnout, co by udělal a co ne. Jenže Siegfried nebyl skutečný člověk. Je to smyšlená, bájná postava, se schopnostmi daleko překračujícími možnosti obyčejných lidí."

Dívka se na matraci podepřela loktem. „Copak byl Siegfried větší, silnější nebo mrštnější než ty, Johanne?" zeptala se vzdorovitě s očima pevně upřenýma na svého společníka. „Když jsme si spolu hráli v Postupimi, vyprávěl jsi mi, že naprostá většina skutečných lidí je menší, než ty. Jsou menší i hrdinové?"

Tohle začíná být vážné, uvědomil si Johann. *Je vidět, že se na tenhle rozhovor připravovala*. „Mario," odpověděl nakonec. „Mrzí mne, že jsi tak nešťastná. Věř mi, že kdybych mohl, rád bych zamával rukama jako kouzelník a přinutil drápatce odplavat."

Tím ji nijak nenadchl. „Ale pochop," pokračoval tedy, „že skutečný život není jako pohádky a legendy, které ti vyprávím před spaním, nebo předvádím v loutkovém divadle. Ve skutečném životě se často stává, že když se lidé pokoušejí o hrdinské činy, bývají raněni, nebo dokonce zabiti. A kdybych přišel o život, nebo se mi něco stalo, neměl by se o tebe kdo starat."

Dívka však nehodlala vyklidit pole jen tak. „Ale říkal jsi mi," prohlásila zatvrzele, „že hrdinové bránili ženy a děti před příšerami, nebo zlými lidmi, kteří jim chtěli ublížit. Hrdinové se nikdy ničeho nebojí a nenechají se zranit nebo zabít."

To je vážně úžasné, pomyslel si Johann. Nenapadalo ho nic, co by ještě mohl říct, aby ji utěšil. Pustil její ruce a natáhl se na matraci. „Raději si na tohle téma promluvíme zítra," podotkl poněkud zahanbeně. „Až budeš líp poslouchat, co se ti snažím vysvětlit."

Maria neodpověděla. „A mimochodem," dodal Johann ještě po několika vteřinách, „od té doby, co Hansel přišel o život, jsem si odpíral své ranní plavání, protože jsem věděl, že bys tu jistě nerada zůstávala sama. A dobře víš, kolik pro mne plavání znamená. Zítřkem počínaje začnu každé ráno hned po úsvitu zase trénovat."

BYLA TO HROZNÁ NOC. Johann zůstal ještě přinejmenším hodinu vzhůru a procházel si v duchu všechny rozhovory, které s Mariou vedl od chvíle Hanselovy smrti. Mohl se někde zachovat nějak jinak? Připadal si hloupě a neschopně. V jednom vnitřním mo-

nologu dokonce prosil Beatrici, ať se znovu zjeví a poradí mu, jak si v nastalé situaci počínat. Chvíli naprosto vážně přemýšlel o tom, že se vydá na lov drápatce, jak Maria tvora pro jeho silné drápy nazvala, a zvíře zabije. *Alespoň bych v jejích očích nabyl dřívější vážnosti*, pomyslel si, než od tak riskantního podniku ustoupil jako od naprostého šílenství.

Když pak konečně usnul, vzbudil ho hned po několika minutách výkřik z vedlejší matrace, při němž mu dočista ztuhla krev v žilách. Srdce mu bušilo opřekot a adrenalin se rozlil po celém těle, takže byl vmžiku čilý a připravený postavit se na obranu své malé chráněnkyně.

Dívka však měla jen noční můru. Přelezla si na Johannovu matraci a dosud celá roztřesená děsem se mu schoulila v náručí. Všechno, co mu o snu dokázala říct, bylo, že v něm drápatec napadl ji a Gretel při plavání.

Dívce se podařilo brzy znovu usnout, zato Johann zůstal vzhůru ještě celou další hodinu. Později, vlastně už jen chvíli před ránem, měl sám tak živý sen, že mu trvalo značnou dobu, dokonce i v naprosto bdělém stavu, než dokázal sám sebe přesvědčit, že to nebyla skutečnost.

V tom snu kráčel hlubokým zeleným lesem, následoval žlutočerného ptáčka s překrásným hlasem, který ho vedl ke kouzelné hoře. Její vrchol se ztrácel za oponou plamenů. Johann ve snu věděl, že těmi plameny musí projít, aby se dostal ke spící Brunhildě, která se do něj, jakmile ji probudí polibkem, bláznivě zamiluje. Jenže žena spící na vrcholku hory nebyla Brunhilda; byla to Beatrice, jejíž polibky v Johannovi okamžitě probudily sexuální chtíč. Pokusil se z ní ve snu strhat šaty, ale Beatrice zašeptala: „Ještě nenadešel čas," a ukázala rukou kamsi vpravo. Tam po svahu hory právě stoupala obrovská děsivá stvůra, chrlící oheň. Vzdáleně připomínala draka, jenže místo rukou měla stovky modrých chapadel zakončených drápy. A většina těchto chapadel se teď natahovala po Johannovi. Jakmile ucítil na krku první ostré doteky, celý rozechvělý se probudil.

Už se mu nepodařilo znovu usnout. Když se pak před jeskyní rozsvítilo umělé denní světlo, zkontroloval spící Mariu a seběhl dolů k jezeru. Ponořil se do vody a dal se do plavání. Během několika minut, jak se jeho dlouhé tělo tempo za tempem prodíralo kupředu, Johann pocítil, jak z něj zvolna opadává veškerá frustrace i nervozita.

Léta závodního plavání měla za následek, že se Johann cítil ve vodě nadmíru příjemně. Po úvodním uvolnění nastřádané energie zapadlo jeho tělo do neúnavného rytmu tak přirozeně, jako by bylo zcela nezávislé na Johannově vůli.

V takových chvílích se jeho mysl často soustředila na nějaký specifický problém, ale ještě častěji se nechávala jen tak nečinně unášet proudem nespojitých myšlenek a představ. O něco později, přibližně po patnácti až dvaceti minutách plavání, dosáhl Johann nepatrně pozměněného stavu vědomí, které kdysi jeden z jeho přátel nazval „sportovní nirvánou“. Během těchto okamžiků naplňovaly Johanna pocity míru, harmonie a propojenosti s celým okolním světem. Právě tento dojem vyrovnanosti a duševní pohody, který mu nezřídka vydržel i po celý zbytek dne, byl hlavním důvodem, proč se Johann ráno co ráno plavání oddával.

Dnes se právě zvolna dostával do oné extatické fáze, když ho přepadl pocit neklidného znepokojení, jehož původ nebyl schopen vystopovat. Protože rušivý dojem neustával, otevřel Johann během nádechu oči. Po pravé straně se jeho zrak setkal se známým panoramatem ostrova, na němž však neviděl nic neobvyklého. Na druhé straně se jezero táhlo v nepřerušené linii od obzoru k obzoru. Co ho tedy tak znepokojovalo? Johann byl zásahem do svého poklidu silně rozladěn a právě se chystal pustit jej nadobro z mysli, když se čirou náhodou zadíval pozorněji na hladinu. Voda byla něčím zabarvená.

Okamžitě se zastavil a začal hladinu kolem sebe pečlivě prohlížet. Pak ho v náhlém hnutí mysli napadlo vodu ochutnat. Ta chuť se zdála důvěrně známá, nicméně nebyl schopen ji přesněji zařadit. Když se pak znovu rozhlédl kolem sebe, všiml si, že barevný nádech směrem doprava, tedy pryč od ostrova, jakoby houstne. Pustil se tedy tímto směrem.

Jen okamžik poté, co v podivné chuti vody rozpoznal příměs krve, zahlédl zhruba dvě stě metrů daleko neobvyklý předmět. Pohupoval se na drobných jezerních vlnkách nahoru a dolů. V první chvíli byl Johann plný obav z možného nebezpečí, jak však plaval stále blíž, naprostá nehybnost předmětu ho přesvědčila o tom, že se jistě nejedná o nic živého.

Když poprvé rozeznal Kwameovo tělo, nechtělo se mu věřit vlastním očím. A co pro všechno na světě byla ta věc vedle něj? Johann pokračoval kupředu. Plaval teď prsa, aby mohl celou scénu

neustále sledovat. Jakmile si o několik okamžiků později uvědomil, že Kwame plave na vodě ve smrtelném objetí s drápatým stvořením, které napadlo Hansela, zalila ho vlna hrůzy, smíšené s překvapením.

Kwameův nůž vězel hluboko v předním podbřišku drápatce. Netvor měl naopak dvě modrá chapadla zaháknutá kolem jeho krku. Jeden z hrozivých drápů, který byl dosud vražen do těla, s největší pravděpodobností přeťal krční žílu. Boj na život a na smrt se odehrál patrně před několika hodinami, nejspíš někdy v průběhu noci. Z nespočtu zranění na Kwameově i netvorově těle dosud prýštila krev (ta netvorova byla světle nachová) a na Kwameově těle zatím nebyly patrné žádné známky rigoru mortis. Johannovy pocity zármutku provázely zároveň tisíce otázek, které zaplavovaly jeho mysl. *Co tady Kwame pohledával?* ptal se v duchu. *Odkud se sem dostal? Kde jsou ostatní?*

Ve snaze nalézt aspoň na některé z těchto otázek odpovědi, začal obeplouvat obě mrtvá těla ve stále širších kruzích. Nic však neobjevil. Když se pak ke Kwameovi s drápatcem vrátil, podrobil tělo neznámého tvora pečlivé prohlídce.

Drápatcovo tělo bylo podlouhlé a štíhlé, přibližně stejně velké jako Kwameovo. Sestávalo z deseti identických středních článků s pevným černým krunýřem, které se vpředu napojovaly na silnější hlavohruď a vzadu na vějířovitou ocasní část. Navrchu tyrkysově zabarvené hlavohrudi byly v jedné linii rovnoměrně rozmístěny tři oválné, vydulé šedé oči. První dvě z těchto očí byly posazeny v úhlu, který naznačoval, že hlavní směr jejich pohledu míří vpřed; třetí oko bylo naopak umístěno tak, aby jím tvor viděl, co se děje za ním. Po stranách hlavohrudi bylo možné pozorovat tři páry symetrických výrůstků. První pár tvořila dvě dlouhá modrá chapadla s hrozivými drápy na konci, jimiž stvoření dokázalo dosáhnout až metr před sebe. Druhý pár sestával z kruhových zvrásněných destiček, posazených po stranách hlavy poblíž středního oka, a poslední pár v týlu hlavohrudi připomínal hrozny drobounkých perliček.

Tělo drápatce bylo za přední částí nepatrně prohnuté, zúžené do seskupení deseti středních článků, napojených podobně jako u stonožek, navrchu a částečně i po stranách pokryté pevným černým krunýřem, zatímco dole je tvořil měkký masitý podbřišek s tisíci pohyblivých brv. Vějířovitý ocas, který zdálky vypadal jako z jednoho kusu, ve skutečnosti tvořilo třicet nebo čtyřicet jednotlivých proužků se

zrnitým povrchem, připojených na centrální svazek či uzel, umístěný v zadní části posledního z deseti středních článků.

Johann byl drápatcem doslova fascinován. Přestože ho děsil pohled na Kwameho, úchvatná stavba mimozemského těla dráždila jeho zvědavost. Zatímco bez oddechu šlapal vodu a prohlížel si do sebe navzájem zaklesnutou dvojici, dospěl k rozhodnutí, že je oba dotáhne k ostrovu, aby mohl drápatce co nejzevrubněji prostudovat.

Byl však ještě notný kus od břehu, když zaslechl Mariino zoufalé volání. Jakmile se Johann nevrátil do jeskyně v obvyklou dobu, začala dívka panikařit. Naštěstí ji napadlo hledat ho nejprve ve vodě a svým bystrým zrakem ho brzy daleko na jezeře také zahlédla. Když se Johann nejprve ujistil, že místní vodní proudy jsou jen velmi slabé, zanechal svůj objev asi sto metrů od pláže a vyrazil ke břehu, aby dívku uklidnil.

Jeho popis mrtvé dvojice vyvolal u Marie nový záchvat hysterie. Ať ji přesvědčoval jakkoli, trvala na tom, že drápatcovo tělo se za žádných okolností nesmí dostat na ostrov.

„Co kdyby se ho sem jeho druhové nebo rodina vypravili hledat," tvrdila, „a usmysleli si, že za jeho smrt můžeme my? Co by se s námi potom stalo?"

Johannovy biologické výklady, že drápatec by na souši nedokázal přežít, pro Mariu nic neznamenaly. Neústupně trvala na tom, že žádnou „z těch věcí" už nikdy nechce vidět, ať už živou, nebo mrtvou. Johann nepřišel na žádný způsob, jak její strach zmírnit.

Neochotně odplaval zpět na místo, kde zanechal obě těla, a počal namáhavě vyprošťovat Kwamea ze sevření jeho nepřítele. Nebylo to nijak jednoduché. Chapadla kolem Kwameova krku držela dosud velice pevně a Johann nebyl bez opory schopen vyvinout příliš velkou sílu. Nakonec se mu přece jen podařilo dvojici od sebe oddělit. Se vzpomínkami na záchranářský kurz v Berlíně dotáhl Kwamea ve vleku na ostrov.

Když konečně dosáhl s mrtvým tělem břehu, nalezl Mariu, jak s vyděšeným pohledem ukazuje na jezero. Nevydala přitom ani hlásku, nekřičela, ani nic neříkala. V místě, kde Johann zanechal drápatcovo tělo, čeřil teď vodu minimálně tucet modrých chapadel, která se co chvíli mihla vzduchem. Jakmile uložil Kwameovo tělo do písku nedaleko malého lesíka, zvedl Johann Mariu do náruče a odnesl ji zpět do jejich jeskyně.

ČTYŘI

POZDĚJI TÉHOŽ DOPOLEDNE vykopal Johann nedaleko místa, kde před osmi lety pohřbil Beatrici, hrob pro Kwamea. Maria mu nepomáhala. Byla dosud ve stavu šoku a naprosto neschopná jakékoli činnosti. Zatímco Johann připravoval Kwameovi místo posledního odpočinku, seděla dívka pod stromem, zády opřená o kmen, a nepatrně se pohupovala sem a tam. V jedné ruce tiskla figurku Beatrice a druhou svírala amulet svatého Michaela, který nosila zavěšený kolem krku.

Ani když Johann o něco později navrhl, že spolu půjdou dolů k rybníku zkontrolovat Gretel, neprojevila Maria sebemenší zájem. Svého oběda se ani nedotkla, nijak nereagovala na žádný z Johannových pokusů nějak ji rozveselit. Celé odpoledne proseděla sama v jeskyni, opřená o jednu ze stěn a s očima doširoka otevřenýma, nicméně bez výrazu. Pak se jí náhle obličej stáhl strachy a dívka vykřikla. Když však Johann přispěchal dovnitř a ptal se jí, co se stalo, Maria si ho nevšímala. Místo toho zůstala jen upřeně hledět přímo před sebe a tiše si pro sebe cosi mumlala.

Johann připravil k večeři všechna její nejoblíbenější jídla a rozprostřel je před ní v jeskyni. Dívka ze sebe jen slabým nepřítomným hlasem s námahou vypravila: „Díky, ale nemám hlad," načež se znovu uzavřela do svého vnitřního soukromého světa.

Když ji pak Johann večer zvedl a přenesl od stěny jeskyně na matraci, nic proti tomu nenamítala, ani nijak neodporovala. Zůstala ležet na zádech, oči strnule upřené ke stropu. Co chvíli jí vytryskla osamělá slza a skutálela se po straně tváře dolů k uchu.

Všechen Johannův zármutek i přirozené otázky, spojené s objevem dávného přítele v jejich ostrovní říši, byly starostí o Mariu odsunuty na vedlejší kolej. Zprvu se přesvědčoval, že její absolutní únik před realitou není možná nijak neobvyklou reakcí, obzvláště u dítěte, které se tak snaží chránit samo sebe před děsivými událostmi

posledních dnů, pro něž není schopno nalézt nějaké rozumové vysvětlení. Když se však její stav ani v průběhu večera nijak nezlepšil, změnila se Johannova starost ve vážné obavy.

Ležel vedle ní na matracích, už hodiny po obvyklé době, kdy oba usínali, a v pravidelných intervalech vysílal jejím směrem kradmé pohledy, aby si ověřil, zda je stále vzhůru. Mezi těmito pohledy se zabýval chmurnými myšlenkami na jejich společnou budoucnost, snažil se představit si, jak bude muset s Mariou jednat, pokud to, co se přihodilo, nějak trvale poškodilo její psychiku. A nebyly to představy nijak příjemné. Navzdory pokusům a snaze zaměřit se na nějaká příjemnější témata, cítil se Johann, jak hodiny ubíhaly a Maria stále neusínala, čím dál sklíčenější a rozrušenější.

Konečně, jen několik hodin před úsvitem, se Mariiny oči zavřely a celé její tělo se uvolnilo v pravidelném oddechování. Vyčerpaný a frustrovaný Johann se zvedl z matrace a vytratil se z jeskyně. Vydal se na místo, kde ráno pochoval Kwamea. Nechal se na chvíli zaplavit tesknými vzpomínkami a prolil nad hrobem dávného přítele několik slz zármutku, načež se po nevelkém otevřeném prostranství přesunul k náhrobku Beatrice.

Tam poklekl na zem a sepnul ruce před sebou. „Nevím, komu tuto svou prosbu nejlépe adresovat," začal nahlas, „ale potřebuji pomoc. Proto, bože, naši mimozemští hostitelé, pseudo-Beatrice, nebo prostě kdokoli, kdo mi v této chvíli snad naslouchá te, vyslechněte, co vám chci říct... Nevím, co si mám počít s Mariou. Nemám žádné zkušenosti s tím, jak se o děti v podobných situacích starat. Najisto však vím, že bych nedokázal vychovávat mentálně narušené dítě, sám a na tomto cizím ostrově. Nejsem Job a ani v nejmenším netoužím se jím stát. Život, aby stálo za to ho žít, s sebou musí přinášet aspoň nějakou radost. A naději. Jinak by ztratil veškerý svůj smysl."

Odmlčel se, pohlédl na temný strop kdesi vysoko nad sebou a pak se postavil. Rozhodil doširoka rukama. „Slyší mě někdo?" zvolal. „Zajímáme vůbec někoho? Já jsem Johann, ta dívka Maria. Jsme tu společně na tomhle ostrově, aniž bychom věděli kde přesně, nebo z jakého důvodu... Nemůžeme přece takhle žít navždy. A já nedokážu snést Mariinu bolest.., Pomozte mi, prosím, pomozte!"

Jeho volání odumřelo v temnotě noci. Johann téměř minutu pozoroval nebe, zda nezahlédne nějaké znamení. Nic však nespatřil. Nakonec pokrčil rameny a odvrátil se.

„Johanne?“ dolehl k němu dívčin hlas. „Nestalo se ti nic?“

Maria stála na pěšině, vedoucí k jejich jeskyni. Přispěchal k ní a navzájem si padli do náruče. „Tvoje volání mě probudilo,“ řekla mu. „Šla jsem se podívat, co se to děje.“

„Už je ti líp?“ zeptal se, udiven jak její přítomností, tak i chováním.

„Trošku,“ odvětila se zívnutím. „Jsem hrozně unavená... Ale nejsem schopná ani na chvíli nemyslet na Hansela, nebo na Kwamea. Jeho tělo bylo tak…“

Náhle se uprostřed věty odmlčela. Zůstala upřeně hledět na cosi za Johannovými zády. „Podívej, Johanne,“ zašeptala. „Tamhle se k nám blíží světlo.“

Johann se ihned otočil a zahleděl se, kam mu Maria ukazovala. Vysoko po obloze kosmické lodi se k jejich ostrovu skutečně přibližovala zářivá stužka. Jakmile se dostala natolik blízko, že Johann s Mariou dokázali matně rozeznat drobounké jiskřivé tančící částice, tvořící její strukturu, zřítila se náhle k zemi a spadla kamsi do oblasti pláže.

Johann tím byl v prvním okamžiku zklamaný. „Náš člun,“ ozvala se Maria. „Myslím, že spadla někde poblíž člunu.“

Bez rozmýšlení se oba rozběhli, co jim síly stačily, nejprve dolů po pěšině a potom po pláži směrem k lesíku, kde Johann pokračoval na stavbě lodi. Zhruba minutu před jejich příchodem se zářivá stužka opět vznesla do vzduchu. Jen pár vteřin se zdržela přibližně dvacet metrů nad nimi a pak vyrazila pryč stejným směrem, odkud přiletěla. Johann zůstal stát a pozoroval, jak se zmenšuje v dáli. Maria pokračovala dál ke člunu.

„Poběž sem, Johanne!“ zaslechl její jásavé volání. „Stužka nám pomalovala celou loď!“

Měla naprostou pravdu. Jakmile Johann dorazil na mýtinu, spatřil, že celý jejich člun je obarvený na bílo, s tlustým červeným pruhem po okrajích. *Tak to je to nezaměnitelné znamení*, pomyslel si v duchu a radostně zdvihl Mariu do náruče.

PŘÍPRAVY K ODJEZDU jim zabraly tři dny. Činnost k sobě přitahovala veškerou Mariinu pozornost. Chovala se během těchto dní úplně normálně. Jen v noci se u ní daly vypozorovat pozůstatky děsu, který ji ovládl následně po objevení Kwameova těla. Požádala

Johanna, zda by si neposunul matraci blíž k ní, aby ho mohla ve spánku držet za ruku. Ochotně jí vyhověl.

Johann se plně oddal plánování cesty. Pečlivě prohledal všechen jejich majetek a v duchu jej roztřídil podle toho, co by mohli postrádat, co by jim naopak mohlo být užitečné, a tak dále. Podařilo se mu také odhadnout gravitaci, panující na jejich světě: změřil dobu, po kterou předměty padaly k vodní hladině, když je pustil z útesů na opačné straně ostrova. Z toho pak propočítal, kolik jejich člun dokáže uvézt, a své výsledky sdělil Marie.

Té se jeho závěry pranic nelíbily. Od samého počátku trvala na tom, že Gretel musí jet společně s nimi v člunu, aby tak její vodní přítelkyně zůstala uchráněna před nebezpečím ze strany drápatců. Johann oponoval tím, že Gretel bude moci plavat podél lodi a on ji v případě potřeby ochrání vesly. „Jinak," vysvětloval Marie, „bychom si s sebou nemohli vzít dostatek jídla a dalších potřebných věcí. Gretel je moc těžká."

A když jí pak navíc řekl, že by musela na ostrově nechat všechny své hračky, aby Gretel měla dostatek místa, dívka jednoduše odmítla přijmout jeho výpočty jako správné. Místo toho Johannovi sdělila, že ona si člun pořádně prohlédla a podle jejího názoru v něm je dostatek místa jak pro Gretel, tak pro všechny věci z jejich seznamu.

Johann se jí snažil trpělivě vysvětlit, že má starost o váhu nákladu, ne o objem, který je člun schopný pojmout. Maria však neústupně trvala na svém. Podrážděný Johann se rozhodl, že připraví zatěžkávací zkoušku, aby dívku přesvědčil. *Aspoň se z toho všeho něco naučí,* zdůvodňoval si v duchu.

Váhu veškerých potravin a nezbytného vybavení, včetně „minimálního seznamu" Mariiných hraček, nahradili hlínou a kameny (Maria celý postup nakládání bedlivě kontrolovala, aby se ujistila, že Johann nijak nezfalšuje výsledky). Pak Johann vytáhl Gretel z rybníčku a odnesl ji do loďky. Jakmile byla uvnitř, odstrčil člun do hlubší vody a nalezl si do něj sám. Plavidlo šlo okamžitě ke dnu. Gretel se zřejmě domnívala, že celý pokus je nějaká hra, a začala na Mariu ve vodě vesele dorážet. Dívka byla rozzlobená a zklamaná, přinejmenším však pochopila, že Johann měl pravdu. Pomohla mu vybrat ze člunu vodu a zdráhavě se přiklonila k tomu, že Gretel tedy poplave po celou cestu vedle nich.

Den před stanoveným odjezdem se Johann s Mariou naposledy prošli po svém ostrově a z každého vhodného místa se rozhlíželi po jezeře ve snaze objevit nějakou známku po vzdálené pevnině, která jim dříve unikla. Všemi směry se však rozkládala jen ničím nenarušena vodní hladina.

Neměli sebemenší ponětí, kterým směrem se s člunem nejlépe vydat. Maria navrhovala vyplout kolmo od pláže s Postupimí, zejména proto, že podle ní Kwame musel připlout právě z tohoto směru. Johann, který právě postával na vrcholku nejvyšší hory na ostrově a neviděl široko daleko žádný záchytný bod, v duchu připustil, že nemá žádný důvod, proč s Mariiným návrhem nesouhlasit.

Na sklonku dne sesbírali vše, co hodlali vzít s sebou na cestu, kromě matrací na spaní, a pečlivě to naskládali do loďky. V bezmála prázdné jeskyni pak spolu s Mariou vzrušeně diskutovali o tom, zda v jejich životě nastane následkem událostí příštího dne nějaká nenávratná změna.

„Nakonec nám možná nezbyde, než se vrátit zpět sem na ostrov," podotkl Johann těsně předtím, než se uložili na matrace. „Přesně tak to bylo kdysi s tvým otcem. Postavil si člun a ráno vyrazil pryč, ale druhého dne už byl zase zpátky tady."

Johann se před Mariou o Yasinově marném pokusu o odjezd z ostrova dosud nikdy nezmínil a nebyl právě nejlépe připraven zařadit tento nový střípek do pracně vybudované skládanky o Yasinově, Beatricině a jeho společném životě. Proplul však proudem Mariiných otázek bez nějakých větších rozporů. Dívku mnohem víc zajímalo, zda tedy neopouštějí svůj ostrov nevyhnutelně navždy.

„Jakmile se dostaneme do bodu, kdy budeme mít snědenou polovinu zásob," přisvědčil Johann, „a stále nebude v dohledu žádná pevnina, u níž bychom mohli přistát, bude od nás nejmoudřejší vrátit se zpět na ostrov. Nemáme ostatně žádný důkaz, že uvnitř koule vůbec existuje nějaké další místo, kde bychom byli schopni přežít."

Johann zůstal vzhůru ještě přibližně hodinu poté, co Maria usnula. Zjistil, že ho ohledně jejich odjezdu zaplavují značně rozporuplné pocity. *Tenhle ostrov nám po mnoho let zajišťoval příjemné živobytí,* pomyslel si. *Zařídili jsme si tu pro sebe poměrně pohodlnou existenci.*

Jak tak ležel a rozjímal, připomněl si také všechna ostatní důležitá období ve svém životě - rozhodnutí přestěhovat se ze Země na

Mars, odjezd z Valhally, smrt Beatrice a narození Marie, a konečně i návrat z Bělozemě. *Tak si myslím, že změna je jedinou jistotou, kterou v životě máme, napadlo ho. Můžeme se jí bránit, ale nakonec vždycky přijde, někdy až se zdrcujícím náporem. V podstatě se neustále snažíme jen o dosažení stability mezi jednotlivými převraty, a to i přesto, že víme, že nějaká budoucí změna naprosto rozmetá veškerou rovnováhu, kterou jsme si* vybudovali.

PĚT

MARIA BYLA VZHŮRU už před úsvitem. Než Johann vůbec otevřel oči, stačila si už srolovat matraci a ovázat ji jejich provizorním motouzem.

„Vstávej, lenochu!“ popohánělа ho. „Sám jsi říkal, že musíme vyrazit co nejdřív, abychom zvýšili svou naději, že něco objevíme ještě před soumrakem.“

Společně posnídali ovoce se zdejší obdobou obilovin a ani ne hodinu po rozbřesku už byli dole u Gretelina rybníčku. Maria nakrmila Gretel posledními rybami z kbelíku a pak jí pokynula, ať k nim připlave. Johann vlezl do vody a chytil stvoření do náruče.

Protože člun naložili už předešlého dne, nezbývalo mnoho věcí, které by bylo před odjezdem třeba udělat. Johann vypustil Gretel do jezera, usadil Mariu na její místo v loďce a tu pak odtáhl z písku do vody. Jakmile člun plaval volně na hladině, zapálil Johann malou pochodeň, kterou důmyslně zasadil do přídě. Pak si nastoupil sám a chopil se páru dlouhých vesel.

Gretel obeplouvala člun v kruzích kolem dokola. „Včera, zatímco jsi balil věci,“ podotkla Maria, „jsem si s ní důkladně promluvila. Vysvětlila jsem jí, že se chystáme na dlouhý výlet... Myslím, že mi porozuměla.“

Johannovy pravidelné mocné záběry vesel je hladce nesly kupředu po hladině. Ostrov se jim pomalu ztrácel za zády. Ještě po několika hodinách, když Johann vyhlásil přestávku na svačinu, viděli na obzoru jeho panorama, přestože už nebyli schopni rozeznat žádné podrobnosti.

Zatímco Maria ukusovala z hnědé hlíznaté mrkve, která byla její oblíbenou místní zeleninou, rozhlížela se čile na všechny strany. „Vůbec nic odsud nevidím,“ sdělila Johannovi. „Myslela jsem si, že v tuhle dobu už jistě něco objevíme.“

Až do této chvíle plavala Gretel buďto za, nebo po boku jejich člunu. Když se Johann s Mariou pustili do jídla, začala vyskakovat z vody, pokukovat po nich a pištět při každém výskoku. Dvakrát obkroužila loďku a pak vyrazila doleva ve směru, který svíral s dosavadní trasou člunu zhruba šedesátistupňový úhel. Jakmile se dostala asi padesát metrů daleko, rozrazila znovu hladinu vertikálním skokem a vznesla se celým tělem nad vodu.

„Gretel nám dává znamení, Johanne," ozvala se Maria. „Chce, abychom ji následovali."

Johann neměl žádné námitky. Připadalo mu sice silně nepravděpodobné, že by toto podivné vodní stvoření mohlo mít sebemenší představu o tom, proč se společně s Mariou vydali na cestu, nicméně byl ochotný Gretel klidně následovat, neboť sám neměl žádný určitý směr v plánu.

Gretel se po celou následující hodinu držela stanoveného kursu. Jak se ostrov postupně zmenšoval na pouhou tečku, až se docela ztratil, snažil se Johann určovat jejich polohu za využití Mariina skvělého zraku a nehybného umělého světelného zdroje. Značil si jejich přibližnou trasu nožem na tenký proužek kůry, kterou si pro tento účel před odjezdem připravil. Když Maria oznámila, že ostrov začíná mizet za horizontem jejího dohledu, přestal Johann zabírat a vtáhl vesla do loďky.

„Mario," prohlásil pak vážným hlasem, „dostali jsme se na své cestě před závažné rozhodnutí." Pokynul jí, aby přelezla blíž a podívala se s ním na mapu. „Tenhle náčrtek znázorňuje přibližnou polohu našeho člunu, ostrov a světlo nad námi. Z jakéhokoli místa v nejbližším okolí naší současné pozice jsem schopen vrátit se bez problémů zpět k ostrovu. Jakmile ho však jednou nadobro ztratíme z dohledu, naše naděje na návrat bude záviset na tom, s jakou přesností jsem stanovil směr a vzdálenost místa, v němž jsme změnili kurz podle Gretel. Nelze proto vyloučit možnost, že cestu nazpět k ostrovu už nebudeme schopni najít."

Dívka pohlédla na mapu, kterou před ní Johann držel, a překontrolovala umístění umělého světla i ostrova. „Chceš tím říct, že bychom se mohli ztratit?"

Johann přikývl. „Až dosud jsme nikde nezahlédli nic jiného, než samou vodu. Nemáme žádný důkaz, že tu vůbec nějaká další pevnina existuje. Naší prvořadou starostí by proto mělo být, abychom si udr-

želi ostrov po celou dobu na dohled a postupovali v hledání tak, že kolem něj uděláme široký kruh, asi takhle. Jedině tak máme zaručeno, že se vždy budeme schopní vrátit.“

Maria sledovala, jak nožem vyznačil na hrubě načrtnuté mapce kolo. Pak se obrátila a pohlédla na Gretel. Jakmile vodní stvoření, které již zpozorovalo, že se člun zastavil, a teď poskakovalo ve vodě zhruba třicet metrů před nimi, zahlédlo, že se Maria podívala jeho směrem, okamžitě vypísklo.

„Gretel ví, kam nás vede,“ namítla. „A když ji o to požádáme, dokáže nás kdykoli dovést zpět k ostrovu.“

Johann si povzdechl. „Mario,“ řekl, „nejsem si jistý, zda si plně uvědomuješ vážnost naší situace. Máme jen omezenou zásobu jídla a nic nám nedává jistotu, že někde narazíme na nějaké další. Nevíme, kam nás Gretel vede, ani jestli nás vůbec někam vede. Já jsem toho názoru, že bychom měli změnit směr ještě teď, než ztratíme ostrov úplně z dohledu.“

Maria znovu přejela pohledem z Johanna na Gretel a zpět. „Nemáš pravdu, Johanne,“ prohlásila co nejdospělejším tónem. „Sám jsi říkal, že Gretel udržuje stálý směr už od chvíle, kdy jsme ji začali následovat. Proč jinak by to dělala, pokud by nemířila k nějakému určitému cíli? To by přece nedávalo smysl.“

„*Možná* to tak skutečně je, Mario,“ přisvědčil Johann, „jenže nějaké *možná* je v naší situaci naprosto nedostačující. Na inženýrských kurzech jsem se naučil brát v úvahu všechny pravděpodobné možnosti.“ Na okamžik se odmlčel. „Co když nás Gretel nevede k žádnému místu, kde bychom byli schopni přežít?“ pokračoval pak. „V tom případě nám dojde potrava, nebo zabloudíme. A podle mého názoru je pravděpodobnost takového konce příliš vysoká na to, abychom si mohli dovolit riskovat.“

Maria na Johanna dlouhou dobu hleděla v hlubokém zamyšlení. „Nejsem si jistá, jestli dobře chápu, co se mi snažíš naznačit, Johanne,“ pronesla posléze. „Ale já to vidím docela prostě. Nechci se vrátit zpět na náš ostrov a nemám strach, že by se nám něco mohlo stát, pokud budeme následovat Gretel. Vím, že nás Gretel někam vede. Je to má kamarádka a já jí věřím.“

Mariina slova i výraz její tváře jako by v Johannovi rozezněl starou strunu. Na prchavý okamžik si pomyslel, že k němu znovu promlouvá Beatrice. *Díváš se na všechno příliš analyticky, Johanne,*

řekla mu kdysi při jedné příležitosti Mariina matka. *Měl bys v sobě nalézt víc víry. Jinak nebudeš nikdy šťastný.*

„Dobře, Mario," slyšel s překvapením sám sebe. „Vydáme se tedy za Gretel. Ale chtěl bych, abys věděla, že z toho rozhodnutí nemám zrovna velkou radost."

„Díky, Johanne!" zvolala dívka radostně. Objala ho a pak zvedla své veslo, aby dala znamení Gretel. „Už plujeme," zavolala na ni.

AŽ DO ODPOLEDNE Johanna žádné vážnější obavy nepřepadaly. Během oběda, i bezprostředně po něm, oplýval dobrou náladou a společně s Mariou se bavil tím, že by mohli narazit na nějakou vodní příšeru, mořskou pannu, či nějaké ještě fantastičtější stvoření. Gretel pokračovala stále týmž směrem a Johann si pravidelně dělal nožem nové zářezy do své mapy. Když se však začala blížit noc a ani jeden z nich dosud nespatřil sebemenší známku pevniny, začal si Johann v duchu vyčítat, že se Mariině touze následovat Gretel podvolil. Kromě toho už ho začínaly bolet paže od veslování.

S těžkým povzdechem vytáhl vesla z vody a uložil je na dno loďky. „To by pro dnešek stačilo," prohlásil. „Měla bys možná svou přítelkyni zavolat nazpět."

Maria na Gretel zamávala veslem. Zatímco Johann doplňoval palivo do louče a hledal balíček s večeří, kterou si včerejšího večera přichystali, doplavala jejich vodní průvodkyně až k člunu.

„Tumáš," řekl Marie rozmrzele a podal jí její porci. „A snaž se jíst rychle, ať to máš v sobě, než se setmí." Tento komentář jí měl zcela záměrně připomenout jeho nelibost k jejím obvyklým způsobům stolování. Maria měla totiž ve zvyku věnovat se při jídle všemu možnému, jen ne jídlu samotnému.

„Nemusíš být hned tak protivný, Johanne," odvětila dívka a s vervou si ukousla velký kus ovoce. „Není to přece moje chyba, že jsme zatím nic neobjevili."

Johann se přinutil k úsměvu. „Jistě, máš pravdu," řekl. „Zlobím se spíš sám na sebe. Měli jsme přece jen raději zůstat na dohled od ostrova... Teď se můžeme dostat do vážných problémů. Během noci nás třeba nějaký z místních proudů odnese a já nebudu ráno mít sebemenší představu, kde se nalézáme."

Dívka se vyklonila přes okraj loďky a strčila ruku do vody. „Nezdá se mi, že by tu byl nějaký proud," oznámila s nadějí v hlase. „A

kromě toho, už jsem ti přece několikrát říkala, že Gretel ví, kde jsme a kam míříme.“

Na to Johann nijak nereagoval. „Hned ráno se vydáme zpátky,“ prohlásil příkře, jakmile spořádal poslední sousto. „Ať s Gretel, nebo bez ní... A nehodlám na toto téma nijak diskutovat.“

Noc v jejich světě přicházela náhle. Umělé sluneční světlo se prostě v jednom okamžiku, bez jakéhokoli předchozího varování, ztratilo. Dnes nastala tma jen několik okamžiků poté, co Johann vytáhl z provizorní truhlice polštáře. Gretel švitořila po boku člunu, jako by noc vítala.

Když Johann seděl na své sedačce v lodi, měl pochodeň za zády a kus nad hlavou. Několik minut po nastalém soumraku se Maria přišla posadit vedle něj. „Vyprávěj mi o mamince,“ poprosila ho. „To tě vždycky aspoň trochu rozveselí.“

Johann vyrovnal rovnováhu v loďce a pak se na roztomilou dívenku po svém boku dlouze zadíval. Její nápadné modré oči v něm znovu vyvolaly vlnu úžasu. A jak by jen mohl zůstat rozmrzelý, když byl postaven před tak nevinný a zbožný úsměv?

„Tvá matka byla ten nejúžasnější člověk, jakého jsem za svůj život poznal,“ začal. Zavřel oči a pohodlně se opřel. Náhle mu v mysli vytanula vzpomínka na jednu noc, kdy mu Beatrice zpívala na pláži milostné písně. Síla toho nečekaného bodnutí u srdce vyvedla Johanna naprosto z rovnováhy, takže nebyl na chvíli schopen jediného slova.

„Pokračuj,“ pobídla ho Maria. „Pověz mi, co na ní bylo tak úžasného.“

„Tolik věcí,“ odvětil Johann s potřesením hlavy. „Její hlas musel člověk prostě slyšet zpívat, aby si něco takového vůbec dokázal představit. Navíc byla velice krásná... Jsem však přesvědčen, že to byla především její dobrota, co z ní dělalo tak výjimečnou osobnost. Nikdy jsem neslyšel ani vyprávět o někom, kdo by byl od základu tak dobrý, jako tvá matka. Ona nejenže o slovech Krista a svatého Michaela kázala, ona podle nich i žila...“

JEŠTĚ NEŽ USNULI, měla Gretel návštěvu. Podle jejích prvotních reakcí se dalo usuzovat, že se s žádným dalším příslušníkem svého druhu kromě Hansela dosud nesetkala. Zprvu zůstávala co nejblíž Johannovi a Marie, teprve po chvíli se odvážila vzdálit od

člunu, dokonce až úplně z dohledu, aby si mohla se svými nově objevenými přáteli hrát.

Johann s Mariou je slyšeli dovádět ještě o hodinu později, i když je v tu dobu už dávno ztratili z očí. Maria zívla a schoulila se na dně člunu ke spánku. Johann se snažil usnout vsedě, s hlavou složenou do dlaně ruky, kterou si loktem pevně zapřel o stehno. Podařilo se mu však oddat se spánku vždy jen na krátký interval, neboť ho co chvíli probudila bolest ve ztuhlých kloubech, které se nedokázaly přizpůsobit nezvyklé poloze.

Pár hodin před úsvitem probudily Johanna z bezesného spánku vyděšené, pištivé výkřiky Gretel a jejích přátel. Než vůbec stačil pořádně obhlédnout situaci, přeskočila Gretel přes člun a jen o vlásek tak unikla útoku osamělého drápatce, jehož modrá zdvižená chapadla s hrozivými drápy skýtala ve světle pochodně vskutku hrůznou podívanou. Chapadla sebou plácla do vody jen několik centimetrů od místa, z něhož Gretel právě unikla.

S bušícím srdcem popadl Johann jedno z vesel, zároveň zatřásl dosud spící Mariou a vší silou udeřil do jednoho z chapadel, jež se v té chvíli už opět tyčilo ve vzduchu. Zasáhl je přímým úderem a bezmála přesekl, takže koncová část s hrozivým drápem zůstala bezmocně viset dolů.

Raněné chapadlo se ponořilo pod vodu. Johann se ohnal znovu, tentokrát po druhém chapadle, jenže drápatec je už stačil stáhnout do bezpečné vzdálenosti od člunu. Maria, která klečela na dně loďky, a až do tohoto okamžiku přihlížela bitvě bez dechu, teď začala ječet. Johann, aniž by přestal výhružně mávat veslem, nebo spustil drápatce z očí, ji uchopil za levé předloktí a stiskl. „Přestaň," nařídil. „Okamžitě přestaň!"

Poslechla. Zůstala docela tiše, třásla se po celém těle a společně s Johannem přihlížela, jak se drápatec zvolna přibližuje k loďce. Zdravé chapadlo zůstávalo i nadále vztyčené zhruba metr nad vodní hladinou, ve střehu před dalším možným útokem. Uvnitř obou předních drápatcových očí byl jasně patrný pohyb, jako by si je tvor pečlivě prohlížel a zvažoval pravděpodobnost úspěchu při novém útoku.

Pak se otočil a začal plaval podélně kolem člunu, čímž Johannovi s Mariou poskytl výhled na svůj bok. Ony zvrásněné kruhové orgány po stranách jeho hlavy byly teď otevřené, vroubené po obvodu zlověstnou řadou ostrých zubů. Pevné vrchní krunýře tvořily jedinou

část středního dílu jeho těla, kterou měl drápatec během plavání nad hladinou. Vějířovitý ocas se s nesmírnou lehkostí, až elegancí, pohyboval ve vodě nahoru a dolů, čímž podivnému tvorovi sloužil zároveň jako pohon i jako brzda.

Gretel se i se svými přáteli zatím kamsi ztratila. Právě oni byli nepochybně původně zamýšlenou drápatcovou obětí. Nyní však, zatímco tvor obeplouval člun v dostatečné vzdálenosti z dosahu vesla, bylo Johannovi s Mariou jasné, že místo Gretel a jejích přátel zaměřil teď veškerou svou pozornost na ně.

Náhle se však drápatec ztratil také. Teprve po jedné nebo dvou vteřinách si Johann uvědomil, že se tvor ponořil pod hladinu. Obrátil se tedy tak, aby byl schopen čelit útoku z obou stran loďky, napjal svaly a čekal.

A nemusel čekat dlouho. Drápatec zaútočil z opačné strany člunu, než se potopil. V jediném okamžiku vymrštil z vody chapadlo a máchl jím do loďky. Konec drápu se zachytil Marie za oděv a začal dívku táhnout směrem k okraji. Vykřikla hrůzou. Johann se rozehnal veslem, o vlásek minul Mariu a tvrdým úderem zasáhl jak koncovou část chapadla, tak bok člunu. Odsekl tím dráp od zbytku chapadla, zároveň však roztříštil veslo na dva kusy. Ve stejném okamžiku, kdy Johann sevřel Mariu, vklouzlo chapadlo zpět do vody.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Johann.

Dívka přikývla. Konec drápu jí však dosud vězel v šatech, těsně nad oblastí žaludku, a Johann nebyl schopen vyndat jej ven. S jedním okem upřeným na útočníka, který zůstával vedle loďky, vytrhl Johann Marie kus šatů i s drápem. Měla na těle podlouhlý tenký škrábanec, naštěstí nijak zvlášť hluboký. Rána sotva krvácela.

Johann zdvihl dívku jednou rukou do náruče a ve druhé sevřel zbylé, dosud celé veslo. Aniž by jen na okamžik přestal sledovat drápatce, usadil Mariu na opačnou stranu loďky, kde měli schovanou lékárničku. „Potři si to tou zelenou mastí,“ poradil jí, když jí vysvětlil, kde přesně má hledat. „Mělo by to zmírnit bolest.“

Maria udělala, co jí řekl. Zvolna nad sebou začala znovu získávat kontrolu. Jakmile použila bylinkovou mast, pohlédla zpět na drápatce.

„Proč nás nenechá na pokoji, Johanne?“ zeptala se vystrašeným hlasem.

„Nevím," odvětil Johann. „Ale pochybuju, že by nám ještě mohl nějak ublížit. Přišel o oba drápy."

Tvor se teď převalil na záda, čímž vystavil nad hladinu svůj článkovaný podbřišek. Oblast s hrozny malých perliček, která nyní mířila přímo k umělému nebi, se začala celá vlnit a pulzovat. O několik vteřin později se ozval hlasitý, dlouhý hluboký zvuk, jako protáhlý tón tuby, vycházející z otvorů, které se v té chvíli otevřely mezi perličkami. Zvuk se zopakoval ještě dvakrát, v přibližně pětivteřinových intervalech.

Téměř okamžitě se dočkal odezvy, zprvu slabě z dálky odkudsi po levé straně člunu, pak mnohem silněji přímo zepředu. V obou případech sestávala odpověď z pěti zadutí, přičemž poslední dvě končila vysokým pisklavým tónem.

Johann s Mariou na sebe pohlédli. „Svolává ostatní," vydechla dívka s očima doširoka otevřenýma strachy. „Co budeme dělat?"

Jakmile se drápatec začal připravovat k dalšímu volání, ohnal se po něm Johann zbývajícím veslem, až přitom málem sám spadl do vody. Tvora sice o kus minul, ale přinejmenším ho na chvíli vyrušil. Drápatec hbitě odplaval o několik metrů dál a své trojdílné volání zopakoval.

Tentokrát se už ozvaly tři odpovědi, poslední odkudsi za člunem. „Posaď se a vezmi si svoje vesla," nařídil Johann Marie. Otočil zatím loďku tak, aby směřovala doprava. „A teď zabírej, jak nejvíc můžeš," vybídl pak dívku.

Protože sám však mohl používat jen jediné veslo, bylo obtížné kontrolovat směr plavby. Nakonec se Johann ustálil ve střídání tří záběrů na jedné straně, následovaných třemi záběry na druhé. Maria veslovala ze všech sil, ve stejném tempu s ním, jak ji to přes den učil. Během několika minut se oba celí zpotili a ztěžka oddechovali.

Drápatec však plaval stále podél nich, zůstával pozadu, jen aby vydal další zavolání, ale pak je vždy bez větší námahy několika mocnými máchnutími ocasem dohonil. Odpovědi na volání nabývaly jak na hlasitosti, tak na četnosti. Johann s Mariou neměli šanci uniknout.

Hlasité pětidílné zatroubení zprava naznačovalo, že druhý drápatec už není daleko. „Zabijí nás, Johanne?" zeptala se Maria.

„Pokud se mi tomu podaří zabránit, tak ne," odvětil Johann. Vytáhl své dlouhé veslo do člunu a obrátil se po směru, odkud se ozvala

nejbližší odpověď. Ani ne za minutu společně s Mariou nového nepřítele spatřili. Tenhle drápatec byl skutečně obrovský, snad čtyři metry dlouhý, zdaleka největší, jakého dosud viděli. Jeho zdvižená chapadla se tyčila nad hladinu bezmála do výše Johannovy hlavy.

„Snaž se zůstat v klidu," napomenul Johann Mariu, když si všiml jejího vzrůstajícího strachu. „A používej vesla na vlastní obranu."

Nový drápatec obeplul celou loďku. Tekutina, vyplňující jeho oči, se nepřestávala pohybovat. Pak, k Johannovu nesmírnému překvapení, stáhl chapadla pod vodu a jako by se snažil šlapat vodu přímo před přídí člunu. Po několika vteřinách dostal svůj mohutný ocas nad hladinu a plácl jím prudce do vody, čímž vyvolal pořádnou vlnu. Johann střelhbitě zareagoval a chytil se okraje loďky těsně předtím, než do ní vlna narazila. Voda ho celého zmáčela a srazila na kolena, ale podařilo se mu nevypadnout z člunu a dokonce i udržet veslo.

„Johanne, Johanne!" zaslechl z temnoty Mariin zoufalý hlas. Rozhlédl se kolem, a když dívku nikde nespatřil, uvědomil si, že voda zhasila jejich pochodeň.

„Tady jsem, Mario," ozval se. „Polez sem, tímhle směrem."

Nakonec se jim podařilo setkat se uprostřed loďky. Maria se k Johannovi pevně přitiskla a společně se zaposlouchali do delšího a hlubšího trojdílného volání nového drápatce, po němž následoval celý sbor odpovědí.

„Na co ještě čeká?" zeptala se Maria.

„To nevím," odvětil Johann. *Možná nás chce zabít za světla,* napadlo ho. Hlavou mu kmitla myšlenka na nepozorovaný únik do temnoty, ale záhy takovou akci zavrhl jako neproveditelnou. Sevřel Mariu v náručí a snažil se nemyslet na smrt. „Mám tě moc rád, Mario," zašeptal. „Je mi hrozně líto..."

„To není tvoje chyba, Johanne," přerušila ho. „A taky tě mám moc ráda."

Ve vodě kolem loďky už brzy plavali čtyři drápatci. Johann s Mariou sice neviděli jejich těla, slyšeli však jejich troubení, teď o něco kratší a pronikavější, i občasné šplouchání vody ze všech stran. Pak si všimli, že se jejich člun pohybuje. Johann se odplazil ve směru plavby a objevil čtyři drápy, zaklesnuté za okraj přídě člunu, jeden

pár po každé straně. Silná, napjatá chapadla drápatců táhla loďku jezerem.

Někam nás vezou, pomyslel si Johann. *Jsme jejich zajatci*. Když se vracel na místo, kde zanechal Mariu, snažil se trochu utišit svůj vlastní strach. Měl právě v plánu pokusit se ji uklidnit, zbavit ji alespoň té největší hrůzy, když si všiml, že smolná temnota kolem nich začíná řídnout. Co se to..., začal se právě v duchu zmateně ptát, když se Maria před ním v loďce postavila. „Podívej, Johanne!“ zvolala. „Letí sem stužky!“ Johann sotva stačil pohlédnout nahoru na umělé nebe, když přímo nad ním vybuchla záplava světla. Následujících několik vteřin proběhlo v naprostém chaosu. Johanna s Mariou obklopily zuřivé výkřiky drápatců a plácání ve vodě. Stužky se proháněly všude kolem, dokonce i pod vodou, a drápatci prchali všemi směry pryč. Pak se stužky v jediném okamžiku zvedly k nebi a ztratily se ve směru, kterým přiletěly.

Johann s Mariou zůstali ve vzájemném objetí uprostřed člunu. Byli příliš vyčerpaní na to, aby se zmohli na jediné slovo. Drápatci se už nevrátili.

PROBUDIL JE GRETELIN PŘÁTELSKÝ PÍSKOT. Johann s Mariou otevřeli oči téměř v jediném okamžiku. Kolem už bylo světlo.

Maria ponořila ruku do jezera, aby svou přítelkyni pohladila. „A kam zmizeli ti tví kamarádi, Gretel?“ zeptala se. „Doufám, že se jim podařilo těm ohavným drápatcům utéct.“

Gretel cosi zašveholila a začala ve vodě dovádět. „Chce, abych si s ní šla zaplavat, Johanne,“ usoudila Maria. „Myslíš, že je to bezpečné?“

Johann, který se snažil utřídit si v hlavě události minulé noci, přikývl na souhlas. „Ale drž se pořád poblíž člunu, a jakmile na tebe zavolám, plav okamžitě zpět.“ Dívka se přehoupla přes okraj a během několika vteřin už plavala a smála se v Gretelině společnosti.

Johann vůbec nepřemýšlel o skutečnosti, že nemá nejmenší představu o tom, kde se nacházejí, a že hubené zbytky potravin jsou celé navlhlé z vody uvnitř loďky. Na vedlejší kolej odsunul i všechny myšlenky na to, jak snadno mohli on i Maria přijít o život. Projednou se vzdal veškerého svého analyzování a jen s potěšením přihlížel, jak si jeho malá chráněnkyně hraje se svou vodní přítelkyní.

Když se dosyta vydováděly a Maria si vlezla zpět do člunu, Gretel jim opět začala udávat směr. Johann, který teď poháněl loďku Mariinými malými vesly, ji následoval. K jeho značnému překvapení se Maria zdála být v dobré náladě a děsivé prožitky včerejší noci na ní nezanechaly žádné větší stopy.

„Tomu vážně nerozumím," prohlásil, zatímco se Maria snažila připravit alespoň jakýs takýs oběd z promáčených obilovin a bobulí. „Po Kwameově a Hanselově smrti jsi byla úplně na dně. Jak se tedy můžeš chovat takhle bezstarostně a nenucené po tom, co se nám přihodilo minulou noc?"

Podala mu těch pár suchých soust, která mezi jejich zásobami našla. „V noci jsem si byla absolutně jistá tím, že nás čeká smrt, Johanne," odvětila pak. „Zdálo se mi, že se toho příšerného strachu už nikdy nezbavím, a najednou bác ho, a byl pryč. Sama nechápu, čím to."

Johann na ní zůstal během pádlování viset pohledem. Nevěděl, co na to říct. *Je vážně zvláštní*, pomyslel si. *A já se od ní každý den stále učím něco nového.*

Asi o hodinu později rozeznala Maria v dálce před lodí nějaký obrys. Johann zatím nic neviděl. Jakmile mohla s určitostí prohlásit, že se jedná o nějakou pevninu, vykřikla: „Země na obzoru!" jako to v dávných dobách podle Johannova výkladu dělali průkopničtí mořeplavci.

Johann si zprvu myslel, že se nespíš vrátili zpět ke svému starému ostrovu. Nicméně, jak se přibližovali stále víc a víc a prohlíželi si obrysy, které jim připadaly naprosto neznámé, musel uznat, že se skutečně blíží k nové pevnině. Tento ostrov byl větší a hornatější než ten, který jim dlouhých osm let sloužil jako domov. Když Johann naváděl člun podél bílých útesů, které strmě spadaly k hladině, mohl si na plošině nad nimi prohlédnout vysoké, statné stromy. Na jejich ostrově žádné stromy nerostly.

„Vidíš," opakovala Maria přinejmenším posté, neschopná udržet v sobě svou radost, nebo nadšení, „říkala jsem ti, že Gretel ví, kam nás vede. Jen se podívej, Johanne! Podívej, jak je tu krásně."

I Johann byl ze všeho nadšený. Nikdy ho nenapadlo, že by uvnitř mimozemské kulové lodi mohlo existovat víc než jedno pozemsky vypadající místo k životu. Před lety, když se společně s Beat-

ricí dostali na svůj ostrov, který nazvali Rájem, oba věřili, že je naprosto jedinečný a vybudovaný speciálně pro ně.

Teď však, zatímco očima přejížděl po líbivém zalesněném návrší, jehož svahy spadaly až dolů k pobřeží, jeho překvapení stále rostlo. *Co, nebo kdo tohle všechno vytvořil?* ptal se v duchu znovu a znovu. *A za jakým účelem?*

„Podívej tamhle, Johanne!“ přerušila Maria tok jeho myšlenek. „Tamhle mezi stromy se něco hýbe... Koukni, a jsou tam čtyři.“

Zahleděl se směrem, kterým mu ukazovala. Mezi stromy je tam z plošiny několik set metrů nad jezerem pozorovala čtveřice velkých hnědých zvířat jednoho druhu, se šesti svalnatýma nohama. Dvě z nich měla na čele ohromné, bizarně tvarované bílé výrůstky, těsně nad širokým černým obdélníkem, který nejspíš obsahoval zraková čidla. Jeden z tvorů otočil hlavu, aby vydal naříkavé zabečení, takže si Johann s Mariou mohli bílý výrůstek na čele lépe prohlédnout. Hned u hlavy byl roh celistvý, jako kmen stromu, ale dál od těla se rozbíhal do tří oddělených větví rozdílných komplikovaných tvarů.

Johann byl doslova fascinován. Přestal veslovat a zůstal hledět na podivná zvířata. Zrovna podotkl, že se rohy obou tvorů, které viděli, na první pohled značně liší, když neznámé kopytníky něco náhle přimělo k návratu mezi stromy.

Snažili se s Mariou sledovat jejich pohyb, ale nedokázali to. Nakonec se tedy Johann znovu opřel do vesel a následoval netrpělivou Gretel, která na ně po celou dobu jejich přestávky pištěla. Brzy se mírné, svěže zelené horské svahy opět ztratily a nad člunem se vztyčily nové útesy nahnědlých skalisek. Po několika kilometrech těchto útesů se Johann už začínal v duchu ptát, zda ještě narazí na nějaké příhodné místo k přistání.

Ale pak, když obepluli jeden z ostrých výběžků, se před nimi naprosto nečekaně otevřela nádherná, polokruhová zátoka s dlouhým pásem písčité pláže a bujnou zelenou vegetací. Johann spatřil kouř ještě dříve než Maria. Stoupal zvolna k nebi z místa, vzdáleného jen několik set metrů za rozlehlou pláží na opačném konci zátoky.

Gretel teď přidala na rychlosti směrem k pevnině a nechala loďku kus za sebou. Zamířila přímo ke stoupajícímu dýmu a snad každých dvacet metrů vyskakovala nad hladinu. Po několika minutách se z krovin vynořily dvě polonahé děti, chlapec a dívka, oba tmavohnědé pleti. Rozesmály se a ukazovaly si na Gretel. Chlapec se už

chystal vběhnout do vody, když ho dívka náhle zastavila. Chytila ho za ruku a ukázala na Johanna a Mariu v blížící se loďce, načež oba rychle zase zmizeli ve křoví.

Johann pokračoval ve veslování směrem ke břehu. Maria, rozrušená vyhlídkou na setkání s jinými dětmi, byla jako na jehlách. Jakmile dorazili na mělčinu, vyskočil Johann z člunu, uchopil lano, připevněné k držáku s pochodní na přídi a vytáhl jej na písek. Maria mu při tom pomáhala. Zatímco zajišťovali své plavidlo, zaslechl Johann své jméno.

„Johanne?“ volal ten hlas. „Jsi to skutečně ty, velký Johanne?“

Po úzké pěšině mezi křovinami k nim přicházela vysoká štíhlá žena s bronzovou pletí, oděná pouze do bederní roušky. Tvář jí hrála radostným úsměvem. Obě děti, které Johann s Mariou spatřili před chvílí, kráčely ženě těsně v patách.

„Pojď sem, velký Johanne!“ zvolala sestra Vivien a odhodila si dlouhé husté vlasy z tváře. „Pojď sem, ať tě mohu obejmout!“

PŘÍBĚH SESTRY VIVIEN

JEDNA

„NECH MĚ, AŤ SE NA TEBE pořádně podívám," řekla Vivien. Odtáhla se od Johanna a přejela ho očima od hlavy až k patě. „Jsi snad ještě větší a mohutnější, než jak si tě pamatuju, velký Johanne," podotkla s nenuceným smíchem. „Jak dlouho už to vůbec bude? Devět let...? Zdá se mi naprosto nemožné, abys to byl skutečně ty... Ale kde je sestra Beatrice? Proč nepřijela s tebou?"

„Beatrice..., Jomo..., kde jste?" ozval se odkudsi z houštiny dětský hlas, ještě než Johann stačil odpovědět.

„Tady jsme, Keiko," odpověděla dívka. „S mámou... a nějakými cizími lidmi."

Přibližně sedmiletá dívka s bronzovou pletí a exotickými rysy tváře se při spatření Johanna s Mariou okamžitě zastavila. „Kdo to je?" obrátila se na Vivien s ustaraným pohledem v očích.

Vivien se znovu rozesmála. „Nic se neděje, Keiko," odpověděla. „Johann je náš starý dobrý přítel."

Keiko se váhavě připojila ke skupince a postavila se za Vivien vedle ostatních dětí. „Myslím, že je na čase, abychom se navzájem představili," prohlásila Vivien a přistoupila k Johannovi s Mariou. „Tahle kouzelná dívenka je Keiko, dcera Fernanda a Satoko. A ta zbývající dvojice, tou podaroval bůh mne a Kwamea. Má dcera se jmenuje Beatrice, pokřtila jsem ji, pokud mne zrak neklame, po matce téhle rozkošné mladé slečny, která byla po několik let mou nejlepší přítelkyní."

Vivien pokynula Marie. Dívka, dosud dočista uchvácená tím, co se kolem ní dělo, sevřela ještě pevněji Johannovu ruku. „Tohle je Maria. Její matkou skutečně byla Beatrice," potvrdil Johann. „A otcem Yasin," dodal neobratně. „Oba zemřeli již před mnoha lety."

Vivien se okamžitě rozšířily oči údivem a čelo rozbrázdily vrásky. Zůstala hledět na Johanna a očividně se chystala něco říct. „Později," zabrzdil ji Johann mírným tónem.

Ohromené Vivien trvalo několik vteřin, než znovu získala ztracený klid. Její syn jí při tom trochu pomohl. S pohledem pevně upře-

ným na Johanna s Mariou udělal několik kroků kupředu a objal Vivien levou nohu. „A tenhle malý rošťák," dodala Vivien něžně, „který mě těmi svými lumpárnami jednou přivede do hrobu, to je Jomo."

„Maria se mi moc líbí," prohlásil chlapec.

Všichni se rozesmáli, čímž okamžitě zmizelo veškeré napětí. „Děkuji, Jomo," řekla Maria, aby ostatním dětem ukázala, že také umí mluvit.

Keiko s Beatricí vzaly Mariin komentář jako pokyn k seznámení a přistoupily k ní blíž, aby si ji lépe prohlédly. „Také mám podobné šaty," prohlásila Beatrice, když se prstem dotkla látky, kterou měla Maria na sobě. „Ale nenosím je moc často."

„Tak mi konečně pověz, velký Johanne," ozvala se Vivien o poznání zasmušilejším tónem, nabídla mu rámě a obrátila se zpět k pěšině, „co vás vlastně přivádí k těmto břehům? Je to čistě souhra okolností, nebo jste věděli, že tu jsme?"

Johann se usmál. „Sestra Beatrice," prohlásil, „by jistě trvala na tom, že jde o zásah boží prozřetelnosti. Neměli jsme nejmenší zdání..." Náhle se zastavil uprostřed věty. Na zlomek vteřiny, když se podíval nahoru po svahu, mu připadalo, že musel vstoupit do nějaké časové smyčky a vrátit se zpět na Zemi, nebo na Mars. O kus dál před ním totiž na pěšině stála žena, oděná do modré róby a kápě michaelitů.

Vivien si všimla ohromeného výrazu v jeho tváři a od srdce se rozesmála. „Ach, moc se omlouvám," řekla. „Úplně jsem zapomněla. Sestra Nuba je tu s námi také a pomáhá mi s dětmi, zatímco čekáme, až se vrátí Kwame s ostatními."

Nuba došla po pěšině plaše až k nim a natáhla ruku. „Těší mne, že tě zase vidím, bratře Johanne," řekla svým příjemným hlasem. „Když děti přiběhly, že k nám jede člun s nějakými lidmi, myslela jsem si spíš, že naše prosby byly konečně vyslyšeny a vrací se Kwame."

Johann si se sestrou Nubou potřásl rukou, ale o Kwamovi se ani slovem nezmínil. Po krátkém rozmýšlení se obrátil zpět. Maria s ostatními dětmi si už hrály na pláži. Beatrice a Keiko ukazovaly na jezero, kde se právě na hladinu opět vynořila Gretel. Zatímco děti jásaly a tleskaly, omluvil se Johann Vivien a Nubě a zamířil svižným krokem k nim.

Když se k nim dostal, ukazovala Maria právě ostatním vyřezávaný amulet kolem svého krku. „Sestra Nuba má taky takový," prohlásila Keiko, otáčejíc amuletem v prstech. „A bratr José taky."

„A naše maminka má v krabici s důležitými věcmi taky jeden," dodala Beatrice. „Ale na tom jejím není nic napsáno."

„Mario," oslovil Johann dívku a zlehka se dotkl její paže. „Musím s tebou na moment mluvit."

Vedl ji kus dolů ke břehu, dokud nebyli několik metrů od ostatních dětí. „Co se děje, Johanne?" zajímala se Maria se starostlivým výrazem v tváři. „Udělala jsem něco špatně?"

„Ne, Mario," odvětil Johann a pro uklidnění jí položil ruku na rameno. „Musím si ale s tebou o něčem moc důležitém promluvit."

Jakmile se Johann sklonil dolů, aby mohl s Mariou mluvit z očí do očí, začala náhle Gretel vyskakovat z vody, pištět vysokým tónem a při každém výskoku plácat ploutvemi.

„Takhle se obyčejně loučí," podotkla Maria smutně. Johann ji vzal za ruku a společně došli až k okraji vody. Gretel nepřestávala ve svém dovádění, ani když zamířila pryč od nich, ven do otevřených vod jezera.

„Možná jde hledat své nové přátele," usoudil Johann.

„Sbohem, Gretel!" zavolala Maria. Zamávala na rozloučenou. Oči se jí leskly slzami.

„Sbohem," přidal se Johann. „A děkujeme." Osušil Marie slzy a dlouze, tiše ji objal. Nakonec uvolnil své sevření a znovu se k ní sklonil. „Mario," prohlásil, „nikdo tady ještě neví o tom, co se stalo Kwamovi. Byl to Vivienin manžel a otec Beatrice a Joma. Jistě je velice zarmoutí, až se dozví o jeho smrti, a já bych jim o tom chtěl říct teprve, až nastane příhodná chvíle. Slíbíš mi, že o Kwamovi nepovíš nikomu ani slovo, dokud ti neřeknu, že už je to v pořádku?"

Maria se na okamžik zamyslela. „Jistě, Johanne," odpověděla. „To pro tebe mohu beze všeho udělat."

Políbil ji na čelo. „Jsi moc hodná dívka, Mario."

NĚKOLIK MINUT POTÉ, co se Johann s Mariou vrátili k ostatním, ho Vivien vyzvala, ať se s ní jde podívat na jejich domov. Sestra Nuba se laskavě uvolila zůstat s dětmi na pláži. Zato Jomo trval na tom, že bude svou matku doprovázet, takže došlo k menší výměně názorů. Jomo zatvrzele odmítal zůstat s Nubou a předvedl se

před ostatními jako vztekloun první kategorie. Vivien rázně zakročila, naplácala mu na zadek, a pak ho, vzpurně kopajícího, předala sestře Nubě.

„Omlouvám se," řekla Vivien Johannovi, když vykročili po pěšině, kterou se sestrou Nubou a dětmi vyšlapaly v po kolena vysoké trávě. „S Jomem je někdy těžké pořízení. V jeho věku..."

„Nemusíš se za nic omlouvat," přerušil ji mírně Johann. „Vím, jak to chodí... Vychovával jsem sám Mariu takřka od narození."

Pro Vivien nebylo nijak snadné zdržet se veškerých otázek, dokud se nedostali z doslechu ostatních. „No tak, Johanne," obrátila se pak uprostřed pěšiny. „Už mě nemůžeš nechat čekat ani o minutu déle. Jak došlo k tomu, že se ten zmetek Yasin stal otcem tak nádherného dítěte? Všichni jsme si mysleli, že je mrtvý. Během souboje s Kwamem a Fernandem spadl do hluboké propasti. Jak se mu podařilo...?"

„Zadrž," vpadl jí do řeči Johann. „Příliš mnoho otázek najednou." Ohlédl se přes rameno směrem na Mariu, která si dosud hrála s dětmi na pláži. „Maria svého otce nikdy nepoznala," poznamenal. „Yasin zemřel ještě předtím, než se narodila... A já jí z pochopitelných důvodů nikdy nevyprávěl, co to ve skutečnosti bylo za člověka. Neviděl jsem žádný důvod, proč dítěti říkat, že jeho otec byl..."

Johann nechal tu větu nedopovězenou. Vivien se k němu natáhla a dotkla se jeho předloktí. „Chápu," řekla. „Jsi velice laskavý a ohleduplný člověk, Johanne. Můžeš si být jistý, že ani já, ani sestra Nuba Mariiny iluze o jejím otci nijak nenarušíme."

Johann teď upíral zrak opačným směrem, na jezero. Jeho mysl byla plná vzpomínek na jinou pláž, v jiné době. Téměř slyšel, jak na něj od jezera volá Beatricin hlas.

Vivien jako by mu četla myšlenky. „Ale jak přišla o život naše drahá, milovaná, dokonalá sestra Beatrice?" zeptala se. „Tomu je ještě těžší uvěřit. Byla tak plná života, tak zdravá..."

„Zemřela krátce po porodu," odpověděl Johann ztěžka. Neobrátil se přitom na Vivien. Nemohl. Opět se mu vrátila tíživá bolest u srdce, jako vždy, když vzpomínal na Beatriciny poslední chvíle.

Teprve po dlouhé odmlce byl schopen znovu pohlédnout Vivien do očí. Stála tu s doširoka rozevřenou náručí. Johann přijal útěchu jejího objetí a povolil stavidla svému žalu.

„Nemohl jsem ji zachránit," hlesl. Třásl se při tom po celém těle.

„Jsem si jistá, že jsi udělal, co bylo v tvých silách," konejšila ho tiše Vivien.

Nakonec se pustili a Johann následoval Vivien po prošlapané cestičce. Svorně mlčeli. Johann si dokonce nevšímal ani bezpočtu nových a neznámých druhů kvetoucích keřů a exotických travin, které je všude kolem obklopovaly. Byl zcela ponořen do vlastních myšlenek a stále se ještě vzpamatovával z návalu emocí, který doprovázel jeho výpověď o Beatricině smrti. *To je poprvé, co se o její smrt dělím s někým, kdo ji sám znal a miloval ji*, uvědomil si.

Trápilo ho však ještě něco jiného. Jak jen řekne Vivien pravdu o Kwamovi? Ze zabarvení jejího hlasu, kdykoli zmiňovala jeho jméno, Johann poznal, že spolu žili ve šťastném manželství. *Bude tím naprosto zdrcená*, pomyslel si. *Musím jí to říct hned teď, abych ji mohl v jejím zármutku utěšit.*

Na konci pěšiny se tyčil skalní převis, pod nímž si Vivien, sestra Nuba a děti zřídily dočasný domov. „Zatím nám to takhle úplně postačuje," prohlásila Vivien, zatímco Johannovi za veselého tlachání připravovala v kotlíku nad ohněm bylinkový čaj. „Přinejmenším do té doby, než se vrátí Kwame a ostatní. Pak si postavíme nějaké opravdové domy. Kwame tvrdí, že pro stavbu je tu dřevo mnohem příhodnější, než na místě, kde jsme žili dřív."

Boj, který se zatím odehrával v Johannově nitru, se zřejmě musel nějak projevit i na jeho tváři. „Není ti nic, Johanne?" zeptala se ho starostlivě Vivien. „Chceš si ještě promluvit o Beatrici?"

Teď, vybídl Johanna vnitřní hlas. *Řekni jí to hned teď.* Naklonil se kupředu a vzal obě Vivieniny dlaně do svých. „Musím si s tebou o něčem promluvit, Vivien," vypravil ze sebe.

Odmlčel se. „O čem, Johanne?" otázala se.

„Kwame je mrtvý," pronesl Johann prostě. „Asi před týdnem jsem našel jeho tělo a pohřbil ho."

Seděla naproti Johannovi a nevěřícně na něj hleděla, jen čas od času mrkla očima. Vteřiny ubíhaly. Vivien se do očí nahrnuly slzy a oddechovala se stále větší námahou.

„Kwame je mrtvý," opakovala si dvakrát pro sebe. „Jak se to stalo, Johanne?" dokázala se nakonec zeptat.

„Tím si nejsem tak zcela jistý," odvětil Johann. „Našel jsem ho v jezeře, zaklesnutého do mrtvého tvora, kterému říkáme drápatec. Podle všech známek spolu Kwame a drápatec bojovali a navzájem se zahubili."

Vivien sklonila pohled téměř na minutu dolů k zemi, jen u toho mechanicky pohupovala hlavou. Takhle svrchu byly šedé pramínky v jejích vlasech mnohem lépe patrné. „Obejmi mě, prosím, Johanne," zašeptala pak, celá roztřesená. „Myslím, že budu brečet."

Už podruhé během hodiny se dávní přátelé utěšovali ve vzájemném objetí. Vivien plakala. „Byl to tak hodný člověk, Johanne," vypravila ze sebe mezi dvěma přívaly slz. „Tak trpělivý a něžný k dětem. A ke mně se choval laskavěji, než kdokoli jiný za celý můj život."

Po dlouhém pláči se Vivien od Johanna odtáhla a postavila se zpříma. „Poklekl bys se mnou, Johanne?" zeptala se. „Potřebuji se pomodlit."

Johann klesl na kolena vedle sestry Vivien, což mu připomnělo časy, kdy klekával vedle Beatrice, když se modlila. „Drahý bože," pronesla Vivien, „prosím tě, dodej mi v nejbližších hodinách a dnech sílu. Pomoz mi provést mé děti touto nenahraditelnou ztrátou a být vděčnou za všechny ty nádherné roky, které jsme s Kwamem jako s manželem a otcem prožili." Hlas se jí v tom místě na okamžik zlomil. „A ještě, drahý bože," pokračovala pak, „přijmi, prosím, můj dík za to, že jsi s námi měl to slitování a poslal k nám se zprávami právě Johanna, takže budu moci v této těžké hodině ztráty hledat útěchu ve společnosti dobrého přítele."

JOHANNA PŘEKVAPILO, že se Vivien obává nejen toho, jak budou na zprávu o Kwamově smrti reagovat její děti, ale také, jak se k tomu postaví Keiko. „Keiko se ještě docela nevzpamatovala ze ztráty vlastních rodičů," vysvětlila Johannovi sestra Nuba smutným tónem, zatímco se Vivien vydala s Keiko na dlouhou procházku a Jomo v klidu dřímal. „Vivien s Kwamem ji vlastně adoptovali... A Keiko Kwamea doslova zbožňovala."

Než se však Johann mohl Nuby na něco zeptat, vyrušila je svým příchodem Beatrice. Dívenka se tvářila ztrápeně. „To se máma ještě nevrátila?" zeptala se netrpělivě. „Nutně s ní musím mluvit."

Johannovi s Vivien se pak už nenaskytla žádná příležitost k důvěrnému pohovoru, dokud nenastala noc a Vivien neuložila děti do postele. Vzhledem k silným emocionálním prožitkům uplynulého dne trávily jak Vivien, tak sestra Nuba, veškerý čas po večeři s děvčaty. Vyzvaly Mariu, ať si rozprostře svou matraci vedle obou domácích dívek, a Nuba jim vyprávěla dlouhý a napínavý příběh o Kartágu a Hannibalovi. Nakonec, zatímco se Vivien starala o Joma, zavřela i poslední z dívek oči a usnula.

Když se pak Vivien usadila na plochý kámen vedle Johanna a vzala si šálek bylinkového čaje, který jí nabídla sestra Nuba, přiznala, že je naprosto vyčerpaná. „Člověk se přece jen nedovídá o smrti svého manžela každý den," prohlásila s nuceným úsměvem.

„Jak to přijaly děti?" zeptal se Johann.

„Ještě hůř, než jsem čekala," odvětila Vivien. „Jomo vůbec nebyl schopný pochopit, co se mu snažím vysvětlit, a obě děvčata hystericky plakala. Měla jsem z toho pocit naprosté neschopnosti a pošetilosti - přesně to, co matka potřebuje." Potřásla hlavou a napila se čaje. „Nubo," požádala poté, „podala bys mi prosím jednu z těch mých cigaret? Mám je v tom koženém hnědém pytlíku."

Johann zaraženě sledoval, jak se Vivien předklonila a od ohně si zapálila svou podomácku vyráběnou cigaretu. Zhluboka zatáhla a vypustila kouř zároveň nosem i ústy.

„Objevila jsem to nedaleko propasti, kde jsme dřív žili," odpověděla Johannovi na nevyřčenou otázku. „Není to sice tabák, ani to s člověkem v podstatě vůbec nic nedělá, ale mně prostě dělá dobře dívat se, jak mi jde kouř z pusy."

Vivien si povzdechla. „Vzpomínky na jiný život, na jiném světě," podotkla. Přinutila se k úsměvu. „Kwame z toho mohl zešílet, když jsem kouřila před dětmi. Tak jsme se dohodli na kompromisu - což je podle mého názoru podstata každého úspěšného manželství - a já souhlasila, že budu kouřit jen v noci, až děti půjdou spát."

Usrkla si ze šálku a znovu potáhla z cigarety. Tentokrát vyfukovala kouř v dokonalých kroužcích a uchváceně pozorovala, jak stoupají ke spodní stěně skalního převisu. „Ale dost toho planého žvanění, Johanne. Obě s Nubou přímo umíráme zvědavostí, až nám řekneš, jak došlo k tomu, že Yasin měl dítě se ženou, kterou jsme všichni tolik milovali? Ani na okamžik nemohu uvěřit tomu, že by si ho dobrovolně vybrala za svého partnera."

„To je na dlouhé vyprávění," začal Johann. „Jste si jisté, že to všechno chcete slyšet ještě dnes v noci? Nebylo by lepší nějaký čas počkat, dokud se..."

„Kdybych měla jít teď hned spát," přerušila ho Vivien, „musela bych myslet na Kwamea a sama sebe litovat. Potřebuji nějaké rozptýlení, abych zapomněla na svou vlastní bolest." Naposled natáhla z cigarety a odhodila ji do ohně. „Mimochodem," dodala s laskavým pohledem k sestře Nubě, „není to úchvatné, že po všech těch letech pořád ještě nosí ten hábit? Šije si každý měsíc nový, ze všeho, co se jí podaří najít. A taky zatím neporušila nic ze svého řádového slibu - pomoc ostatním, žádný majetek, žádný sex. Tomu vážně říkám zbožnost. Pro lidi jako je Nuba by v ráji mělo být nějaké speciální oddělení..."

JOHANN SE PUSTIL DO VYPRÁVĚNÍ od úplného začátku, kdy se krátce po příchodu do gigantické mimozemské koule, v níž dosud žili, společně se sestrou Beatricí oddělili od ostatních devíti. Vyprávěl události v chronologickém pořádku, nepodstatné detaily vypouštěl, důležité body naopak zdůrazňoval. Stručně shrnul své neustálé debaty se sestrou Beatricí o tom, zda jsou jejich současnými hostiteli boží andělé, nebo mimozemšťané s neobyčejně rozvinutými technologiemi. Vynechal jen ty věci, které se mu zdály čistě osobní, jako třeba jisté spory s Beatricí, týkající se fyzických prožitků jejich společné lásky, nebo trapné, jako kupříkladu jeho prapodivné setkání se simulovanou Amandou v maketě Mutchvillu, vybudované na břehu kanálu. Otevřeně však přiznal jak sílu své lásky k Beatrici, tak své zklamání z toho, že se nechtěla vzdát svých michaelitských přísah a stát se jeho ženou.

Vivien s Nubou mu dlouhý čas naslouchaly bez jediného přerušení. Když Johann zmlkl, protože se snažil nalézt ta pravá slova, kterými by vyjádřil štěstí, jež během prvních sta dnů s Beatricí prožíval, obě ženy se mu snažily gesty i krátkými poznámkami dát najevo své pochopení a povzbudit ho.

Johannovo shrnutí Yasinovy historky o jeho životě s Kwamem, Vivien a ostatními okamžitě vyvolalo rozhořčené námitky. „Ten lhář!" zvolala Vivien. Pak využila přestávky ve vyprávění k tomu, aby si zapálila další cigaretu. „Vyšli jsme mu ve všem možném vstříc, aby měl šanci stát se součástí naší skupiny. Dokonce jsme

pořádali speciální porady, které Kwame nazýval debaty o Yasinovi, kde jsme se snažili vymyslet nějaký způsob, jak ho pozitivně zapojit do našich společných aktivit... A jeho vylíčení toho případu se Satoko je tak absurdní, že mi to přijde až k smíchu. Měla z něj panický strach. Yasin postřehl její duševní nerovnováhu a nechutně ji zneužil ve svůj prospěch. Byl to nejhnusnější bídák, jakého jsem kdy poznala. Dokážeš si představit, že by někdo mohl být tak krutý a znásilnil několikrát po sobě ženu, která je jak mentálně narušená, tak zároveň i těhotná?“

Vivien vydechla obláček kouře a přimhouřila oči. „Měli jsme sice podezření, že se Yasin vrací zpátky do vesnice a mívá se Satoko pohlavní styk, ale nemohli jsme si nic potvrdit, protože Satoko na něj nikdy nic neřekla. Navrhla jsem Kwameovi, abychom se pokusili přistihnout Yasina při činu a pak ho vyobcovali. Inu, skutečně jsme ho brzy přistihli, jenže jsme mu i nadále ponechali svobodu, což byla očividně velká chyba.“

Johann navázal na své vyprávění popisem prvního Yasinova útoku na Beatrici, svého vlastního uvěznění, Yasinova nechutného návrhu, aby se o Beatrici společně dělili, a jejího následného pohlavního zneužití a absolutního ponížení.

„Proč jen bůh nechává takovéhle lidi při životě?“ vybuchla v jednu chvíli Vivien. Když pak Johann popsal svůj únik z vězení a Yasinovu smrt, Vivien mu zatleskala. „Správně, velký Johanne,“ pochválila ho. „Konečně jsi tomu zmetkovi dal, co mu patřilo.“

„Nejsi příliš shovívavá, sestro Vivien,“ prohlásila mírným tónem sestra Nuba. Byla to jedna z mála příležitostí, kdy během Johannova vyprávění vůbec promluvila. „Vzpomeň si na ty dlouhé debaty, které jsme ve vesnici vedli po Yasinově…“

„Jistě, máš pravdu, Nubo,“ omluvila se Vivien. „Díky, že jsi mne napomenula... Mé city ohledně Yasina jsou tak negativní, že je pro mne značně nesnadné myslet na něj jako na jednoho z tvorů božích. Křesťanská shovívavost v sobě obsahuje některé prvky, které se prostě vymykají mému chápání.“

Rozhostilo se ticho, které Vivien přerušila zívnutím. „Johanne, nechci být nijak nezdvořilá, a zároveň bych si nechtěla nechat ujít žádnou část z tvého napínavého vyprávění, ale jsem hrozně unavená a Jomo bude s úsvitem už jistě vzhůru. Nevadilo by ti, kdybychom v tomto okamžiku tvůj příběh skončili a pokračovali až zítra v noci?“

PODLE VIVIENINA NÁVRHU dokončil Johann své vyprávění následujícího večera. Obě ženy plakaly společně s ním, když popisoval Mariino narození a Beatricinu smrt. Sestra Nuba byla naprosto očarována Bělozemí. Několikrát Johanna přerušila a vyptávala se na stále další a další podrobnosti. Když Johann přiznal, že byl poněkud zmatený a roztrpčený z návratu na ostrov, pronesla k němu sestra Nuba na sebe nezvykle dlouhou řeč.

„Bělozem byla součástí ráje, bratře Johanne," vysvětlila. „A Beatrice i všechny ostatní bílé postavy, které tě navštívily, to byli andělé. Žádné jiné rozumné vysvětlení prostě neexistuje... Jsi ten nejšťastnější člověk ze všech, bratře Johanne, neboť se ti poštěstilo navštívit nebe ještě v průběhu života, zatímco tvá duše stále dlí uvnitř omezeného prostoru tvého těla. Dostalo se ti nesmírně vzácné pocty. Bůh pro tebe jistě musí mít ještě nějaké velice důležité poslání. Netruchli proto, že jsi byl vrácen na místo, které nazýváme skutečným světem. Raduj se naopak z toho, že se ti poštěstilo nahlédnout do ráje."

Johann stručně shrnul všechny roky života na ostrově s Mariou, načež se podrobně pustil do popisu nálezu Kwameova těla a následných potyček s drápatci. Vivien se sestrou Nubou byly doslova fascinovány zásahem zářivých stužek a pokládaly spoustu doplňujících otázek ohledně jejich vzhledu a chování. Johannovy odpovědi podnítily dlouhou a vzrušenou diskuzi o stužkách samotných, podstatě vesmírné lodi, v níž všichni žili, a zdroji nezvyklých zjevení, která se kdysi vyskytla na Zemi a na Marsu. Rozhovor Johannovi připomněl spousty hodin, které společně s Beatricí strávili debatami na podobná témata, a myšlenky na milovanou osobu ho znovu přinutily bránit se dosud živé bolesti z její ztráty. Sestra Nuba, jak se dalo očekávat, se do sporů zapojila s nesmírným zápalem. Pevně trvala na svém přesvědčení, že loď je jakousi součástí andělských sfér, jimž mohou porozumět právě jedině andělé, nebo sám bůh.

„Byli jsme bohem vybráni, my všichni, za nějakým zvláštním účelem, který možná ani nejsme schopni sami pochopit," uzavřela sestra Nuba.

Johann znovu zopakoval důvody pro svou domněnku, že stužky reprezentují nějakou nepředstavitelně technologicky rozvinutou mimozemskou inteligenci.

Nicméně zároveň připustil, že nic z toho, co dosud prožili, nijak neodporuje nebo nevyvrací ani jedno z možných vysvětlení. Vivieniny poznámky naznačovaly, že se spíše přiklání k představě, že jejich hostitelé jsou bytostmi přirozeného původu. Chvíli dávala za pravdu Johannovi, chvíli však i sestře Nubě.

„Kromě toho," prohlásila pak v závěru debaty, „jakožto matka se podobnými starostmi příliš nezatěžuji. Mnohem víc mne zajímá, jak budeme žít, jak přežijeme ze dne na den, než jaké síly tenhle náš mikrosvět ovládají."

Johann se dříve, než se všichni odebrali na lůžko, jak s Vivien, tak se sestrou Nubou objal. „Teď je řada na nás, abychom ti vyprávěly svůj příběh," řekla Vivien. „Ačkoli mám obavu, že většinu vyprávění budu muset zastat sama. A myslím, že naše historky shledáš stejně fascinujícími, jako byly ty tvé, přestože si nejsem jistá, zda se dokážu tak přesně držet časové posloupnosti... Ale to až zítra večer, teď ti přeju dobrou noc a hezké sny, velký Johanne."

Stoupla si na špičky a políbila Johanna na tvář. Pak se otočila a zamířila na svou matraci k dětem.

DVĚ

„AŽ NA UDÁLOSTI, týkající se Yasina samotného," začala Vivien následujícího večera, když se všichni tři dospělí sesedli k hovoru a popíjení bylinkového čaje kolem ohně, „byl jeho popis věcí, které se nám přihodily po tvém odchodu s Beatricí, naprosto přesný. O dvě hodiny později pro nás přišli dva z podivných sněhuláků a jedna stužka. Následovali jsme stužku nahoru po spirálovité skluzavce a pak přes jakousi širokou temnou plošinu, po níž jsme došli až k jezeru. Po čtyřhodinové plavbě člunem jsme přistáli u zalesněného břehu, odkud jsme několik dalších hodin putovali po úzké pěšině mezi stromy. Nakonec jsme došli na mýtinu s neuhasínajícím ohněm a rozestavěnými teepee, která se nám stala domovem. Žili jsme tam až do doby asi před měsícem.

Zpočátku jsme skutečně měli potíže s tím, zorganizovat se do nějaké pospolité komunity. Ty první dny života v naší nové vesnici byly plné zmatků a stresu. Každý měl něco proti tomu druhému. Bratr José se sestrou Nubou mne otevřeně kritizovali za to, že jsem tak záhy hodila za hlavu svou michaelitskou přísahu a stala se Kwameovou sexuální partnerkou a ženou. Yasin svým osobitým způsobem bez ustání podněcoval rozličné sváry a hádky, a ubohá těhotná Satoko, která se nedokázala srovnat s ničím, co se kolem ní dělo, byla úplně mimo. Nicméně po nějaké době, když všichni kromě Yasina akceptovali Kwameovu vedoucí úlohu, byl každý člen naší skupinky zaměstnán nějakým naléhavým úkolem, takže jsme brzy zapadli do přijatelného denního rytmu."

Vivien si zapálila jednu ze svých cigaret a usmála se přes oheň na sestru Nubu. „Nuba s Josém se mi dokonce omluvili, že mi zprvu tolik vyčítali můj poměr s Kwamem... Krátce nato oznámil i Ravi, že se vzdává svých přísah s ožení se s Annou Kasperovou. Vzato kolem a kolem, plynul náš život po několik měsíců bez větších problémů a

všichni kromě Yasina jsme se postupně přizpůsobovali společnému životu v neznámém prostředí.

Pak, když už se zdálo, že se i duševní problémy Satoko začínají zvolna ustalovat, nastal náhle dramatický obrat k horšímu. Zprvu nikoho z nás nenapadlo, že by její nečekaný kolaps mohl být způsobený nějakou určitou událostí, protože Satoko nám nikdy neprozradila nic, co bychom mohli pokládat za příčinu jejího odcizení a depresí. Nicméně, jak čas běžel, všimli jsme si, že se její hrůza a zvýšená nervozita projevují vždy jen v Yasinově přítomnosti. Když jsme to jednou večer probírali, nedokázal si nikdo z nás vzpomenout, že by v jistém časovém úseku v den, kdy u Satoko propuklo to nové zhoršení, zahlédl Yasina. Následující dny, když Satoko zůstávala o samotě ve vesnici a Yasin dostával nějaké samostatné úkoly, byl její stav po návratu ostatních z lovu nebo sběru vždy o něco horší."

Vivien dokouřila cigaretu a potřásla hlavou. „Museli jsme snad být slepí, že jsme si neuvědomili dřív, o co tu šlo. Prostě nás ani v nejmenším nenapadlo, že by nějaká lidská bytost mohla být tak zkažená. Pochopitelně, když jsme pak Yasina přistihli při činu, jak Satoko znásilňuje, ve všech kromě sestry Nuby vřela krev vztekem. Naší první starostí poté, co jsme Yasina svrhli do propasti, nebyly žádné výčitky svědomí za hřích, který jsme společně spáchali; všichni jsme se spíš obávali, že mohl díky zdejší nízké gravitaci ten pád přežít."

Poté se Vivien na dlouhou chvíli odmlčela. „Nakonec jsme si však všichni pochopitelně uvědomili, že jsme se svorně podíleli na činu, který jsme v té době pokládali za vraždu. Zejména těm, kteří zasvětili část života křesťanské víře, se takový úkladný projev násilí zdál neodpustitelný. Celá naše malá vesnice se ponořila do všeobecné stísněnosti. S oním pocitem těžké viny, kterou jsme nesli na svých bedrech, nebyl život po mnoho následujících týdnů nijak jednoduchý. Mnozí z nás, včetně Raviho a mne, kteří jsme oba výslovně vybízeli Kwamea s Fernandem, ať Yasina zabijí, procházeli obdobím těžkých depresí.

Bez bratra Josého a sestry Nuby," prohlásila Vivien a natáhla se přes oheň, aby se něžně dotkla Nubiiny ruky, „bychom si možná nikdy nebyli schopni odpustit. Když však oba znovu veřejně potvrdili své michaelitské přísahy, rozhodli Nuba s Josém, že svůj zločin odčiníme tak, že budeme své pocity ohledně toho, co se stalo, sdílet společně. Celé týdny nám pak rozhovory s nimi poskytovaly pevné

útočiště před výčitkami, které nás pronásledovaly. Dokonce se nás snažili přesvědčit, že bůh od nikoho nežádá dokonalost, pouze uvědomění si vlastních hříchů a následné pokání.“

Zvuk z opačné strany jeskyně, kde spaly děti, přiměl Vivien otočit hlavu tím směrem. Několik vteřin napjatě poslouchala, než si znovu usrkla čaje. „Mateřské smysly jsou nesmírně bystré, Johanne,“ podotkla poté. „Nikdy bych tomu nevěřila, kdybych to nezakoušela sama na sobě. Ať právě děláme cokoli, slyšíme každé zakašlání, každé zasténání, které naše děti ve spánku vydají. Je to další z božích zázraků.“

Pak se usmála a na okamžik jí tváří prokmitl zmatený výraz. „Kde jsem to byla?“ zeptala se se smíchem. „Začínám být na svůj věk nějak příliš zapomnětlivá.“

„Období pokání po Yasinově smrti,“ připomněla jí sestra Nuba.

„Ach, ano,“ navázala Vivien. „Postupně jsme se vrátili ke svým dřívějším já a naší vesnicí se zase pravidelně ozýval smích. Přijala jsem roli baviče naší skupinky a čas od času jsem vyprávěla ty nejrozpustilejší historky ze svého života před vstupem k michaelitům, kdy jsem v Londýně dělala prostitutku. Sestra Nuba s bratrem Josém se často tvářili, že je moje vzpomínky pobuřují, ale já je nezřídka přistihla, jak se od srdce smějí s ostatními... Satoko porodila Keiko bez větších problémů a my všichni společně s ní a Fernandem oslavili první přírůstek do našeho malého společenství. Náš život probíhal v té době velice spořádaně. Každý měl stanoveny určité povinnosti a těch si hleděl.

Musím se přiznat, že mne po čase začala jednotvárnost naší denní rutiny docela nudit. Kwame mě během toho období dokonce několikrát nazval ‚děvkou‘. Nicméně on i všichni ostatní byli mého neodbytného hladu po změně brzy ušetřeni, díky zcela přirozenému běhu událostí. Otěhotněla jsem a posléze se stala matkou, čímž se přede mnou otevřel nekonečný nový svět, který naprosto pohltil veškerou mou zvědavost a energii.

Mateřství mě hodně změnilo, Johanne. Po narození malé Beatrice jsem se často v duchu smála nad podivnou odyseou svého života, kdy jsem se z prostitutky pro vyšší třídy na Zemi stala poblázněnou matkou na mimozemské vesmírné lodi. Nikdy jsem si sama sebe nepředstavovala jako nějakou nadšenou rodičku, jenže přesně tou jsem se den za dnem stávala. Bez ustání jsem každému vyprávěla o

nových pokrocích mé milované dcerušky... Mezitím se Ravimu a Anně narodil syn Erik, o rok mladší, než Beatrice. A pak, asi dva měsíce potom, co jsme s Kwamem počali Joma, otěhotněla Anna znovu a porodila Serenthu.

Během společného těhotenství jsme se s Annou hodně spřátelily. Často jsme navzájem porovnávaly, jak se v průběhu těhotenství mění naše myšlenky, pocity, dokonce i sny. V noci jsem často tiše jásala štěstím, když jsem si hladila břicho a cítila jsem tam uvnitř svého syna, ten neuvěřitelný zázrak lidského života. Byla jsem šťastnější, než kdykoli dřív... Museli jsme se však s Annou ve své radosti mírnit, protože chudák Satoko protrpěla nedávno předtím svůj druhý potrat a jakákoli pronesená poznámka o slastech těhotenství by ji jistě uvrhla do další z jejích četných depresí.

Její duševní zdraví bylo ostatně jediným závažným problémem, který naše společenství v těch letech tížil. Věděla, že by si Fernando přál syna a utkvěle se obviňovala za oba potraty. Navíc se Satoko tolik soustředila na syna, kterého dosud neměla, že jí zbývalo málo pozornosti, kterou by věnovala své dcerce. A protože si Keiko stále hrála a kamarádila se s Beatricí, ujala jsem se tak nějak role její náhradní matky. Fernandovi to nevadilo. Ve skutečnosti byl spíše vděčný, že jsem mu dobrovolně sňala z ramen trochu rodičovského břemene.

Když pak Satoko znovu otěhotněla a úspěšně prošla prvním trimestrem - během něhož v předchozích dvou případech potratila — všichni jsme z toho měli ohromnou radost. Poprvé od chvíle, kdy jsme opustili Mars, se Satoko zdála být po delší dobu naprosto normální a chovala se rozumně. Fernando z toho byl doslova v sedmém nebi. Všichni členové naší skupiny, včetně Beatrice, Keiko a Erika, kteří už byli v té době dost staří, aby chápali, o co běží, se zapojovali do bezmála každodenních debat o tom, jak probíhá těhotenství a jakého bude děťátko asi pohlaví.

Sestra Nuba se v kostele v Mutchvillu starala o těhotné ženy a byla proto v otázce pohlaví nenarozených dětí naším expertem. Předpověděla správně všech pět předchozích narození. Přestože nás stále přesvědčovala, že se klidně může mýlit, v den, kdy se vyslovila, že to podle jejího názoru bude chlapec, tedy Gomez, jsme uspořádali improvizovanou oslavu. Před usnutím jsme s Kwamem dlouho do noci debatovali o tom, jak zklamaní by asi Fernando se Satoko byli,

kdyby se jim nakonec narodila holčička. Žádná horší možnost nám vůbec nepřišla na mysl.“

PŘÍBĚH SESTRY VIVIEN

Vivien se odmlčela a povzdechla si. Pak se natáhla pro cigaretu, kterou si hned zapálila, a pokračovala: „V životě každého z nás jsou okamžiky, které hluboce ovlivní vše, co se stane po nich. Někdy je význam takových momentů patrný hned, jako třeba když jsem se já rozhodla přidat k michaelitům, nebo když jsme všichni nastoupili do té létající krabice, která na nás čekala na marsovské planině. Když jsme však s lítostí hleděli na Satočina a Fernandova mrtvě narozeného syna, nikdo z nás netušil, že smrt toho ubohého dítěte nenávratně změní životy nás všech.

Nikdy jsem neviděla člověka, který by byl tak absolutně na dně, jako Satoko těsně po onom nešťastném porodu. Když si uvědomila, že porodila mrtvé dítě, strašlivě zaúpěla, a ještě o pět hodin později, když se setmělo, se její tělo chvělo neutišitelným vzlykotem. Pokusili jsme se u ní přes noc zůstat, ale bez přestání na nás všechny křičela, dokonce i na Fernanda, ať jdeme pryč a necháme ji o samotě. Nakonec jsme od ní tedy odešli. To byla hrozná chyba. Příštího rána byla Satoko pryč.“

Vivien naposledy potáhla z cigarety a zamáčkla ji o nejbližší kámen. „To první ráno,“ dodala, „jsme se všichni nabízeli, že ji Fernandovi pomůžeme hledat...“

TŘI

VŠICHNI KROMĚ SESTRY NUBY, která zůstala s dětmi, opustili vesnici do hodiny poté, co Fernando oznámil zmizení Satoko, a vydali se ji hledat. Vivien s Kwamem se pustili po pěšině lesem, která je nakonec zavedla zpět k jezeru. Ravi s Annou zamířili jedním směrem podél okraje propasti, zatímco bratr José s Fernandem se obrátili druhým.

Ve vesnici se všichni sešli teprve pozdě odpoledne. Nikdo nenašel jedinou stopu, která by naznačovala, kam mohla Satoko odejít. Fernando byl zdrcený zármutkem. Poprosil skupinu, zda by mu pomohla v pátrání ještě druhého dne, s čímž všichni souhlasili. Jenže ani druhý den, kdy se každý vydal do jiné, dosud neprozkoumané oblasti kolem vesnice, nepřinesl žádné ovoce. Po Satoko jako by se země slehla.

V té době už všichni kromě Fernanda došli k jednotnému závěru. „Jediné vysvětlení, které dává smysl," řekla Vivien smutně Kwameovi, když se společně s dětmi procházeli po pěšině, „je, že Satoko krátce po svém odchodu skočila do propasti. Jinak bychom přece něco našli. Rozhodně nebyla ve stavu, kdy by byla schopná nějak za sebou zahlazovat stopy."

„Souhlasím," přitakal Kwame. „Přemýšlel jsem o tom celý den. Jak ale řekneme Fernandovi, aby se vzdal veškerých nadějí? Nejspíš předpokládá, že mu budeme pomáhat v hledání ještě další den. Je však pomalu načase sklidit obilí ze severozápadní farmy."

Fernando nebyl nijak zvlášť potěšen, když mu Kwame následujícího rána sdělil, že v dalším pátrání po Satoko mu může pomáhat už jen bratr José. S očima zarudlýma pláčem a nevyspáním Fernando prohlásil, že s hledáním Satoko nikdy nepřestane a že má v úmyslu osobně projít každý čtvereční metr široko daleko. Očividně hodlal svému slovu dostát. V průběhu následujícího měsíce se ve vesnici

zdržoval jen zřídka. Zůstával pryč celé dva dny, pak i tři, a v hledání Satoko se dostával do oblastí stále vzdálenějších od vesnice.

Aby se Keiko zatím necítila zcela opuštěná, Vivien s Kwamem ji v tomto období v podstatě adoptovali. Keiko s Beatricí se od sebe navzájem nehnuly ani na krok. Fernando byl při svých návratech do vesnice obvykle příliš vyčerpaný, nebo zničený zármutkem, aby své dceři věnoval nějakou pozornost. Po těchto krátkých návštěvách svého otce hledala Keiko pravidelně útěchu v Kwameově konejšivé náruči.

Jednoho večera se Fernando vrátil, po bezmála čtyřdenní nepřítomnosti, s překvapivými zprávami. Proklestil si cestu hustým neprostupným lesem na nejvzdálenějším konci jejich oblasti. Na konci lesa objevil místo, kde byla propast tak úzká, že byl schopen přeskočit na druhou stranu. Prozkoumával tamní kraj celé dva dny a vyprávěl teď ostatním, že se tam nachází fantastický překrásný ráj plný ovocných stromů, vinné révy, zurčících potůčků a kaskádových vodopádů. Jeden druh ovoce, ohromnou purpurovou kouli o velikosti basketbalového míče, dokonce přinesl s sebou a všem náramně chutnala.

Navzdory Kwameovu varování, že by měli být opatrní a zajímat se o to, proč před nimi zůstala tahle část ostrova tak důkladně skrytá, převládl ve vesnici názor, že by se měli okamžitě vydat na výpravu, která by neznámé teritorium za propastí probádala; jednak proto, aby zjistili, jestli se tam náhodou neskrývá Satoko, jednak aby o něm zjistili něco bližšího. Jako doprovod Fernandovi vybrali bratra Josého.

Byli pryč celých šest dní. V době jejich nepřítomnosti žila vesnice euforickým optimismem. Zejména Vivien se nechávala unášet fantaziemi o mnohem rozmanitějším životě. Po osmi letech, říkala si v duchu, přichází konečně zase nějaká změna. Nemohla se dočkat, až se Fernando s bratrem Josém vrátí.

Muži s sebou přinesli koše přeplněné ovocem, zeleninou, obilím a hrozny vína, které se nepodobaly ničemu, co rostlo v oblasti na jejich straně propasti. Navíc je do vesnice následovala dvě přátelská šestinohá zvířata, která připomínala křížence mezi veverkou a králíkem. Anna Kasperová je nazvala veveříci a jméno se hned ujalo. Fernando s bratrem Josém vyprávěli, že tato stvoření jsou na druhé straně propasti „prostě všude“ a žijí v doupatech pod zemí.

Oba muži se zmínili také o tom, že přes propast zbudovali malý můstek, takže v případě, že se rozhodnou přestěhovat, bude moci skupina přenosit na druhou stranu pohodlně své zásoby a vybavení. Při jejich vzrušených popisech exotické fauny a flóry nového kraje nikdo nevěnoval zvláštní pozornost Kwameovi, který upozorňoval na to, že můstek zároveň umožňuje každému, kdo žije na druhé straně, dostat se na jejich území.

Na zásobách doneseného ovoce hodovala celá vesnice několik dní. Jednomyslně je prohlásili za mnohem chutnější, než stravu, kterou se krmili celých posledních osm let. Přátelští veveříci poskakovali pár hodin kolem vesnice a pak se někam ztratili. Při poradě, která se konala každý týden, navrhl Fernando, aby skupinka natrvalo přesídlila na druhou stranu propasti. Návrh byl s nadšením přijat. Když Kwame viděl, jak všichni ostatní baží po nějaké změně, zavrhl své pochybnosti a souhlasil, že se do plánování přesunu pustí s nimi.

CELOU VESNICI ZAPLAVILA při myšlence na stěhování do nového sídliště vlna nadšení. Dokonce i všech pět dětí bylo jako u vytržení. Beatrice s Keiko se těšily vyhlídkou, že si ochočí roztomilé veveříky. Malý Jomo sebral dohromady všechny své hračky, nacpal je do jednoho vaku a slavnostním tónem oznámil své matce, že je připraven vyrazit.

Vivieninou prvotní starostí bylo sepsat seznam všech věcí, které s sebou budou schopni pobrat v omezeném počtu vozíků, vaků, košů a pytlů. Záhy dospěla k závěru, že množství jejich zavazadel je naprosto nedostačující. Hned se tedy s Annou pustily do výroby nových pytlů z pevné vláčné kůry „janovce“, stromu, který rostl v lesíku u jezera. Kwame s bratrem Josém se mezitím zabývali stavbou velkého vozu, na němž by přepravili svá teepee.

Když přípravy vrcholily, odebrali se Fernando s Ravim proklestit širokou cestu hustým lesem před můstkem přes propast a zároveň se ujistit, že místo, které při své předešlé návštěvě pro stavbu nové vesnice vybrali bratr José s Fernandem, je skutečně to nejlepší. Očekávalo se, že budou pryč několik dní. Všechny proto značně překvapilo, když se Fernando s Ravim do vesnice vrátili jen několik hodin po svém odchodu.

„Co se děje?“ zajímal se Kwame, který, jakmile oba muže spatřil vycházet z lesa, dočasně zastavil práci na přepravním voze.

„Myslím, že bude nejlepší, když se na to podíváš sám," odvětil Ravi, čelo starostlivě zbrázděné vráskami. „A budeme potřebovat ještě minimálně jednu pochodeň, protože než se dostaneme zpátky do vesnice, jistě už bude tma."

Když se Kwame vrátil a svolal poradu, aby ostatní seznámil s tím, co viděli, bylo už skutečně po setmění a všechny děti kromě malého Joma, který nikdy nešel do postele bez mámy, už dávno spaly. „Severovýchodní farma, tedy ta nejbližší k lesu u propasti," prohlásil, „se jen hemží veveříky, kteří dočista zničili veškerou úrodu. Nesklidíme odtud ani zrníčko. Přinejmenším stovka veveříků se usídlila těsně pod jejím někdejším nejspodnějším okrajem a zabrala celé území jako své teritorium. Když jsme s Ravim vstoupili na pole, abychom se podívali, jestli by se přece jen nedalo nějaké obilí ještě zachránit, vytvořili veveříci okamžitě několik skupinek přibližně po dvaceti jedincích a začali na nás výhružně pištět. Nepochybuji o tom, že kdybychom se ihned nestáhli, byli by na nás zaútočili.

Chtěl bych, abychom na základě těchto informací znovu společně zvážili, zda naše rozhodnutí přestěhovat se na druhou stranu propasti nebylo přece jen příliš ukvapené. Vzhledem k tomu, čeho jsem byl dnes večer svědkem, a na základě Fernandových zpráv o počtu veveříků, kteří žijí na druhé straně, se mi zdá naprosto nemožné, že by se tam dalo něco pěstovat. A i kdybychom si nějak poradili s veveříky, jakou máme záruku, že tam nežijí ještě jiná, mnohem nebezpečnější zvířata? Možná bychom tu oblast měli, ještě než vyslovíme konečné rozhodnutí, o něco lépe prozkoumat."

Proti Kwameovým dokonale logickým závěrům neměl nikdo námitek. Skupinka se shodla na tom, že stěhování odsunou přinejmenším na tak dlouho, dokud nezískají přesnější informace o zvířeně, která na druhé straně propasti žije. Rozhodli se, že další výpravu s Fernandem podnikne sám Kwame.

TOHO RÁNA, kdy se měli Kwame s Fernandem vydat na cestu, se Fernando probudil s otupující bolestí hlavy. Bylinky, které proti podobným potížím obvykle spolehlivě zabíraly, na něj neměly žádný účinek. Naopak, když vypil jejich odvar, jeho bolest ještě zesílila. O něco později dopoledne si už Fernando stěžoval, že přestává vidět, a po celém těle se mu řinuly potůčky potu. Chladné vlhké obklady, které mu přikládali na čelo i jiné části těla, jako by mu spíše přitěžo-

valy. V poledne už začal blouznit a nevnímal své okolí. O dvě hodiny později zemřel.

Celá skupinka z toho byla v naprostém šoku. Když pak společně truchlili nad Fernandovým nehybným tělem, položeným na matraci před jeho bývalým teepee, malý Erik náhle ukázal prstem na jeho tvář a začal vyděšeně křičet. Z Fernandovy pravé nosní dírky vykukovala trojice kulatých, pulzujících, jasně zbarvených kapiček, dvě červené a jedna modrá, přibližně ve velikosti perel na náhrdelníku. Povylezly ven ještě tak o jeden dva centimetry a zastavily se těsně nad jeho horním rtem. O několik vteřin později, když už všichni s hrůzou přihlíželi, co se bude dít dál, roztáhly kapičky průsvitná tenounká křidélka, dosud těsně složená k barevným tělíčkům, a odletěly směrem k zemi za propastí.

Krátce po odletu prvních tří začal z obou nosních dírek proudit hotový zástup různobarevných kapiček. Několik jich vylezlo ven dokonce i ušima. Dohromady se jich z Fernandovy hlavy vylíhlo něco přes sto a všechny několik vteřin po tom, co se objevily venku, odletěly do neznáma.

Anna Kasperová omdlela. Všichni ostatní stáli jako přimrazení hrůzou. Bratr José se sestrou Nubou se snažili utišit hysterické děti, ale jejich vlastní strach, který se jim nedařilo skrýt, děsil malé ještě o to víc. Po chvíli dlouhého ticha začali náhle mluvit jeden přes druhého. Kwame jako první navrhl, aby Fernandovo tělo hodili na druhou stranu propasti pro případ, že by to, co ho zabilo, bylo nakažlivé. Protože však nikdo ze tří mužů neměl odvahu dotknout se Fernandova těla na dobu delší než pouhý zlomek sekundy, ovázali kolem něj lana a těch dvě stě metrů k okraji propasti ho odtáhli. Ani ne deset minut poté, co ho sestra Nuba prohlásila za mrtvého, Fernanda svrhli do hlubiny.

Žádné další vzrušené diskuze o báječném životě za propastí se už neobjevily. Vzato kolem a kolem, hovor se vůbec omezil na minimum, dokonce i děti byly zamlklé. Všechny tři zbývající rodiny (oba michaelity, kteří se k sobě chovali jako bratr se sestrou, v podstatě považovali za členy rodiny) se uzavřely do soukromí svých teepee a snažily se s prožitou hrůzou vypořádat ve společnosti svých nejbližších. Sestra Nuba s bratrem Josém nakonec před setměním všechny vyzvali k dlouhé, upřímné modlitbě.

Vivien se toho večera modlila s upřímností, jakou od prvních dní po příchodu do ohromné koule až dosud postrádala. S hrůzami, jež provázely Fernandovu smrt, dosud čerstvě v paměti, prosila boha, ať její děti podobných zážitků, jakých byly dnes svědky, nadále ušetří. Sdělila bohu, že sama nemá strach ze smrti, pokud je jeho plán takový, nicméně doufá, že si bůh ve své nekonečné moudrosti uvědomí, jak traumatizující následky by na děti mělo, kdyby měly být opakovaně svědky úmrtí svých bližních tak děsivým způsobem. Vivien navíc prosila boha, aby jí pomohl stát se plnohodnotnou matkou osiřelé Keiko.

V průběhu dní, které po děsivé Fernandově smrti následovaly, svíral vesnici železným stiskem strach. Navzdory každodenním modlitbám michaelitů, vykonávali dospělí obvyklé činnosti jako bez ducha a snažili se nemluvit o ničem, co by mohlo nějak rozrušit děti. Kwame poslal bratra Josého s Ravim zničit most přes propast, přestože před Vivien v soukromí připustil, že to bylo především kvůli psychologické úlevě, neboť všechno zlo už bylo s největší pravděpodobností napácháno.

Pátou noc po Fernandově smrti probudili bratr José se sestrou Nubou Kwamea a Vivien ze zdravého spánku a požádali je, ať jdou za nimi ven. „Už něco přes hodinu mě trápí neustále se zhoršující bolest hlavy," oznámil jim bratr José, celý roztřesený strachem a nervozitou. V podpaží si nesl svou matraci. „Společně jsme si se sestrou Nubou promluvili a pomodlili se. Dohodli jsme se, že pokud v sobě mám stejnou nemoc, která zabila Fernanda, bude pro všechny, zejména pro děti, lepší, když odejdu z vesnice, dokud všechno neskončí. Nedaleko propasti, asi kilometr odsud, je další malá mýtina, kde mám v úmyslu zůstat. Sestra Nuba se nabídla, že mne doprovodí."

„Půjdu s vámi," přidala se Vivien. Trojice si vzala něco potravin a vody a vydala se mezi stromy na místo, určené bratrem Josém. Při rozednění trpěl už tak silnými bolestmi, že ho připravovaly o zrak. Úpěnlivě se modlil, svíraje ruce obou žen, a prosil boha, ať je k němu milosrdný. Po dalších dvou hodinách už neslyšel na své jméno. Krátce poté, co zemřel, se mu z nosu a uší začaly řinout barevné kapičky a odlétaly pryč přes propast. Vivien se sestrou Nubou s pláčem svrhly jeho tělo přes okraj propasti. Když se vrátily do vesnice, nebylo třeba ostatním nic vysvětlovat. Zbylých pět dospělých se sesedlo ve

společném zármutku a požádalo sestru Nubu, aby vedla jejich modlitbu.

ČTYŘI

JOHANN BYL VYPRÁVĚNÍM o smrti bratra Josého naprosto zdrcen. „Musela to být pro všechny hrozná rána," vypravil ze sebe. Natáhl k oběma ženám ruce.

„To, že jsme ztratili dva členy z naší malé skupinky během ani ne jednoho týdne, a navíc tak děsivým způsobem, nebylo ještě to nejhorší," pokračovala Vivien, když se znovu ovládla. „Všichni byli plní strachu, co se stane teď. Kdo další ještě zemře? Následujících deset dní jsme prožili v naprosté hrůze."

Vivien se vzpomínkami očividně bojovala. Johann se postavil. „Pojďte," navrhl, „už je pozdě a máme za sebou namáhavý den. Půjdeme spát a dopovíte mi svůj příběh zítra."

Vivien mu však pokynula, ať se znovu posadí. „Ještě chvíli, velký Johanne," odvětila. „Už jsem skoro u konce a kromě toho, chci si dát ještě jednu cigaretu, než si půjdu lehnout." Usmála se. „Říkám si, že se mi tím aspoň trochu uleví."

Zapálila si tedy jednu ze svých zvláštních hnědých cigaret a vyfoukla kouř do temnoty před jeskyní. „Mimochodem," obrátila se na sestru Nubu, „byla jsi dnes celý večer nějak nezvykle zticha — dokonce i na tebe. Nechceš k tomu všemu něco dodat?"

Nuba se pousmála. „Ani ne," odmítla. „Myslím, že všechno důležité jsi už řekla... Ráda bych bratru Johannovi nabídla trochu duchovnější pohled na celou záležitost, ale to až někdy jindy."

Vivien se znovu zasmála a mrkla na Johanna. „Trochu duchovnější pohled," opakovala. „Pokud se nepletu, velký Johanne, dostalo se mi právě od naší milé sestry Nuby jistého napomenutí, i když velice nenápadným způsobem... Vlastně mi připadá, jako bych právě prožila nějaké *déjà vu*. Jasně si vzpomínám na sestru Beatrici, která mívala ohledně mého ‚přízemního' pohledu na věc, jak to sama nazývala, podobné komentáře."

Vivien znovu potáhla z cigarety a s grácií sobě vlastní vydechla kouř. „Pár let svého života jsem skutečně prožila jako sestra Vivien, kněžka řádu svatého Michaela, oddaného službě bližním. Připadalo mi to vždycky jako hotový zázrak, že právě já, se svou láskou ke šperkům, večírkům a nákladným šatům," zamyslela se a odklepla popel do ohně, „že právě já bych byla ochotná navždy se vzdát sexu a veškerého materiálního vlastnictví, abych mohla zasvětit svůj život pomoci druhým. Sestra Beatrice mě musela nějak zhypnotizovat."

„Cesty boží jsou někdy nevyzpytatelné," podotkla sestra Nuba.

„Ano, to jistě jsou," přisvědčila Vivien. Potlačila zívnutí. „Takže, Johanne," začala znovu, „dokážeš si jistě představit, jaká nálada v naší vesnici po smrti bratra Josého panovala. Každý den jsme čekali, u koho dalšího se projeví nepotlačitelné bolesti hlavy, první symptom ‚kapičkové nemoci', jak jsme to nazvali. Naneštěstí už tato choroba nikoho dalšího nepostihla. Po několika týdnech jsme se shodli na tom, že bratr José s Fernandem to museli chytit někde na druhé straně propasti a nemoc patrně nebyla nakažlivá.

V té době jsem už byla pevně rozhodnutá, že zvedneme kotvy a své dosavadní bydliště opustíme. Kwamea však nebylo snadné přesvědčit. Pochyboval, zda je na tomto miniaturním světě ještě nějaké jiné místo, kde by lidé byli schopni přežít. Když jsem mu připomněla, že ty se sestrou Beatricí jste přece také museli být někam dopraveni, uznal, že tento můj argument dává smysl, prohlásil však, že pokusit se vás najít je totéž, jako hledat jehlu v kupce sena.

Nicméně přijal můj pohled na věc, neboť ti otravní veveříci nás začínali čím dál víc sužovat. V té době se už rozšířili po celé oblasti, kterou jsme dříve pokládali za své výhradní teritorium. Zničili většinu našich farem a jakmile se někdo z nás vypravil pro trochu ovoce nebo obilí, pravidelně na něj doráželi. Nakonec se muži museli na svých cestách pro potravu ozbrojit holemi a jednoho dne, kdy už Kwame ztratil trpělivost a po dvojici veveříků se ohnal, jich několik zabil.

Od toho dne naši vesnici neustále obléhalo několik stovek těchto malých chlupatých stvoření. Nikdy proti nám nepodnikli nic nepřátelského, jen tam seděli a sledovali nás. Kdykoli se někdo vzdálil z vesnice, provázelo ho na cestě minimálně několik tuctů veveříků. Byla to napjatá situace a my měli pochopitelně strach, co by se mohlo stát, kdybychom na chvíli nechali děti bez dozoru.

Už o několik let dříve jsme si postavili malý člun a neúspěšně jsme na něm pátrali podél břehů, jestli v jezeře neobjevíme nějaké ryby, nebo něco jiného, co by nám posloužilo jako potrava. Když jsme se teď předběžně odhodlali k odchodu, Kwame s Ravim člun znovu vytáhli. Několik týdnů ho dávali znovu do pořádku a společně jsme sestavovali plány. Protože člun mohl uvézt maximálně pět osob, nanejvýš šest, pokud by tři z nich byly děti, rozhodli jsme se, že jako první pojede Kwame, sestra Nuba, naše tři děti a já. Když se nám podaří najít příhodné místo, vrátí se Kwame pro Raviho s Annou a zbylé dvě děti.

Vyrazili jsme zhruba před měsícem a po několika dnech jsme objevili tohle místo. Cestou jsme nepotkali žádné suchozemské, ani vodní tvory. Kwame tu s námi zůstal asi deset dní, aby se přesvědčil, že nám nehrozí žádné nebezpečí, a pak se vrátil pro ostatní.“

Poté se Vivien na dlouhou chvíli odmlčela. Nakonec se postavila a protáhla. „A to je celý náš příběh, velký Johanne,“ uzavřela.

Johann se sestrou Nubou se také zvedli na nohy. „Děkuji ti, Vivien,“ odvětil Johann po krátkém zívnutí. „Bylo to úžasné vyprávění.“

„Jsi moc milý, Johanne,“ opáčila Vivien. Vzala Johanna za ruku a pevně ji stiskla. Sestra Nuba se zatím omluvila a zamířila ke své matraci.

„Nechtěl by ses na chvíli projít?“ zeptala se Vivien Johanna.

„To není nutné,“ odvětil Johann. „Vidím na tobě, že jsi úplně vyčerpaná.“

Vivien ho přesto odtáhla pryč od jeskyně a od ohně, kus po pěšině vedoucí do temnoty, a položila mu ruku kolem pasu. „Špatně se mi poslední dobou spí, Johanne,“ řekla. „Pořád musím myslet na Kwamea a na nejistou budoucnost našich dětí...“ Po těchto slovech se zastavila a obrátila se tváří k němu. „Mohla bych dnes v noci spát v tvé náruči? Myslím, že by se mi podařilo mnohem lépe usnout.“

„Ale jistě, pokud ti to pomůže,“ souhlasil Johann. Chtěl ještě něco dodat, ale nenacházel pro to v té chvíli správná slova.

„Nesmíme se dopustit ničeho, čeho by kterýkoli z nás mohl později litovat,“ řekla Vivien. Usmála se. „Aspoň zatím...“ Vzala Johanna za ruku a zamířila společně s ním k pláži.

MASKOUNI

JEDNA

KEIKO, OBLEČENÁ DO SVÝCH NEJLEPŠÍCH, čerstvě vypraných šatů, vyběhla mezi stromy a spěchala směrem k ostatním, kteří stáli pohromadě na útesu vysoko nad vodou. „Nepřijde," oznamovala dívka už z dálky. Zadívala se na Johanna s Vivien. „Řekla mi, ať jdu pryč."

Johann si povzdechl a potřásl hlavou. Vivien se k němu natáhla a uchopila ho za ruku. „Možná bych si s ní měla promluvit sama, co říkáš, miláčku?" navrhla laskavě. „Koneckonců jsem to já, kdo chce podle jejího názoru zaujmout její místo. Snad kdybych jí znovu vysvětlila..."

„Díky, ale ne," přerušil ji Johann. „Mariu mám na zodpovědnost já."

Obrátil se k sestře Nubě, Vivien i všem třem dětem. „Za chvíli jsem zpátky. Ať už s Mariou, nebo bez ní. Dejte mi jen pár minut."

Malý Jomo už o obřad ztratil veškerý zájem. „Můžu si zatím jít hrát na pláž?" zeptal se Vivien.

Johann objevil Mariu, jak si několik metrů před vchodem do jeskyně hraje s postavičkami Beatrice a Yasina. „Mario," zavolal na ni, zatímco se k ní blížil. „Tak poběž. Všichni už čekají."

Maria jen zběžně pohlédla jeho směrem a beze slova pokračovala ve hře se svými figurkami. Došel až k ní a sehnul se do dřepu. „Všichni už jsou na útesu," řekl. „Obřad může začít. Nechceme ho však zahájit bez tebe."

„Já nikam nepůjdu," odvětila Maria. Ani na okamžik nespustila zrak ze svých hraček.

„A proč ne?" zeptal se Johann s jasně patrnou netrpělivostí v hlase.

„Nechci, aby sis vzal Vivien," vysvětlila dívka.

„Vždyť už jsme to spolu probírali tolikrát," namítl Johann podrážděně. „Nesčetněkrát jsem ti vysvětlil, že jsme s Vivien dospělí,

máme se rádi a chtěli bychom být jedna velká šťastná rodina... Včera večer jsi říkala, že to chápeš, a souhlasila jsi, že se svatby zúčastníš.“

„Rozmyslela jsem si to,“ odsekla Maria zatvrzele, stále bez jediného pohledu na Johanna.

Ten položil svou obrovitou ruku dívce pod bradu a otočil její tvář k sobě. „Podívej, Mario,“ řekl, „mám tě moc rád, i Vivien tě má ráda, a oba bychom si přáli, abys byla co nejšťastnější. Ale vezmeme se, ať se ti to líbí, nebo ne. Naposledy tě prosím, uděláš mi tu laskavost a půjdeš se zúčastnit obřadu?“

Její modré oči byly plné vzdoru. „Ne,“ odvětila úsečně.

Johann měl v první chvíli sto chutí dívku popadnout a na místo, kde se shromáždili ostatní, ji dopravit násilím. Nakonec však v sobě s povzdechem tohle pokušení použít hrubou sílu potlačil. „Dobře,“ odvětil rozzlobeně, „dělej, jak myslíš... Ale až za mnou zase přijdeš, abych pro tebe něco udělal, tak ti to připomenu.“

Maria se však tvářila, že ho neslyší a je plně zaujata hrou s figurkami. Johann znechuceně odešel.

O SVATEBNÍ NOCI se Johann s Vivien rozhodli, že si rozloží matrace pár metrů od nádherného jezírka pod vodopádem. Díky zdejší nižší gravitaci se zdálo, že voda při pádu poklidně klouže přes okraje kamenů a padá do jezírka u paty vodopádu s nesmírnou měkkostí.

Po milování si usmysleli, že si společně zaplavou. „Děláš si pořád hlavu s Mariou, viď?“ zeptala se Vivien, když doplavala k Johannovi a položila mu ruce kolem krku.

„Ano, dělám,“ odpověděl a přitáhl její tělo těsněji k sobě. „Je mi to líto, Vivien, zasloužila by sis lepší svatební noc. Ale nemůžu si pomoct, pořád na ni musím myslet.“

Něžně ho políbila. „Nemusíš si nic vyčítat, Johanne,“ řekla. „Tvá starost o Mariu je naprosto přirozená. Celých posledních osm let ses o tu dívenku staral a plnil tím svůj slib Beatrici... A musím říct, že tvůj silný smysl pro zodpovědnost je mi velice sympatický.“

„Všechno to bylo tak marné,“ postěžoval si Johann. „Čekali jsme celou tu dobu jen proto, aby si Maria na představu, že budeme žít společně, zvykla. Klidně jsme se mohli vzít už před třemi, nebo čtyřmi měsíci.“

„Je to ještě dítě," namítla Vivien, „navíc s velice omezenými zkušenostmi. Znamenáš pro ni jedinou oporu, jakou kdy v životě měla. A nikdy dřív se o tebe nemusela s nikým dělit."

„Já vím, já vím," připustil Johann. „Poslední dva týdny vedeme debaty na tohle téma minimálně jednou denně." Povzdechl si a sklonil hlavu, aby Vivien políbil. „Tak, a až do rána nechci o Marii slyšet ani slovo," prohlásil po polibku.

Vivien se k němu těsně přitiskla a laškovně ho kousla do krku. „Tvé přání je mi rozkazem, velký Johanne," řekla.

„AŤ JÍ S VIVIEN ŘÍKÁME COKOLI, nic s ní ani nehne, sestro Nubo," prohlásil Johann. „Nezkusila by sis s ní promluvit ty?"

„Zkusím to," odvětila Nuba, „ale podle mého názoru to ke zlepšení situace nijak nepřispěje. V Mariiných očích jsme ji my dospělí podvedli všichni. Já nesu stejnou vinu jako Vivien, nebo ty, protože jsem řídila svatební obřad... Vím, jak je to pro tebe těžké, Johanne, ale měl by sis připustit, že nemůžeme udělat nic, čím bychom události popohnali kupředu. Maria se přizpůsobí, nebo možná také ne, ale teprve až k tomu pro ni uzraje vhodná doba."

Johann se natáhl k trsu větví a utrhl další tři kusy kulatého, žlutého ovoce. Položil je do košíku, který držela sestra Nuba. „Co kdyby...," začal zrovna novou větu, když ho přerušil zvuk dětského pláče, vycházející od jeskyně, přibližně padesát metrů daleko.

„Ale, ale," prohodila sestra Nuba. „To vypadá, jako by si naše malá Beatrice nějak ublížila."

Společně se rychlým krokem vydali zpět k jeskyni. Když dorazili, Beatrice už neplakala. „Určitě pro to musel být nějaký důvod, B.," říkala právě Vivien. „Maria tě jistě neudeřila jen proto, že jsi sebrala jednu z jejích figurek z písku. Neřekla jsi u toho nic, co by ji mohlo vyprovokovat?"

„Ne, mami, neřekla," namítla dívka. Levé oko jí už pomalu začalo natékat. „Zeptej se Keiko. Maria ke mně přišla, vytrhla mi tu svoji hloupou hračku z ruky a pak mě praštila."

Keiko potvrdila, že Beatrice říká naprostou pravdu. Johann cítil, jak v něm roste vztek. „Kde je Maria teď?" zeptal se.

Keiko pokrčila rameny. „Nevím, strýčku Johanne," odvětila. „Nechali jsme ji dole na pláži."

Johann se pustil po pěšině. „Nezapomínej," zavolala za ním sestra Nuba, „že je to jen dítě."

Na rozlehlé pláži u cestičky, vedoucí od jejich jeskyně, si Maria nehrála. Johann ji zavolal jménem, ale nedočkal se odpovědi. Po několikaminutovém hledání ji konečně objevil v malém odděleném zálivu kus dál po břehu od hlavní zátoky.

„Mario," řekl, „ty neslyšíš, že tě volám? Proč jsi mi neodpověděla?"

Před dívkou leželo na zemi rozloženo pět postaviček. Ta, která měla představovat Vivien, měla bezmála ukroucenou hlavu a působila proto absurdním dojmem. „Vida, přátelé," řekla Maria. „Skutečný Johann přišel, přesně jak jsem říkala." Zvedla Johannovu figurku. „Pozdrav pěkně Johanna, Johanne!"

Maria se vlastnímu vtipu zasmála. Johannovi se však na tom očividně nic směšného nezdálo. Udělal krok k místu, kde si Maria hrála s postavičkami. „Udeřila jsi Beatrici?" zeptal se. Maria přikývla. „A proč jsi ji udeřila?"

„Protože mě rušila při hraní," odvětila Maria lhostejně, oči stále upřené na figurky před sebou.

Johann jen s obtížemi ovládal zlost. Vytrhl Marie z ruky svou vlastní figurku, pak se sehnul k zemi a sebral i ostatní. Dívčina reakce byla okamžitá. „Vrať mi je!" vykřikla a marně se snažila zápolit s Johannovou sevřenou pěstí. „Jsou moje!"

Sklonil se až těsně k její tváři. Začínala pomalu nabírat do breku. „Teď mě dobře poslouchej, mladá dámo," prohlásil hlasem snad o něco silnějším, než původně zamýšlel. „Nebudeš bít ostatní děti. Za žádných okolností. Je to jasné?"

Maria se začínala vztekat jako posedlá. Škrábala ho do rukou. „Jsou moje!" křičela mezi slzami.

„Jestli ještě jednou uděláš něco Beatrici, Keiko nebo Jomovi," pokračoval Johann, „tak ti ty figurky vezmu. Navždycky. Rozuměla jsi mi?"

Maria energicky přikývla hlavou. „Prosím, Johanne," vypravila ze sebe s námahou, „mohl bys mi je teď vrátit?" Johann pustil figurky na zem. Maria je jednu po druhé sebrala a pečlivě prohlédla. „Už je to všechno za námi," konejšila je. „Všechno je zase v pořádku."

DVĚ

JOHANN TRHAL KVĚTINY a hvízdal si při tom. Když se mu zdálo, že už má tulipánů v barvě berlínské modři se smetanově bílými vnitřky dost, přešel na jinou část louky, plné podlouhlých blanitých oranžovorudých květů. Utrhl tři nebo čtyři a pokusil se je nějak naaranžovat do kytice, kterou nesl v náručí.

Měl výbornou náladu. Ráno za úsvitu vstala Vivien z jejich lůžka, udělala pět nebo šest kroků směrem k zátoce a vyzvracela celou večeři z předcházejícího dne. „To je poslední důkaz," sdělila Johannovi, když se o několik minut později se širokým úsměvem vrátila. „Dvanáctidenní zpoždění, nateklá prsa a ranní nevolnost mohou znamenat jen jedno jediné."

Natáhla se znovu vedle něj a položila mu hlavu na hruď. „Zdá se, velký Johanne, že z tebe bude tatínek," prohlásila.

Johanna samotného překvapilo, jak ho ta zpráva rozrušila. Jak tam tak v té časné ranní hodině ležel a tiskl k sobě Vivien, která mezitím opět tvrdě usnula, cítil v sobě nával radosti, jakou by u sebe ani v nejmenším nepředpokládal. *Bude ze mě otec*, říkal si v duchu. *Úplně poprvé ze mě bude otec. A to je mi něco přes čtyřicet.*

Po celý den se nechal unášet nádhernými sny ohledně budoucnosti. Nejprve si představoval, jak je se svým synkem v zátoce (v jeho mysli bylo nenarozené dítě vždy chlapcem, nikdy dívkou) a učí malého Siegfrieda plavat ještě dřív, než se vůbec naučil chodit. Teď, zatímco končil se sbíráním květin, měl Johann plnou hlavu představ, jak se se svým chlapcem vydá tak někdy za deset let na dvoudenní výlet, aby Siegfriedovi ukázal podivný obří hmyz, který žil v křovinách s ohromnými listy na opačné straně ostrova.

Když už měl kytici podle svých představ, rozhodl se Johann k návratu do jeskyně. Podle vlastního odhadu byl od ní vzdálen zhruba kilometr. Místo, aby se pustil obvyklou cestou, rozhodl se, že se pokusí najít zkratku nevelkým hustým lesíkem vysokých statných stromů s bílými kmeny a rozložitými rudými listy.

Postupoval kupředu jen velmi pomalu. Udělal do hustého podrostu v podstatě jen několik málo kroků a dospěl k závěru, že nejlepší přece jen bude, když se obrátí a vrátí se zpět na louku. Nicméně, jakmile se otočil, zaslechl jen několik metrů od sebe zvláštní zaštěknutí vysokým hlasem. Sehnul se proto k zemi, v jedné ruce svíral nasbíranou kytici a druhou před sebou rozhrnoval keře, až objevil předmět, působící při prvním pohledu dojmem velkého oválného hnědého ovoce, přibližně o velikosti jeho vlastní pěsti. Na jedné straně z toho zdánlivého ovoce vykukovala podivná zvířecí hlavička, která byla patrně původcem onoho zaštěknutí.

Johann vzal předmět do ruky, aby si jej mohl lépe prohlédnout. Tmavá hlavička sebou zamlela a znovu vydala štěkavý zvuk. Bezzubá tlamička byla umístěna těsně pod párem daleko od sebe posazených očí, které mělo zvířátko podobně jako třeba mýval obtažené silnou čistě bílou linkou, která vyvolávala dojem masky. Celý zbytek tváře byl temně hnědočerný. Kousek nad bílou oční maskou byly na čele v jedné řadě tři malé důlky. Každý obsahoval rozdílnou strukturu, nepodobnou ničemu, co Johann za svůj život u nějakého živého stvoření kdy viděl.

Zvedl ovoce ještě blíže k očím, aby na roztodivné drobounké vnější orgány na čele zvířátka lépe viděl. Vylekané stvořeníčko sebou trhlo a stáhlo se zpět dovnitř ovoce, Johannovi pryč z očí. Vtom za sebou zaslechl hrdelní zachraptění a okamžik poté mu na zádech přistálo cosi s ostrými drápy a srazilo ho to na kmen nejbližšího mohutného stromu.

Než pozbyl vědomí, stačil už jen pustit z rukou jak neznámé ovoce, tak svou kytici.

KDYŽ SE JOHANN probral, příšerně ho bolela hlava a po pravé straně čela se mu táhl dlouhý šrám. Jakmile se pak zvedl a klopýtavě se vydal směrem k louce, začal cítit i bolest ze škrábanců na zádech. Sáhl si dozadu a z vlhkosti košile usoudil, že zřejmě silně krvácel. Když se mu postupně vybavilo, co předtím, než ztratil vědomí, dělal, vrátil se ve svých vlastních stopách zpět do lesa, aby sebral kytici, kterou tam zapomněl. Podivné ovoce nikde nenašel.

Přibližně na polovině cesty k domovu zaslechl, že ho volá Vivien. Nakonec se setkali na mýtině nedaleko potůčku, z něhož brali

pitnou vodu. „Kde jsi byl takovou dobu?“ zvolala Vivien, jakmile Johanna zahlédla. „Máme tu nový problém s...“

Když se však dostala blíž a spatřila, v jakém je stavu, zarazila se uprostřed věty. „Dobrý bože!“ vydechla, přiběhla k němu a okamžitě mu začala ohledávat hlavu a záda. „Co se ti stalo?“

„Dobrá otázka,“ odtušil Johann a pod dotekem jejích prstů na zádech uhnul. „Sám bych to totiž rád věděl.“

Pak se přinutil k úsměvu. „Tady jsem ti něco přinesl, ty moje budoucí mamino,“ řekl a podal jí kytici.

„Já i naše děťátko ti společně děkujeme,“ přijala Vivien jeho dárek. „Ale řekla bych, že jsi za něj zaplatil příliš vysokou cenu, Johanne,“ dodala. „Záda máš úplně na cáry.“

Johann se zasmál. „Zaútočilo to na mě teprve potom, co jsem ty květiny natrhal.“ Stručně Vivien vylíčil, co se mu přihodilo v lesíku, přičemž jí co nejpodrobněji popsal ono podivné zvířátko s bílou maskou a důlky na čele.

„Ten útočník byla nejspíš matka, která chránila své dítě,“ usoudila Vivien. „Čas od času bys měl, Johanne, krotit svou zvědavost zdravým úsudkem.“

„To máš asi pravdu,“ přisvědčil Johann. Pak ale změnil téma. „A co jsi to prve říkala o nových problémech?“

Vivien přivoněla ke květinám a zatímco kráčeli bok po boku k jeskyni, pohlédla mu do očí. „Po tom všem, co jsi dnes už prožil,“ řekla, „by možná bylo lepší, kdybys o tom nevěděl.“

„Zase Maria?“ zeptal se Johann.

„Ano,“ přitakala Vivien. „Ale můžeme si o tom promluvit klidně až večer.“

Johann se zastavil. „Raději bych o tom věděl hned,“ prohlásil.

Vivien se k němu obrátila tváří. „Maria s Beatricí se zase popraly. A dost ošklivě. Myslím, že Beatrice má zlomený nos.“

„Zatracená práce,“ ulevil si Johann zlostně. „Jasně jsem Marie řekl, že jestli ještě jednou udeří...“

„Počkej,“ přerušila ho Vivien. „To ještě není všechno... Moc mě to mrzí, Johanne, ale když jsem Beatrici zpovídala ohledně příčiny té rvačky, přiznala se, že Marie řekla, že její otec, Yasin, byl velice zlý člověk, který ubližoval ženám. A když Keiko její tvrzení podpořila, začala Maria hrozně vyvádět.“

„Cože?“ zvolal Johann. „Ale jak se Beatrice s Keiko dozvěděly o Yasinovi?“

„Musely jeho jméno v naší vesnici častokrát zaslechnout,“ vysvětlila Vivien. „Děti toho kolikrát vědí o věcech kolem sebe víc, než si my dospělí myslíme.“

V Johannovi divoce bouřily rozporuplné emoce. Jeho zlost na Mariu přehlušovala lítost nad tím, co musela vyslechnout o svém otci. *Neexistuje snad horší způsob, jakým se to mohla dozvědět*, pomyslel si.

Odtrhl se od Vivien a rozběhl se směrem k jejich jeskyni. „Musím s Mariou okamžitě mluvit,“ křikl nazpět.

„Chápu,“ zavolala za ním Vivien.

OD OSUDNÉHO INCIDENTU Mariu nikdo neviděl. Johanna okamžitě napadlo, že se vydala pryč, aby byla o samotě, jak mívala ve zvyku, když však prohledal všechna její oblíbená místa, začala ho ovládat panika. „Utekla,“ sdělil Vivien, jakmile se vrátila.

„Nebuď blázen, Johanne,“ namítla Vivien. „Vždyť je jí teprve osm let... A kromě toho, kam by šla?“

Setmělo se a po dívce dosud ani stopy. Johann do sebe nervozitou nedokázal při večeři dostat ani sousto. Stále znovu a znovu se vyptával sestry Nuby, Beatrice i Keiko a pátral ve všem, co Maria údajně řekla, třeba ze vzteku, po jakémkoli náznaku, který by mu pomohl ji nalézt.

Sebral pochodeň a znovu obešel všechna místa, na kterých hledal už odpoledne. V odděleném zálivu, kde ji objevil tehdy, když Beatrici udeřila poprvé, našel ve dvou sáčcích pod křovím vedle skály, na níž Maria sedala, její figurky. Byly tu sáčky už odpoledne? To nebyl schopen s jistotou říct. V té době se sháněl jen po ní samotné.

Stísněný a deprimovaný usedl na Mariinu skálu s oběma sáčky v rukou. Zběžně přepočítal postavičky hmatem a zjistil, že jich je uvnitř sáčků pouze jedenáct. Zvědavě sáčky otevřel a vysypal jejich obsah.

Chyběly figurky Johanna, Beatrice, Yasina a Vivien. Ve světle pochodně si Johann všiml, že několik metrů vpravo je na jednom uhlazeném písčitém místě postavena z větviček a trávy malá neumělá vesnička. Uprostřed této vesničky byla kruhová díra, v níž vězely dvě z chybějících figurek.

Johann je s neblahou předtuchou z díry vytáhl. Když je přiblížil k pochodni, zjistil, že oběma chybí hlava. Ty figurky dříve představovaly jeho a Vivien.

TŘI

JOHANN TU NOC TÉMĚŘ NESPAL. Jakmile zaslechl nějaký zvuk, jehož původ nebyl okamžitě schopen identifikovat, vstával z matrace, aby se porozhlédl kolem. A pokaždé, když byl vzhůru, došel zkontrolovat i opačný konec jeskyně, kde spaly děti, aby se přesvědčil, jestli Maria náhodou neproklouzla domů nepozorovaně. Její lůžko však bylo vždy prázdné.

Za úsvitu si Johann vypracoval plán pátrání. V hlavě měl jen dvě možná místa, kam se Maria mohla vydat. Jedno, to bližší, bylo u jezírka pod vodopádem, kde s Vivien strávili svatební noc. Rodina tam čas od času chodila na procházky a Maria cestu od jeskyně k jezírku dobře znala.

Druhé z míst leželo mnohem dál. Před třemi týdny, když spolu plavali v zátoce, společně vzpomínali na první chvíle, kdy spatřili svůj nynější domovský ostrov, poté, kdy jako zázrakem unikli ze spárů drápatcům. Maria se podivovala nad tím, že nikdy nespatřili ona statná, hnědá šestinohá stvoření s podivnými parohy nebo kly na čele, která jejich člun pozorovala z vysokého útesu.

„Možná jich tu žije jen málo," prohodil tehdy Johann. „Nebo se zdržují jen na určitém omezeném území. Koneckonců cesta od místa, kde jsme je viděli, až do téhle zátoky, nám trvala skoro hodinu."

Johann se pak Marie bez rozmýšlení zeptal, zda by se s ním nechtěla vydat na průzkumnou výpravu, na níž by se pokusili „parožnatce", jak Maria zvířata nazvala, znovu nalézt. Okamžitě s jeho návrhem nadšeně souhlasila. „Ano, ano, Johanne. To by bylo fantastické!"'

Ty tři společně strávené dny jsme si byli s Mariou velice blízcí, pomyslel si Johann, zatímco si do vaku chystal vše, co by mohl během svého pátrání potřebovat. *Byly to vlastně jediné chvíle, kdy jsem ji od našeho příjezdu sem viděl se smát.*

„Nepočítám s tím, že bych byl pryč nějak zvlášť dlouho," řekl ještě Vivien, když společně se sestrou Nubou a dívkami probrali, co přesně měla Maria na sobě, než odešla. „Nedokážu si představit, že by se zatoulala někam zvlášť daleko."

„Vždyť se sem můžeš čas od času vrátit," usoudila Vivien. „Podle mého názoru se bude brzy cítit osamělá a dostane hlad, takže se doma objeví co nevidět."

„Myslíš, že to tu beze mne přečkáš?" zeptal se Johann s poněkud trapným pocitem, že kvůli Marie opouští svou těhotnou ženu.

„O mě neměj starost," zasmála se Vivien. „Už jsem si tím vším dvakrát prošla a nikdy jsem neměla sebemenší problémy... To jediné, na co bys teď měl zaměřit svou pozornost, je Maria."

Ještě než Johann vyrazil, trvala Vivien na tom, že mu pomaže rány na zádech hojivou bylinnou mastí. „Od toho tu my manželky přece jsme," pravila s pousmáním, když Johann protestoval, že ho tím jen zbytečně zdržuje. K vodopádu dorazil během hodiny. Maria tu skutečně byla, pravděpodobně předešlého dne odpoledne. V měkké půdě kolem vody byly všude čerstvé stopy a na ploché skále po levé straně vodopádu ležely dvě úhledné hromádky čerstvě sloupaných žlutých ovocných slupek. Johann strávil dlouhou dobu prohlížením cest od jezírka. Nakonec dospěl k názoru, že se Maria vydala směrem, který označovali jako západ, tedy směrem k oblasti, kde žili parožnatci.

Její stopy však dokázal sledovat jen několik málo minut. Pak tráva i podrost zhoustly, takže byl nadále nucen jen odhadovat, kudy by se Maria nejspíš vydala, kdyby se snažila kopírovat jejich někdejší trasu. S podobným postupem však Johann příliš spokojen nebyl. Mnohem raději by užil nějakou produktivnější metodu, jejímž prostřednictvím by dokázal vyloučit všechny nejisté faktory a určit možné alternativy.

Během pochodu obvyklým svižným krokem však Johanna zdaleka netrápilo jen to, že neví, zda se pustil správným směrem. Měl také starost o Mariinu bezpečnost. Na výpravě před třemi týdny se jim skutečně podařilo parožnatce objevit. Společně s Mariou narazili na tucet těchto tvorů, jak se nerušené popásají na jedné louce. Jejich reakce se však sotva dala označit za přátelskou. Parožnatci se totiž okamžitě seběhli blíže k sobě a vytvořili jakousi obrannou formaci. Zatímco se ostatní dál pásli, jejich statný vůdce sledoval ona dvě

podivná stvoření, která je pozorovala od okraje lesa, bedlivým okem. Když Maria vystoupila s přátelskými gesty zpoza stromu, Johannovi se dokonce zdálo, že se vůdce začal připravovat k útoku. Co by se asi přihodilo, kdyby Mariu nezavolal zpět? Jak by parožnatci, nebo kterékoli jiné velké neznámé zvíře, jež může v dané oblasti žít, reagovalo na vstup osamocené bezbranné osmileté dívenky do svého teritoria?

Johann se bez ustání rozhlížel na všechny strany, pátraje po jakékoli stopě, která by mu napověděla, že se Maria skutečně ubírala tímto směrem. Po chvíli se začal potit a cítil, jak ho pramínek potu štípe v ranách na zádech. Udělal si krátkou přestávku, aby se napil z vaku na vodu, a napadlo ho, co si Maria asi počala, když ji přepadla žízeň. Usoudil, že se nejspíš vydala hledat něco k pití, a zabočil proto doleva, neboť odtud k němu doléhal zvuk šumějícího proudu. U potůčku pod strmým srázem pak poobědval.

Než se pustil dál, pokusil se vybavit si v paměti význačné orientační body, které na své společné cestě před třemi týdny s Mariou objevili. Dokázala nyní sledovat stejnou trasu? ptal se v duchu. Nebo je pravděpodobnější, že ve chvíli, kdy dosáhla tohoto potůčku, byla už zmatená a nebyla si jistá správným směrem pochodu? Věděl, že Maria je velice inteligentní, praktické dítě, a tudíž si v době, kdy se dostala už takhle daleko, musela uvědomit, jak bylo unáhlené opouštět domov bez vaku na vodu.

Určitě se rozhodla držet se poblíž vody, usoudil Johann v duchu. *Nejspíš se dokonce vydala podél tohohle potoka. Muselo jí být jasné, že ji potok po čase dovede buď k jezeru, nebo alespoň k nějaké zátoce.*

Rozhodl se, že bude potůček následovat také. Ocitl se nyní v oblasti, kterou nikdy předtím nenavštívil. Potok se kroutil hned na tu, hned na onu stranu, jeho strmé břehy, lemované stromovím, byly porostlé travnatou loukou s tisíci nádherných purpurových květů. Na jednom místě louky zahlédl hliněný val, bezmála tak vysoký, jako on sám, a přibližně osm až deset metrů do šířky. Jak se k němu postupně prodíral houštím květin, spatřil, že se celý hemží stovkami protáhlých hubených stvoření se spoustou noh. Přicházeli ke kopci vždy v párech a přinášeli s sebou části oněch purpurových květin. Johann se zastavil, aby se napil a chvíli pozoroval ten činorodý shon. Když přešel na druhou stranu valu, objevil v hlíně Mariiny otisky. Uklid-

něn důkazem její nedávné přítomnosti vydal se v jejích stopách. Nedaleko mezi květinami objevil další hromádku slupek žlutého ovoce. Když si ji v duchu představil, musel se tomu usmát. Pak si domyslel, že se po návštěvě hliněného valu nejspíš vrátila zpět k potoku.

Náhle zaslechl vysoko nad hlavou podivné zavřeštění. Ve výšce zhruba třiceti metrů kroužila nad loukou dvě malá, vrabcům podobná stvoření. Keiko s Mariou mu kdysi vyprávěly, že podobné létavé tvory v dálce zahlédly, nicméně nyní to bylo poprvé, kdy Johann spatřil v mimozemské kulovité lodi létat něco jiného, než jiskřící stužky. Pozoroval obě stvoření, jež bez ustání kroužila a čas od času zdůraznila svůj let ostrým křiknutím, několik minut.

Když v jednu chvíli náhodou mrkl zpět na val, zůstal ohromeně zírat. Po jeho obyvatelích jako by se země slehla. Kromě toho bylo těch několik vstupů a výstupů, které do hlíny vedly a ještě před několika okamžiky byly volně průchodné, nyní ucpáno jakousi bílou hmotou. Johann, uchvácen tímto přírodním divadlem, ustoupil o několik kroků dozadu a sledoval, jak se oba létající tvorové střemhlavě vrhají k zemi.

Jejich útok však přišel příliš pozdě. Okamžik překvapení už minul. Johannova přítomnost zaplašila ptáky na dostatečně dlouhou dobu, aby si obyvatelé hliněného valu stačili zbudovat obranu.

S vědomím, že se blíží večer a že má pro svou ruční pochodeň jen omezenou zásobu oleje, vrátil se Johann k potůčku a pokračoval dál po jeho proudu. Potok ho brzy dovedl do hustého temného lesa, podobného tomu, v němž se předešlého dne stal obětí útoku. Neměl z toho právě dobrý pocit a už se pomalu rozhodoval, že se vrátí zpět, když si v blátě kolem vody všiml čerstvých stop. *Takže jakmile se potok dostal mezi stromy, vrátila se raději přímo k němu*, pomyslel si. *To dává smysl. Nejjednodušší cesta lesem povede jistě právě podél jeho břehu.*

Umělé světlo se jako vždy vytratilo v jediném okamžiku. Johann zapálil svou pochodeň a sehnul se k zemi, aby otisky blíže prozkoumal. Sledoval Mariiny kroky ještě několik metrů po proudu, až těsně při okraji vodního toku narazil na mýtinu mezi stromy, porostlou nízkou trávou jako z tundry. Na druhé straně této zatravněné oblasti žádné další stopy neobjevil.

Zívl si a zároveň si uvědomil, jak je unavený. Až na travnatou planinku byl bublající potůček za jeho zády obklopen ze všech stran

hustým lesem. „Mario!“ zavolal z plných plic. Ozvěna jeho hlasu se rozlehla mezi stromy po obou stranách potoka. Žádná odpověď nepřišla. Johann si tedy do trávy rozložil svou matraci a posadil se na ni. „Mario!“ zavolal znovu. Po několika chvílích marného čekání zhasl pochodeň a uložil se ke spánku.

NAVZDORY UKLIDŇUJÍCÍMU ZVUKU zurčícího potůčku spal Johann velmi neklidně. Zdálo se mu několik snů, a většina z nich nebyla právě příjemná. V jednom z nich ležel vedle Vivien na písčité pláži, zatímco Maria si s ostatními dětmi hrála kus od nich v mělké vodě. Johann Vivien políbil a pocítil silné vzrušení. Ovinula se mu nohama kolem těla a začala, ho dráždit jazykem. Mezi jednotlivými polibky Johann na okamžik pohlédl směrem k dětem, aby se přesvědčil, zda jsou dosud plně zaujaté hrou.

Jomo, Keiko a Beatrice začali v jeho snu náhle křičet. Ukazovali na volné jezero a rozběhli se po pláži k Johannovi s Vivien. Za nimi si těsně u břehu hrála Maria vkleče se svými figurkami. Neměla nejmenší ponětí o obrovské přílivové vlně, která se velkou rychlostí valila k pláži.

Johann se Vivien vytrhl a vyskočil na nohy. „Mario!“ zavolal a rozběhl se k ní. Dívka k němu vzhlédla, jako by neměla nejmenší tušení, proč ji volá. Johann zakopl a spadl do písku. Vlna už přerostla horní okraj fiktivní obrazovky, v níž se jeho sen odehrával. S hrůzou si uvědomil, že dívku nestihne zachránit. „Utíkej, Mario, běž,“ zavolal zoufale v okamžiku, kdy se ohromná vodní masa přelila přes pláž.

Když se probudil, byl naprosto dezorientovaný a celý se třásl. Srdce mu v hrudi bušilo jako o závod. Natáhl se na matraci, zaposlouchal se do šumění potůčku a čekal, až se trochu uklidní. Právě znovu téměř usínal, když k němu z okraje lesa po levé straně dolehl zvuk cupitajících nohou. Okamžitě se posadil a rozhlédl se kolem sebe. Nic neviděl a už ani neslyšel. Cožpak si ten zvuk kroků jen představoval? Nakonec se nehlučně znovu uložil na matraci a po chvíli se mu podařilo opět usnout.

Krátce po rozednění ho probudilo neznámé chraplavé vrčení. Jakmile se posadil, s ohromením spatřil, že jeho matraci obklopuje v půlkruhu pět podivných šestinohých tvorů, přibližně o velikosti průměrného psa. Byla to tmavá chlupatá stvoření s bílou mývali maskou a jasně červenými a modrými pruhy na zádech i na prsou. Všechna

stála na zadních čtyřech nohách a zbylými předními končetinami se bušila do hrudi. Jedno ze zvířat stálo těsně u potoka, za Johannovou hlavou, druhé u jeho nohou a ostatní tři na trávě mezi ním a hustým lesem.

Johann se vydrápal na nohy a připravoval se k obraně. Neznámí tvorové klesli na všech šest a několik vteřin přešlapovali za doprovodu neustálého bručení ze strany na stranu, načež se opět zastavili, vykřikli, odhalili své dlouhé zuby a znovu se začali bušit do hrudi. Když se totéž opakovalo podruhé a potřetí, Johann usoudil, že se k žádnému skutečnému útoku nechystají. S vědomím, že mu nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, vzal tedy rozum do hrsti a začal zvažoval svou situaci.

Na druhé straně potoka si po břehu vykračovala tři další z těchto černých stvoření s červenými a modrými pruhy. Jakmile si zvířata všimla, že je Johann pozoruje, začala pokřikovat a bít se do prsou, stejně jako jejich druzi kolem něj. Opodál, bezprostředně za řadou svých pozorovatelů, zahlédl Johann ještě další tucty známých masek, které ho sledovaly z bezpečí hustého lesa. Tvorové přišli Johanna uvítat vskutku ve velkém počtu. Ale proč?

Lesem se rozhlehly dva hlasité hvizdy. Představení kolem Johanna okamžitě ustalo. O chvíli později vyšla zpoza stromů skupinka čtyř tvorů, s pohledy bedlivě upřenými na Johanna. I tato stvoření měla šest noh, bílé masky a tmavě černou srst, chyběly jim však jasně červené a modré pruhy o něco udatnějších válečníků, kteří Johanna dosud obklopovali. Toto nové poselstvo neznámých tvorů přistoupilo až zhruba metr před Johannovu matraci. Pak si přidřepli k zemi a začali si ho prohlížet, jako by byl nějakým exponátem v muzeu. Velmi pomalu, protože měl strach, aby je nepoplašil, se Johann usmál, přátelsky jim pokynul a klekl si na matraci. Po jeho prvním pohybu se válečníci okamžitě rozkřičeli a začali opět bít do hrudí, byli však záhy umlčeni dalším dvojím hvizdem z lesa.

Asi minutu se pak nedělo vůbec nic. Johann, dosud s úsměvem na tváři, hleděl na nezvykle utvářené obličeje a temné, pronikavé oči, které se na něj upíraly. Všiml si, že tvorové nemají nos, ani nic, co by se podobalo uším. Zato však měli na čele ony tři podivné výrůstky, které viděl už dříve na jejich mláděti. U všech čtyř jedinců, kteří ho právě pozorovali, se v prostředním důlku na čele bez ustání pohybovala drobná trojúhelníková struktura. Johann právě dumal nad tím,

k čemu by orgán mohl nejspíš sloužit, když se z lesa ozval třetí pár hvizdů, následovaný jakýmsi mručivým chorálem. Válečníci po obou stranách potoka se posadili a přidali se k popěvku.

Mezi stromy se teď vynořili tři další tvorové, vykračující si na čtyřech zadních nohách a v předním páru nesoucí jakési zakryté předměty. První ze stvoření, které ve svých chápavých prstech s dlouhými drápy drželo cosi kulatého, přibližně ve velikosti baseballového míčku, se zastavilo až pár centimetrů před Johannovou matrací. Pak s okázalým gestem sňalo pokrývku a odhalilo lesklou modrou kouli, kterou položilo na zem. Ve chvíli, kdy se koule dotkla trávy, vyrazila všechna shromážděná stvoření krátký pronikavý výkřik, následovaný naprostým tichem.

Jejich náčelník se nyní vztyčil do plné výšky, to jest přibližně metr nad zem, přičemž zůstal stát jen na dvou nejzadnějších nohách, a promluvil na Johanna směsicí mručení a pískotu. Ten byl zprvu zaujat především pohyby čtyř volných končetin, které výraznou gestikulací podtrhovaly vše, co tvor říkal, ať už to bylo cokoli. Po několika vteřinách se však Johannův pohled ustálil na tvorově tváři - zajímalo ho, zda nedokáže zachytit něco v mimice, co by si dovedl nějak vyložit. Dospěl však k závěru, že si není za žádných okolností schopen odvodit, o čem by stvoření mohlo hovořit, a obrátil proto svou pozornost opět k oněm třem výrůstkům neznámého významu.

K čemu by to mohlo sloužit? ptal se Johann v duchu, zatímco pozoroval dvě malé kuličky, napojené na elastické vlákno, které se bez ustání natahovalo nebo smršťovalo a otáčelo uvnitř čelní dutiny. Je to snad smysl, kterým tvor přijímá nějaké podněty z okolí, nebo to naopak slouží ke komunikaci? Nebo je to něco úplně jiného?

Levý čelní výrůstek byl ještě podivnější. Otvor vyplňovaly tři drobounké soustředné kroužky, každý odlišného odstínu hnědočerné barvy. Mezera mezi kroužky i jejich vzájemné postavení uvnitř dutiny se během tvorovy řeči neustále měnily.

Johann byl natolik zabrán do studia podivné stavby mimozemšťanova těla, že si zprvu vůbec neuvědomil, že se tvor odmlčel. Pak klesl na čtyři nohy, obrátil se ke svým průvodcům a odkryl zbývající dva předměty. Johann měl možnost si je pořádně prohlédnout, teprve když je stvoření položilo na jeho matraci. Byly to poslední dvě z Mariiných figurek, Yasin a překrásná sestra Beatrice, kterou dívce kdysi darovaly samotné zářivé stužky.

Šokovaný Johann se po postavičkách okamžitě natáhl. Teprve když znovu pozvedl hlavu k náčelníkovi neznámých stvoření, zaregistroval, že se z lesa line nový mručivý popěvek. „Kde je?“ zeptal se Johann s výrazem, který podle jeho mínění nebylo možné pochopit jinak, než jak jej myslel.

Svou otázku ještě jednou zopakoval. Náčelník ukázal předními končetinami do lesa. „Doveďte mě k ní, prosím vás,“ požádal Johann.

ČTYŘI

CESTA LESEM, po níž se ubírali, se sotva dala nazvat pěšinou. V čele procesí kráčeli válečníci, kteří povykovali na všechny strany a vůbec dělali co největší povyk, aby zahnali všechny živé tvory, kteří by se jim snad chtěli připlést do cesty. Johann společně s náčelníkem šli těsně za zářivou modrou koulí, která, jak Johann usoudil, představovala pro tato stvoření jakýsi posvátný symbol. Byla znovu zakryta, uložena zpět do truhličky a nyní nesena dvěma posledními válečníky, kteří měli kolem ramen omotané šlahouny vinné révy, jež byly zároveň provlečeny kroužky na bocích truhličky.

Po stranách a za Johannem s náčelníkem cupitaly lesem tucty obyčejných, nezbarvených členů tohoto národa. Diskutovali navzájem směsí mručení, troubení, štěkotu a pískání, což všechno dohromady tvořilo v podrostu pořádný rámus. Zpočátku se Johann při chůzi pokoušel pozorovat několik nejbližších stvoření, po chvíli se však tolik poškrábal na tváři a na rukou o bezpočet nízkých větví, až usoudil, že bude přece jen lepší dávat pořádně pozor na cestu.

Hluboko uprostřed nejhustší části lesa, přibližně kilometr od potoka, se náčelník setkal s dvojicí nových stvoření, přicházejících z opačného směru. V průběhu vzájemného rozhovoru se celá trojice několikrát otočila na Johanna. Když pak pár znovu odběhl směrem, kterým přišel, pokynul náčelník na stezku před Johannem. V této části lesa bylo takové šero, že trvalo několik vteřin, než Johann v dálce rozeznal velkou vyvýšeninu.

Jakmile se k pahorku pokrytému zeminou a listím a pečlivě zamaskovaném mezi stromy přiblížili, seřadily se tucty tvorů, které jim dělaly doprovod, po obou stranách cesty a spustily jeden ze svých chorálů. I válečníci v čele procesí se vyrovnali podél pěšiny a přidali k nápěvu své mocné hlasy. Na konci cestičky před vyvýšeninou si Johann všiml dvojice otevřených dvířek, přibližně šedesát centimetrů vysokých, ale žádný z tvorů do nich nevešel. Nakonec náčelník, poté,

co Johannovi pokynul, ať zůstane stát, pokročil dopředu vedle truhličky s modrou koulí a přiměl celé shromáždění ke křiku, který Johannovi připadal jako provolávání slávy.

Z vnitřku pahorku vyběhla dvě větší stvoření s podlouhlými, výraznými červenými a modrými pruhy, sebrala truhličku a odnesla ji s sebou dovnitř. Zatím se náčelník, doprovázený jedním ze dvou válečníků, kteří nesli kouli lesem, obrátil zpátky na Johanna. Vztyčil se před ním do plné výšky na posledním páru nohou a dvakrát za sebou pokynul svému válečníkovi, ať jde k Johannovi blíž. Když pak náčelník znovu spustil svou podivnou směsicí bručení a pískotu, opakovaně svou řeč doprovodil stisknutím svých prostředních končetin, načež ukázal na Johanna s válečníkem. Aby se ujistil, že sdělení bylo dostatečně jasné, ukázal také válečník sám na sebe a pak na Johanna, a pravděpodobně také zopakoval, co říkal náčelník před ním.

Po posledním stručném rozhovoru mezi oběma tvory přistoupil válečník Johannovi až těsně k boku, poklepal ho lehce na lýtko a gestem naznačil, aby ho následoval. Společně se tedy oddělili od ostatních a pustili se po cestičce, která vedla kolem vyvýšeniny. Jakmile kus odešli, nahrnul se náčelník se všemi ostatními do otevřených dvířek.

Pahorek byl mnohem větší, než se Johannovi zdálky zdálo. Vrcholek ležel ve výšce kus nad jeho hlavou a celková plocha mohla činit až několik tisíc čtverečních metrů. Johann následoval válečníka po obvodu. Překročili přitom další dvě stezky, které také končily dvojicí dvířek dovnitř pahorku. Krátce poté, co přešli přes druhou z těchto pěšin, štěkl válečník čtyři krátké příkazy na dvojici menších nezbarvených tvorů, kteří něco dělali v lese, a ti okamžitě odcupitali do nevelkého přístavku, postaveného rovněž z hlíny a listí, odkud se po chvíli vrátili se dvěma tykvovitými zelenými plody. Válečník podal jeden z nich Johannovi a usadil se naproti němu na pruh trávníku. Poklepal ovocem na blízký kámen, čímž urazil jeho vršek, a vrazil dovnitř prsty. Když Johann sáhl do kapsy, aby vytáhl nůž, tvor přestal jíst a napjatě ho pozoroval.

Jakmile Johann odhalil ostří nože, tvorovy oči se o poznání rozšířily. Vzrostla i aktivita ve všech třech důlcích na jeho čele. A když pak Johann prořízl slupku a vykrojil si pro sebe kus dužiny, válečník se už neudržel. Začal poskakovat na všech šesti nohách a mumlal cosi svým bručením a troubením.

Johann ukrojil ještě několik dílků, dva z nich nabídl válečníkovi, a pak, k tvorovu nesmírnému nadšení, mu podal i samotný nůž, rukojetí napřed. Válečních uchopil nůž do pravé přední končetiny, několik vteřin jej jen tak držel, než se dotkl levou končetinou ostří, slabě se řízl a nůž upustil na zem.

Po chvíli jej však znovu sám sebral. Dlouho pak s nástrojem opatrně experimentoval, nejprve na ovoci, pak na listech a větvičkách, povalujících se na zemi kolem. Zabral se do zkoumání nože natolik, že dočista přestal věnovat pozornost Johannovi. Pro toho byl pohled na válečníkovo první setkání s běžným kapesním nožem rovněž naprosto fascinující podívanou.

Seděli od sebe ani ne metr daleko. Johann měl spoustu času podrobně si prohlédnout tvorovy hluboké tmavé oči, vrásky v bílé masce i podivuhodné pohyby bizarních výrůstků na čele. Tento jedinec měl navíc jedinečné zvláštní znamení — byla jím široká zubatá jizva na pravé tváři, která se táhla od spodního okraje čelního důlku se dvěma drobounkými kuličkami, až k místu těsně nad hranou úst. Johann samozřejmě ani na okamžik nezapomněl, že jeho hlavním cílem je nalézt a zachránit Mariu. Tento úkol měl v jeho mysli naprostou prioritu. Když však pozoroval válečníka, jak zvolna přichází na to, k čemu všemu může být takový kapesní nůž užitečný, zaplavila ho silná vlna potěšení.

Nejen na Zemi, pomyslel si v duchu, *se chemické sloučeniny vyvinuly k vědomí a inteligenci. Podle stejného vzoru se totéž mohlo přihodit i kdekoli jinde, na bezpočtu míst mezi miliardami hvězd a planet, A jeden Z výsledků evoluce pak stvořil tento umělý svět a dopravil na něj další sobě podobné chemikálie, čímž nám umožnil spatřit nepatrnou část z oné nekonečné přehlídky ohromujícího zázraku života.*

PO DOJEDENÍ OVOCE se válečník, s Johannovým nožem dosud v ruce, schoulil na bok a usnul. Velké oči zakryla těžká víčka a ústa se neprodyšně uzavřela. Johanna napadlo, jak asi tvor dýchá, až si nakonec všiml, že membrány za výrůstky v obou postranních čelních důlcích se v pravidelném rytmu nadouvají dovnitř a ven. *Že by něco jako žábry?* pomyslel si. *Na čele?*

Odolal však nutkání prohlédnout si spícího tvora z větší blízkosti a rozhodl se vstát a podívat se po okolí. Jakmile se však postavil na

nohy, ozvaly se z lesa za ním výkřiky a pískání. Jizva, jak Johann svého společníka sám pro sebe pojmenoval, okamžitě vyskočil na čtyři nohy, vycenil zuby a zavrčel. Johann před sebe ihned natáhl ruce a udělal krok zpět. Jizva rychle zavřel ústa a napodobil Johannovy pohyby rukama, které zakončil krátkou sérií pískotu a tanečku ze strany na stranu. Johann pochopil, že se právě stal svědkem válečníkova ekvivalentu pro smích. Sám se tedy široce usmál. Následoval další taneček s pískotem.

Pomalu a opatrně teď Jizva natáhl rukojeť nože směrem k Johannovi. Johann ho od něj vzal, zaklapl a vrátil do kapsy. O chvíli později klesl Jizva na všech šest a zamířil opět na pěšinu, vedoucí po obvodu pahorku.

Když se přiblížili k jednomu z ostřejších rohů této ohromné stavby, zaslechl Johann spoustu pískavých a mručivým zvířecích hlasů. Za rohem pak spatřil tucty nezbarvených stvoření, zabraných do klestění nové cesty ke svému doupěti. Další skupinka byla zároveň v plné práci u samotného pahorku; odstraňovala právě dvířka a rozšiřovala vstup. Jakmile dorazili na pěšinu, Jizva se zastavil, ukázal směrem ke kopci a poté na Johanna.

Ten okamžitě pochopil. Všechen ruch a shon, který tu bylo vidět, měl umožnit, aby se Johann dokázal dostat dovnitř jejich příbytku. S náhlou pochybností, zda stvoření skutečně pochopila, proč sem s nimi v první řadě přišel, vyčistil Johann kousek země od listí a větviček a klacíkem do půdy vyryl hrubý Mariin obraz.

„Kde ji najdu?“ zeptal se Jizvy.

Jeho průvodce se posadil na zem a skoro minutu si Johannův nákres podrobně prohlížel. Potom, po zamručení a krátkém hvizdu, použil Jizva svých předních čtyř nohou k tomu, aby celý Johannův obrázek smazal. Johann okamžitě poklesl na duchu. *Vůbec mě nepochopili,* usoudil. Rychle se rozhlédl kolem sebe a začal v hlavě spřádat nouzový únikový plán.

Jizva mezitím sám uchopil do pravé přední končetiny klacík a začal cosi pečlivě kreslit na stejné místo, které před chvílí použil Johann. Ten sice dvakrát zběžně mrkl dolů, nevěnoval však Jizvově nákresu dostatečnou pozornost, neboť se už plně zabýval myšlenkami, kudy a jak se dostane z lesa. Když se ho pak Jizva nakonec dotkl a ukázal mu na zem, zůstal Johann stát v naprostém ohromení. Válečník totiž nakreslil nový, mnohem přesnější, Mariin portrét!

„Ano,“ zvolal Johann překvapeně. „Přesně to je ona.“

Jizva se postavil a ještě chvíli si svůj výtvor prohlížel. Pak pohlédl na Johanna a na obou předních končetinách zvedl jeden prst, jímž ukázal směrem k pahorku.

I PŘESTO, ŽE TVOROVÉ prokopali cestu hluboko pod úroveň země a značně rozšířili vstupní otvor, musel Johann do jejich obydlí vstoupit po čtyřech. Jakmile se dostal dovnitř, ocitl se v dlouhé přímé chodbě, která rovněž nesla známky nedávného rozšíření. Jizva postupoval přímo před ním, troubil a štěkal na všechny, kteří stáli v cestě a zřejmě se snažili alespoň na okamžik zahlédnout podivného návštěvníka. Dál v chodbě před Jizvou toho Johann moc neviděl — vnitřek pahorku se pro něj stal brzy příliš temný.

Asi pět metrů od vchodu zabočil Jizva doprava do otevřeného vchodu a Johann se za ním protlačil do prostorné místnosti. Přestože tu panovalo silné přítmí, dokázal Johann nakonec rozeznat osm nebo deset dělníků, kteří dosud strhávali mezistěny a části stropu a narychlo dokončovali patrně velice chvatné rozšiřovací práce. Obdélníková místnost, přibližně metr a půl vysoká, pět metrů dlouhá a tři metry široká, byla předtím, než ji pro Johanna začali upravovat, očividně rozdělena na několik menších místností ve dvou patrech nad sebou.

Přestože se tu nemohl postavit, udělal si Johann pohodlí tak, že se vsedě opřel o jednu ze stěn z listí a hlíny. Jak tak očima klouzal po místnosti, všiml si, že kromě již zmiňovaných dělníků stojí u protější stěny také dva válečníci. Mezi nimi ležela na zemi truhlice se zářivě modrou koulí.

Dělníci zrychleným tempem dokončovali své úkoly. Johann, v přesvědčení, že dokud nebude místnost kompletně připravená, žádné nové události ho nečekají, vytáhl ze své torny vak s vodou. Jizva si s druhými dvěma válečníky vyměnili několik zamručení s štěknutí, načež jeden z nich zostra zatroubil. V několika málo vteřinách vstoupili do místnosti dva obyčejní obyvatelé pahorku s dřevěnou miskou plnou vody. Postavili ji přímo před Johanna, zůstali na něj nějakou chvíli zírat a pak odpelášili pryč. Jizva, v domnění, že Johann možná nebude vědět, co si počít s elegantně vyřezávanou naběračkou, která v misce ležela, přistoupil až těsně k návštěvníkovi. Přehnanými pohyby pak ponořil naběračku do misky, aby se naplnila vodou, načež

si ji opatrně donesl k ústům. Nenapil se však, namísto toho vylil vodu zpět do misky a přistrčil ji ještě blíž k Johannovi.

Johann, pobavený tou lekcí v pití, obdařil své hostitele úsměvem, zvedl naběračku, prohlédl si její tvarování a děkovně přikývl. Všichni tvorové v místnosti, včetně dělníků, teď napjatě sledovali, co bude dělat dál. Johann s dramatickým gestem naplnil naběračku a vypil její obsah, aniž by mu ukápla jediná kapka. Mručení, pískot a další švitoření potvrdily jeho úspěch.

Jeden z válečníků u truhlice dvakrát štěkl a dělníci se ihned vrátili ke své práci. Johann se napil ještě jednou, načež postrčil misku před Jizvu. I tento čin vyvolal proud souhlasných zvuků.

Když se také napil, zvedl Jizva misku a odnesl ji přes místnost ostatním dvěma válečníkům, s nimiž zůstal po celou dobu, co pili, a celá trojice živě diskutovala. Johann, který se dočasně ocitl mimo střed pozornosti, se opřel o stěnu a snažil se odpočívat. *Celé tohle místo je naprosto úchvatné,* říkal si v duchu, zatímco očima přejížděl z rozmlouvající trojice válečníků k dělníkům, kteří vláčeli ke vchodu kusy ztvrdlého bláta s listím. *Odkud se sem tihle tvorové asi dostali? A co mají společného se zářivými stužkami?*

Na žádnou z těchto otázek si Johann nedokázal odpovědět. Po chvíli se mu však mezi volně poletující myšlenky a filozofické meditace vetřela i vzpomínka na důvod, proč se dovnitř pahorku vůbec uvolil vstoupit, a začal se znovu starat o Mariu. *Kde by mohla být?* ptal se v duchu. *A proč mne zavedli právě na tohle místo?*

Jeden z jeho vnitřních hlasů ho nabádal k opatrnosti. Čas běžel, a zatímco dělníci dokončovali úpravy místnosti, přemýšlel Johann o Vivien a jejich dosud nenarozeném dítěti. Vzpomínka z vlastního dětství, jak ho otec učil na pěšinách v travnatém parku nedaleko domova jezdit na kole, probudila v Johannovi vlnu dojetí. To se postupně prohloubilo až v bodavou bolest u srdce a stesk po světě, který nespatřil už déle, než deset let. *Můj syn, nebo dcera,* pomyslel si smutně, *možná Zemi nikdy v životě neuvidí a nikdy proto nepochopí původ našeho druhu. Možná zůstane navždy dítětem vesmíru.*

Ze zasnění Johanna vytrhla až série zatroubení válečníků na opačné straně místnosti. Jizva se už vrátil k němu a dělníci, kteří zatím dokončili své dílo, odcházeli chodbou pryč. O několik vteřin později vstoupil do místnosti po čtyřech zadních nohách tvor, v němž Johann poznal náčelníka těchto mimozemšťanů. Postavil se do plné

výšky a pronesl krátkou řeč, zakončenou výkřikem. Do místnosti se nahrnul celý dav, tvořený zčásti válečníky, ale většinou nezbarvenými dělníky, a seskupil se za náčelníkem, který hleděl na Johanna s Jizvou, do širokého půlkruhu s cestičkou uprostřed. Válečníci přinesli od protější zdi truhličku s modrou koulí a postavili ji vedle náčelníka, který okamžitě poté začal zpívat.

Všichni ostatní se k němu přidali a společně pokračovali několik minut. Když skončili, usadili se tvorové na zem a zůstali na Johanna upřeně hledět. „Netahejte mě tak," zaslechl Johann z chodby nazlobený hlas.

„Mario?" zvolal a s nadějí se zvedl na kolena.

Do místnosti vstoupili dva válečníci s předními končetinami omotanými šlahouny vinné révy. Za nimi následovala Maria, která měla konce šlahounů připevněné kolem zápěstí. „Johanne?" odpověděla při pohledu na něj nevěřícným tónem.

Oba válečníci pustili révu na zem. Maria proběhla cestičkou mezi mimozemšťany do Johannovy otevřené náruče. „Ty jsi pro mě přišel," radovala se. Po tvářích jí stékaly slzy.

Johann ji k sobě pevně přitiskl. „Jsem tak rád, že jsi v pořádku," řekl.

Zatímco se s Mariou objímali, spustil náčelník nový nápěv. Pak se zástup za neustálého zpěvu postupně vytratil, až v místnosti nakonec s oběma lidmi zůstal jen Jizva. I ten od nich však tiše poodešel a usadil se u protější stěny.

PĚT

„MASKOUNI MĚ CHYTILI do takové zvláštní sítě," odpověděla Maria na Johannovu první otázku. „Postupovala jsem lesem podél potoka, až jsem se dostala na jeden otevřený, travnatý palouk. V té chvíli se mezi stromy vynořili dva z těch barevných se sítí. Snažila jsem se utéct, ale maskouni byli všude kolem. Nakonec jsem skočila do potoka. Uklouzla jsem na jednom kameni a oni mi hodili síť přes hlavu. Pak mě odtáhli do lesa..."

Johann Mariu pozorně sledoval. Nezdála se mu už nijak nadměrně rozrušená. Krátce nato, co se prvně objali, ho začala prosit, ať ji vezme „domů, pryč z tohohle tmavého, zatuchlého místa". Teď už byla mnohem klidnější. Ve skutečnosti Johann pochyboval, zda by jim vůbec dovolili odejít, nechtěl ji však zbytečně děsit. *Ne*, pomyslel si v duchu, *není moc pravděpodobné, ze by maskouni zůstali přihlížet se založenýma rukama, kdybychom se pokusili odejít. Musí přece existovat nějaký důvod, proč si dali takovou práci, aby mne sem dostali. Venku, v lese nebo v otevřené krajině, by mi mohla být má mimořádná síla značně ku prospěchu. Zatímco tady uvnitř pahorku...*

„Ta síť nebyla ani nijak zvlášť pevná," říkala zrovna Maria. „Než jsem se tím bojem úplně vyčerpala, podařilo se mi ji na několika místech protrhnout." Náhle se zarazila. „Ale jak jsi mne našel? Tebe do takové nanicovaté sítě jistě chytit nemohli."

Johann sáhl do torny a vyndal z ní její dvě figurky. Dívce se ihned rozzářila tvář. „Tak ty je máš!" zvolala a vzala si je do rukou. „Ach, Johanne, to je tak skvělé! Jsi tu se mnou a nepřišla jsem o Beatrici a Yasina... Nedokážeš si představit, jakou jsem měla zlost, když mi Kloboucká - to je maskounka, která mě hlídá, a protože má kolem celé hlavy takový zvláštní záhyb, takže to vypadá, jako by měla nasazený klobouk, jí říkám Kloboucká — moje figurky sebrala, zatímco jsem spala. Jakmile jsem se probudila a zjistila, že má Yasina s Beatrici u sebe, hned jsem se na ni vrhla. Maskouni na mě okamžitě

poslali ty s červenými a modrými pruhy, aby na mě dali pozor. Od té doby už si Kloboucká udržuje odstup.“

„Mluvíš o Kloboučce jako o ‚ní‘,“ prohlásil s úsměvem Johann. „Jak jsi přišla na to, že je to ona, a ne on?“

Maria pokrčila rameny. „Prostě mi tak připadá. Chová se velice jemně. Nikdy neštěká ani nekřičí, a nebuší se do prsou jako ti pomalovaní.“ Pak se usmála. „A vždycky, když si potřebuje krknout, nebo jinak ulevit, odejde na druhou stranu místnosti...“

Johann potřásl hlavou. Maria zatím vykládala dál, chvíli o tom, chvíli zase o něčem jiném. Na to, že uvnitř pahorku už zřejmě strávila několik hodin, se zdála být naprosto v pořádku. Johann věděl, že vymluvit se ze všeho pro ni bude dobrá terapie, proto převážně poslouchal a jen čas od času komentoval její švitoření nějakou poznámkou. Když však Maria začala znovu hovořit o svých postavičkách, vzpomněl si na něco, nač se jí chtěl zeptat.

„Když jsem tě hledal, objevil jsem také figurky sebe a Vivien,“ řekl.

Maria sklíčeně sklopila oči. „Měla jsem vážně hrozný vztek, Johanne,“ řekla. „Nejdřív na Beatrici s Keiko, a pak na vás s Vivien.“ Povzdechla si. „Nedokázala jsem si připustit, že by všechno, co jsi mi o mém otci říkal, byla lež.“

„Úplně všechno lež nebyla,“ namítl Johann. „Yasin byl jeden z nejinteligentnějších lidí, jaké jsem kdy poznal.“

„Ale byl to zlý člověk, je to tak? Beatrice a Keiko říkaly, že ublížil spoustě žen.“

Johann si přitáhl Mariu blíž k sobě a objal ji. Dívka nabírala k pláči. „To bude dobré,“ snažil se ji ukonejšit. „Jsem si jistý, že kdyby se tě tvůj otec dočkal, určitě by tě měl rád.“

Maria se od něj odtáhla a hřbetem ruky si osušila slzy. „Půjdeme už brzy odsud, Johanne?“ zeptala se. „Už se mi tu nelíbí.“

Johann se obrátil a pohlédl ke vchodu. „Možná,“ řekl. „Uvidíme, co se mi podaří zjistit.“

Jakmile se přikrčený k zemi vydal směrem k chodbě, zvedl se Jizva ze svého místa u protější stěny a běžel se postavit ke vchodu. Význam jeho činu byl jednoznačný. Když Johann ukázal ven do chodby, ukázal Jizva naopak energicky na Mariu. Kousek za vchodem Johann ostatně spatřil nejméně půl tuctu dalších válečníků.

Ano, ano, řekl si Johann v duchu a obrátil se zpět. *Je to přesně tak, jak jsem předpokládal. Drží nás tu jako své vězně. Ale proč? Co od nás mohou maskouni chtít?*

Jizva procupital kolem Johanna a zavedl ho do protějšího rohu místnosti, kde mu ukázal na hlubokou jámu. *Kdepak,* pomyslel si Johann, *nepotřebuji na záchod. Aspoň zatím ne. Přesto díky.*

Zatímco mu Jizva ukazoval toaletu, vstoupili do místnosti další dva válečníci, kteří jim s Mariou přinesli jejich matrace. Johann se vrátil zpět vedle dívky. Maria se snažila tvářit statečně. „Aspoň jsme zase spolu," řekla. „A zdaleka tu není taková tma, jako na tom místě, kde mě drželi včera."

ČTVEŘICE MASKOUNŮ PŘINESLA do místnosti dvě dřevěné misky plné ovoce. Jakmile je položili před Johanna s Mariou, uctivě se stáhli k protější stěně vedle Jizvy, kde si s Johannovým společníkem nejprve vyměnili několik zřejmě zdvořilostních frází, načež se usadili a čekali. Když pak Johann vytáhl svůj kapesní nůž a otevřel jej, začali všichni jeden přes druhého mručet a pískat. Jizva na ně cosi štěkl, pak zvolna přešel přes místnost, postavil se vedle misky s ovocem a natáhl k Johannovi pravou přední končetinu.

„Co po tobě chce?" zeptala se Maria s jasně patrnou nevolí ve tváři. Sama se už pustila do oválného červeného plodu, který nechránila žádná tvrdá vnější slupka. Johann se na okamžik zamyslel a usmál se. Uchopil nůž za ostří a podal jej Jizvovi. Válečník se otočil, zatroubil a zbylí čtyři maskouni rychle přicupitali blíž, aby se mohli lépe podívat. Maria věnovala Johannovi pohled, jako by dočista přišel o rozum, a přisedla si co nejtěsněji k němu.

Jizva se očividně dobře bavil. Mával nožem chvíli v jedné, chvíli v druhé přední končetině. V jednom okamžiku, zřejmě čistě pro efekt, dokonce i v pravé končetině prostřední. Postupně oloupal několik kousků ovoce, které pak rozkrájel na dílky a ty rozdal jak Johannovi s Mariou, tak i čtyřem fascinovaným maskounům. Na konci svého představení si Jizva vybral jednoho z diváků a pokynul mu, ať si jde nůž sám vyzkoušet. Plachý maskoun se tedy připlazil po břiše o několik centimetrů kupředu, natáhl pravou přední končetinu a jedním prstem se bojácně dotkl čepele. Když mu však Jizva nabídl, ať si nůž vezme celý, vystrašeně odmítl.

Johann, Maria i všichni čtyři maskouni se Jizvovým vystoupením výborně bavili. Maskouni je během jídla provázeli směsicí troubení, mručení a hvizdů. Johann s Mariou při Jizvově šaškování dokonce několikrát vyprskli smíchy. Jestli má Maria pravdu, pomyslel si Johann, *a válečníci jsou všichni samci, zatímco ti nezbarvení jsou samičky, pak si starý dobrý Jizva právě nejspíš náramně vylepšil své společenské postavení.*

Těsně před koncem jídla, ještě než maskouni znovu odnesli misky i s nesnědeným ovocem, vstoupilo vchodem procesí tuctu dalších maskounů, kteří se shromáždili u protější stěny místnosti. Do země tam zarazili čtyři tenké, zhruba půl metru vysoké dřevěné kolíky, jimiž vyznačili obdélník, a pak takto vymezený prostor několik minut udupávali a uhlazovali. Když byli s touto činností hotovi, začali dva válečníci s krátkými naostřenými klacíky v předních končetinách rýsovat do udusané hlíny nějaký složitý nákres.

Johann, zvědavý, co se to tam děje, se zvedl do dřepu a začal se šinout přes místnost. Jizva ho však zarazil a z jeho gest bylo zřejmé, že Johanna prosí, ať zůstane, kde je, a pracující maskouny neruší. Chvíli po odnesení misek s ovocem vstoupil do místnosti sám náčelník, dva válečníci s modrou koulí v truhličce a spousta nezbarvených pomocníků, aby si všichni prohlédli vyobrazení mezi zatlučenými kolíky. Náčelník měl k umělcům několik mručivých a hvízdavých poznámek a v nákresu byly okamžitě provedeny opravy. Válečníci, kteří přinesli modrou kouli, pak opět vyšli ven do chodby, dělníci si posedali zády ke zdi a náčelník pokynul Jizvovi, že může Johanna s Mariou přivést.

Kresba v hlíně byla vyvedena velice zručně a umně, nicméně Johann si nebyl schopen představit, co, pokud vůbec něco, by mohla vyjadřovat. Maria se ho právě na cosi ptala, když se do místnosti vrátili ti dva válečníci, kteří prve přinesli modrou kouli, a přivedli s sebou nového, menšího maskouna se širokým, jasně žlutým pruhem, který začínal na čele, těsně nad výrůstky, a táhl se přes hlavu až dolů na záda. Tento žlutý maskoun držel v předních končetinách žlutou kouli o velikosti větší cvrnkací kuličky. Oba válečníci drželi každý za jedno ucho velikou dřevěnou mísu, plnou jakýchsi zabalených předmětů.

Náčelník nově příchozího přivítal. Poté, co z truhličky vyndali modrou kouli a položili ji vedle žluté na okraj obdélníkového nákre-

su, začali válečníci rozbalovat předměty v míse a podávat je náčelníkovi, který je opatrně pokládal na zřejmě předem přesně určená místa uvnitř obdélníku. Jeden z nich představoval dřevěnou napodobeninu šestinohého zvířete s jakýmsi rohem, vyrůstajícím z čela.

„To musí být parožnatec," zašeptala Johannovi Maria.

Domnělý parožnatec byl usazen na nákres a náčelník převzal dva další předměty. Oba se podobaly maskounům. Jeden měl na hlavě přilepený kus žluté slupky z ovoce, druhý měl tělo pomalované červenými a modrými pruhy. Byli umístěni na dvě protější strany obdélníku.

V tom okamžiku přistoupil před Johanna s Mariou Jizva. Naznačil gestem, jako by si něco vytahoval z útrob žaludku.

Johann pochopil. „Figurku, Mario," řekl.

Dívka se na něj nechápavě otočila. „Jizva chce jednu z tvých figurek," vysvětlil Johann. „Dej mu ji, prosím."

Maria neochotně vytáhla z kapsy svých šatů postavičku Yasina a podala ji maskounovi. Jizva zručně předal figurku náčelníkovi, který ji nejprve nechal prohlédnout svému žlutému kolegovi, načež Yasina postavil na příslušné místo na podlaze.

„Je to mapa!" zvolal náhle Johann. „Podívej, Mario," řekl, „tohle musí být naše zátoka, tohle jezírko, kam se chodíme koupat, a támhle je les, ve kterém právě teď jsme..."

Johann se náhle zarazil. Všechna stvoření v místnosti, včetně Jizvy, na něj upírala pohledy. *Zřejmě jsem porušil nějaké pravidlo jejich rituálu,* napadlo Johanna. Po několika vteřinách ticha se náčelník postavil, pronesl další ze svých krátkých proslovů, po němž následoval chorál, a rituál mohl pokračovat.

Poslední předmět v dřevěné míse, značně větší, než všechny předešlé, připomínal obrovského mravenečníka se šesti nohama. Soška byla těžká a jen nahrubo opracovaná. Když ji náčelník pokládal na mapu, málem ztratil rovnováhu.

Teď byla řada na žlutém maskounovi, aby pronesl svou řeč. Vzrušeným hlasem, o poznání vyšším, než jakým se dorozumívali jeho bratranci, odříkal svůj proslov, který shromáždění provázelo mnoha hlasitými komentáři. Nakonec se žlutý maskoun přesunul k mapě a nepřestávaje mluvit sunul mravenečníkovitého tvora po nákresu, dokud nebyl těsně vedle figurky maskouna se žlutou ovocnou

slupkou. Pak se s tichým kvílením posadil a předal slovo opět náčelníkovi svých hostitelů.

Ten v průběhu své závěrečné řeči ukázal několikrát na Jizvu, Johanna a Mariu. Pak se ozval hlasitý hvizd a všichni přihlížející se vytratili do chodby. Jeden z válečníků podal figurku Yasina Jizvovi, který ji vrátil Marie.

NA TEMNOTU NOCI mimozemského světa si už Johann dávno zvykl, nikdy však nezažil tmu tak úplnou, jaká po skončení dne nastala v jejich místnosti uvnitř pahorku. Zaslechl Mariu, jak se neklidně převaluje na matraci, a rozhodl se, že obětuje drahocennou zásobu oleje a zapálí pochodeň. Když si však připomněl, jak Jizva reagoval na jeho nůž, rychle si svůj nápad zase rozmyslel. *Jakmile bych zapálil pochodeň, vmžiku bychom tu měli všechny maskouny z široka daleka,* usoudil. *A nebyl bych pak schopen ji zhasnout do té doby, než by všechen olej vyhořel.*

Položil tedy hlavu na matraci a zavřel oči. „Už spíš, Johanne?“ zeptala se ho asi po minutě Maria.

„Ne, ještě ne,“ odvětil.

„Budeme zítra už smět odejít?“ ptala se dál dívka.

Je vidět, že dobře chápe naši situaci, proletělo Johannovi hlavou. „To nevím,“ odpověděl. *Nejspíš ne,* dodal sám pro sebe. *Celá ta ceremonie se žlutým maskounem přece musela mít nějaký důvod.*

Nahmatal ve tmě Mariinu ruku a něžně stiskl. „Nevěřím tomu, že by nám maskouni měli v úmyslu nějak ublížit,“ řekl. „Kdyby totiž chtěli, už by to dávno udělali. .. Myslím si, že nás tu drží z nějakého zvláštního důvodu. Zatím však nedokážu odhadnout, z jakého.“

Na několik vteřin se oba odmlčeli. „Johanne,“ ozvala se pak znovu Maria a pevně sevřela jeho dlaň. „Mrzí mě, že jsem utekla. Ale nedokázala jsem prostě vydržet s Keiko a Beatricí po tom, co mi řekly o mém otci.“

„Dovedu si představit, jak ses asi cítila,“ ujistil ji Johann. „A mrzí mě, že je to všechno vlastně moje chyba. Před problémy se však nedá jen tak utíkat, Mario. Jsme přece všichni tví přátelé a jedna rodina. Můžeš si s námi beze strachu promluvit o všem, co tě trápí.“

„Ne, to právě nemohu,“ namítla Maria s jistou hořkostí v hlase. „Ostatní se mi smějí a ty pořád jen obletuješ Vivien a na mě nemáš čas.“

Na Johanna účinkovala její slova jako palčivé bodnutí. „Je mi líto, že ti to takhle připadá, Mario," pronesl opatrně, aby měl jistotu, že se tím nijak nedotkne jejích citů. „Ale není to pravda. Pokud se bude jednat o něco důležitého, vždycky si na tebe čas udělám."

Maria mu znovu stiskla ruku, ale neodpověděla. O několik minut později usnula. Johann zůstal vzhůru ještě přibližně půl hodiny a sestavoval si v hlavě seznam změn, které by měl udělat ve svém denním rozvrhu, až — a pokud vůbec — se bezpečně vrátí k ostatním, aby mu vždycky zbyl nějaký čas, který by mohl trávit s Mariou. Nakonec i on upadl do bezesného spánku, z něhož ho probudil až dotyk na rameni.

Těsně vedle něj stál Jizva. I v tlumeném světle dokázal Johann z jeho gest rozeznat, že se mu maskoun snaží něco sdělit. Posadil se tedy a začal budit Mariu, ale Jizva ho jednou z předních končetin zarazil.

Přisunul k němu misku s vodou a trochu ovoce a netrpělivě čekal, dokud Johann neposnídá. V okamžiku, kdy byl Johann s jídlem hotov, dotkl se ho Jizva znovu a pak odcupital směrem k východu. Johann ho sehnutý následoval, pak klesl na všechny čtyři a pustil se chodbou, která vedla ven.

Před pahorkem už postával náčelník, žlutý maskoun a několik dalších. Shromáždili se na malé mýtině vedle hromady poražených a okleštěných stromků různé šířky a barvy, které sem byly během noci natahány. Většina z nich byla zhruba metr dlouhá. Na znamení náčelníka zdvihli čtyři nezbarvení maskouni jeden z nejtlustších kmínků a podali jej Johannovi. Ten ho od nich přijal a zmateně pohlédl na Jizvu.

Jeho společník sebral větev, která ležela před ním na zemi, a několikrát jí před sebou máchl ve vzduchu. Pak ukázal na Johanna. Ten zprvu naprosto nechápal, co po něm chtějí. Nicméně, když nakonec uchopil klacek jako baseballovou pálku a máchl jím kolem sebe, odměnilo ho jeho publikum sborem pochvalného mručení.

V průběhu příštích patnácti minut vyzkoušel Johann dalších osm nebo devět holí rozličné šířky, délky a váhy. S každou z nich několikrát máchl do vzduchu před sebou, načež k němu přistoupila dvojice válečníků a opět mu ji vzala z rukou. Po každém vzorku následovala krátká debata mezi Jizvou, náčelníkem a jejich žlutým bratrancem.

Nakonec byly dvě hole odloženy stranou. Zbytek odnesli maskouni zpět do lesa.

Když byla celá procedura u konce, přiblížil se k Johannovi Jizva a dotkl se jeho kapsy. Johann vytáhl nůž a podal mu ho. Zatímco Jizva seřezával konec jedné malé větve do špičky, vyhrnuli se z nitra pahorku noví maskouni, jak válečníci, tak dělníci, společně s modrou koulí v truhličce. Z chování náčelníka a žlutého maskouna Johann správně usoudil, že se chystá další z četných maskounských rituálů.

Pak se k němu donesly Mariiny protesty, jak ji vlekli ven chodbou. Dva válečníci ji táhli přivázanou na laně, či spíše kusu provázku. Těsně po jejím boku pak kráčel maskoun, v němž Johann okamžitě poznal Kloboučku. Dovedli Mariu až k Johannovi s Jizvou, kteří stáli čelem k celému shromáždění.

„Co chtějí dělat teď?“ zeptala se Maria plačtivě. „A proč mě svázali, proč mě nenechali jít samotnou?“

Než Johann stačil odpovědět, obrátil se na ně Jizva. Prostřednictvím gestikulace předními končetinami a za doprovodu občasného významného zamručení Johannovi vysvětlil, že si maskouni opět přejí zapůjčit Mariiny figurky. Dívka sice slabě protestovala, nicméně nakonec je Johannovi vydala, ovšem s podmínkou, že jí její poklad musí později zase v pořádku vrátit, stejně jako po ceremonii předešlého večera.

Jizva předal figurky náčelníkovi. Žlutý maskoun pak za pomoci směsice hlasitých pronikavých zvuků převyprávěl příběh, který vrcholil vstupem sošky velkého mravenečníka z minulého večera, který svým chobotem opakovaně bušil do dřevěné napodobeniny žlutého maskouna. Pak si vzal slovo opět náčelník domácích maskounů. Přešel do středu skupinky, s figurkami Yasina a Beatrice pevně v předních končetinách. Během hovoru, při němž používal mnohem odměřenějšího mručení a štěkání, položil postavičku Beatrice na zem vedle makety modročerveného maskouna. Pak zvedl figurku Yasina vysoko nad hlavu, načež k němu přistoupil Jizva se dvěma dalšími válečníky. Válečníci nesli sošku obřího mravenečníka a Jizva svíral v končetinách naostřenou větvičku s miniaturní holí. Všechny tři předměty položili na zem před náčelníka.

Ten, zatímco v předních končetinách stále držel nad hlavou figurku Yasina, sebral prostředním párem hůl s oštěpem. Pak začal za doprovodu troubení a chroptění zmenšeninou hole opakovaně bušit

do mravenečníka, až se mu sošku nakonec podařilo převrhnout na bok. To už všichni shromáždění maskouni jásavě povykovali. Náčelník si pak ještě přendal figurku Yasina do prostředních končetin a vrhl proti mravenečníkovu boku maličké kopí.

Následný štěkot, troubení, mručení a hvízdání působily takový hluk, že si Maria musela přikrýt uši rukama. Náčelník náhle všechny figurky pustil na zem a klesl na všech šest. Nato přeběhl k zářivé modré kouli a spustil slavnostní nápěv. Po chorálu, který trval zhruba minutu, se maskouni rozešli. Převážná většina z nich zamířila zpět do nitra pahorku.

Jizva vrátil Marie její figurky a pokynul jí také dovnitř. Oba válečníci, k nimž byla připoutána, se okamžitě pustili naznačeným směrem. Maria se zamračila. „Co to dělají, Johanne?“ zvolala. „Proč mě táhnou znovu do té díry?“

Johann si během závěrečné části právě skončeného představení povšiml, že Maria, jak by to ostatně udělalo každé osmileté dítě na jejím místě, nevěnovala tomu, co se před ní odehrávalo, nijak zvlášť velkou pozornost. Místo toho se dívala na ostatní maskouny v davu, nebo dokonce jen tak do lesa. A jelikož byl přesvědčen, že sám význam celého divadla dobře pochopil, byl v podstatě za Mariinu roztěkanost docela vděčný.

„Myslím, že po mně chtějí, abych pro ně něco udělal,“ vysvětlil Marie vyrovnaným tónem. „Až to provedu, nepochybuji o tom, že nás oba pustí a my se budeme moci vrátit k ostatním.“

Ještě než Mariu dovlekli až ke vchodu, doběhl Johann k ní a objal ji. Jeho rychlý nečekaný pohyb vyvolal mezi maskouny hotové pozdvižení. Než se oba lidé stačili rozloučit, byli už obklopeni kroužkem tuctu válečníků.

„Mám tě rád, Mario,“ uzavřel Johann.

„Jak dlouho budeš pryč?“ zeptala se dívka.

„To nevím, ale myslím, že moc dlouho ne,“ odvětil.

Naposledy ho objala a pak následovala oba válečníky s Kloboučkou do nitra pahorku.

ŠEST

ZATÍMCO PROBÍHALO DOKONČOVÁNÍ příprav, posadil se Johann na povalený strom na mýtině. Jizva dohlížel na nezbarveného řemeslníka, který pilně pracoval s Johannovým nožem, aby na jedné z obou holí vybrousil ostrou špičku. Také žlutý maskoun zůstal venku, promlouval se svými hostiteli a ještě než bylo kopí hotovo, přinesl Johannovi osobně vodu s ovocem.

Náčelník, doprovázený obvyklou dvojicí válečníků s modrou koulí v truhlici, vyšel ven o několik minut později. Vyzkoušel špičku kopí, načež přikázal, ať se oběma holemi i špičkou oštěpu dotknou modré koule. Nepřenesl výjimečně žádný proslov, jen před návratem do nitra pahorku zapěl s ostatními krátký chorál.

Skupinka, která se kolem poledne vydala na cestu, čítala všeho všudy osm členů. Žlutý maskoun kráčel v čele, následován Jizvou, Johannem a pěti nezbarvenými maskouny, z nichž tři nesli silnou hůl a dva měli na starost kopí. Celá výprava postupovala kupředu ostrým krokem. Na oběd se zastavili u potoka, kde maskouni navíc nasbírali něco ovoce a Jizva Johannovi naznačil, že by se měl řádně napít, aby později neměl žízeň. Pozdě odpoledne se dostali do dalšího lesa. Jizva se na chvíli vytratil, aby se za několik okamžiků vrátil s dalšími maskouny, kteří převzali úkol nosičů po svých pěti vyčerpaných druzích.

Ani po soumraku se tempo pochodu nijak nezmírnilo. Když konečně zastavili na pláži u jezera na opačné straně ostrova, byl Johann celý zpocený a cítil se téměř na omdlení. Před večeří se osvěžil plaváním v jezeře, čemuž maskouni zvědavě přihlíželi.

Jizva ho vzbudil už před svítáním. Když se rozednilo, putovali už po vrcholku strmého útesu, který spadal kolmo do vod jezera. Johann se na okamžik zastavil, aby se pokochal pohledem na nádherný vodopád, který se tu v mnoha kaskádách řítil po skalách a bez

ustání zaplavoval mělkou pláž dole. Jizva mu však ihned posunkem naznačil, že je třeba pokračovat v cestě.

Krátce nato žlutý maskoun odbočil a zamířil přes travnatou louku plnou květin, která se rozkládala po celé plošině útesu. Na druhé straně ji ohraničoval les, v němž sídlil kmen žlutého maskouna. Poutníci se pak na okraji lesa setkali na malé oddělené mýtině s půltuctem členů žlutého klanu. Dva z nich měli na hlavách a zádech výrazné žluté pruhy, ovšem zbylá čtveřice byla bezbarvá a o něco menší, tudíž na první pohled těžko rozeznatelná od svých bratranců z druhého konce ostrova.

Jizva spolu se všemi žlutými maskouny dlouho o čemsi rokoval. Nosiči, kteří se starali o hůl a kopí, opřeli svůj náklad o kmen stromu a pozorně debatě naslouchali. Nakonec se všech šest žlutých maskounů, kteří na ně čekali na mýtině, rozběhlo po louce, každý jiným směrem. Jizva se vrátil k Johannovi a s mručením a zmatenými gesty se mu snažil cosi sdělit, ovšem Johann mu nebyl schopen porozumět. Pak se Jizva posadil vedle svého žlutého druha a společně se upřeně zahleděli na louku, jako by na něco čekali.

Během pěti minut se trávou přiřítil na mýtinu sprintující maskoun. Zatímco cosi vykládal sedící dvojici vedle Johanna, dolehl k nim hlasitý hluboký a protáhlý tón, podobný lodní siréně. Tři rozmlouvající maskouni se okamžitě otočili, všechny čelní výrůstky v čilém pohybu, a zadívali se na louku podél hranice lesa.

Siréna se ozvala znovu. Když Johann vyklonil hlavu do strany, spatřil v dálce jakousi ohromnou pohyblivou hnědou masu. Postoupil o několik kroků do louky, aby mu ve výhledu nevadily stromy. Oněch pět maskounů, kteří nesli zbraně, se mezitím ztratilo v lese a žlutí maskouni vedle Johanna se přikrčili k zemi, aby je bylo co nejméně vidět. Jen Jizva měl odvahu následovat Johanna na okraj lesa.

Při prvním pohledu na toho tvora přepadl Johanna strach. Zvíře bylo totiž mnohem větší, než Johann předpokládal. Odhadoval, že se velikostí blíží přibližně malému slonu. Kromě toho bylo stvoření pravděpodobně i vcelku inteligentní, neboť záměrně vyčerpávalo loveného maskouna tím, že se nepřetržitě čile pohybovalo dopředu a dozadu, čímž stále zůstávalo mezi maskounem a lesem. Navíc vydával dravcoslon, jak Johann tvora sám pro sebe pojmenoval, v pravidelných intervalech ono sirénovité houkání, po němž vždy směrem k

maskounovi vyprskl z kulatého otvoru pod svým dlouhým čenichem chuchvalec slizké hmoty o velikosti baseballového míčku. Když pak jeden z těchto plivanců srazil maskouna k zemi, udělalo menší stvoření osudovou chybu a vyrazilo bezhlavě směrem k lesu.

Protože se maskoun pokusil dosáhnout lesa po dravcoslonově boku blíže k Johannovi, měl Johann možnost spatřit celý jeho neslavný konec. Z dravcoslonova čumáku se vysunula dlouhá neohebná válcovitá trubka, na konci otevřená, kterou tvor maskouna chytil a okamžitě zvedl ze země. Několik okamžiků Johann pozoroval, jak maskoun zápasí se silnými svaly na konci dravcoslonova chobotu. Marný boj i maskounovo žalostné vytí byly nicméně rázem uťaty, když z chobotu vytryskla jakási hustá kapalina, celého tvorečka zalila a během několika vteřin ho naprosto znehybnila. Dravcoslon pak s vítězným zabručením, o něco kratším a hlubším, než dřívější sirénovité houkání, nasál bezvědomého maskouna do válcové trubky a pak toto bizarní prodloužení čenichu opět zatáhl.

Johann teď stál téměř na louce, zhruba padesát metrů od dravcoslona. Náhle si uvědomil, že ho stvoření, jehož pseudočelisti se nyní pohybovaly nahoru a dolů, pravděpodobně, aby maskouna dostatečně rozmělnily, než ho vpustí do dravcoslonovy obdoby žaludku, bedlivě pozoruje — ať už mělo oči umístěné kdekoli. Přímo nad dlouhým čenichem, ve středu hlavy, měl dravcoslon poměrně velký kruhový disk se čtyřmi otvory, rozmístěnými v pravidelných devadesátistupňových intervalech po jeho obvodu. Johann však neměl čas zamýšlet se nad tím, zda tento orgán dravcoslonovi skutečně zprostředkovává zrak, neboť tvor znovu vydal zahoukání, vyprskl chuchvalec slizu, který dopadl kousek od Johanna, a pustil se jeho směrem.

Johann se s divoce bušícím srdcem rychle stáhl do lesa. Jeho průvodci se už dávno kamsi ztratili. Johann správně odhadl, že dravcoslon by se mezi stromy pohyboval jen se značnými obtížemi, proto se asi třicet metrů od okraje louky zastavil. Dravcoslon se zatím dostal na místo, kde Johann ještě před okamžikem stál, strčil mezi stromy svůj čenich, z něhož dvakrát vysunul válcovou rouru a očividně pátral, zda nedokáže polapit něco v jejím dosahu. Ze svého bezpečného stanoviště si Johann všiml, že se roura může natáhnout až do vzdálenosti tří metrů.

Dravcoslon, který měl šest noh, širokých jako kmeny stromů, a masivní tělo, jehož břicho nosil zhruba metr nad zemí, si nyní na

louce přidřepl a zdálo se, že oním kruhovým diskem na hlavě nakukuje do lesa. Johann se ani nepohnul. Nedokázal však odhadnout, zda si ho dravcoslon všiml, či nikoli. O několik minut později se tvor znovu zvedl, otočil se a odkolébal zpět na louku.

JIZVA SE ŽLUTÝM MASKOUNEM, který prve fungoval jako náhončí, se na mýtinu, kde na ně Johann čekal, vrátili po několika minutách. Brzy nato dorazili i další žlutí maskouni s jídlem a vodou. Johann byl sám překvapen, když si uvědomil, jaké měl v té chvíli hlad a žízeň. Zatímco se krmil, hleděl na dvojici zbraní, opřenou o jeden ze stromů naproti sobě. Zvolna si uvědomoval, že holí ani kopím proti dravcoslonovi mnoho nezmůže.

Takže která z možných alternativ je pro mě ta nejméně špatná? pomyslel si trpce a vzpomněl si při tom na dávné dny svého systémového inženýrství na Zemi. *Prostě jen tak utéct nemůžu. I kdyby se mi totiž podařilo najít cestu zpět k Marie, nemám žádnou záruku, že ji maskouni propustí.* Zarazil se, neboť už předem věděl, jaká myšlenka teď bude následovat. A postavit se tomu dravcoslonovi v otevřeném souboji, to by téměř jistě znamenalo rychlou a bolestivou smrt.

Zatímco tedy hledal nějaký způsob, jak kritické dilema vyřešit, vybavil se mu v mysli obrázek z doby jeho dospívání, kdy byli se třídou na školním výletě v Berlínském přírodopisném muzeu. Znovu se viděl, jak stojí před dioramatem, znázorňujícím původní obyvatele Ameriky, kteří vyzbrojeni pouhými oštěpy a luky nahánějí obrovitého mastodonta k okraji útesu. „To je ono!“ zvolal Johann nahlas.

Maskouni kolem něj přestali jíst a zůstali na svého podivného společníka upřeně zírat. Johann si klekl na kolena, sebral trochu hlíny s listím a začal modelovat postavičku, která měla zhruba připomínat dravcoslona. Jizva k němu hned spěchal, aby ho při jeho počínání sledoval. Ostatní ho následovali. „Počkáme si, dokud neusne,“ vysvětloval Johann, převalil nahrubo uplácaného dravcoslona na bok a snažil se gestikulací a doprovodnými zvuky naznačit spánek...

CELÉ ODPOLEDNE SE JOHANN SNAŽIL zasvětit maskouny do svého plánu. Nakonec vyčistil poměrně velký kus lesní půdy, vytvořil z hlíny jakousi rampu, která měla zhruba představovat útes, dokonce nalil do strouhy pod rampou vodu, aby tak vytvořil náznak

jezera. Využil všech komunikačních prostředků, jaké si jen dokázal představit, až si byl nakonec jistý, že maskouni jeho plán pochopili. Když však nastala tma a přišel čas jej také uskutečnit, rozlezli se maskouni kolem paseky, schoulili se do klubíček a usnuli jako jindy.

Johann tedy sebral kopí, které mu připravil řemeslník u pahorku, a nehlučně se vydal k okraji lesa. V hlavě se mu rojily spousty otázek. *Co když dravcoslon nespí na louce?* napadlo ho. *Nebo co když ten kruhový disk vůbec neslouží jako orgán zraku?* Johann věděl, že pokud je kterýkoli z jeho předpokladů mylný, nemá plán žádnou šanci na úspěch.

Chvíli v mysli polemizoval sám se sebou, zda by přece jen neměl probudit maskouny. *Myslím, že bych měl ze všeho nejdřív najít dravcoslona*, usoudil nakonec. Zhluboka se nadechl a vyrazil na louku, aby se pustil do hledání. Dvakrát na neznámém terénu zakopl, než se rozhodl zapálit pochodeň. Uvědomoval si, že světlo zároveň dravcoslonovi umožňuje ho spatřit, nicméně byl přesvědčen, že pokračovat dál potmě by bylo ještě riskantnější.

Potuloval se loukou už pěknou dobu, aniž by narazil na jedinou stopu po ohromném tvorovi. Jednou se dokonce na chvíli vrátil na mýtinu. Maskouni dosud klidně oddechovali ze spánku. Při své druhé výpravě na louku objevil Johann dvě velké hromady trusu, dosud teplého a tedy poměrně čerstvého. O něco později, když se zastavil, aby se napil ze svého vaku na vodu, zaslechl téměř na hranici slyšitelnosti jakési podivné zvuky. Přicházely k němu odněkud zprava, tedy ze směru, jímž ležely útesy. Opatrně se v tu stranu pustil, ovšem co chvíli se zastavoval a poslouchal. Když zjistil, že zvuky nabývají na hlasitosti a sám sebe přesvědčil, že to, co slyší, musí pocházet od nějakého živého tvora, zhasil pochodeň. Jakmile si jeho oči zvykly na temnotu, pokračoval dál po zvuku. Nakonec byl schopen rozeznat kus před sebou obrysy ohromného tělesa, ležícího na zemi.

Tvorovo hlasité chrápání usnadňovalo komukoli jeho nalezení. Johann se přiblížil až na pětimetrovou vzdálenost, tedy dostatečně blízko na to, aby dokázal rozeznat přesnou pozici spícího stvoření. Dravcoslon sebou náhle škubl a přerušil pravidelný rytmus chrápání. Johann cítil, jak mu tělem projela vlna strachu. Zůstal nepohnutě stát, dokud stvoření znovu neuvelebilo své obrovské tělo a nepokračovalo ve spánku.

Třikrát se Johann prošel sem a tam mezi spícím dravcoslonem a útesem, aby si změřil vzdálenost a aby se ujistil, že mu v cestě neleží žádná překážka, o niž by mohl zakopnout. Dvakrát se spustil přes okraj dolů na zhruba metr širokou plošinku. Počítal, že na ní bude stát, až se za ním napadený dravcoslon vrhne z útesu. Jak tak na té skalní římse postával, povšiml si, že tu málem není slyšet hluk vodopádu. Vyšplhal zpět na louku a pustil se po okraji útesu pryč od své záchranné plošinky. Teď vodopád neslyšel vůbec. V duchu se usmál a získanou informaci si důkladně uložil do paměti. Teď s jistotou věděl, jak k římse trefit, až bude prchat.

Sám sobě v duchu ohlásil, že je připraven. Zvolna, dlouze se napil vody, přendal si kopí do pravé ruky a ostražitě se vydal směrem k dravcoslonovi. Když těsně vedle sebe zaslechl hrdelní zamručení, srdce mu leknutím málem vyskočilo z těla.

Byl to Jizva se žlutým maskounem. Nesli s sebou dřevěnou hůl. Johann uchopil hůl do levé ruky a několik vteřin čekal, dokud se mu nezklidní pulz. Dal maskounům znamení, ať se drží zpátky, a sám se začal blížit k dravcoslonovi.

Z jeho siluety usoudil, že se zvíře ve spánku celé přetočilo. Hlavou teď směřovalo na opačnou stranu, než prve. Opatrně dravcoslona obešel a připlížil se k jeho hlavě s dlouhým čenichem. Tvorovo chrápání bylo tak hlasité, až z něj Johannovi zaléhalo v uších, a zápach dechu naprosto nechutný. Johann v temnotě odhadl vzdálenost, sebral všechnu sílu a vrhl kopím kupředu do kruhového disku přesně nad čumákem.

Z disku vytryskla jakási kapalina a potřísnila i Johanna. Zatímco se dravcoslon probudil a za děsivého řevu se drápal na nohy, obrátil se Johann k útěku, přesně jak si naplánoval. O několik vteřin později, jakmile se ujistil, že se pustil správným směrem, začal z plných plic křičet. Rozběsněný dravcoslon vyrazil s neustávajícím řevem okamžitě za ním. Johann znovu zakřičel a plnou rychlostí pádil směrem k útesu.

Ve svých plánech počítal s tím, že bude schopen ohromného a zdánlivě nemotorného tvora předběhnout. To se však mýlil. Vzdálenost mezi ním a obrovskou siluetou se stále zkracovala. Tvor vydal své zahoukání a těsně kolem Johanna proletěl chuchvalec slizu. Druhá slizová koule ho už udeřila přímo do zad a srazila ho k zemi. Jo-

hann se rychle překulil na záda a zjistil, že dravcoslon se už tyčí bezmála přímo nad ním.

V tom okamžiku se z místa zhruba dvacet metrů po Johannově levici ozval nepřerušovaný proud troubení, štěkání a hvízdání. Dravcoslon zpomalil, otočil hlavu s dlouhým čenichem a změnil kurz směrem k povykujícímu maskounovi. Johann hbitě vyskočil na nohy a zahlédl v místě, odkud před okamžikem přicházelo maskouní volání, rychlý pohyb.

Dravcoslon znovu zahoukal jako siréna a plivl směrem za prchajícím maskounem několik slizových chuchvalců. O několik vteřin později spustil k zemi onu děsivou válcovou rouru a popadl svou oběť. Noc prořízlo naříkavé maskounovo zavřeštění, při němž Johannovi přeběhl mráz po zádech. Vyrazil k místu, kde dravcoslon svíral ve vzduchu svůj úlovek. Vší silou, kterou v sobě dokázal nalézt, udeřil dřevěnou holí do chobotu. Dravcoslon zařval, roura pustila oběť a zajela zpět do čenichu.

To už Johann opět prchal pryč a za běhu na tvora pokřikoval. Dravcoslon se za ním podle předpokladů ihned pustil. Mezi vším tím řevem a houkáním nebyl Johann schopen soustředit se na zvuk vodopádu. Musel se prostě spolehnout na to, že běží správným směrem.

Jedné kouli slizu se úspěšně vyhnul, nicméně druhá ho opět srazila k zemi. Ale to už byl na okraji útesu. Se zběsilou rychlostí se přehoupl přes jeho hranu a přitiskl se ke skále. Nohama spočinul pevně na římse právě v okamžiku, kdy přes okraj přeletěl dravcoslon. Jeho řev pomalu odeznával, jak se tvor řítil dolů k úzkému pruhu pláže.

Johann se na plošince krčil ještě několik dlouhých minut. Stále nemohl uvěřit tomu, že už je po všem. Teprve když se nakonec vytáhl zpět na louku a udělal několik kroků na roztřesených nohou, uvědomil si, jak nesmírně vyčerpaný ve skutečnosti je. Posadil se na zem a napil se ze svého vaku. Několik minut nato zaplavilo okolní krajinu umělé denní světlo.

Pak se vrátil k okraji útesu a pohlédl přes něj. Tam, hluboko dole, v drobné sprše z vodopádu, spatřil na pruhu pláže ležet nehybnou hnědou masu. V té chvíli za sebou zaslechl pískot a štěkání, proto se okamžitě obrátil zpět na louku. Z lesa se vynořila skupinka žlutých maskounů a teď v kruhu postávala kolem čehosi v trávě. Když se Johann přiblížil, uctivě se rozestoupili, aby mezi nimi mohl projít.

Na zemi tu v bezvědomí ležel Jizva. Johann se bez zaváhání sehnul a vzal svého přítele, jehož odvaha mu nepochybně zachránila život, do náruče. V doprovodu rozrůstajícího se davu žlutých povykujících maskounů odnesl Jizvu do lesa.

SEDM

JIZVA ZNOVU NABYL VĚDOMÍ ještě předtím, než složitý rituál žlutých maskounů dospěl ke svému konci. Johannův přítel byl sice znehybněn tekutinou z dravcoslonova chobotu, ale jiná zranění neutrpěl. Johann sám pociťoval během celého obřadu značnou netrpělivost. Těšilo ho, jak mu jsou žlutí maskouni vděční za to, že zničil jejich nepřítele; mnohem víc si teď však přál navrátit se co nejrychleji na druhou stranu ostrova, aby se znovu shledal s Mariou.

Jeden ze žlutých válečníků doprovodil Johanna s Jizvou až na konec pláže u jezera. Jakmile pak oba osaměli a dojedli oběd, který jim s sebou žlutí maskouni připravili, dobrodil se Jizva do mělké vody a snažil se Johannovi nezvyklou směsicí gest a mručení cosi sdělit. Johannovi trvalo celých pět minut, než pochopil, že ho Jizva žádá o lekci v plavání.

V prvním okamžiku se chystal Jizvovu prosbu odmítnout jako naprosto směšnou. Když však sledoval, jak sebou jeho společník plácá ve čtyřiceticentimetrové hloubce a hledí na něj svýma hlubokýma temnýma zvídavýma očima, uvědomil si, že se mu vlastně naskytla příležitost k novému nevšednímu zážitku. *Kromě toho,* pomyslel si v duchu, *tenhle tvor mi zachránil život. To, že obětuji trochu svého času, abych ho naučil plavat, je to nejmenší, co pro něj mohu udělat.*

Vstoupil tedy do vlažné vody jezera a uchopil Jizvu za přední končetiny. Odebrali se do hloubky, kde byla Johannovi voda sotva do pasu, ovšem maskounovi by tu jistě sahala až nad hlavu, i kdyby se postavil vzpřímeně na zadní pár nohou. Johann pak sevřel obě jeho přední končetiny do jedné ze svých ohromných dlaní, zatímco druhou rukou podepřel Jizvův chlupatý trup, takže tvorovo tělo teď leželo vodorovně na hladině.

Když se Jizva naučil jakž takž splývat, chytil Johann jeho zadní nohy a několikrát jimi prudkými pohyby pohnul dopředu a dozadu.

„Teď kopej," řekl u toho, přestože si samozřejmě uvědomoval, že mu maskoun nemůže rozumět. Celou proceduru opakoval třikrát, střídal zadní a prostřední pár nohou, a vždy za doprovodu slova: „Kopej!" Konečně Jizva pochopil. Kdykoli pak Johann řekl: kopej! a sám přitom držel oběma rukama maskounovy přední končetiny, začal Jizva všema zbylýma čtyřma nohama provádět příslušný pohyb.

Maskoun byl skutečně celý dychtivý do učení, a tak odvážný, až to někdy hraničilo se zbytečným hazardem. Během následující hodiny se také několikrát pořádně nalokal vody, načež vždy vydal podivné kdákavé zvuky, které nepochybně představovaly kašel. Jednou se Jizvovo tělo roztřáslo a rozklepalo natolik, až se Johann, který zatím maskouna vytáhl celého z vody a hodil si ho přes rameno, strachoval, aby se jeho přítel neutopil.

Nakonec však výuka vedla ke zdárnému konci. V době, kdy opouštěli pláž, zvládal už Jizva čubičku jako pes, a byl také schopný plavat zhruba deset vteřin s celým tělem ponořeným pod hladinou. Díky tomu, že Johann strávil s Jizvou tak dlouhé období o samotě a ve vzájemné těsné blízkosti, podařilo se mu zjistit spoustu nových věcí. Přestože zatím nebyl schopen vysvětlit přesnou funkci oněch tří podivných výrůstků na čele, dokázal nyní rozlišit širokou škálu výrazů maskounovy tváře a přesvědčil se, že tito tvorové jsou obdařeni tak bezelstnou poctivostí, jaká zasluhuje obdiv. Byl si díky tomu mnohem jistější, než kdykoli předtím, že Mariu po jejich návratu k pahorku propustí.

Jizva v sobě očividně měl nějaký přirozený biologický systém, kterým s naprostou přesností měřil čas. Celé odpoledne popoháněl Johanna k rychlejšímu tempu, aby pak měl, když dorazili na paseku u potoka, ještě dost času zmizet v blízkém hájku a nasbírat nějaké ovoce k večeři. Jen několik minut poté, co se vrátil a společně s Johannem usedli, aby se o plody podělili, položil náhle Jizva své jídlo na zem a zvedl obě přední končetiny. Během dvou nebo tří vteřin umělé denní světlo pohaslo.

Krátce nato maskoun usnul. Johann se natáhl podél potoka, ruce si složil za hlavu a hleděl nahoru k temnému vzdálenému stropu kosmické lodi. Jeho první myšlenky patřily Vivien, Marie a tomu, jak se asi změní jeho život, až se mu narodí očekávané dítě. Nicméně tyto čistě osobní záležitosti byly poměrně brzy zatlačeny do pozadí převažujícím proudem otázek, na něž stále marně hledal odpověď.

Co, nebo kdo, stvořil tenhle umělý svět? Za jakým účelem? Proč tu všichni ti tvorové jako maskouni, parožnatci, drápatci nebo dravcoslon vůbec jsou? Co jsou zač ony zářivé stužky a jaká je jejich spojitost se všemi ostatními tvory?

Johann si dosud — dokonce i přesto, že od té doby už uplynulo více než osm let — živě vybavoval jak zářivé stužky, tak i světelné obrazce, které se na obloze objevily tu děsivou noc, kdy zemřela Beatrice. Jen několik okamžiků předtím, než se mu v onom oslnivě bílém vznášejícím se plavidle zjevila její bělostná reinkarnace a pokynula mu, ať ji i s maličkou Mariou následuje, dozvěděl se ze světelných obrazů, že jejich kulová vesmírná loď je na cestě k nějakému cizímu světu, jakési neznámé planetě kdesi ve vesmíru, kolem níž obíhají dva velké měsíce. Nebo to tehdy všechno pochopil úplně špatně? Mělo být celé vyobrazení čistě symbolické a on se mýlil, když si je vykládal tak doslovně?

Vybavil si v paměti jeden nádherný večer, kdy spolu s těhotnou Beatricí seděli na pláži před svou jeskyní, drželi se za ruce a byli tolik zamilovaní. Rozmlouvali o bohu, což bylo Beatricino oblíbené téma, a ona Johanna kárala, neboť přiznal, že nebyl nikdy schopen celým srdcem uvěřit v existenci křesťanského boha. Proč ne? ptala se ho tehdy.

„Celý koncept takové víry se podle mého zdá být naprosto nelogický," odpověděl jí. „Nemůže mi odpovědět ani na ty nejprostší rozumné otázky. Jak by, například, mohl milosrdný soucitný bůh připustit, aby tě Yasin znásilnil a abys z takového násilného spojení počala?"

„Drahý bratře Johanne," oslovila ho Beatrice po zvyku michealitského řádu a pohladila ho po tváři, „ani po tom všem, co jsme prožili, jsi nic nepochopil. Bůh nepotřebuje, abys v něm nacházel nějaký logický smysl, ani odpovědi na všechny své otázky. Dal ti mozek, kterým máš myslet, a srdce, kterým máš cítit. Bůh nás miluje i se všemi našimi opodstatněnými pochybnosti, neboť zároveň ví, že věřit v něj se dá jedině srdcem."

Živá vzpomínka na Beatrici probudila v Johannovi mocný nával emocí, který nebyl schopen potlačit. Nakonec se v mysli od nekonečného proudu nezodpověditelných otázek odpoutal a přehrál si v duchu poslední dva dny svého života, tolik bohaté na události. Vybavil si okamžik, kdy ho dravcoslonova slizová koule srazila k zemi, i

to, jak mu v té chvíli problesklo hlavou, že ho v nejbližších vteřinách zřejmě čeká smrt.

Tiše se zvedl a přešel k místu, kde spal Jizva. Sklonil se k němu a pohladil maskouna po hlavě a po srsti na zádech. Nevím vlastně, co jsi zač, ani odkud ses tu vzal, pronesl v duchu. A už vůbec ne, proč ses pro mne rozhodl riskovat vlastní život. Ale Beatrici by to jistě nijak nepřekvapilo. Ona by se všemi těmito nekonečnými otázkami jistě netrápila. Jednoduše by, jako ostatně každou noc, řekla: Díky, bože.

ZPRÁVA O JEJICH ÚSPĚCHU dorazila k modročerveným maskounům ještě předtím, než se Johann s Jizvou vrátili. V oblasti kolem pahorku už byly v plném proudu mohutné oslavy. Při příchodu je maskouni přivítali bouřlivým provoláváním slávy a následně vášnivým chorálem. Náčelník, společně se třemi zástupci žlutých maskounů, udělal prostor pro Jizvu a dokonce mu dovolil držet během zpěvu posvátnou modrou kouli.

Z pahorku nechali vyvést Mariu a odpoutali ji od jejích strážců. Objala Johanna a sdělila mu, že se chce okamžitě vrátit domů. On jí na to však musel odvětit, že se od nich očekává, že se zdrží přinejmenším do skončení oslavy.

Jizva se stal hvězdou. S využitím všech dostupných rekvizit (vypůjčil si opět i Mariinu figurku Yasina, které se dívka tentokrát vzdala zcela bez protestů) převyprávěl celý příběh o dravcoslonově smrti. Johannovi sice připadalo, že jednu dvě skutečnosti snad trochu přikrášlil a zveličil, jelikož však nedokázal doslovně interpretovat maskounův složitý smíšený jazyk, nemohl to tvrdit s jistotou. Co ale najisto tvrdit mohl, byl fakt, že Jizva ani jednou během svého vyprávění nepoužil modročervenou postavičku maskouna. Copak svou roli z celého dramatu zcela vypustil? Patřila osobní skromnost k dalším vlastnostem těchto neobyčejných tvorů?

Přestože tušil, že tím poruší pravidla protokolu, stanoveného pro maskounské obřady, vstoupil Johann do středu kruhu, v němž Jizva předváděl své divadlo, a požádal o modročervenou postavičku maskouna. Před stovkami očí, které se na něj napjatě upíraly, se pak neúspěšně pokusil vysvětlit, jak Jizva odlákal dravcoslona a jemu samotnému tím zachránil život. Naštěstí jeden z přítomných žlutých maskounů věděl, jak se vše doopravdy odehrálo, a v příhodném

okamžiku vystoupil vpřed, aby pochválil Jizvovu odvahu a vysvětlil ostatním, jak důležitou úlohu statečný válečník v lovu na dravcoslona ve skutečnosti sehrál. Jakmile tento žlutý maskoun domluvil, vypukl dav v ohlušující jásot. Jizva si mohl znovu podržet modrou kouli a stejně tak i o něco menší posvátný kámen žlutých maskounů.

Nakonec se celé shromáždění rozešlo a Johann zůstal sám s Mariou. Vydali se po pěšině lesem, až dorazili na palouk u potoka, kde Mariu původně zajali a Johann se prvně setkal s maskouny. Na chvíli se zastavili, aby se občerstvili.

Zatímco odpočívali na trávníku, vynořil se z lesa náhle Jizva. Snažil se Johannovi cosi sdělit, ale ten jeho slovům nerozuměl. Nakonec maskoun natáhl svou přední končetinu, a když se jí Johann chytil, odvedl Jizva svého lidského přítele kus po proudu k místu, kde potok tvořil nevelkou tůňku. Maria je pochopitelně následovala. S okázalými gesty se Jizva vrhl do vody, udělal tři nebo čtyři tempa, pak se na několik vteřin potopil, aby nakonec znovu vyšplhal na břeh a postavil se vedle nich.

Potom ukázal na sebe, na Johanna, a zvedl své přední končetiny tak vysoko do vzduchu, jak jen dosáhl. Když celý postup ještě jednou zopakoval, ozvala se Maria: „Co to, proboha, provádí?“

„Tomu bys nerozuměla,“ odvětil Johann.

Sáhl do kapsy a vyndal z ní svůj nůž. Opatrně jej otevřel a předal jej Jizvovi. Pak ukázal přímo na maskouna, na sebe, a zvedl své dlouhé paže co nejvýše nad hlavu.

Maskoun se zdál naprosto ohromený. Johann pohyby ještě jednou zopakoval, vzal Mariu za ruku a vykročil s ní proti proudu. Když se po chvíli otočil, Jizva dosud stál na místě a zíral na darovaný nůž.

NEJKRATŠÍ CESTOU Z LESA, kde žili maskouni, k jejich domácí jeskyni, jim to trvalo necelé dvě hodiny. Johann dychtil co nejdříve spatřit Vivien a Maria ho musela několikrát prosit, zda by nemohl trochu zpomalit. Když se zastavili na poslední odpočinek u jezírka, kde Johann společně s Vivien strávili svatební noc, chtěl si s Mariou ještě jednou promluvit, aby se ujistil, že ze svého dobrodružství vyvodila správné závěry a ponaučení. Když se však k dívce obrátil, povšiml si patrné změny v jejím chování. *Teď není zrovna ten nejlepší okamžik na nějaký rodičovský proslov*, usoudil v duchu.

Ještě než se vůbec přiblížili k poslednímu svahu před jejich jeskyní, začal Johann z plných plic volat: „Hej, haló, už jsme zpátky!“

Ani ho však nijak neznepokojilo, když se nedočkal okamžité odpovědi. Bylo koneckonců něco kolem poledne, a proto i celkem pravděpodobné, že jedna z obou žen je někde pryč a obstarává potravu, zatímco druhá dole na pláži dohlíží na děti.

Všechny matrace ležely v jeskyni na svých obvyklých místech. Oheň sice nehořel, což bylo nezvyklé, nicméně dosud doutnal, takže vyhasnout musel nejpozději někdy předešlého dne. Johann si pomyslel, že Vivien měla zřejmě ráno příliš práce, aby jej stihla znovu rozdělat.

Seběhli společně s Mariou dolů na pláž. Oba volali na všechny strany, ovšem nikdo jim neodpovídal a ani u jezera nikoho nenašli. „Kde by mohli být?“ zeptala se Maria nevinně.

„Zdrželi jsme se pryč poměrně dlouho,“ prohlásil Johann, když v duchu přepočítal dny své nepřítomnosti. „Možná se nás rozhodli hledat.“

„Ale brali by s sebou v takovém případě i malého Joma?“ namítla bystře dívka. „Myslím, že by se s ním nijak daleko nedostali.“

Johann se na písku zastavil a zahleděl se do zátoky. Po zádech mu náhle přeběhl mráz. Snažil se své nepříjemné pocity potlačit a usmál se na Mariu.

Dívala se zrovna kamsi podél břehu. „Co je to tamhle?“ zvolala a ukázala rukou na část pláže, kde byl písek značně ušlapaný a zároveň tvořil na několika místech nevysoké souvislé hřebeny. Oba se tam hned vydali, aby si tu oblast lépe prohlédli.

„Vypadá to, jako by tu přistála loď,“ prohlásil Johann.

Ani jeden z nich několik vteřin nic neříkal. „Možná se vrátili ostatní,“ nadhodila Maria. „Ravi, Anna a jejich děti.“

Johann hned ožil. „V tom případě,“ řekl, „nám tu jistě nechali nějaký vzkaz... Podívej se tady po okolí, já se vrátím a prohledám jeskyni.“

Jak tak kráčel po pěšině, zaplavila Johannovu mysl vlna nových otázek. *Proč ale nepočkali, až se vrátíme? A proč by tu nechávali své matrace?*

Jakmile zaslechl Mariin výkřik, okamžité se obrátil. Rozběhl se zpět na pláž, kde ji nalezl v naprostém hysterickém záchvatu. „Co se stalo, Mario?“ zeptal se. „Co se děje?“

Ukázala mu na skupinku keřů na konci pláže po své levé straně, ve směru ke středu ostrova. Na jednom z keřů viselo přichycené dlouhé modré chapadlo, zakončené nijak neporušeným hrozivým drápem.

SLUJ

JEDNA

ZPOČÁTKU POČÍTAL JOHANN dny. Dělal si vrypy do skalnaté stěny na druhé straně jeskyně, naproti místu, kde spávaly děti. Maria teď nocovala vedle něj, blíže k ohni, stejně jako lehávali během těch let, která spolu strávili o samotě na svém dřívějším ostrově.

Johann se zoufale přimkl k představě, že se Vivien s ostatními přidali k Ravimu, Anně a jejich dětem, a že se pro něj s Mariou někdo brzy vrátí. Minimálně jednou denně scházel dolů na pláž a dlouze hleděl na zátoku a na jezero, zda někde nespatří člun. Několikrát si už myslel, že v dálce cosi zahlédl, když však zavolal Mariu, aby se podívala svýma mladšíma očima, pokaždé mu sdělila, že nic nevidí.

Zdálo se, že Marie ani nijak zvlášť nevadí, že je s Johannem opět sama. Když se jí ptal, zda jí nechybí ostatní děti, její okamžitá odpověď zněla: „Vlastně ani moc ne.“ Nicméně, jak dny ubíhaly, začínala se i u ní projevovat jistá mrzutost a náladovost. Johann dobře poznal, že se dívka cítí osamělá. Když navrhl, že jí vyřeže nové figurky, které by představovaly všechny její někdejší přátele, ihned se jí radostí rozzářila tvář.

Za použití nože sestry Nuby, jenž zůstal mezi osobními věcmi, které tu po sobě ostatní při svém odchodu nechali, vyrobil tedy Johann pro Mariu novou sadu postaviček. Kromě všech lidí přidal také dravcoslona, parožnatce a dva různé maskouny. Maria ho výslovně požádala, ať za nic na světě nevyřezává také drápatce.

Poté, co byl Johann s prací na nových figurkách hotov, byla dívka náhle jako vyměněná. Celým srdcem se ponořila do svých her, vymýšlela celé ságy, které mnohdy trvaly i několik dní. Pokusila se do svých příběhů vtáhnout i Johanna, ale nenašla u něj dostatečné nadšení k účasti. Aby jí to alespoň nějak vynahradil, sedával Johann na kameni nedaleko místa na pláži, kde si hrála, a tvářil se, že jejímu nekonečnému švitoření alespoň naslouchá. Ve skutečnosti však trávil většinu takového času v myšlenkách na Vivien a své nenarozené dítě, nebo na sestru Beatrici, či dokonce na své mládí v Německu.

Když počet dní od chvíle, kdy odešli od maskounů, dosáhl šedesáti, přestal si Johann vést zářezy na stěně. Tímto činem se zároveň i vzdal víry, že se pro ně někdo vrátí. Jeho deprese se ještě prohloubily. *Už nikdy Vivien nespatřím*, stýskal si v duchu. *Ani své dítě, pokud vůbec žije*. Jedinou útěchu nacházel v pravidelném ranním plavání, které se den ode dne stále víc a víc prodlužovalo. Po takové rozcvičce, kdy se jeho tělo nacházelo ve stavu příjemného vyčerpání, aspoň Johanna nezatěžovaly svíravé pocity beznaděje.

Jednoho rána, právě když se zhruba po hodině vrátil ke břehu, čekala na něj Maria na pláži. Sňala si z krku náhrdelník s amuletem a držela ho v rukou.

„Johanne," zavolala na něj ve veselé náladě, jakmile se vynořil z vody. „Už jsem zapomněla, co jsi mi kdysi vyprávěl o tom pánovi na mém amuletu. Vím, že měl velký význam pro maminku, ale jaký byl jinak, jako člověk?"

Johann zvolna zhluboka oddychoval - jako ostatně vždy, když právě doplaval. Věnoval Marie poněkud zmatený pohled.

„Chtěla bych tohohle Michaela zařadit jako další postavu do svého nového příběhu," vysvětlovala Maria dychtivě. „Proto je to pro mě velice důležité."

Johann se posadil do písku vedle dívky a zadíval se na amulet. Hleděl na vyřezávanou postavu mladého muže s kudrnatými vlasy, orámovanou mračnem nukleárního výbuchu, několik vteřin bez jediného slova. „Tehdy na Zemi," začal zvolna, plný vzpomínek na to, kolik rozhovorů o Michaelovi kdysi vedl s Beatrici, „byl Michael Balatresi náboženským vůdcem a prorokem. Věřil, že si bůh přeje, aby se lidstvo vyvinulo v jakousi vyšší formu života, v níž bude každý jedinec plně podřízen potřebám a touhám po společném prospěchu tohoto vyššího, kolektivního organismu. Založil svůj vlastní řád, jehož prominentním členem byla také tvá matka, který se měl stát něčím, co Michael sám nazýval oběhovým systémem oné vyšší formy života, a měl tedy zajišťovat rozdělování zdrojů..."

Zarazil se. Maria na něj hleděla, jako by mluvil nějakým pro ni cizím jazykem. „Ničemu z toho, co mi tu povídáš, pořádně nerozumím," prohlásila. „Chtěla jsem jen vědět pár úplně jednoduchých věcí. Byl ten Michael vysoký, nebo malý? Tlustý, nebo hubený? Měl vážně takhle kudrnaté vlasy? Uměl rychle běhat a hezky se smát?"

Johann potřásl hlavou a náhle vybuchl smíchy. „Ach, jistě," odvětil a přitáhl dívku k sobě, aby ji mohl obejmout, čímž ji zároveň celou zmáčel. „Promiň, Mario," dodal. „Slíbil jsem kdysi tvé matce..." Znovu se odmlčel. „Ale na tom teď vlastně nezáleží... Ano, Michaelovy vlasy byly skutečně takhle kudrnaté, byl vysoký, i když zase ne tak vysoký, jako třeba já, měl štíhlé a pružné tělo a překrásný úsměv... Nikdy jsem ale, Mario, od nikoho neslyšel, jak rychle uměl běhat. Až se znovu shledáme s Vivien a Nubou, musíme se jich na to zeptat."

„Díky, Johanne," odpověděla Maria. „Moc jsi mi pomohl."

Johann obrátil její amulet v prstech na zadní stranu, kde stálo vyřezáno její jméno: Maria. „Pamatuješ si, kdo sem dozadu ten nápis vyřezal, viď?"

„Ale jistě," přisvědčila, vzala si od něj náhrdelník s amuletem zpět a pověsila si jej kolem krku. „Přece ty, Johanne, krátce potom, co ti ho maminka pro mě dala." Nato se obrátila k odchodu.

Na nepatrný okamžik se Johann ocitl zpět v těch smutných chvílích před osmi lety a nával emocí ho uvrhl do krátkého duševního zmatku. Znovu jako by slyšel Beatricin hlas, jak mu říká: „Starej se o ni, Johanne, jako o vlastní."

Hlas byl tak zřetelný, až se Johann ohlédl v domnění, že se bílá Beatrice třeba nějakým zázrakem vrátila. Nikdo tam však nestál. Hlas zněl pouze v jeho myšlenkách. Johann se zahleděl dolů na písek u svých nohou a pocítil hlubokou prázdnotu, která obyčejně předznamenávala příchod další z jeho depresí.

„Ne!" křikl nahlas, rozzlobený sám na sebe, že se nechává takhle udolávat vlastní samotou a sebelítostí. Zavolal na Mariu.

„Co je, Johanne?" zeptala se, když se zastavila a obrátila se k němu.

„Co bys řekla tomu, kdybychom dnes něco podnikli?" navrhl jí s předstíraným nadšením. „Proč bychom si neudělali výlet a nenavštívili Jizvu a ostatní naše maskounské přátele?"

„To by bylo skvělé," odpověděla.

JEŠTĚ NEŽ SE VYDALI NA CESTU, napsali jak Johann, tak Maria na kousky kůry vzkazy, v nichž slibovali, že se do soumraku určitě vrátí. Johann položil svůj nedaleko ohniště v jeskyni; Maria umístila svou zprávu na větev stromu u pláže. Zatímco pak stoupali

nahoru do svahu za jeskyní, Johann si uvědomil, že od chvíle, kdy se vrátili od maskounů a zjistili, že ostatní někam zmizeli, nevzdálili se s Mariou z pláže nebo od okolí jeskyně nikdy déle než na deset minut.

Když se zastavili u vodopádu, aby pojedli trochu ovoce a zahnali žízeň, vrátila se Johannovi dobrá nálada. „Vsadím se, že tě maskouni moc rádi uvidí," řekla mu Maria. „Jsi jejich hrdina." Johannovi po těch slovech proběhl tváří předstíraný rozpačitý úsměv, vzal dívku za ruku a vykročil společně s ní na louku.

Další zastávku si udělali, když dorazili na mýtinu u potoka. Maria si naplnila vak čerstvou vodou. „Když jsem na tenhle palouk přišla tehdy poprvé, byla jsem sama na sebe hrozně naštvaná," prohlásila. „Jak jen jsem mohla být tak hloupá, že jsem se vydala pryč bez vaku na vodu?"

Dělali oba schválně hodně hluku. Johann očekával, že se každou chvíli musí z lesa vynořit delegace maskounů, aby je přivítali. Jakmile se trochu občerstvili, vydali se s Mariou po úzké pěšince mezi stromy.

„Jsi přesvědčený, že k tomu jejich pahorku trefíš?" zeptala se ho.

„Úplně jistý si nejsem," odvětil Johann. „Když jsem tudy šel podruhé, jak jsme se s Jizvou vraceli z území žlutých maskounů, snažil jsem se dávat dobrý pozor na cestu, ale míjeli jsme hroznou spoustu rozcestí a odboček."

Po přibližně pětiminutové chůzi lesem zahnuli doprava na novou pěšinu. Johann se rozhlédl kolem a zastavil se. „Mám docela strach," podotkl, „že pahorek možná nikdy nenajdeme a místo toho zabloudíme." Vytáhl z kapsy nůž sestry Nuby a udělal si značku na stromě. „Jen hrozně nerad ubližuji živým organismům, ale skutečně bych si nepřál zůstat tady někde ztracený po setmění."

Než se pak vrátil na cestu, Maria kamsi zmizela. Naštěstí sešla jen několik kroků z pěšiny do podrostu. „Pojď se na něco podívat, Johanne!" zavolala na něj. Sklonila se k zemi a sebrala oválný hnědý plod, který tu volně ležel. „Vypadá to, že tam uvnitř něco je."

V příšeří lesa dokázali jen sotva rozeznat bílé skvrny uvnitř ovoce. Johann kousek po kousku opatrně oloupal slupku. Uvnitř vejčitého plodu leželo malé, mrtvé maskounské mláďátko.

„To by mě vážně zajímalo, co se tu stalo," prohlásil Johann. Zvolna se s plodem dosud v ruce obrátil, neboť čekal, že se každým okamžikem objeví nějaký dospělý maskoun.

Maria zatím odběhla zhruba dvacet metrů napravo. „Tady je další, Johanne!" slyšel ji volat. „A ještě jedno."

V průběhu následujících patnácti minut našli uvnitř oválných hnědých plodů, povalených po zemi, dalších osm maskounských mláďat, všechna mrtvá. Některá z nich se dokonce ještě nestačila vyvinout ani natolik, aby v nich bylo možno rozeznat maskouny. Dvě z nich se už nicméně zdála být plně dorostlá a měla všechny charakteristické rysy dospělých jedinců svého druhu. Avšak ani jedno z embryí, která nalezli, nebylo živé.

„Co myslíš, proč jsou všichni mrtví?" zeptala se Maria, když vykročili na další cestu. „Myslíš, že mohli být všichni nějak nemocní?"

Johann jen potřásl hlavou. Neměl žádnou představu, jak si to vysvětlit.

Pahorek nakonec našli bez nějakých zvláštních obtíží. Oba byli značně zaskočeni faktem, že nikde v dohledu nespatřili žádné pracující maskouny, a také tím, v jakém nepořádku celá okolní oblast byla. Co však Johanna utvrdilo v přesvědčení, že se tu muselo přihodit něco hrozného, byla teprve skutečnost, že všechna dvířka do vstupních chodbiček pahorku byla otevřená dokořán.

„Haló, tak kde jste, maskouni?" zavolala Maria. Pak se s pokrčením ramen obrátila k Johannovi. „Haló, haló," opakovala.

„Myslím, že tu široko daleko nikdo není," prohlásil Johann po několika vteřinách ticha.

„Jak je to možné?" divila se dívka. „Tohle je přece jejich stálý domov. Někdo tam vevnitř prostě být musí."

Znovu tedy oba společně zavolali, ale ani tentokrát se nedočkali žádné odpovědi. Na Johannovo přání se Maria vplazila do dvou ze vchodů a prohledala nejbližší místnosti. Z jedné vynesla ven misku s naběračkou. „Měl jsi pravdu," potvrdila. „Nikdo není doma."

Oba se tedy vydali po pěšině zpět do lesa. V době, kdy se dostali na mýtinu u potoka, měla už Maria v mysli vykonstruovanou teorii o každoroční slavnosti, kdy se všichni maskouni všech barev scházejí na jednom místě a nechávají svá obydlí zcela prázdná, aby ani jeden z nich o tu speciální oslavu nepřišel. Tahle představa se jí velmi za-

mlouvala, obzvláště kvůli tomu, jak si maskouni potrpěli na okázalost a obřadnost. *Jenže ani to by nijak nevysvětlovalo všechna ta mrtvá embrya,* pomyslel si Johann. V duchu byl přesvědčen, že pro opuštěný pahorek musí hledat nějaké mnohem pesimističtější vysvětlení.

Při pomyšlení na drobounké maskouny, mrtvé ve svých vejčitých skořápkách, mu běhal mráz po zádech. *A co můj nenarozený syn, nebo dcera?* napadlo ho a zároveň si uvědomil, že Marie vlastně o tom, že Vivien je těhotná, dosud nic neřekl. *Kdepak asi teď je? Jsou vůbec Vivien s dítětem ještě naživu?*

Stísněnost, která Johanna provázela v posledních dnech, se začínala vracet. Domníval se, že návštěva u maskounů by ho mohla přivést na jiné myšlenky. Místo toho teď měl jen další důkaz faktu, že na jejich umělém světě není všechno zcela v pořádku.

JOHANN SI BYL PŘEDEM BEZMÁLA JISTÝ, co najde, přesto si však chtěl svou předtuchu potvrdit. Neprozradil Marie skutečný důvod jejich cesty, pověděl jí jen, že se spolu vydají na dvoudenní výlet. Silně podcenil dívčinu paměť. Ještě než dorazili na palouk, kde se více než přede dvěma měsíci setkali se skupinkou parožnatců, věděla Maria, že vstoupili na území těchto tvorů. Byla vyhlídkou na jejich opětovné spatření zcela unesená.

„Jsou to má nejoblíbenější zvířata, Johanne," prohlásila. „Maskouni jsou také milí, to ano, a toho dravcoslona, co jsi zabil, jsem nikdy neviděla, ale parožnatci mi prostě připadají nejhezčí."

Toulali se po okolí tak dlouho, dokud si Maria nezačala stěžovat, že ji bolí nohy. Žádné parožnatce neobjevili. *Nejen to,* řekl si Johann v duchu, neboť si nepřál rozrušovat závěry, ke kterým dospěl, také Mariu, *nenarazili jsme dokonce ani na žádný důkaz, který by nasvědčoval tomu, že tu parožnatci v poslední době byli. Tráva na loukách, na nichž se pásli, je přerostlá. Nikde žádný čerstvý trus.*

Následujícího dne, na cestě domů, když přecházeli louku posetou nádhernými květy, narazili Johann s Mariou na další hliněný kopec, v němž žila ona protáhlá hubená stvoření se spoustou noh, která tvarem těla tak trochu připomínala hřebíky. Poté, co požádala Johanna o svolení, rozhrabala Maria rukama jednu ze stěn kopce. Nalezla komůrku, která patrně sloužila jako líheň, neboť tu v pravidelných malých přihrádkách ležely stovky vajíček. Neobjevili však ani jediné

živé, hýbající se stvoření. Johann přijal objev jako dodatečný důkaz na podporu své dosud ne zcela jasné teorie.

Té noci, když už Maria usnula, ležel sám na zádech a zvažoval všechna možná vysvětlení. *Někdo, nebo něco, odstraňuje z ostrova veškerou živou faunu*, pomyslel si. *Zdá se, že jsme tu zůstali s Mariou už jen sami dva. To všechno přece musí být součástí nějakého plánu. Ale kdo ten plán řídí, a za jakým účelem?*

Snad potisící od svého příchodu na tento umělý svět někdy před více než devíti lety přepadl Johanna pocit zoufalství z toho, že není schopen ani pochopit, natožpak řídit směr svého osudu. V hlavě zaslechl hlas sestry Beatrice. „Přestaň do všechno pořád tak vrtat, Johanne!“ říkala mu něžně. „Prostě jen přijímej život takový, jaký je, a důvěřuj bohu.“

Johann měl z toho všeho nebývale špatnou náladu. „Žvásty,“ odsekl nahlas.

DVĚ

MARIA SI VE SVÝCH SMYSLENÝCH HRÁCH s figurkami vytvořila pro odchod parožnatců i maskounů vlastní vysvětlení. „Jsou na druhé straně ostrova, Johanne," tvrdila, „na území žlutých maskounů. Koná se tam velká slavnost. Kdo ví? Možná se tam vypravily i Keiko s Beatricí a ostatní."

Johann však věděl, že možnost, aby se všechna zvířata v jejich okolí tak náhle přestěhovala do jiné části ostrova, je pramalá. Maria na něj nicméně naléhala tak dlouho, že se nakonec uvolil podniknout další výpravu. „Kromě toho," dodala s uličnickým úsměvem večer předtím, než se měli vydat na cestu, „nikdy jsem neviděla to místo, kde jsi přemohl dravcoslona."

Johann si v mysli poznamenal, že přítomnost osamělého dravcoslona na jejich ostrově je dalším důkazem, že se nacházejí v uměle udržovaném prostředí, vlastně v jakési zoo. *Jenže kdo tuhle zoologickou zahradu řídí?* Ke spánku uléhal s představami fantasticky vyvinutých dobrotivých mimozemšťanů, kteří je s Mariou už brzy přijdou zachránit, stejně jako zachránili ostatní.

Rozbřesk ho zastihl už dole na pláži, jak se procvičuje před svým každodenním plaváním. Maria dosud spala. Měli všechno připraveno tak, aby hned po snídani mohli vyrazit.

Johann se ponořil do vody v zátoce a odtud zamířil na volné jezero. Zabočil doprava, podél břehu, a uplaval celé dva kilometry, než se rozhodl otočit nazpátek. Když už se blížil k domovu, měl dojem, že na hranici svého omezeného zorného pole spatřil jakýsi předmět. Pokládal to však za přelud, jímž ho trápí jeho staré oči. Ve chvíli, kdy pak vplouval do zátoky, nacházel se již ve stavu své sportovní nirvány a okolí proto vnímal jen velmi nezřetelně.

Jakmile udělal poslední tempo ke břehu a postavil se na nohy, aby vyšel na pláž, pohled mu okamžitě padl na neznámý vor. Dvakrát si protřel oči, aby se ujistil, že dřevěný prám, posazený na písku,

není skutečně nějaké mámení, a vyrazil z vody. „Vivien!“ zavolal dychtivě a otáčel se všemi směry. „Jsi to ty, Vivien?“

Nepřišla však žádná odpověď. To ticho Johanna zcela zmátlo, zavolal proto na Mariu. Ani tentokrát se nedočkal žádné okamžité odpovědi...

„Vzali jsme ji pryč,“ ozval se teprve po chvíli hlas z křovin nedaleko místa, kde byl vor ukotven. „Ale nemusíte mít obavy, je v naprostém bezpečí.“

Johann se obrátil na patě a cítil, jak se mu napínají všechny svaly v těle. Z houští vystoupil zhruba padesátiletý muž střední výšky s tmavou pletí.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se ho Johann.

„Buďte pozdraven,“ odpověděl muž bez úsměvu. Měl neučesané vlasy a tvář zarostlou prošedlým plnovousem. Oblečen byl pouze v modré šortky. „Přišel jsem zařídit váš přesun a postarat se o to, aby proběhl co nejsnáze. Ta dívka na vás čeká na podobném voru, jako je tento, kousek za zátokou.“

Johannova mysl se otřásala pod explozemi otázek. Zůstal na muže několik vteřin upřeně civět a snažil se uspořádat myšlenky.

„Říkáte, že Maria je sama na jezeře na nějakém voru?“ zeptal se s rukou namířenou na volnou hladinu.

„Nehrozí jí žádné nebezpečí,“ namítl muž. „Adoclyni jsou stále s ní.“

„Adoclyni!“ zvolal Johann. „Co to má být zač, ti adoclyni?“

Muž odpověděl nevzrušeným monotónním hlasem, jako by se ho Johann právě zeptal, kolik je hodin. „Adoclyni jsou vládnoucí rasou na tomto světě,“ pronesl. „My ostatní jsme jen jejich poddaní.“

Johann postoupil výhružně o několik kroků kupředu. „Podívejte se, chlape,“ prohlásil, „nechápu sice vůbec, o co tu běží, ale jestli jste Marie nějak ublížil, vlastnoručně vám zakroutím krkem.“

Muž náhle vystartoval doprava, směrem k vodě. Teprve když byl po pás hluboko, obrátil se zpět k Johannovi. „Varovali mne, že se možná pokusíte použít násilí,“ podotkl.

„Kdo vás varoval?“ křikl Johann, zatímco ho následoval do zátoky. „O kom to teď zase mluvíte?“

Muž plácl třikrát za sebou otevřenou dlaní na hladinu. „Tohle jsou adoclyni,“ vysvětlil, jakmile se z vody téměř současně vynořilo šest modrých chapadel, zakončených drápy. O několik okamžiků

později vyplavaly na hladinu nedaleko muže i tři tyrkysově zbarvené hlavy s oválnýma vypouklýma očima.

Johann si připadal, jako by ho někdo přetáhl klackem přes hlavu. Stál na hranici jezera a s otevřenými ústy sledoval, jak se k němu jeden z drápatců přibližuje.

„Raději běžte kousek dál," poradil mu muž. „Ty drápy dokáží způsobit ošklivá zranění."

Johann zavrávoral o několik kroků nazpět. Muž znovu plácl na hladinu a drápatec se okamžitě zastavil. Obrátil teď k cizinci své přední oči a zamával podivným způsobem chapadly ve vzduchu. Muž udělal rukama a prsty několik podobných gest a drápatec se ponořil pod vodu.

Johann mohl stěží uvěřit tomu, co se před ním odehrávalo. „Copak vy s tou proklatou věcí dokážete mluvit?" zeptal se.

Muž přikývl. „Asi před čtyřmi lety jsme si společně s adoclyny vypracovali primitivní systém znakové řeči. Od té doby ji stále zdokonalujeme."

Johann byl naprosto ohromený. Posadil se do písku na pláži, s pohledem stále upřeným na muže a šest zdvižených chapadel. „To je teda konec," bylo jediné, co ze sebe dokázal vypravit.

MUŽŮV HLAS POSTRÁDAL známku jakýchkoli emocí. Ani z jeho tváře nebylo možné něco vyčíst. Dobrodil se až k voru, přičemž k Johannovi bez ustání hovořil. „Všechny ostatní už mají adoclyni u sebe," opakoval stále. „Zbýváte jen vy a ta dívka... Kdybyste byl od té dobroty a vlezl na vor, abych vás za ní mohl zavézt..."

Johann se na cizince zadíval pevným pohledem a snažil se v sobě zadusit veškerý vztek a frustraci. Kdo byl ten člověk? Odkud se tu vzal? Kde se v Johannovi bral ten nejasný pocit, že ho odněkud zná?

„Má s sebou Maria všechny své věci?" zeptal se v jedné z řídkých odmlk v mužově proslovu.

Ten však neodpověděl. Dokonce ani nedal nijak najevo, zda Johannovu otázku slyšel.

„Má s sebou Maria všechno své oblečení a ostatní osobní věci?" opakoval Johann.

„Jen ty malé figurky," odpověděl konečně muž. „Když jsme ji našli, právě si s nimi hrála."

Když jste ji unesli, opravil ho v duchu Johann a raději si ani nepředstavoval, jak vyděšená musela Maria z jejich příchodu být. Jak si mám být ale jistý, že mi ten člověk říká pravdu? napadlo ho náhle. Co když jim Maria utekla a tohle všechno je jen léčka na mě?

„Jestli skutečně máte Mariu pod svým dohledem," pronesl proto, „potom s vámi půjdu. Musíte mi ale nejprve své tvrzení nějak dokázat."

Muž bezvýrazně přikývl a plácl dlaní do vody. Okamžitě se vynořily dvě tyrkysové hlavy adoclynů. Johann sledoval mužovy pohyby i odpovědi modrých chapadel. Během několika vteřin odplavali oba drápatci ven ze zátoky.

„Potrvá to několik minut," řekl muž. „Máte čas dojít si pro věci... Matrace potřebovat nebudete. Navíc adoclyni nedovolují zapalovat ve sluji oheň."

Když se Johann vrátil na pláž se dvěma ranci na ramenou, stál už muž opět po pás ve vodě u voru. Ukázal podél břehu ve směru malého zálivu, kde si Maria ráda hrála. „Podívejte se támhle," vyzval Johanna. „Vidíte ji?"

Kolem vybíhajícího ostrohu tam právě přibližně ve vzdálenosti sta metrů připlouval vor, podobný tomu, vedle něhož muž právě stál. Maria začala volat a mávat rukama. Johann zaslechl své jméno, ale zbytku jejích slov nerozuměl.

Jeho reakce byla zcela automatická. Pustil rance do písku, vrhl se do vody a vyrazil směrem k dívce. Udělal však sotva několik temp, když se mu za šortky zahákla dvojice drápů.

„Promluvit si s ní budete moci, teprve až se dostaneme do sluje," informoval ho muž, zatímco Johann šlapal vodu mezi dvěma drápatci. „Poplujete se mnou na tomto voru."

Ten Mariin ostatně už mířil zpět na jezero. Dívka na něj stále cosi volala, ale Johann nebyl na tu dálku schopen jejím slovům porozumět. Záhy si uvědomil, že mu skutečně nezbývá nic jiného, než řídit se mužovými instrukcemi. Vrátil se tedy zpět na pláž.

Jednoduchý vor, postavený z očištěných kmenů lehkého dřeva, byl dostatečně velký, aby se na něj pohodlně vešel jak onen neznámý muž, tak Johann se svými ranci. Táhli jej za sebou tři drápatci, jejichž šest chapadel se jej drželo za okraj. Vor, na němž se plavila Maria, udržoval neměnný odstup několika stovek metrů.

Poté, co opustila zátoku, zamířila obě plavidla na otevřené jezero. Během hodiny nebylo kolem dokola vidět nic, než ničím nepřerušovanou vodní hladinu. Zpočátku cesty se Johann pokoušel zatáhnout cizince do rozhovoru, muž však téměř všechny jeho otázky ignoroval. Nechtěl ani nijak naznačit, jak se sem na tento umělý svět dostal, nebo co všechno ví (či neví) o adoclynech. Jediné, co z něj Johann dostal, bylo sdělení, že oba vory míří do „sluje“.

V jednu chvíli projevil Johann starost, že Maria už nejspíš dostala hlad. Muž od něj tedy převzal trochu bobulí a ovoce, načež se vyklonil z voru a plácl do vody. Když se o několik vteřin později vynořila hlava drápatce, muž se stvořením stručně promluvil a předal mu potravu do chapadel. Tvor, s jídlem zdviženým nad hladinou, odrazil bokem od voru a vydal ze svého pulzujícího orgánu, který připomínal hrozny drobounkých perliček, sérii tří krátkých, basových zahoukání. Po rychlé odpovědi některého z adoclynů poblíž Mariina voru Johann spatřil, jak se zdvižená chapadla nesoucí potravu rychlým tempem vzdalují jejím směrem.

Jelikož se v okolí nedělo nic, co by stálo za pozornost, a jeho společník se s ním odmítal bavit, rozhodl se Johann natáhnout na záda, položit si jeden z ranců pod hlavu místo polštáře a zavřít oči. Zatímco takto odpočíval a dokonce se pomalu nechával přemáhat spánkem, znovu ho zasáhl dojem, že muže, který s ním cestuje na voru, už někdy viděl. Pustil se tedy do náhodného prosévání vzpomínek na své roky ve Valhalle, předtím, než společně s ostatními opustil Mars v krabicovité kosmické lodi, až se mu vybavil asijský vědecký tým, který se nikdy nevrátil ze své expedice na marsovský severní pól, kde měl provádět zkušební vrty. *Mohl by tenhle muž být jedním z členů oné výpravy?* napadlo Johanna.

Pamatoval si, že se svými kolegy našli mrtvé zmrzlé tělo jediné ženy z asijského týmu, doktorky Wonové z Korey. Ostatní tři členové expedice pravděpodobně zahynuli v labyrintu jeskyní pod ledem, ovšem jejich těla se nikdy nenašla. Je tedy možné, že...

Johann se urputně snažil vybavit si obrázek malé konferenční místnosti, kde společně s Narongem své návštěvníky z vědeckých kruhů uvítali. Nebyl schopen připomenout si tváře těch lidí, když však jeho společník na voru náhle přerušil dlouhé ticho, aby ho upozornil na skalnatou špičatou horu, která se objevila na obzoru, rozpoznal Johann znenadání jeho hlas.

Otevřel oči, aby si neznámého znovu prohlédl. „Sluj leží u paty té hory," vysvětloval muž, paži dosud nataženou směrem k obzoru.

Teď si Johann vybavil už i tvář. „Vy jste Ismail Jailani, je to tak?" zvolal vzrušeně. „Na krátkou chvíli jsme se kdysi setkali ve Valhalle. Já jsem Johann Eberhardt. Pracoval jsem jako vedoucí tamějšího závodu na rozvod vody."

Muž se na něj na několik vteřin upřeně zahleděl, téměř ani nemrkl. Pak mu po tváři přeběhl zmatený zamračený výraz a on se odvrátil. „Ismail Jailani," opakoval velice pomalu. „Ano, ano, jsem doktor Ismail Jailani."

Podíval se zpět na Johanna. Jeho tvář už byla opět bez výrazu, jen po těle se dosud slabě třásl. Vypadalo to, jako by hleděl přes Johanna kamsi do dálky. „Neubližujte mi, prosím," řekl ustrašeným hlasem. „Jsem profesorem na univerzitě v Kuala Lumpuru. Mám ženu a tři děti. Chtěl bych se k nim vrátit..."

V tom okamžiku vydal jeden z drápatců, kteří provázali jejich vor, další sérii basového zahoukání. Doktor Jailani si přitiskl dlaně na uši. Ve tváři měl jasně vepsanou bolest. „Ano, ano, rozumím vám," vykřikl. Odtáhl ruce od uší a zdálo se, že je silně pohnutý. „Udělám, co po mně chcete," hlesl. „Jen už mi, prosím, neubližujte."

Než se zaražený Johann zmohl na slovo, přistál na okraji voru chuchvalec hnědých vodních řas, který tam právě upustilo chapadlo drápatce. Doktor Jailani se k němu po čtyřech rychle doplazil, začal chomáč trhat na kusy a cpát si řasy do úst. „Děkuji, děkuji," mumlal. „Už jsem měl takový hlad..."

Johann ještě okamžik váhal, ale pak se přece jen k muži, který se s frenetickou dychtivostí krmil řasami, odvážil přiblížit. „Doktore Jailani," pronesl soucitným hlasem. „Mám v ranci ještě spoustu jídla. Nechtěl byste raději nějaké ovoce, nebo bobule?"

Muž neodpověděl. Když se Johann dotkl jeho ramene a znovu ho oslovil, doktor Jailani se k němu s trhnutím otočil. Vodní řasy mu visely z úst, v očích měl divoký pohled. „Ne," odmítl hlasitě. „Nestojím o vaše jídlo... A přestaňte mi říkat tím idiotským jménem. Nechtě mě laskavě být, ať se mohu v klidu najíst."

Johann se vrátil na druhou stranu voru. Když se usadil, všiml si, že ze vzdálenosti asi deseti metrů od místa, kde klečí doktor Jailani, vykukuje dvojice tyrkysových hlav se šesti šedýma očima. *Sledovali*

nás celou tu dobu? pomyslel si Johann. *A porozuměli něčemu z našeho rozhovoru?*

PO CELOU DOBU, kdy se oba vory neúprosně přibližovaly ke gigantické špičaté hoře, zvedající se uprostřed jezera, už spolu oba muži nepromluvili ani slovo. Doktor Jailani si sice čas od času sám pro sebe cosi zamumlal, nebo plácl do vody a vyměnil si několik gest s adoclyny, kdykoli však k němu z druhého konce voru pohlédl Johann, stočil rychle zrak jinam.

U paty hory zel ohromný temný otvor, vytvarovaný do podoby přesného oblouku. Johann sledoval, jak se Mariin vor k tomuto vjezdu postupně přibližuje, až mu nakonec zmizel z dohledu. O několik minut později vstoupilo do světa uvnitř skály i jejich plavidlo.

Zprvu kolem sebe Johann nedokázal rozeznat nic, než neprostupnou temnotu. Když se obrátil nazpět a zahleděl se do světla venku před obloukovou branou, všiml si, že skalnatý strop má zhruba deset metrů nad hlavou a že vstupní otvor je dostatečně široký na to, aby jím najednou pohodlně propluly tři takové vory, jako byl ten jejich. Kanál, jímž se plavili, se po chvíli rozvětvoval, a drápatci, kteří jejich plavidlo táhli, zabočili do pravé, užší chodby. Teď byly boční stěny po obou stranách od Johanna vzdáleny zhruba deset až dvanáct metrů.

Kanál se navíc nepatrně stáčel, takže světlo za jejich zády se zvolna vytrácelo. Nicméně před nimi se naopak začalo rozsvěcet. Vysoko na levé stěně, vlastně až těsně pod stropem, spatřil Johann první z lamp, které prozařovaly vnitřek sluje tlumeným světlem. Byla to velice podivná lampa, jako by se v ní bez ustání hemžil nějaký pohyb. Jak se kanál uvnitř skály postupně kroutil, objevovaly se v nepravidelných, často od sebe značně vzdálených intervalech další z těchto světelných zdrojů — některé větší a jasnější, jiné zase menší. Se zacloněnýma očima a tichým přáním, aby věk tolik neotupil přesnost jeho zraku, Johann usoudil, že se jedná o jakási hnízda, zasazená do dutin vyhloubených ve skále a obydlená nějakými drobnými pableskujícími tvory, kteří tomuto jinak temnému světu zajišťovali alespoň tu trochu světla.

Když vjeli branou do nitra sluje, neslyšel Johann zprvu žádný jiný zvuk, než šplouchání rozvířené vody kolem voru. Jak se však pro-

pracovávali stále hlouběji a hlouběji, vydal občas některý z kolem plovoucích adoclynů své protáhlé volání, které se pak rozletělo ozvěnou mezi skalnatými stěnami kanálu. Čím víc se blížili k srdci sluje, tím bylo kolem také stále jasněji, neboť hnízda pableskujících tvorů tu byla zasazena hustěji k sobě.

Z opačného směru proplula kolem voru úzká loďka s vysokými bočními stranami, vzdáleně podobná kánoi. Byla po okraj naložená kupami vodních řas a nahrubo opracovanými kbelíky s rybami i jinými jezerními živočichy. Na zádi bylo vidět mohutné drápy a známá modrá chapadla, která jasně napovídala o tom, jak je asi loďka poháněna kupředu.

Johann člun sledoval až do chvíle, kdy minul zadní část jejich voru, kde byl doktor Jailani právě plně zaměstnán plácáním do vody a gestikulací. Když se pak Johann otočil zpět dopředu a pohlédl ve směru, kterým pluli, zjistil, že se vor přiblížil ke křižovatce s nějakým hlavním kanálem, v jejímž středu se na zvolna rotující plošině tyčil mohutný průsvitný dvanáctistěn.

Když se vor dostal ještě o něco blíže a dvanáctistěn se právě nastavil tak, že Johannovi skýtal optimální pohled, bylo jeho překvapení takové, až málem ztratil rovnováhu a zřítil se do vody. Uvnitř dvanáctistěnu totiž spatřil jednu ze zářivých stužek, nebo alespoň její dokonalou napodobeninu, neboť jako obyčejně bez ustání měnila svůj tvar a její strukturu tvořily drobounké částečky, neposedně tančící ze strany na stranu.

Ani poté, co se vor zařadil do provozu v hlavním kanálu a začal objíždět dvanáctistěn po směru hodinových ručiček, nepřestal Johann ani na okamžik stužku pozorovat. Zhruba po půlminutě se její pohyby začínaly vždy opakovat, což Johanna utvrdilo v tom, že se jedná jen o velice umný výtvor zručných neznámých řemeslníků, a ne o skutečnou stužku, uvězněnou do nezvyklého tělesa.

Odsunul však zatím úvahy o významu a účelu tohoto monumentu na vedlejší kolej a zaměřil svou pozornost na kruhovou nádrž kolem rotující plošiny. Ze středu vybíhaly čtyři kanály, svírající mezi sebou navzájem přesně devadesát stupňů. Všude kolem se rojila drobná roztodivná plavidla — stejně jako vor objížděla ve společném směru dvanáctistěn a odbočovala do jednotlivých kanálů, kde se v jednom z nich mnohá asi po stu metrech zastavovala na místě, jež drápatcům patrně sloužilo jako nějaký dok, nebo přístaviště. Spousta

plavidel vezla nějaký náklad, u mnoha předmětů však Johann nebyl schopen určit, o co se vlastně jedná.

Lomoz, který na tomto místě panoval, byl zcela ohlušující. Všichni adoclyni, doprovázející jejich vor, i většina z ostatních, vydávali co chvíli krátká zahoukání, která se slévala dohromady v příšernou kakofonii, z níž by člověka po chvíli musela rozbolet hlava. Doktor Jailani si celou dobu držel dlaně přitisknuté na uších.

Na zádi voru se náhle objevily nové tři páry chapadel, zatímco ta stará se o chvíli později ztratila pod hladinou. Po obkroužení tří čtvrtin dvanáctistěnu vpluli Johann s doktorem Jailanim do ústí nového kanálu a nechali hlučnou křižovatku i s jejím rotujícím středem konečně za sebou. Johann si okamžitě povšiml, že v této části systému chodeb je doprava jen velmi řídká. Náhle si vzpomněl na Mariu, kterou nespatřil už od chvíle, kdy její vor vplul do nitra sluje, a obrátil se k doktoru Jailanimu, aby se ho na ni zeptal.

Muž klečel na zadní části voru a hleděl na opačnou stranu. Byl právě zabrán do očividně velmi důležitého rozhovoru s jedním drápatcem, jehož chapadla trčela dobře půl metru nad vodní hladinu. Johann se rozhodl raději v tuto chvíli nic neříkat a omezit se na prosté přihlížení té nezvyklé komunikaci, která trvala ještě asi minutu, nebo dvě.

Kanál, jímž právě proplouvali, se po chvíli větvil na dvě části. Jejich vor se vydal levým ramenem, tedy extrémně úzkým, chabě osvětleným průplavem s velmi nízkým stropem. Po několika stech metrech se tento přítok stáčel doprava a vléval se do větší nádrže. Zde už čekal Mariin vor, ukotvený poblíž husté brány z vodních řas, pod níž voda z kanálu odtékala dál. Maria přivítala Johanna šťastným výkřikem a už z dálky ho zasypala nespočtem otázek. Johann její pozdrav opětoval a jakmile se k sobě oba vory ještě o něco přiblížily, sdělil jí, že toho neví o mnoho víc, než ona.

„Ale ten chlap přece něco vědět musí," zvolala rozhořčeně s rukou nataženou směrem k doktoru Jailanimu. „Patří k nim. Nalákal mě do vody, aby mě drápatci mohli chytit."

Doktor Jailani se tvářil, jako by Mariinu poznámku neslyšel. Vyčkal, dokud k sobě oba vory nepřirazily, a teprve pak promluvil. „Dál už budete pokračovat beze mne," řekl jim. „Adoclyni vás teď zavezou k cíli... Můžete přejít za dívkou na její vor."

„Kam přesně nás to ale povezou?" zeptal se Johann.

„Připojíte se k ostatním," odvětil doktor Jailani monotónně.

„Proč tady vůbec jsme? Co se s námi má stát?" vyptával se dál Johann.

Doktor Jailani jeho otázky ignoroval. Sebral místo toho jeden z ranců a přenesl jej na Mariin vor. Johann zvedl druhý a opatrně překročil úzký pruh vody, který obě plavidla odděloval. Maria mu okamžitě padla do náruče.

Vor s doktorem Jailanim ihned nato odrazil pryč. „Ostatní už znají všechna pravidla," řekl jim ještě. „Vysvětlí vám vše potřebné. Upozorňuji vás, že pokud některé z pravidel porušíte, adoclyni vás přísně potrestají."

Vtom se z vody vynořila dvě modrá chapadla, svírající v drápech podivné mrtvé vodní živočichy, jaké Johann dosud nikdy nespatřil, a upustila je na odplouvající vor. Tvář doktora Jailaniho se celá rozzářila. Byla to první známka emocí, kterou u něj Johann od vjezdu do sluje zpozoroval. Sebral ihned podanou potravu a začal se jí s chutí krmit. Na Johanna s Mariou se už ani jednou neotočil a jeho vor se záhy ztratil za rohem.

NEMĚLI ANI CHVILKU na to, aby si promluvili. Asi minutu potom, co jim doktor Jailani zmizel z očí, se na hladinu vynořil jeden z drápatců, kteří provázeli Mariin vor, přetočil se na bok a začal kmitat orgánem z perličkových hroznů. Vydal jím dvě dlouhá hlasitá zatroubení a na chvíli se odmlčel, aby posléze přidal ještě tři kratší. Z druhé strany brány z vodních řas se okamžitě ozvala v odpověď dvě krátká ostrá houknutí. Adoclyn vedle Johanna s Mariou pak vydal ještě sérii čtyř zatroubení, a to v tomto pořadí: krátké, dlouhé, dlouhé a znovu krátké. Jejich výsledkem bylo, že se těžká vrata z řas uprostřed rozevřela a obě jejich ramena se zasunula do skály. Vor projel dovnitř a vrata se po několika vteřinách opět neprodyšně uzavřela.

V tomto oddělení sluje bylo dokonce ještě méně světla, než v tom předchozím. Úzký kanál se nepatrně stáčel doprava, kolem rozlehlé, otevřené místnosti, vyhloubené do skály. Na okraji této místnosti odpočívali dva drápatci, tyrkysové hlavy položené na kamenné podlaze a článkované tělo obrněné krunýřem částečně pod hladinou kanálu. Uvnitř místnosti zahlédli Johann s Mariou ještě dobrý tucet dalších adoclynů. Někteří z nich se pomaličku pohybovali za pomoci

vlnitých pohybů stovek brv na spodní straně trupu. Bylo to poprvé, co Johann spatřil některého z těch tvorů zcela venku z vody.

Drápatci, vezoucí jejich vor, si s těmi dvěma na okraji místnosti vyměnili několik zahoukání, načež se oba odpočívající svezli do vody a zamířili k voru. Maria se schoulila a přitiskla se k Johannovi, neboť jeden z těchto adoclynů zvedl chapadla, pomalu se přiblížil k plavidlu a zlehka položil Johannovi na hlavu svůj dráp. Přestože mu srdce bilo jako o závod, nedal Johann navenek najevo žádný strach. S udivující zručností nadzvedl drápatec několik vlasů na jeho zátylku. S ukojenou zvědavostí pak ponořil chapadlo opět pod hladinu, sdělil třemi zatroubeními cosi svým kolegům a odplaval zpět k místnosti, aby dál odpočíval.

Zatímco se vor blížil k další křižovatce kanálů, doléhala k Johannovi s Mariou směs roztodivných nových zvuků, jejichž původ nebyli schopni určit. Ve středu tohoto o něco menšího dopravního uzlu, do něhož se opět vlévaly čtyři kanály, stál masivní trojúhelníkový blok, vystupující zhruba půl metru nad hladinu. Na něm seděli dva obří drápatci, obrácení k sobě navzájem zády. Jeden z nich otočil hlavu směrem k voru s Johannem a Mariou a dvakrát krátce zatroubil. Než vůbec stačil některý z adoclynů, kteří vor doprovázeli, odpovědět, ozvalo se z levého kanálu protáhlé zahoukání podobné lodní siréně. Johann ten zvuk okamžitě poznal a na obou pažích mu z něj naskočila husí kůže. Zatímco se snažil Marie vysvětlit, že podobné volání mohlo pocházet jedině od dravcoslona, doneslo se k nim z kanálu napravo sborové štěkání, troubení a hvízdání.

„Maskouni!“ zvolala Maria vzrušeně. „Tak oni jsou tu taky!“

Přestože stáli na voru téměř těsně vedle sebe, Johann jejím slovům sotva rozuměl, neboť okolí náhle zaplnil nepředstavitelný lomoz. V prostoru křižovatky se navzájem srážely tucty rozdílných zvířecích hlasů, včetně dalšího štěkání, troubení a občasného houkání lodní sirény, v nichž se nebyli schopni dorozumět nejen Johann s Mariou, ale dokonce ani samotní drápatci. Jeden z obou adoclynských strážných natáhl chapadlo k malému černému předmětu ve středu plošiny a okamžik nato přehlušilo všechny rozmanité zvířecí skřeky hlasité pronikavé pískání.

Vor pomalu doplul ke středu křižovatky, kde se poté zcela zastavil. Ani ne za minutu se při nijak neslábnoucím hluku začala v kanálu, jímž právě připluli, doslova vařit voda, jak tudy pod hladinou

proudil zástup drápatců. Pohybovali se úchvatnou rychlostí a během několika vteřin dosáhli křižovatky, kde se rozdělili mezi levý a pravý kanál.

Poplašný pískot umlkl, takže Johann s Mariou mohli lépe rozeznat jednotlivé zvířecí výkřiky, které se nyní trochu proměnily a zněly spíše bolestí a strachem. Jak hlasitost, tak frekvence zvuků, vycházejících z obou kanálů, se nicméně rychle snižovaly. Po chvíli už bylo slyšet jen občasné plačtivé zavytí, nebo zakvílení.

Asi minutu po znovunastolení ticha se adoclynská policie stáhla přes křižovatku zpět do kanálu, jímž připlavala. Okamžitě po jejich zmizení pohlédl jeden ze strážných zpět na Johanna s Mariou a vydal dvě krátká basová zahoukání. Vedle voru se ozvala odpověď, sestávající z týchž zvuků, a plavidlo vyrazilo kolem bloku do kanálu přesně naproti tomu, jímž ke křižovatce doplulo.

Dokonce i v panujícím šeru viděl Johann zcela jasně strach v Mariiných očích. Vzal dívku za ruku a ve snaze poskytnout jí nějakou útěchu, ji objal. „Co se s námi teď stane, Johanne?“ zeptala se ho slabým, plačtivým hlasem.

„To nevím, Mario,“ odvětil. „Ale pokud bychom měli věřit doktoru Jailanimu, tak se zřejmě brzy setkáme s Vivien, sestrou Nubou a dětmi.“

„Takže nás drápatci chtějí držet jako své vězně?“ ptala se dál.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Johann.

Zatím se jejich vor pomalu plavil tím nejužším a nejtemnějším kanálem, jaký dosud uvnitř sluje viděli. Strop tu byl dokonce tak nízký, že si Johann musel kleknout na kolena, aby do něj nenarazil hlavou. Krátce nato s Mariou zaslechli zvuk, podobající se naříkavému pláči malého dítěte.

„To přece nemůže být Jomo,“ zašeptala Maria, když se naříkání ozvalo hlasitěji. „Slyšela jsem ho plakat častokrát... Tohle zní trochu jinak.“

Úzký průplav se po chvíli dělil na dvě ramena, a jejich vor si vybral to pravé. Na příští křižovatce dosáhla hlasitost dětského pláče svého maxima, ale jakmile vpluli do dalšího kanálu, křik náhle zcela ustal. O několik minut později přirazil vor ke stěně a zůstal stát.

Maria si nevelkého průchodu, širokého sotva natolik, aby se jím protáhl dospalý člověk, všimla mnohem dřív, než Johann. Jelikož se nezdálo, že by se vor hodlal znovu rozjet, oba usoudili, že mají vy-

stoupit. Maria vešla do úzkého průchodu jako první. Johann se s oběma ranci v náručí vmáčkl za ní. Jakmile měli oba pod nohama pevnou skálu, vor odrazil pryč.

V jednom okamžiku se Johann dočasně zaklínil mezi stěny po obou stranách pěšiny. Když se mu podařilo vyprostit, oba se s Mariou rozesmáli. „Vidíš," řekla mu, „být malý má svoje výhody."

Hlas, který zaslechli okamžik poté, zněl jejich uším jako rajská hudba. „Mario? Bratře Johanne? Jste to vy?" volala sestra Nuba.

„Ano, Nubo," zahřměl Johann, jehož hlas stoupl vzrušením o několik decibelů. „Už jdeme."

„Sestro Vivien, děti," slyšeli Nubu volat. „Pojďte sem rychle! Stal se zázrak. Bůh vyslyšel naše prosby. Maria s bratrem Johannem jsou tu."

Když se Johann protlačil posledními metry průchodu, Vivien už na něj čekala s otevřenou náručí. Objímali se navzájem celou věčnost.

TŘI

RADOST A VZRUŠENI ze znovushledání vydrželo několik dní. Děti už zapomněly na nemilé okolnosti, spojené s někdejším Mariiným útěkem, a dychtivě obnovovaly staré přátelství. Maria zahrnula Beatrici, Keiko a Joma příběhy o maskounech, které nezřídka vyšperkovala doplňky ze své přebohaté fantazie. Vivien se sestrou Nubou zase vyprávěly Johannovi, jak drápatci chytili děti, když si hrály v zátoce, i další podrobnosti o tom, co všechno se jim od té doby přihodilo. Když se Vivien poprvé zmínila o „tajemném muži", který s drápatci dokázal nějakým způsobem komunikovat a pomáhal jim s dětmi zabydlet se ve sluji, Johann jim vysvětlil, kdo doktor Jailani ve skutečnosti je, i důvody, proč malajští vědci do Valhally původně přicestovali. Netajil se ani svým podezřením, že doktor Jailani sehrál důležitou úlohu v léčce, do níž adoclyni vlákali Mariu, přestože zároveň připustil, že nemá žádné důkazy, jimiž by svá obvinění podpořil.

Johann byl potěšen zjištěním, že se navzdory složitým životním podmínkám, v nichž se teď všichni ocitli, Vivienino těhotenství, momentálně už v pátém měsíci, vyvíjí velice zdárně.

„Já jsem snad musela být stvořená k tomu, abych se stala matkou," smála se Vivien. „Nikdy jsem neměla žádné vážnější problémy — ani s porodními bolestmi, ani s porodem samotným."

„Ve skutečnosti na tobě nijak zvlášť velkou změnu nepozoruji," prohlásil Johann s úsměvem, zatímco jí láskyplně poklepával po břiše. „Jen prsa máš možná o něco větší."

V těch několika prvních dnech, když už všichni ostatní spali, si Johann s Vivien přenesli své matrace z vodních řas, které jim adoclyni propůjčili, k protější stěně, a s tichou potlačovanou vášní, která Vivien dělala takové potěšení, se tam milovali.

„Nemusíš ke mně být tak přehnaně něžný, Johanne," podotkla s ostýchavým úsměvem, když spolu byli podruhé. „Ujišťuji tě, že na-

šemu dítěti nijak neublíží, když se do toho opřeš s trochu větším elánem.“

Už před Johannovým a Mariiným příjezdem si Vivien, sestra Nuba a děti vypracovaly jakýsi každodenní program. Protože světlo v jejich místnosti svítilo stále přibližně stejně, neexistoval žádný spolehlivý způsob, jak odměřovat čas. Jediným dějem, který se opakoval v pravidelných intervalech, byla dodávka vody a jídla, která probíhala přibližně každých jedenáct hodin (jak se na tom obě ženy shodly), a pak příchody drápatce, který tu působil jako jakási úklidová četa, vyprazdňoval jejich primitivní toaletu a sbíral odpadky, a to mezi každou šestnáctou a sedmnáctou dodávkou jídla. Potravu samotnou, sestávající většinou z vodních řas a sem tam kousků masa z nějakého neznámého jezerního živočicha, dostávali zabalenou v jediném balíku, který k nim adoclyni spouštěli pomocí kladkostroje, upevněného podél horní části jedné ze skalnatých stěn na opačné straně úzkého průchodu mezi jejich místností a kanálem. Voda k nim přicházela týmž způsobem, v hlubokém válcovém kbelíku, zavěšeném na laně z vodních řas.

„Proč se obtěžují s tím, aby nám posílali vodu?“ zajímal se Johann. „Proč si ji jednoduše nemůžeme nabírat z kanálu?“

„Jedno z pravidel,“ vysvětlila mu sestra Nuba, „zní, že se za žádných okolností nesmíme vzdalovat z téhle místnosti. Doktor Jailani nám to řekl jasně. Máme dokonce zakázáno i vstupovat do průchodu.“

„Dodávky vody jsou skutečně štědré,“ dodala Vivien. „A dali nám jasně najevo, že je v našem vlastním zájmu, abychom jejich pravidla dodržovali. Děti je porušily krátce poté, co jsme se sem dostali, a jedna z hlídek přistihla Joma, jak si cachtá nohy ve vodě kanálu. Škrábli ho do ramene, až z toho krvácel, a ani ne za hodinu se tu ukázal doktor Jailani. Jasně nám řekl, že pokud by se měl podobný incident opakovat, budou jeho následky mnohem bolestivější.“

„Řekla bych, že si drápatci prostě nepřejí, abychom byli svědky toho, co se v kanále děje,“ usoudila sestra Nuba.

„A čeho se týkají ostatní pravidla?“ zeptal se Johann.

„Jediné další, které je pro nás důležité,“ odpověděla Vivien, „spočívá v tom, že když se dostaví drápatec, který se stará o úklid, ať už v doprovodu doktora Jailaniho, nebo bez něj, máme se postavit k protější zdi a nijak ho při výkonu jeho služby neobtěžovat. Doktor

Jailani tvrdil, že je to v zájmu našeho vlastního bezpečí. Čištění toalet a vynášení odpadků obstarávají, jak nás informoval, dospívající adoclyni, kteří by si cokoli, co bychom udělali, mohli vykládat jako projev nepřátelského chování.“

Dodávky potravy používaly ženy k vymezení a rozdělení dne. Hrkání jídla a vody po kladkostroji pro ně znamenalo ranní budíček. Vivien se sestrou Nubou probudily děti, připravily jim snídani a následující dvě až tři hodiny s nimi strávily „ústním vyučováním“, jak to výstižně nazvala Nuba. Po škole přišlo na řadu cvičení a hraní. I přesto, že si s sebou nepřivezly žádné hračky, dokázaly si obě ženy s dětmi vymyslet spoustu her, k nimž bylo zapotřebí minimum rekvizit. Po nepříliš vydatném obědě, který se skládal z toho, co zbylo z ranních zásob, následoval krátký polední odpočinek, „náboženská výchova“ a volná zábava. Jakmile dorazila další dodávka jídla a vody, začalo se s přípravami na večeři. Po ní se vyprávěly pohádky a různé příběhy, dokud nešli spát.

Příchod Johanna s Mariou zaběhlou rutinu trochu naboural, nicméně po třech či čtyřech dnech se i oni místnímu režimu přizpůsobili. Přítomnost Mariiných figurek se stala hlavním zdrojem rozličných hádek a sporů v průběhu her i chvil volné zábavy. Maria, dobře si vědomá toho, že vlastní jediné, a proto velmi žádané hračky, záhy převzala vedení ve všech dětských zábavách. Podle vrtochů vlastní nálady určovala odměny — hraní s jednou nebo více figurkami. Během několika dní postavila záměrně zeď mezi svou hlavní sokyni Beatrici a ostatní dvě děti.

Pár dní po svém příchodu pomáhal Johann Vivien a sestře Nubě odstraňovat nepoživatelné části z jakéhosi kulovitého vodního živočicha, když k nim se slzami v očích přiběhla nešťastná Beatrice. Na druhé straně místnosti se Maria, Keiko a Jomo oddávali živé hře s parožnatcem, dravcoslonem a jedním nebo dvěma maskouny. „Nechce, abych si s nimi hrála,“ stěžovala si Beatrice. „Dokonce mě ani nenechá, abych se bez dovolení dotýkala jejích hraček.“

Vivien ukázala na hromádku malých kamínků u vedlejší zdi a vybídla Beatrici, ať si s Johannem nebo sestrou Nubou zahraje šachy, neboť u přípravy večeře nemusí být všichni tři.

Dívku však matčin návrh nijak neuspokojil. „Já si nechci hrát šachy,“ trucovala. „To mě nebaví. Chci si hrát s figurkami jako ostatní.“

Johann zamířil přes místnost k dětem. „Tak v čem je problém, Mario?“ zeptal se klidným tónem. „Proč si s vámi Beatrice nesmí hrát?“

„Nechce mě poslouchat,“ odvětila Maria.

„Proč bychom vždycky měli poslouchat jen tebe?“ zakřičela přes celou místnost ublíženě Beatrice. „A proč musí moje zvířátka vždycky umřít jako první?“

Maria se už chystala odpovědět, když Johann hbitě hmátl doprostřed skupinky a všechny figurky sebral. „Je mi líto, děti,“ prohlásil, „ale pro dnešek je s hraním konec. Nechám si všechny hračky u sebe, dokud nedohodneme nějaký spravedlivý způsob, jak by si s nimi mohli hrát všichni dohromady.“

Mariinýma očima probleskla zlost. „Ale jsou to moje figurky, Johanne,“ namítla. „Dal jsi je jenom mně.“

„To je pravda, Mario,“ přisvědčil Johann. „Jenže tohle je výjimečná situace. Nemohu tady vyřezat žádné nové, a ostatní žádné podobné hračky nemají. Musíš se s nimi proto podělit.“

Maria na to sice nic neodpověděla, ale z jejího výrazu bylo jasné, že ji Johannovo rozhodnutí nijak nepotěšilo.

SEDMÝ DEN po Johannově a Mariině příchodu byl dnem, kdy se měl dostavit jeden z adoclynů, aby vyčistil toaletu a vynesl odpadky. Zatímco děti byly zabrány do obdoby hry na slepou bábu, kterou pro ně vymysleli Johann se sestrou Nubou, obě ženy Johannovi podrobně vysvětlovaly, co přesně bude jejich návštěva z řad drápatců dělat.

„Myslíš si, že bychom měli vůbec nějakou toaletu, kdyby se s nimi doktor Jailani nedokázal dohovořit?“ prohodila Vivien.

„To můžeme jen těžko posoudit,“ odvětil Johann. „Ale já bych do toho chlapa moc velkou důvěru nevkládal.“

„Soudíš ho příliš tvrdě, Johanne,“ namítla Vivien. „Je zřejmé, že ten muž trpí silným traumatem a že mu vymyli mozek. My bychom se za podobných podmínek nechovali jinak.“

„O tom pochybuju,“ stál na svém Johann. „Možná bychom se sklonili před jejich silou, ale nedokážu si představit, že by kdokoli z nás cíleně pomáhal nějakým mimozemšťanům proti členům vlastního druhu.“

„On se na to třeba tak nedívá," ozvala se sestra Nuba. „Doktor Jailani možná věří, že se pro nás jeho přičiněním stávají věci snazší. Jen si představte, co by se mohlo stát, kdybychom byli proti adoclynům postaveni, aniž by tu byl někdo, kdo by nám dělal prostředníka."

Johannovi se v mysli vynořil krvavý obraz Kwamea, zaklíněného do drápatce, který přivodil jeho smrt, ale raději tu představu rychle zahnal. „Možná máš pravdu, Nubo," řekl, „ale i tak si myslím..."

V půli věty ho náhle přerušila dvojice basových zahoukání, přicházející směrem od kanálu. „Vždycky nám dávají nejprve znamení," vysvětlila mu Vivien. „Máme díky tomu zhruba minutu nebo dvě času, abychom se odebrali na svá místa."

Přiběhly děti a posadily se vedle dospělých. Maria dorazila jako poslední. Věnovala Johannovi tázavý pohled, pokrčila rameny a lhostejně se usadila mezi něj a sestru Nubu.

Dolehl k nim bzučivý zvuk. Sestra Nuba stačila Mariu zpravit o všem, co se bude dít, ještě předtím, než se válcový hnědý kontejner na odpadky na konci kladkostroje skutečně objevil. V okamžiku, kdy se v průchodu mezi skalami vynořil samotný adoclyn, byly už všechny oči v místnosti obráceny jeho směrem. Tento drápatec byl vskutku o něco menší, než většina těch, které měl Johann dosud příležitost spatřit. Při vstupu do místnosti držel chapadla s drápy přitisknutá těsně k tyrkysové hlavové části, pod tréma do přímky uspořádanýma, vypouklýma očima. Stvoření se plazilo jen velmi nemotorně, neboť veškerý jeho pohyb kupředu obstarávalo vlnění stovek jazýčkovitých brv, dvacet centimetrů dlouhých, které jako jediná část těla udržovaly kontakt se skalnatou podlahou. Drápatec se na okamžik zastavil. Plynulý pohyb uvnitř jeho oválných očí naznačoval, že si lidi pozorně prohlíží, načež zamířil k hnědému kontejneru, který visel na konci kladkostroje.

O několik vteřin později otřásl místností druhý pár hlubokého zahoukání. Jak adoclyn, který právě v chapadlech, zdvižených nad hlavou, držel nádobu na odpadky, tak i všichni lidé se okamžitě obrátili k průchodu, kde stál druhý, o něco větší drápatec. Jakmile toto druhé stvoření vstoupilo dovnitř, přitiskly se všechny děti kromě Marii ještě blíž k dospělým.

„Dva jsme tu nikdy dřív neměli," zašeptala Vivien Johannovi. „To musí být zřejmě na tvou počest."

Nebo se doktor Jailani rozhodl, že se sám už nikdy neukáže, pomyslel si Johann, *teď, když jsem odhalil jeho totožnost.*

Druhý adoclyn se po podlaze pohyboval s mnohem větší obratností. Zaujal postavení na půl cesty mezi lidmi a mladým drápatcem, který už z kontejneru vytáhl předmět, připomínající dřevěný naběrák, a začínal čistit otvor na protější straně jejich místnosti. Johann sledoval jeho počínání s nijak neskrývaným ohromením. Tvor uchopil naběrák do drápu a ponořil chapadlo hluboko do díry. Naběrák byl o něco širší než lidská dlaň a vešlo se do něj poměrně slušné množství hmoty. Adoclyn pracoval zhruba pět minut, během nichž naplnil hnědý kontejner asi do poloviny. Už byl se svou činností bezmála hotov, když Maria náhle prohlásila, že ji to dál nebaví, nečekaně se zvedla na nohy a vykročila ode zdi.

Reakce následovala okamžitě. Hlasité zatroubení většího adoclyna přimělo mladšího upustit naběrák na zem, rozpřáhnout chapadla a zaujmout obranné postavení. „Okamžitě se sem vrať!“ rozkřikl se na Mariu Johann, rozzlobený sám na sebe, že dívku raději nevzal do náruče. Strážce se začal zvolna přibližovat Mariiným směrem. Odběhla do rohu, kde si s dětmi předtím hrály, na tváři nepřirozený úsměv, a shýbla se, aby sebrala figurku dravcoslona. Adoclyn hbitě změnil směr a se zdviženými chapadly, zakončenými hrozivými drápy, ji následoval.

Se zvolna se vytrácejícím úsměvem přeběhla Maria do dalšího rohu. Strážce se držel stále za ní. Za okamžik byla lapena zády ke zdi. Jakmile jí adoclyn zvedl své drápy před obličej, přikryla si rukama hlavu na obranu a vyrazila směrem k Johannovi a ostatním.

Když sebou modrá chapadla náhle trhla kupředu a sevřela ji kolem pasu, Maria zaječela. Ve vteřině se vznesla metr nad zem, bezmocně kopajíc nohama. Pak s ní chapadla zamířila směrem k drápatcově tlamě, která nyní zela dokořán, zuby ostré jako nože vyceněné.

Johann vykřikl a vyskočil na nohy, jenže adoclyn mu zatlačil do hrudi vší silou druhým chapadlem, ohnutým tak, aby ho přitom nezranil svým drápem, takže Johann byl pro tu chvíli bezmocný.

Mariino ječení pokračovalo s nezmenšenou intenzitou. Drápatec si ji přitáhl jen několik centimetrů od své tlamy, pak chapadlo znovu napnul a zdvihl ji vysoko do vzduchu, vlastně až téměř ke stropu. Tam ji stvoření drželo několik vteřin, třáslo s ní ze strany na stranu, načež ji opatrně položilo na kamennou podlahu kousek od Johanna,

na místo, kde prve seděla. Maria zůstala bez hnutí ležet schoulená do klubíčka.

Větší z adoclynů se vrátil na své stanoviště uprostřed místnosti a vydal několik zahoukání. Jeho mladší společník se vrátil k práci. Asi po dvou minutách připevnili drápatci společnými silami hnědý kontejner na konec kladkostroje a odloudali se průchodem mezi skalami. Když se Johann sklonil k Marie, aby ji ukonejšil, dosud se celá třásla.

PO UDÁLOSTI SE VŠICHNI, včetně samotné Marii, shodli na tom, že jediným drápatcovým úmyslem bylo vyděsit ji. Nicméně ani toto vysvětlení nijak nezmenšovalo dívčin strach. Po několik následujících dní odmítala spát jinde než s matrací těsně přitisknutou k Johannově. Také měla několik nočních můr, z nichž se probouzela s křikem. Pokaždé Johannovi vyprávěla, že ji v těch snech drápatci různě mučili.

Johann se bez úspěchu snažil pochopit, co přimělo Mariu k tomu, aby se rozhodla porušit pravidla. Pokaždé, když jí na toto téma položil nějakou otázku, jen potřásla hlavou a odpověděla: „Já nevím.“ Když se z ní asi potřetí nebo počtvrté pokoušel dostat jinou odpověď, vložila se mezi ně vlídně Vivien.

„Zbytečně ji ještě víc trápíš,“ řekla Johannovi, poté co ho odvedla z Mariina doslechu. „Ona opravdu neví, proč to udělala. A není to ani nijak zvlášť důležité.“

Johann oponoval tím, že pokud nezjistí důvod Mariina vzpurného chování, nemohou nijak vyloučit, že časem nedojde k nějakému obdobnému incidentu. Vivien zlehka zavrtěla hlavou a něžně pohladila svého muže po tváři. „Milý Johanne,“ řekla, „dokonce ani se všemi svými zkušenostmi nejsi ochoten se smířit s tou naprosto zřejmou skutečností, že lidské činy, a obzvláště činy dětí, se nedají vždy úplně logicky vysvětlit.“

Její slova rozezněla v Johannově paměti dávnou strunu. Beatrice mu před lety vyčetla v podstatě totéž, když prohlásila, že se tím, jak všechno, dokonce i spletité emocionální chování, podrobuje přísné analýze, připravuje o veškerou radost a potěšení ze záhad života.

„Proč jsi přesvědčen, že jsi schopen porozumět něčemu, jako je třeba láska?“ zeptala se ho jednou. „Koneckonců, nejsi přece bůh. Jsi jen obyčejná lidská bytost.“

Přestože Johann chápal, co mu Vivien říká, a viděl, že ona sama je o pravdivosti svého tvrzení bezvýhradně přesvědčená, nedokázala jeho mysl většinu z toho přijmout za své. *Nejvýznačnější vlastností lidských bytostí je schopnost myslet*, říkal si tvrdohlavě v duchu. *Logika a analýza nejsou nic jiného, než jakýsi vyšší stupeň obyčejného myšlení. Není pochyb o tom, ze je nám předurčeno aplikovat svůj největší dar na všechny problémy, s nimiž se setkáme*.

JAK SE BLÍŽIL ČAS dalšího úklidu, svírala všechny stále větší úzkost z Mariina chování. Dokonce i sestra Nuba, která se většinou dokázala na všechno dívat z té optimističtější stránky, měla značnou starost o to, co všechno by mohla Maria provést, až se adoclyni vrátí.

„I kdyby zůstala celou dobu vedle nás," tvrdila sestra Nuba, „už jen pohled na ně v ní nepochybně vyvolá hrozné vzpomínky na předešlé zážitky. A pokud by se pokusila utéct, bude se scénář z minula jistě opakovat..." Raději své obavy ani nedomýšlela dál. Všichni tři dospělí věděli, že se Mariin strach nijak neotupí, pokud ji bude každých osm dní děsit nový příchod drápatců.

„Ale co s tím můžeme dělat?" zeptala se Vivien. „Víme, že chodí vždy přesně podle stanoveného rozvrhu... Možná, kdybychom se dokázali nějak spojit s doktorem Jailanim, mohl by jim vysvětlit.

„Dejme tomu, že bychom si záchod vyčistili sami," přerušil ji náhle Johann. „Kontejner na odpad je tu mnohem dřív, než drápatci samotní. Co kdybych prostě vzal naběrák a ve chvíli, kdy dorazí, už byl v práci? Jsou to přece inteligentní bytosti. Jistě jim dojde, oč tu běží."

Jak Vivien, tak sestra Nuba pokládaly Johannův plán za velice nebezpečný a zbytečně riskantní, nebyly však schopné mu jej vymluvit. Jakmile protáhlé zahoukání ohlásilo příchod adoclynů, usadili Mariu mezi obě ženy ke stěně. Johann se postavil na konec kladkostroje a čekal, až se objeví hnědý kontejner.

Stačil už do něj vyprázdnit tři plné naběráky, když průchodem ve skále vešel první z drápatou. Johann se s úsměvem a výmluvným gestem sklonil nad otvorem v zemi a strčil do něj svou dlouhou ruku s naběrákem. Mimozemšťan ani na okamžik nezaváhal. Ihned vydal trojité zatroubení, které po něm jeho druh vzadu v průchodu zopakoval. Ani ne minutu potom se slují rozlehlo poplašné pískání.

„Myslím, že za chvíli tu máme tu jejich policii," obrátil se Johann k ostatním ve snaze zachovat v místnosti klid. „Zůstaňte tiše sedět a nechte mě jednat."

Oba adoclyni, kteří se přišli postarat o úklid, postoupili zatím dovnitř místnosti a postavili se ke zdi vedle vchodu. Brzy bylo i přes neustávající pískání na poplach slyšet chřestění článkovaných krunýřů tvorů, spěchajících úzkým průchodem. Po několika okamžicích se dovnitř jeden za druhým nahrnuli čtyři největší adoclyni, jaké kdy Johann spatřil - chapadla s drápy hrozivě zdvižená. Zhruba dvacet vteřin tito čtyři příslušníci adoclynské policie probírali situaci s oběma svými druhy, kteří zastávali službu úklidové čety.

„Podívejte," snažil se Johann upoutat jejich pozornost. Ukázal na kontejner a zvedl naběrák nad hlavu. „Čistil jsem náš záchod sám."

Klekl si na kolena a začal strkat naběrák znovu do jámy. Jeho paži však zarazilo jedno chapadlo a zatřáslo jí takovou silou, až Johann naběrák upustil. Chapadlo jiného drápatce mu přitisklo druhou paži pevně k tělu. Děti na druhé straně místnosti se daly do pláče.

Spodní tlak chapadla, které mu svíralo hrudník, přinutil Johanna vstát. Začali ho tlačit směrem k průchodu. Dva ze členů adoclynské policie stáli mezi ním a ostatními. „Nemějte strach," zavolal na ně statečně, „jsem si jistý..."

Náhle byl umlčen šlehnutím otevřeného drápu přes tvář. Úder nebyl nijak ohleduplný a Johannovi začala po obličeji stékat krev. Přestal se tedy bránit a zamířil do úzké soutěsky mezi skalami.

Nová sada zatroubení směrem od kanálu přiměla chapadla poněkud uvolnit svůj stisk kolem jeho hrudi. „Au!" zaslechl hlas doktora Jailaniho, který se snažil co nejrychleji proběhnout úzkou uličkou od kanálu do jejich místnosti. Když vstoupil dovnitř, přeměřil si Johanna zcela prázdným pohledem.

V průběhu následující hodiny doktor Jailani, dosud bez jediné známky nějakých emocí, trpělivě promluvil se všemi v místnosti, jak s lidmi, tak s drápatci. Jakmile byl zasvěcen do celé situace, sdělil Johannovi, že ho adoclyni obviňují z neslýchaného porušení jejich pravidel, jaké se trestá dočasným odvedením od všech členů svého druhu. On, doktor Jailani, však drápatcům dokázal vysvětlit, že je v tomto případě třeba vzít v potaz jisté polehčující okolnosti, vyplývající z toho, že Johannův čin byl motivován snahou chránit jedno z

lidských dětí. Protentokrát tedy Johann od své rodiny odveden nebude, prohlásil doktor Jailani, pokud by se však měly podobné prohřešky proti pravidlům opakovat, musel by být Johannovi zamezen jakýkoli kontakt s ostatními lidmi natrvalo.

Aniž by čekal, zda Johann bude mít nějaké otázky, přikázal mu doktor Jailani, ať se posadí na zem k dětem. Okamžitě poté zamířil muž k otvoru ve skále a záhy jim zmizel z očí. Všichni čtyři členové adoclynské policie se odebrali za ním. Zcela vyčerpaná skupinka lidí pak sledovala, jak mladý adoclyn, který toho dne vešel do jejich místnosti jako první, čistí pod bedlivým dohledem svého staršího druha toaletu.

ČTYŘI

K ŽÁDNÝM DALŠÍM STŘETŮM s adoclynskými návštěvníky už nedošlo. Kdykoli se drápatci objevili, vždy v předem očekávanou dobu po osmi dnech, usadili se všichni lidé poslušně u opačné stěny, jak jim bylo nakázáno. Navíc se zdálo, že se po každé jejich návštěvě Mariin strach trochu otupil. Po šestém nebo sedmém cyklu se už její chování vrátilo zcela k normálu. Nemalý podíl na tom měla i láska a péče sestry Nuby, jejíž trpělivost a nesobeckost byly vskutku pozoruhodné.

Zato Johann v tomto období Marie moc velkou oporu neposkytoval. Zmítal se ve svém vlastním tichém souboji proti zdejším omezením životního prostoru. Každé ráno po probuzení se zabral do provádění kliků a podobných cviků, v naději, že tak dosáhne stejného fyzického vyčerpání, jaké mu přinášelo uklidňující ranní plavání, které se za posledních devět let stalo naprosto neoddělitelnou částí jeho života. Rozcvička v jejich místnosti byla však jen chabou náhražkou a zřídkakdy alespoň trochu zmírnila jeho vzrůstající rozladění okolním světem.

Vivien se mu snažila zlepšovat náladu tím, že zaměřovala jeho pozornost na růst dítěte uvnitř svého těla. Často si ve chvílích, kdy se děťátko zdálo nejaktivnější, držívala Johannovu ruku na břiše a podrobně mu popisovala, co cítí uvnitř dělohy, zatímco on prsty nahmatával nárazy a slabé údery loktů a kolen děťátka. Na čas v něm zájem o nejnovější fázi Vivienina těhotenství skutečně dokázal potlačit melancholii a deprese, negativní pocity se však brzy znovu vrátily, ještě silněji než dříve, a krátce nato ho navíc začaly sužovat řady děsivých snů.

Postihovaly ho v neměnném rytmu vždy krátce před probuzením. Náhle bylo cokoli, co se Johannovi právě zdálo, rázně přerušeno a Johann se nečekaně ocitl v labyrintu temných chodeb. Zpočátku byly tuto sny zcela němé. Pak k němu z dálky dolehl dětský pláč.

Johann si začal hledat cestu tunely, blížil se k pláči stále víc a víc. Když už se zdálo, že na dítě musí narazit za příštím rohem, objevil se drápatec a zastoupil mu cestu. Tvor se k němu zvolna přibližoval, chapadla s drápy natažená daleko před sebe. Zatímco se dětský pláč dosud ozvěnou rozléhal chodbami, obrátil se Johann k útěku, nicméně záhy zjistil, že se ocitl v pasti. Za ním nebylo nic, než kamenná stěna. Obyčejně se pak celý rozechvělý probouzel v okamžiku, kdy se mu hrozivý dráp adoclyna vznášel jen několik centimetrů před tváří.

Po této neustále se vracející noční můře už Johann nedokázal nikdy znovu usnout. Ležel na zádech na své matraci z vodních řas a poslouchal, jak ostatní kolem něj klidně oddechují ze spánku. Vivien měl po pravém boku, Mariu po levém. Od Vivien se čas od času ozvalo nevýrazné, sotva postřehnutelné zachrápání, jinak byl její dech rytmický a velice tichý. Maria naopak překypovala i ve spánku spoustou energie. Házela sebou a převalovala se, co chvíli měnila polohu, někdy zaskřípala zuby, nebo mluvila, či dokonce volala ze sna. Vyprávěla Johannovi, že se jí téměř každou noc něco zdá, nikdy však nebyla schopná přesně popsat, co.

Johann se při několika příležitostech zmínil o své pravidelné noční můře Vivien. Jednou se pokusil vysvětlit, co by sen mohl znamenat, na základě svých vzpomínek na knihu o výkladu snů, kterou četl kdysi v závěrečném ročníku na Berlínské univerzitě. Vivien pobavilo, když Johann trval na tom, že noční můry nezmizí do té doby, dokud se nepokusí najít to dítě, jehož pláč s Mariou zaslechli při své plavbě kanály sluje.

„Co bys chtěl, proboha, podnikat?“ zeptala se ho a s láskou vzala jeho ruce do svých. „Dobře víš, že jsme vězni drápatců, Johanne, a nesmíme opouštět svou celu. To dítě bylo nejspíš samo takovým vězněm. Nemáš nejmenší představu, kde by mohlo být, a i kdybys je nalezl, nemohl bys mu nijak pomoci.“

Johann však bez ustání trval na tom, že musí něco udělat. Pokaždé, když se noční můra vrátila, vymyslel na záchranu Serenthy, dcery Raviho a Anny, nebo kteréhokoli jiného dítěte, o něž mohlo jít, nějaký nový plán, s nímž pak přišel za Vivien. Některé z těchto plánů byly natolik bláznivé, že se Vivien, navzdory své lásce k němu, prostě musela smát, čímž ho vždy nechtěně rozhněvala.

„Jsi jen znechucený vlastní nečinností," řekla mu jednou ráno, když si vyslechla jeho nejnovější nápad. „To je naprosto pochopitelné. Vadí ti, že nemáš pod kontrolou žádnou z podstatných složek svého života." Po těchto slovech se usmála. „Mimochodem, ty můj Freude, já osobně bych ten pláč ve tvých snech spojovala spíš s obavami o osudy našeho děťátka, než s tím, co jsi slyšel tehdy v kanálech."

Johann však i poté stál rezolutně na svém. Nakonec se Vivien, především ze vzrůstajících obav o jeho duševní zdraví, nechala přesvědčit k účasti na první fázi jeho dosud nejrozumnějšího plánu. Oplátkou za pomoc při sledování hlídek v jejich oblasti sluje si na něm vymohla slib, že pokud v jejich pohybech nezjistí žádnou pravidelnost, vzdá se Johann s konečnou platností svých snah o vypátrání místa pobytu a totožnosti záhadného dítěte.

Teprve když celou záležitost probrala se sestrou Nubou, která pochopitelně chtěla vědět, proč Johann nebo Vivien nejsou během svých pozorování přítomni v místnosti, si Vivien v plné míře uvědomila dosah jejich dohody. Nuba, obvykle tak mírná ve svém vyjadřování, si tentokrát nebrala žádné servítky.

„Jak jsi jen mohla na něco takového přistoupit?" zaútočila na Vivien. „Pro děti by to mohlo mít děsivé následky. Život se jim tady, aspoň teď, zdá poměrně snesitelný, ale to je jen proto, že o něm příliš často neuvažují v širších měřítkách. Kdyby však někoho z vás dvou u kanálu přistihli a natrvalo odvedli pryč, děti by tím nezměrně trpěly."

Jakmile však Vivien Johannovi sdělila, že si to s tím pozorováním rozmyslela, dostal hotový záchvat vzteku. Byla to první vážná hádka, kterou mezi sebou měli. Když se napětí mezi nimi ani během několika následujících dní (kdy celková nálada v jejich malém světě klesla na bod mrazu) nijak nezmenšilo, rozhodla se Vivien v zájmu zachování harmonie v jejich velké rodině ke kapitulaci. V srdci doufala, že záhy dospějí k nevyvratitelnému přesvědčení, že se hlídky adoclynů pohybují v prostorách kanálů ve zcela náhodném pořádku.

Johann mezitím naopak dospěl k názoru, že drápatci všechny své činnosti vykonávají plánovitě, podle nějakého přesného rozvrhu. Vždyť jak dodávky jídla a vody, tak i příchody úklidové čety byly přesné jako hodinky. Pokud mu Vivien pomůže potvrdit, že i hlídky mají nějaký jasný, předem určený časový rozvrh, a pokud mezi jejich jednotlivými cestami bude dostatečně dlouhá mezera, potom by se

mohl pokusit prozkoumat okolní kanály bez většího rizika, že ho při tom dopadnou.

Jedné noci, hned jakmile děti usnuly, si společně s Vivien vybrali pozorovatelnu. V úzkém průchodu mezi skalnatými stěnami se jedno takové místo, odkud mohli dobře sledovat kanál a přitom zůstat nepozorováni, přímo nabízelo. Rozhodli se držet kanál pod dohledem nepřetržité po celý den a kvůli dětem si vymysleli fiktivní, přesto však celkem pravděpodobné vysvětlení pro svůj nepravidelný spánek a nepřítomnost. Pozorování mělo začít okamžitě a Johann si tedy vzal první směnu.

Hned první výsledky naznačovaly, že Johannův odhad byl správný. Mezi každými dvěma dodávkami potravy a vody proplula dvojice adoclynů kolem vchodu do jejich obydlí přesně třikrát. I doba mezi jednotlivými okruhy hlídky se zdála prakticky neměnná, alespoň to tak sestře Nubě, Vivien i Johannovi připadalo, a to každý z nich použil na odhadnutí času, který mezi dvěma příchody drápatců uplynul, vlastní, nezávislou metodu měření.

Když dodatečná pozorování pravidelnost hlídek ještě potvrdila, ocitl se Johann v povznesené náladě. Bude se moci dvě a půl hodiny pohybovat kanály nepozorován. Ve Vivien vyvolávaly výsledky silně rozporuplné pocity. Byla šťastná proto, že Johann je nadšený a konečně zahnal své převládající zádumčivé nálady, zároveň si však uvědomovala, jaké v sobě druhá fáze jeho plánu nese nebezpečí a nejistotu. Svěřila se se svými obavami sestře Nubě, která jí poradila, ať se snaží nedávat své starosti před Johannem najevo. Potom navrhla, aby obě společně prosily boha o zvláštní sílu a odvahu pro několik následujících dní.

Ráno, kterým začínal Johannův Průzkumný den, byli spolu s Vivien vzhůru už dlouho předtím, než dorazila potrava s vodou. Vivien ovládly nové obavy. „A co když," zeptala se, zatímco mu tiše ležela v náruči, „jsou v místech, kde drží to dítě, časy hlídek úplně jiné? Určitě tě chytnou a my tě už nikdy neuvidíme."

Johann už o téhle možnosti také přemýšlel. „S Mariou jsme ten pláč zaslechli na poslední křižovatce před naším kanálem," řekl. „Cela, kde dítě žije, musí tedy nutně ležet někde v téhle oblasti sluje. Logicky vzato je téměř jisté, že hlídky kolem toho místa proplouvají buď těsně před, nebo těsně potom, co se dostanou sem."

Vivien pochopila, že ať by se snažila argumentovat čímkoli, Johanna od jeho úmyslu už neodradí. Zavřela oči, těsně se k němu přitiskla a přála si, aby mohla zastavit plynoucí čas. Jakmile zaslechli známý skřípavý zvuk a Johann se začal zvedat, vzala ho Vivien za ruku a položila si ji na břicho.

„Dotkni se ještě svého syna," řekla. „Pro štěstí." Dítě, jako by ji slyšelo, koplo silně do jeho prstů.

Dohodli se na tom, že Johann odejde ještě předtím, než se vzbudí děti. Vivien se sestrou Nubou trvaly na tom, nedělat kolem jeho odchodu žádný zbytečný rozruch a dětem jednoduše říct totéž, co už slýchaly v období pozorování, že Johann potřebuje nějaký čas „sám pro sebe", a jediné místo, které mu poskytuje vhodné podmínky a dostatečné soukromí, je právě v úzkém průchodu mezi jejich místností a kanálem.

JOHANN SE PROTÁHL CHODBIČKOU tak daleko, až byl všem z dohledu. Pak se zhruba na pět minut zastavil, jak mu poradila Vivien, aby tak poskytl adoclynům, kteří dopravovali do jejich cely zásoby potravin a vody, dostatečný čas k dokončení jejich práce. Když se konečně dostal ke kanálu a usadil se na břehu, srdce mu v hrudi splašeně bušilo a celé tělo zaplavovaly vlny adrenalinu.

Zvolna se ponořil do vody, aby vyvolal co nejmenší šplouchání, a zamířil dozadu ke křižovatce, kde tehdy zaslechl onen dětský pláč. Plaval prsa, s hlavou stále nad hladinou. Jakmile zahnul za první ohyb, čímž ztratil z dohledu otvor, kterým se vstupovalo do jejich místnosti, otočil se a plaval zpátky, aby se ujistil, že později dokáže najít cestu. Jeho stárnoucí zrak a přítmí v prostorách kanálů bohužel pracovaly proti němu. Z téhle vzdálenosti otvor dokonce vůbec neviděl.

Zatímco uprostřed průplavu šlapal vodu, uvědomil si, že jeho plán má jednu velice vážnou trhlinu. Všechny kanály v téhle části sluje lemovaly skalní stěny, které byly jedna od druhé zcela nerozeznatelné. Nesmírně lehce by mohl zabloudit a ztratit cestu zpátky. Přitom si byl dobře vědom, že podnik, do něhož se chce pustit, nepřipouští žádné omyly. Zdráhavě se vrátil zpět k otvoru, znovu se obrátil a začal odpočítávat svá rytmická tempa.

Ke křižovatce to byl pořádný kus cesty. Ve chvíli, kdy doplaval k dalšímu rameni kanálu a začal znovu od nuly, měl napočítáno už

čtyři sta osmdesát. Začínal se pomalu také strachovat o čas, proto se rázně otočil a chtěl další postup odložit až napříště. Když si však vše v duchu přepočítal, vyšlo mu, že pokud by druhé místnosti dosáhl během dalších pěti set a několika temp, mohl by na místě strávit ještě zhruba čtvrt hodiny a vrátit se přitom zpět v naprostém bezpečí.

Když se v novém kanále dopočítal už tří stovek, objevil Johann konečně otvor s průchodem, vedoucím mezi skály. Neustále myslel na to, že nemá absolutně žádné ponětí o tom, co — pokud vůbec něco — na konci úzké pěšiny najde. Protahoval se mezi skalami jen velice pomaličku a po každých několika krocích se zastavoval, aby se zaposlouchal, zda něco neuslyší. Všude však bylo ticho. Jakmile se průchod začal rozšiřovat do jakési místnosti, Johann zaváhal. Bylo tu velmi šero, neboť jediné světlo od kanálu tlumila úzká pěšina mezi skalami.

Johann obezřetně vkročil dovnitř a napnutým zrakem se snažil v temnotě něco rozeznat. S pravou rukou neustále položenou na stěně postupoval pomalu kupředu, až nakonec udělal kolečko a dostal se zpět k průchodu. Malinká místnost nebyla ostatně ani zpoloviny tak velká jako například jeho pokoj ve Valhalle. Potom Johann popošel do jejího středu, přičemž před sebou opatrně nohou ohmatával podlahu, zda na ní něco neleží. Na nic nenarazil. Až teprve u protější stěny náhle uklouzl a málem spadl do jakési díry. Natáhl se ke zdi, aby se jí zachytil, a nahmatal zhruba ve výšce hrudi plochou poličku, podobnou té, jakou měli vytesanou do zdi hned za toaletou i v jejich cele. Jakmile znovu našel ztracenou rovnováhu, prošátral Johann poličku a našel na ní kromě malých úlomků skály také nějakou plochou kruhovou věc. Sebral ji a schoval do kapsy, kterou mu Vivien našila na kalhoty.

Po několika dalších výpadech do středu místnosti — poslední z nich už podnikal po kolenou a oběma rukama prohledával podlahu, zda na ní nenajde ještě něco jiného než jen samé kameny — se konečně rozhodl vrátit do kanálu. Ještě než vklouzl do vody, prohlédl si onen plochý kruhový předmět, který sebral na poličce. Jednalo se zřejmě o nějaký medailonek a byl nepochybně lidského původu. Na jedné straně byla rytina mladé ženy v uniformě; na druhé pak jediný znak, který Johann odhadl jako čínské písmo. Potěšený svým nálezem a s hlavou plnou obav, že mu utíká čas, se ponořil do vody a začal plavat zpět k jejich cele.

Zhruba po stovce temp už dokázal sám sebe přesvědčit, že místnost, kterou právě navštívil, nemohli v minulosti obývat rozhodně víc než dva lidé. Žádný přesvědčivý důkaz, že by tam někdo žil ještě dnes nebo v nedávné době, však nenašel. *Kdo tam ale mohl dřív bydlet?* přemýšlel Johann. *A proč už odešli? A kde jsou teď?*

Těmito a podobnými nezodpověditelnými otázkami se zabýval i v okamžiku, kdy se k němu kanálem donesla slabá ozvěna dětského pláče. Zastavil se a zaposlouchal, aby se ujistil, že se nejedná jen o nějaký přelud jeho mysli. Ne, to, co slyšel, byl nepochybně dětský pláč. Do „svého" kanálu odbočoval celý rozrušený. *Musím se teď vrátit do naší cely*, rozhodl se v duchu, *ale už brzy se vrátím a najdu si tě.*

JAKMILE SE JOHANN VRÁTIL do vlastní cely, ihned se kolem něj seběhly děti a začaly ho zasypávat otázkami. Po krátké výměně pohledů s oběma dospělými ženami jim Johann o tom, co v posledních hodinách dělal, prozradil pravdu.

Děti byly jeho vyprávěním zcela unesené. Beatrice přišla okamžitě s vysvětlením pro prázdnou místnost. „Tam pošlou toho z nás, kdo bude zlobit a nebude poslouchat jejich pravidla," prohlásila. Pak se obrátila na malého Joma. „Jak by se ti líbilo žít úplně o samotě v maličké černé komoře?" zeptala se ho.

„Ani trochu," odvětil Jomo, který dosud hladil mokré šortky, které měl Johann na sobě.

Medailonek koloval po místnosti. Všichni se shodli na tom, že předmět je jasným důkazem toho, že v oné místnosti musel v minulosti přebývat nějaký člověk. Když byl Johann se svým vyprávěním u konce a vykroutil se z Mariiných otázek, kdy se znovu vydá „na výzvědy", přistoupila k němu s velice vážnou tváří sestra Nuba a požádala ho, zda by si s ním nemohla o něčem pohovořit mezi čtyřma očima.

„Ten medailonek patřil Satoko," sdělila mu, jakmile se s Johannem dostali ostatním z doslechu. „Byla na něj velmi pyšná. Dostala ho, když dostudovala zdravotnickou školu."

Johannovi se v očích jasně odráželo jeho ohromení. „Tehdy ve vesnici, když Satoko trpěla svými duševními problémy," pokračovala Nuba, „jsem často sedávala celé hodiny vedle ní a poslouchala její vyprávění. Několikrát mi přitom ten medailon ukázala."

„Nevíš, zda ho u sebe měla i v době, kdy od vás zmizela?“ zajímal se Johann.

Nuba zavrtěla hlavou. „To nevím, ale nikdo se nikdy nezmiňoval o tom, že by něco z jejích věcí našel.“

Johann hvízdl. „Takže by stále ještě mohla být naživu,“ prohlásil spíše jen pro sebe.

Sestra Nuba se přes rameno ohlédla na děti, které si už znovu hrály na opačné straně místnosti. „Neříkej zatím nic Keiko,“ požádala Johanna. „Aspoň dokud nebudeme vědět víc.“

Johann se na chvíli zamyslel. „Ale vždyť už toho víme dost. Buď Satoko, nebo někdo z rodiny Raviho a Anny, byl s téměř stoprocentní jistotou v téhle sluji... Pokud ten medailon nesebral ze Satočina těla, nebo přímo z vesnice, doktor Jailani či někdo jiný.“

„To se mi nezdá příliš pravděpodobné, bratře Johanne,“ namítla Nuba po nepatrném zaváhání. „Spíš bych věřila tomu, že nám bůh tento medailon seslal jako znamení, že se už brzy znovu setkáme s ostatními.“

Johann se pousmál. „To máš možná pravdu, sestro Nubo,“ prohlásil zvesela. „Omlouvám se, ale mám prostě v povaze uvážit vždycky všechna možná vysvětlení.“

NA PLÁNOVÁNÍ JOHANNOVY DALŠÍ PRŮZKUMNÉ CESTY, která se měla uskutečnit hned následujícího rána po dodávce vody a potravin, se podílela celá skupina. Tentokrát byli před jeho odchodem vzhůru všichni a Maria dokonce prosila, zda by ho směla doprovázet. Zdůrazňovala své skvělé plavecké schopnosti jako jedinečné doporučení. Vivien se sestrou Nubou musely dětem znovu zdůraznit, jak nebezpečná může Johannova cesta být a jak je pro něj důležité, aby ji podnikl sám.

K místu, kde se kanál rozděloval, doplaval Johann bez zvláštních příhod. Jakmile pak po pravé straně minul prázdnou malou celu, stáčel se kanál ostře doleva a po chvíli se opět větvil ve dvě ramena. To Johanna trochu zaskočilo. Nakonec si vybral pravý kanál, neboť si v duchu říkal, že místnost s ostatními lidmi bude pravděpodobně co nejblíž té jejich.

Začínal se pomalu strachovat, protože počet temp se už blížil k pěti stům. Očima bedlivě prohledával kamenné stěny po obou stranách kanálu. Rozhodl se, že pokud napočítá do šesti set a nic do té

doby neobjeví, obrátí se k návratu. A právě když to chtěl skutečně udělat, všiml si po pravé straně kanálu otvoru ve skále. Doplaval tedy k němu a vylezl z vody. Zvolna, centimetr za centimetrem, postupoval kupředu a snažil se zachytit jakýkoli zvuk, který by mu napověděl, co leží před ním. Všiml si, že světla kolem něj nijak zvlášť neubývá, z čehož usoudil, že ať už má před sebou cokoli, je to obdařeno vlastním světelným zdrojem.

Průchod ho dovedl do místnosti zhruba stejně velké, jako byla ta, v níž momentálně žil se svou velkou rodinou. Na matracích z vodních řas tu u protější stěny spalo pět osob. Sotva k nim Johann tiše došel, poznal, že ti čtyři, kteří tvoří oddělenou skupinku, jsou Ravi, Anna a jejich dvě malé děti, Erik a Serentha. Pár metrů opodál pak ležela Satoko.

Johann se sklonil nad Annou a jemně jí zatřásl.

„Copak je, drahoušku?“ zeptala se Anna něžným tónem, ještě než otevřela oči.

„To jsem já, Johann Eberhardt, Anno,“ odpověděl. „Dostal jsem se sem z jiné místnosti v téhle sluji.“

Anna konečně otevřela oči a upřela na něj na několik vteřin svůj pohled, přerušovaný častým mrkáním. „Ach, bože,“ hlesla potom. „Já jsem se asi zbláznila.“ Natáhla ruku a dotkla se Johannovy paže. „Jsi to skutečně ty, Johanne?“ zeptala se. „Není to nějaký prapodivný sen?“

Johann ji ujistil, že nesní. Anna se přetočila na bok a chytila za ruku svého manžela Raviho. „Ravi, probuď se,“ začala jím rázně cloumat. „Máme tu návštěvu... a je to Johann Eberhardt!“

Jakmile Ravi Johanna spatřil, okamžitě se na své matraci napřímil a začal se drápat na nohy. „Co tady děláš? Jak ses sem dostal?“ koktal zmateně, zatímco natahoval paži, aby si s Johannem potřásli rukama.

Johann se jim snažil ve stručnosti vše vylíčit, Ravi s Annou ho však neustále přerušovali dalšími a dalšími otázkami. Celý rozruch brzy probudil i děti se Satoko, která hned zamířila k nim a přidala se k rozhovoru. Dívenka Serentha, stejně stará jako Jomo, se dala při spatření vysokého blonďatého cizince do pláče. Johann se tak ujistil, že to byl skutečně její pláč, který tehdy s Mariou zaslechli.

V jednom okamžiku zmatené konverzace se Johann zmínil Satoko, že se její dceři Keiko daří dobře a přebývá společně s nimi v

jejich cele. Žena začala ihned poskakovat kolem, máchat na všechny strany divoce rukama a bez ustání radostně pokřikovat, zatímco jí po tvářích stékaly proudy slz. Zahrnula pak Johanna takovou záplavou otázek, že nadobro přerušila jeho rozhovor s Ravim a Annou.

Celá scéna se změnila v naprostý chaos. Johann, s jasným vědomím, jak rychle mu ubíhá čas, se neúspěšně pokoušel vnést do konverzace nějaký řád. I on měl několik otázek. Chtěl vědět, za jakých okolností se ostatní dostali do sluje, jak dlouho tu už jsou a v jakém duchu se nesou jejich styky s adoclyny, nebo s doktorem Jailanim. Nenechali ho však ani jeden z těchto dotazů pořádně dokončit, natožpak aby mu na ně odpovídali, neboť se všichni snažili mluvit jeden přes druhého. Nakonec musel zoufalý Johann zvednout ruce nad hlavu a z plných plic zařvat: „Ticho!“

Všichni se okamžitě ztišili, tedy kromě Serenthy, jejíž usedavý pláč nyní přešel do příšerného kňourání. „Hrozně se vám omlouvám,“ prohlásil Johann, „ale nemám času nazbyt. Musím se vrátit do naší cely ještě předtím, než tudy bude proplouvat hlídka. Na další otázky už proto není kdy, ale doufejme, že se bezpečně vrátím a budu vás moci navštívit znovu. Nejdůležitější je, že teď o sobě navzájem víme a že se nám všem podařilo přežít.“

Satoko spěšně odběhla ke své matraci, odkud se vrátila se stříbrným prstýnkem, a trvala na tom, aby jej Johann donesl Keiko. Než by se s ní přel, Johann si prstýnek raději beze slova natáhl na malíček a chystal se vyrazit. Ravi ho ještě naposledy přátelsky objal. Ve chvíli, kdy Johann konečně vklouzl do vody kanálu, tušil, že má zhruba pět minut zpoždění.

Plaval co nejrychleji, mocnými záběry paží a údery nohama, díky nimž doslova letěl po hladině. K první křižovatce dospěl bez nehody, byl však sotva dvacet metrů od odbočky, která vedla k jejich cele, když se stěny kanálu rozezněly dvěma hlasitými zahoukáními drápatce. Nezdálo se, že by se ozývala zdaleka. Johann pohledem přeměřil vzdálenost k ústí vedlejšího kanálu, nabral do plic co nejvíce vzduchu a ponořil se pod hladinu. Tempo za tempem se pak zcela pod vodou propracovával kanálem kupředu.

Vynořil se teprve v okamžiku, kdy se mu zdálo, že by nedostatkem vzduchu každou chvíli omdlel. Jednou dokonce narazil hlavou do nějakého podvodního skaliska, prostě však jen změnil směr a po-

kračoval dál. Když konečně vyplul na hladinu, byl si jistý, že se nachází v průplavu, který vede k jejich obydlí.

Nebo snad ne? Čím dále plaval, tím mu stěny kolem připadaly cizejší. Začal počítat tempa a snažil se odhadnout, jak daleko asi mohl uplavat pod vodou, zároveň však věděl, že se v odhadu může silně mýlit. Navíc se na něm začínala projevovat únava. Kombinace rychlého plavání zpočátku a následného úseku pod vodou ho řádně vyčerpala.

Mysl mu zaplnily obavy, zda už vchod do své cely neminul, a s přibývající vzdáleností netrpělivost jen stále rostla. Naštěstí těsně předtím, než se rozhodl obrátit a plavat zpět vstříc jisté záhubě, zahlédl průchod do jejich cely. Sotva se mu podařilo vylézt z vody, když za sebou zaslechl další adoclynské houkání. Vrhl se mezi skály, přičemž si o ostrý výčnělek narazil čelo a pravý loket, nicméně v okamžiku, kdy kolem proplouvala hlídka, už byl z dohledu. Vyčerpaný a krvácející z odřenin doklopýtal do místnosti, kde se ihned svalil na svou matraci.

PĚT

POTÉ CO TAK TĚSNĚ UNIKL drápatcům, se už Johann nedokázal přít s Vivien a sestrou Nubou, když obě trvaly na tom, že plavání v kanálu je nanejvýš riskantní. Ženy měly také obavy, aby si úklidová četa nevšimla Satočina medailonku, nebo prstenu pro Keiko; trvaly na tom, aby se oba předměty v době, kdy k nim měli zavítat adoclynští návštěvníci, pečlivě ukrývaly.

Navzdory Vivieninym a Nubiným snahám navrátit jejich rodinný život do starých kolejí, v nichž plynul před Johannovými výzvědnými výpravami, bylo objevem, že nedaleko ve sluji skutečně žijí v podobných podmínkách jako oni i jejich přátelé, smýšlení celé skupiny nenávratně změněno. Nová skutečnost se ihned odrazila i v dětských hrách. Beatrice s Keiko vyrůstaly společně s Erikem a pro malou Serenthu byly čímsi jako staršími sestrami. Na žádost dětí vyryl Johann do dvou větších odštěpků skály iniciály E a S. Ty pak představovaly děti Anny a Raviho, které se často stávaly nedílnými součástmi jejich her.

Mezi dospělými se znovunalezení druhové stávali hlavním tématem mnohých nočních rozhovorů. Vivien se sestrou Nubou vyprávěly anekdoty ze dnů, kdy ještě všichni kromě Johanna se sestrou Beatricí žili ve vesnici z teepee. Satočina přítomnost ve sluji vyvolávala ohromnou záplavu dohadů a spekulací. Přestože s ní Johann přišel při své krátké návštěvě v druhé cele do styku jen na několik okamžiků, Vivien s Nubou se ho stále dokola vyptávaly na její „celkový stav“.

V Keiko vzbudilo vědomí, že její matka dosud žije, pocity, jež v sobě dívka už dlouhou dobu potlačovala. Silně se změnilo také její chování. Nikdy dřív například nedala nijak najevo, že by žárlila na vztah mezi Vivien a Beatricí. Po Johannově objevu se nicméně stala mnohem mrzutější a často se s Beatricí hádala. „Kdybys byla moje máma, dívala by ses na to jinak,“ prohlásila při dvou příležitostech,

kdy Vivien rozhodla jejich zdánlivě bezvýznamný spor ve prospěch Beatrice.

Protože se Johann setkal a mluvil se Satoko, Keiko za ním občas přicházela, aby si s ním o své matce promluvila. Rozhovorů se nezřídka účastnila i Maria, kterou skutečnost, že byla sama bez matky, vždy ke Keiko silně poutala. Pomalu, ale jistě, jak minuly dvě, tři a pak čtyři návštěvy úklidové čety, se ve velké rodině začal objevovat stále zřetelnější rozkol. Maria, Keiko a Johann stáli na jedné straně; Vivien, sestra Nuba, Beatrice a malý Jomo na druhé. Vážnost těchto trhlin se naplno projevila v den, kdy další z drobných půtek mezi Mariou a Beatricí přerostla ve zlostnou výměnu ostrých slov mezi Johannem a Vivien.

Toho večera označila sestra Nuba, která vždy vystupovala jako jakýsi usmiřovatel, rozbroje v jejich skupině za prvek, který by mohl mít velice špatný vliv na vývoj dětí, a proto Vivien s Johannem požádala o návrhy, jak nastalou problémovou situaci řešit. Vivien, sužované pálením záhy a hormonální nevyvážeností posledního trimestru těhotenství, připadalo, že ji Johann přehlíží a nevěnuje jí dostatečnou pozornost. Neměla proto náladu k žádným kompromisům. Ani Johann, jemuž byly debaty o citech dokonce i v těch nejdokonalejších podmínkách proti srsti, nepřispěl k řešení problému ničím významným. Na znamení své uraženosti si pak Vivien odtáhla od Johanna matraci. Na Mariin návrh se na uvolněné místo nastěhovala Keiko.

Životy všech zahalil nepříjemný černý mrak. Maria s Keiko si hrály jen samy spolu a Beatrice s Jomem si vůbec nevšímaly. Kdyby Johann nezasáhl a nepřinutil obě dívky, aby se Vivieniným dětem věnovaly, stalo by se napětí v místnosti jistě doslova hmatatelné. V poznámkách, které by dříve brali zcela nevinně, nyní hledali záměrné urážky. Když posléze znovu přišla adoclynská úklidová četa, usadila se Vivien se svými dětmi v jednom rohu místnosti naproti jámě, zatímco Johann, Maria a Keiko ve druhém. Sklíčená sestra Nuba se pak posadila uprostřed a modlila se k bohu, aby ji obdařil silou k vyřešení vznikajících rozporů mezi členy její velké rodiny.

JOHANNOVI SE ZDÁLO o tom, že plave postupový závod. V dráze vedle sebe měl Carla Lambertiho z Itálie, svého úhlavního soupeře po celé tři roky své mezinárodní závodní kariéry. Blížili se

do poloviny trati na dvě stě metrů a Johann s Carlem, kteří plavali v prostředních drahách, neboť patřili ke dvěma hlavním favoritům, měli před ostatními už celou jednu délku náskok. Johann předvedl dokonalou obrátku, přetočil se těsně u stěny a do odrazu dal veškerou sílu, kterou ve svých dlouhých trénovaných nohou našel. Rozrazil vodu o půl délky před svým rivalem.

Už se na každé straně jednou nadechl, když náhle zaslechl volat své jméno. Ohlédl se do vedlejší dráhy a spatřil, že Carlo Lamberti se kamsi ztratil. Místo něj tam šlapala na místě vodu Maria. Dějištěm Johannova snu už najednou nebyl mezinárodní plavecký stadion v Miláně; octli se spolu s Mariou v jezeře nedaleko ostrova, na němž ji vychovával.

Usmála se na něj. „Probuď se, Johanne," řekla něžným tónem. „Potřebuji s tebou mluvit."

Johann otevřel oči a vodní hladina ze sna se vytratila. U hlavy mu klečely Maria s Keiko. Chystal se jim něco nahlas říct, ale Maria mu položila prst přes rty. „Pššt," sykla. „Nechceme, aby nás někdo slyšel." Významně stočila pohled přes místnost, kde spali ostatní.

Johann se posadil na své matraci se zmateným, nelibým a zamračeným výrazem ve tváři. „Potřebujeme si s tebou o něčem promluvit," zašeptala Maria, než se Johann zmohl na slovo. Pak pohlédla na Keiko.

„Strýčku Johanne, nevzal bys mě, prosím, za mámou? Prosím, prosím, prosím," naléhala dívka.

Johann zatřásl hlavou, jako by nechtěl věřit vlastním uším. „Samy jsme připravily plán," přidala se Maria okamžitě. „Dnes v noci popluje kolem už jen jedna hlídka. Pak bude až do snídaně spousta času."

Keiko se předklonila a dotkla se jeho předloktí. „Naposledy jsem se s ní viděla, když jsem byla ještě malá, strýčku Johanne," žadonila. „Už si ani nevzpomínám, jak ve skutečnosti vypadá."

Johann zůstal několik vteřin bez řeči. Urputně hledal slova, jimiž by co nejméně ranil dívčiny city. Zatímco Keiko čekala na jeho odpověď, vyklouzly jí z očí dvě velké slzy a pomalu se jí skutálely po tvářích. Johann ji k sobě automaticky přitáhl a sevřel v otcovském objetí. „Všechno bude zase v pořádku, uvidíš," konejšil ji.

Obě dívky si však jeho slova a chování vyložily chybně. „Půjdu se schovat za skálu ke kanálu a budu hlídat, kdy se objeví hlídka,"

navrhla Maria vzrušeně. „Jakmile budou drápatci pryč, dám vám vědět.“ A ztratila se.

Keiko se vymanila z Johannova objetí a dala mu pusu na nos. Oči teď měla zalité slzami vděku. „Díky, strýčku Johanne,“ řekla prostě. „Jsi tak statečný.“

Johann chtěl začít protestovat a vysvětlit, že to, co po něm žádají, prostě nemůže udělat, než však stačil zformulovat slova, jimiž by dívku patrně silně zklamal, zaslechl uvnitř hlavy povědomý Beatricin hlas. *A proč ne?* řekl ten hlas. *Co jiného by mohlo stát za podobný risk, když ne setkání matky s dcerou?*

Sám sebou překvapen začal Johann sestavovat plán pro společnou výpravu, probíral jej s Keiko a podle jejích návrhů jej upravoval. Dívka byla tak rozrušená, že sotva dokázala udržet hlas na hranici šepotu. V jednu chvíli zaslechl Johann rušivé zvuky z opačného konce místnosti a pomyslel si, že jistě vzbudili Vivien nebo sestru Nubu. Zůstali s Keiko sedět v naprosté tichosti, dokud v jejich cele znovu nezavládl absolutní klid.

Maria se vrátila dlouho předtím, než ji Johann očekával. Spěšně dokončil veškeré přípravy a spolu s Keiko vstoupili do průchodu mezi skalami. Maria jim dala oběma pusu na rozloučenou a popřála jim hodně štěstí. „Díky, Johanne, moc díky,“ zašeptala mu do ucha. „Věděla jsem, že to pro nás uděláš.“

Keiko prošla úzkou soutěskou jako první a počkala pak na břehu kanálu, než Johann vklouzne do vody. Natočil se pak zády k místu, kde stála, a vybídl ji, ať se ho chytí kolem krku. Znovu jí vysvětlil, že poplave prsa těsně pod hladinou. Pokud tedy bude Keiko kopat nohama a držet se ho rukama kus pod bradou, bude sama moci mít hlavu stále venku z vody.

Zprvu se jim plavalo značně nepohodlně. Keiko s ním spíš zápolila, než aby mu pomáhala. Jednou ho také pořádně nakopla a dvakrát ho přidusila, když dostala strach, že spadne. Johann zastavil, chytil dívku do náruče, a zatímco šlapal vodu na místě, trpělivě jí vysvětlil, co dělá špatně. Chvíli poté, co se pustili na další cestu, se Keiko podařilo zapadnout do rytmu, který Johannovi značně ulehčoval námahu.

Johann se snažil počítat tempa, ovšem za těchto podmínek to nebylo právě snadné. Jasně si uvědomoval, že plavba s Keiko mu potrvá déle, než kdyby plaval sám. Ale o kolik déle? Kolik z celko-

vého času potřebuje vyhradit na to, aby se stihl v bezpečí vrátit i s dítětem na zádech? Přesnou odpověď pochopitelně neznal. Když ho však Keiko podruhé a pak potřetí požádala, zda by nemohli na chvíli zastavit, aby nabrala dech, Johann věděl, že se v cíli nebudou moci zdržet příliš dlouho.

Otvor ve skále našli bez obtíží. Johann vyzvedl Keiko na břeh. Přestože ji požádal, aby se v průchodu držela za ním a zůstala tiše, dokud se neujistí, že jim nehrozí žádné nebezpečí, sotva ztratili kanál z dohledu, začala dívka volat: „Mami, to jsem já, Keiko! Přišla jsem se za tebou podívat!“

Johann ji tedy nechal, ať se v jednom širším místě protáhne kolem něj, a dívka se i přes těsnost chodby rozběhla kupředu. Ještě než vůbec vkročil do místnosti, už k němu doléhaly radostné výkřiky. Když pak vešel dovnitř, nalezl Keiko se Satoko ve šťastném objetí, obě rozjásané vzrušením. Ravi, Anna, Erik a Serentha stáli těsně za nimi, Serentha v náruči svého otce, Erik za ruku s Annou. Ani jedno oko v místnosti nezůstalo suché. Plakala dokonce i malá Serentha, přestože sotva mohla chápat, proč jsou všichni kolem ní tak šťastní.

ABY SE VYHNULI ZMATKŮM, které provázely jeho poslední návštěvu, odtáhl Johann okamžitě Raviho a Annu kus stranou, aby jim vysvětlil, proč se s Keiko nemohou zdržet příliš dlouho. Podělil se s nimi o znalost časového rozvrhu adoclynských hlídek i uspořádání této části sluje a stejně tak i o svůj odhad doby, kterou bude potřebovat, aby s Keiko na zádech překonal vzdálenost mezi oběma celami. Přešťastná Satoko mezitím bez ustání zahrnovala svou dceru nekonečnými spontánními objetími a vyptávala se jí na všechny detaily jejího života. Erik obcházel dvojici v kruzích a využíval každé mezery v konverzaci, aby přispěl nějakou vlastní otázkou nebo poznámkou. Zvědavá Serentha, která zatím přestala plakat, pobavila všechny přítomné tím, jak se z boku přiblížila ke Keiko, nejprve malými prstíky ohmatala její mokré šaty a pak se ji nemotorně pokusila obejmout.

Čas však neúprosně ubíhal. Keiko právě potvrzovala Satoko, jak dobrou náhradní matkou jí byla Vivien, když jim do rozhovoru vpadl Johann se sdělením, že je čas vydat se na cestu. Odezva, jaké se dočkal, ho zcela zaskočila. Pro Satoko bylo naprosto nemyslitelné, že by se měla po tak krátkém shledání znovu odloučit od dcery, s níž se

neviděla po několik let. Také Keiko si očividně přála zůstat se svou matkou. Johannova námitka, že by pro Keiko mohlo být nesmírně nebezpečné, kdyby v téhle místnosti zůstala, vyvolala u Satoko tak vášnivý výbuch, že Johann skutečně neměl nejmenší ponětí, co si teď počít.

Ravi s Annou chápali, že jakmile by si adoclyni všimli přítomnosti Keiko v jejich cele, nepochybně by si domysleli, že obě lidské skupiny záměrně porušily pravidla sluje, která jim tak pečlivě vysvětlil doktor Jailani. Neúspěšně se proto pokusili Satoko přemluvit, což však mělo za následek jedině to, že ji vyvedli ještě více z rovnováhy. Po několika minutách Keiko, poplašená Satočiným občasným klením a sténáním, objala pevně svou matku a prohlásila, že s ní zůstane, ať si Johann, Ravi a Anna říkají, co chtějí. Jak dívka správně usoudila a také řekla Satoko, která se pomalu začínala uklidňovat, neexistoval způsob, jak by ji Johann odvlekl zpátky proti její vůli.

Johann si teď v duchu nadával. *Mohl jsi přece tušit, že to takhle dopadne*, pomyslel si, *jen kdyby ses nenechal ukolébat emocemi*. S vědomím, že mu zbývá kriticky málo času, se ještě zeptal Raviho s Annou, jak dlouho zbývá do další návštěvy úklidové čety v jejich cele. Slíbil, že se do té doby pro Keiko určitě vrátí. Rozhodně drápatce nijak nepodceňoval. Byl si jistý, že by si při prvním setkání okamžitě všimli, že se jedno z dětí přestěhovalo. Zároveň byl přesvědčen, že by takové zjištění mohlo mít pro obě lidské skupiny značně nepříjemné důsledky.

Po spěšném rozloučení a krátkém objetí s vděčnou Satoko a Keiko se rozběhl do úzkého průchodu, vedoucího ke kanálu. Protože se neznámou chodbou řítil příliš rychle, na jednom místě uklouzl, narazil si rameno o zeď a vymkl pravé koleno. Vážnost zranění si však uvědomil teprve ve chvíli, kdy se ponořil do vody a začal plavat. Při každém kopnutí nohama bolest v koleně o něco vzrostla.

Stál teď před závažným dilematem. V případě, že nebude zabírat nohama, nedokáže plavat prsa tak rychle, aby se vrátil do své cely ještě před snídaní. Bude-li plavat kraulem, stihne to sice včas, nadělá však přitom spoustu hluku ve vodě. Původně byl Johann rozhodnutý pohybovat se kanály co nejnenápadněji a plavat vždy prsa, neboť podle toho, jak spolu adoclyni navzájem komunikují, usuzoval, že musí mít velice citlivý sluch. V téhle situaci však neměl na výběr. Poplave kraulem a bude doufat, že ho drápatci neuslyší.

Až k první odbočce se dostal bez problémů. Nicméně zhruba sto metrů před ústím ramene, které vedlo k jejich místnosti, zaslechl pronikavý zvuk poplachu, který značil, že v jejich oblasti sluje není něco v pořádku. Šlapal vodu uprostřed kanálu, snažil se potlačit paniku a prohledával pohledem okolní stěny, zda někde neobjeví nějaký vhodný úkryt. Po pravé straně si všiml nepravidelného výklenku, který tvořil malou jeskyňku. Se zvukem poplachu v zádech se vydal tímto směrem. Byl se svým objevem velice spokojen, neboť díky tvaru jeskyňky ho někdo mohl spatřit jedině v případě, že by se pohyboval skutečně velmi blízko.

Po dvojici adoclynského zahoukání odkudsi zdálky následovala trojice houknutí z mnohem větší blízkosti. Johann se přitiskl až těsně ke zdi, zhluboka se nadechl a ponořil se tak hluboko, jak to jen šlo. Zůstal pod hladinou až do chvíle, kdy se mu zdálo, že se mu musí roztrhnout plíce. Když se vynořil, nebylo už poplach slyšet. Díky tomu nabyl přesvědčení, že ať už poplach způsobila jakákoli krize, podařilo se ji zatím zažehnat.

Teď však před ním stál nový problém. Nepřipadalo v úvahu, že by se domů stačil dostat ještě před dodávkou snídaně. Musel proto zůstat tam, kde byl, a snažit se trávit co nevíc času pod hladinou, aby maximálně snížil pravděpodobnost, že bude spatřen, a to až do chvíle, kdy adoclyni ukončí své obchůzky. Asi patnáct minut se tedy ve své jeskyňce střídavě vynořoval a znovu potápěl, přičemž zhruba pětadevadesát procent času dlel pod vodou. Několikrát přitom při nádechu zaslechl houkání drápatců a dvakrát ucítil zavíření vody, jako by kanálem těsně kolem něj něco proplulo. Nakonec, když už se několik minut neozvalo žádné zahoukání, se Johann, zmožený jak únavou, tak bolestí, pustil znovu do středu kanálu a začal pomalu plavat.

O několik minut později odbočil do průplavu, který vedl k jejich cele. Už byl zhruba čtyřicet metrů od svého domova, když se přímo před ním z vody vynořil obrovský drápatec, který tu na něj patrně čekal, a vydal dvojici děsivých zahoukání. Johann odrazil spodním úderem pravé ruky chapadlo, jež se ho snažilo zachytit, udělal ve vodě čelem vzad a vyrazil opačným směrem. Ve chvíli, kdy dorazil zpět na křižovatku, však už byl obklíčen třemi adoclyny.

S vědomím, že jakýkoli odpor je marný, se nakonec nechal jejich chapadly chytit. Drápatci ho pak udivující rychlostí odtáhli vo-

dou pryč. U křižovatky strážních tras už čekal připravený vor. Drápatci na něj Johanna vyzvedli, stáhli svá chapadla a pustili se i s vorem do nitra sluje. Dva z nich plavali o kus vpředu a pravidelným houkáním upozorňovali na svou přítomnost všechny kolem.

Veškerá doprava se jim uhýbala z cesty. Vor s Johannem projel hlavní křižovatkou, v jejímž středu se dosud pomalu otáčelo ztvárnění zářivé stužky, a pokračoval dál, dokud se nedostal do prvního ramene kanálu za vstupní bránou. Johann matně zahlédl světlo zvenčí sluje a pomyslel si, zda se ještě vůbec někdy podívá ven. O několik minut později projel vor pod zdviženými vraty z vodních řas do malé slepé uličky a zastavil vedle otevřené místnosti, vyhloubené v pravé skalní stěně. Když se Johann nepohnul, pokynul jeden z adoclynů modrým chapadlem směrem k místnosti a krátce zahoukal. Johann se tedy zvedl z voru a přelezl na skálu. Pozoroval pak, jak se vor vrací stejnou cestou zpět. Když vrata z vodních řas klesla do vody, zmizelo mu plavidlo za vjezdem do slepé uličky zcela z očí.

ŠEST

JOHANNOVA CELA BYLA MALÁ, ani ne pět metrů široká a osm metrů od kanálu k zadní zdi. Strop tu byl nízký a nepravidelný - vzadu, kde se nacházela také nezbytná díra, sloužící jako záchod a zároveň koš na odpadky, se Johann dokonce ani nemohl postavit zpříma. Navíc byla vzadu mnohem větší tma než vpředu, neboť jediné světlo přicházelo z jasně zářícího hnízda, usazeného na protější stěně kanálu.

Krátce poté, co Johanna do cely dopravili, objevil u jedné z postranních stěn položenou tlustou plástev z poživatelných vodních řas a zároveň i obvyklou matraci na spaní. Když se rozhlédl kolem sebe, musel uznat, že má vlastně vcelku štěstí. *Koneckonců,* pomyslel si, *mohli mě rovnou popravit. V některých směrech jsou drápatci mnohem civilizovanější než my sami.*

Po rychlé svačině se Johann rozhodl své nové království pořádně prozkoumat. V cele samotné toho moc k vidění nebylo. Vlezl proto do vody a doplaval na konec slepé uličky. Pak se otočil a plaval si prohlédnout vrata, která byla od zadní stěny vzdálena zhruba patnáct metrů. Vrata zapadala přesně do štěrbiny ve skále. Dokázal pod nimi, nebo po straně u stěny, sice prostrčit dlaň, ale ani náhodou se nedalo mluvit o prostoru, jímž by se dalo utéct. Marně se pokoušel vrata nadzdvihnout ze dna, vytáhnout je na hladinu, nebo do nich bušit pěstí. Všechno, co si z toho odnesl, byla rozlámaná záda a otlučená ruka.

Nalokal se trochu vody z kanálu a všiml si, že má velice občerstvující, uklidňující chuť. Pak se vrátil zpět do své cely a posadil se na matraci. *Mohlo to být mnohem horší,* pomyslel si. *Mám tu jídlo i vodu. Kanál je tu dost dlouhý i hluboký na to, abych v něm mohl plavat. Jediný znatelný nedostatek tkví v tom, že tu jsem sám.*

NOVOU POTRAVU PŘINÁŠELI adoclyni Johannovi v nepravidelných intervalech, tudíž neměl žádný způsob, jak odměřovat uběhlý čas. Zjistil však, že velikost plástve z vodních řas, kterou mu nechávali na okraji cely, je přímo úměrná době, jež ho dělí od jejich další návštěvy. A když mu uklízeli, což se také dělo značně nepravidelně, obstaral vše ten drápatec, který mu zároveň právě přinesl jídlo. Sledování pětiminutové očistné procedury bylo Johannovým jediným kontaktem s jinou živou bytostí. Ostatní adoclyni při svých návštěvách, kdy mu do cely přinášeli stravu, nikdy neopouštěli vodu.

Prvních zhruba deset dní vězení byla pro Johanna samota ještě vcelku snesitelná. Plaval, jedl a spal, kdykoli se mu zlíbilo. Nechal svou mysl bloudit od tématu k tématu, aniž by směr myšlenek nějak řídil. Vzato kolem a kolem, nebyl se svým životem ani nijak výrazně nespokojen.

Brzy na něj však začala silně doléhat bezúčelnost vlastního bytí. Celý život byl zvyklý věnovat nezanedbatelnou část svého času a energie plánování budoucích událostí a konání. Dokonce i když byl zavřen s rodinou ve sluji, zaměstnával se každý den určitou dobu organizováním činnosti ostatních, přemýšlením, jak by mohl zabavit děti, o čem podiskutovat s Nubou, jak využít svůj soukromý čas s Vivien a tak dále. Za současné situace se mu však budoucnost jevila navždy stejná jako přítomnost. Neměl nejmenší ponětí, jak dlouho bude jeho vězení trvat, ani jak se to dozvědět. Jakékoli myšlenky na věci příští byly proto zcela zbytečné.

Začaly ho trápit dlouhodobé stavy hlubokých depresí. Během takových období Johann nejedl, neplaval a v podstatě ani nespal. Celé hodiny vydržel sedět, upřeně zírat do jednoho místa a nemyslet přitom na nic jiného než na touhu, aby ho ta vnitřní emocionální bolest zase přešla. Na konci jednoho z podobných stavů Johann s překvapením shledal, že pláče. Nedokázal si však vzpomenout, co slzy vyvolalo, ani před jak dlouhou dobou.

Uvědomoval si, že pokud se mu nepodaří začarovaný kruh depresí prolomit, postupně zchřadne a zemře. Proti jejich pronikavému sevření však byl bezmocný. Snažil se myslet na Vivien a své nenarozené dítě, chvilkovou radost z vysněných obrazů svého prvního syna nebo dcery mu však soustavně narušovalo vědomí, že toto své dítě možná ani nikdy nespatří.

Johannovy záchvaty depresí se nijak nezmenšovaly až do třetí návštěvy úklidové čety. Podle vlastního odhadu žil v té době v cele už přibližně dva lidské měsíce. Ve snaze přinutit se k zájmu o okolí hleděl Johann upřeně na adoclyna a upřeně sledoval každý pohyb, který tvor během své krátké návštěvy vykonal. I od zadní stěny, u níž seděl opřený zády, mohl věnovat bedlivou pozornost vlnivému pohybu brv při drápatcově chůzi, obratnosti chapadla s drápem ve vybírání odpadu a jeho přenášení do hnědého kontejneru, těkání všech tří tvorových očí. Během vybírání odpadní dny stál adoclyn tak, že měl svou tyrkysovou hlavu obrácenou téměř přímo k Johannovi. Prostředním okem jako by ho bez ustání pozoroval; předním okem zatím dával pozor na postup práce.

Když se Johann těsně před skončením tvorova úkolu postavil, hrozny drobných perliček po straně drápatcovy hlavy se okamžitě rozechvěly a nepatrnými otvory, které se mezi perličkami utvořily, unikla ven dvě krátká zatroubení. Adoclyn na chvíli přestal s tím, co právě dělal, a oběma předními očima se upřeně zadíval na Johanna. Ten se musel nejprve znovu posadit, než se tvor vrátil ke svému zaměstnání.

Jakmile byl jeho návštěvník s prací u konce, odbatolil se zpátky přes místnost. Kontejner s odpadem, který přitom držel drápem pravého chapadla za ucho z vodních řas, poté položil do krátké kánoe a vklouzl do vody. Vydal sérii zahoukání a vrata z řas se před ním zdvihla. Proplul i s kánoí pod nimi, načež se vrata opět okamžitě zavřela a Johann zůstal znovu zcela sám.

Zvědavost i zaujetí drápatcem mu však přece jen trochu zvedly náladu. Během těch několika minut, kdy tvora pozoroval, se cítil opět šťastný, že je naživu. Postavil se a začal se procházet po cele. *Rozhodně o tenhle dojem nechci přijít,* říkal si v duchu, *a zabřednout znovu do té propasti depresí. Co mám ale dělat, abych proti pocitu vlastní bezvýznamnosti nějak bojoval?*

Vlezl do vody a počal plavat sem a tam mezi vraty a koncem slepého kanálu. V průběhu této dlouhé líné plavby dospěl k závěru, že jediný způsob, jak naplnit svůj současný život nějakým smyslem, je postavit před sebe jakýkoli úkol, nebo projekt, jehož splnění by pro něj znamenalo alespoň nějaký cíl, a tedy i dočasný důvod k dalšímu životu.

Zatímco se pak krmil proužky vodních řas z nové dodávky jídla, plně si vědom všech omezení svých současných životních podmínek, přemýšlel o tom, jaký cíl by si jen mohl vytknout. *Musí to v první řadě mít aspoň nějaký smysl,* usoudil, *protože sám sebe obelhávat nedokážu. Nejlepší by bylo, kdybych přišel na něco, co by mi připadalo jak zábavné, tak i užitečné v případě, že mne jednou z téhle cely pustí.*

Zvážil několik možností, zopakoval si vše, co se kdy naučil z různých vědních oborů a inženýrství, souhrn svých geografických znalostí prostřednictvím tvorby pomyslných map Marsu a Země a sestavil vlastní chronologický životopis, v němž zaznamenal veškeré významné zlomy všech etap svého života. Přestože poslední z jmenovaných činností se mu jevila jako vcelku slibná, záhy zjistil, že si jeho paměť ukládá záznamy o událostech bez jakýchkoli dodatků o době jejich konání, nebo jiných chronologických údajů, a že tedy neexistuje způsob, jak se daného úkolu zhostit. Nakonec se rozhodl, že se pokusí dát dohromady všechny vztahy, jimiž byl jeho život protkán, a uvidí, co dokáže vyčíst ze vzpomínek na svá někdejší setkání s dalšími lidmi.

Následujícího rána strávil několik hodin přemýšlením o co nejvhodnějším postupu v sestavování údajů. Měl by své vztahy třídit podle významu, jaký v jeho životě hrály. (*Ale jak rozhodnu*, napadlo ho, *zda pro mne byla důležitější například má matka, nebo sestra Beatrice?*) Nebo by bylo lepší řadit je chronologicky? Či podle něčeho zcela jiného? Nakonec dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že má na vše dostatek času, na pořadí vlastně nijak nezáleží.

Johannovo rozhodnutí pustit se tohoto projektu dramaticky změnilo tvář jeho osamoceného života. Měl teď na každý den smysluplnou zábavu, jíž se mohl v mysli zabývat. Znovu v sobě našel chuť k jídlu, užíval si osvěžujících účinků plavání, a dokonce se chvílemi i nahlas rozesmál, když si připomněl nějakou obzvláště veselou epizodku ze svého života. Jak dny míjely a Johann si zvolna uvědomoval, jak blízko definitivní kapitulaci před pesimistickými pocity se už nacházel, opakovaně v duchu děkoval onomu drápatci, který přišel vynést z jeho cely odpad, za to, že v něm znovu rozdmýchal radost ze života.

Pohroužení do jemných nuancí svých vztahů s ostatními lidmi bylo pro Johanna zcela novým zážitkem. Jako inženýr svou profesí i

ze záliby směřoval vždy většinu své mozkové kapacity k pochopení jednotlivých problémů a hledání jejich řešení. Lidé a city, jak jeho vlastní, tak city ostatních, pro něj obvykle znamenali jen proměnné, nebo parametry v otázkách, jimž se snažil porozumět. Nyní však, když ho nesvazovala žádná časová omezení, nebo pevně určený směr hledání odpovědí a řešení, se zabýval, snad poprvé ve svém životě, nejen tím, co on a ostatní v daných situacích dělali a cítili, ale také tím, proč tomu tak bylo.

Jednou z prvních věcí, které si uvědomil, bylo, jak děsivě musel být jeho otec zdrcený všemi rodinnými finančními neúspěchy v době Velkého chaosu. Už dříve samozřejmě chápal, že právě krach otcovy účetnické kariéry nezvratně změnil jeho vlastní vztah k oběma rodičům, neboť se bezmála přes noc sám stal rodičem a oni dětmi. Nikdy si však nenašel čas na to, aby se pokusil představit si, jak se během této proměny asi musel jeho otec cítit a jak těžké pro něj patrně muselo být, když se stal finančně zcela závislým na svém jediném synovi. Poprvé v životě prolil Johann nad svým otcem soucitné slzy a vyčetl si všechny kruté a hrubé věci, které o něm kdy pronesl.

Každý vztah, který podrobil zkoumání, se mu jevil v novém světle. Teď, zbaven jistoty, že se ještě vůbec někdy setká s jinou lidskou bytostí, cenil si Johann těchto vzpomínek z minulosti jako největšího pokladu. Šlechetnost strýce Hermanna se z náležitého odstupu zdála téměř neskutečná. Zavržen vlastní sestrou i švagrem pro svou sexuální orientaci, přišel Johannův strýc rodině i přesto na pomoc, když už se všechno zdálo být ztraceno.

Jakmile si připomněl svého přítele a spolupracovníka Bakira, přeběhl Johannovi úplně mráz po zádech. Jak jen ho mohl tak zradit! Kdyby si tehdy před lety udělal pouhou chvilku času, aby si představil, jak se asi Bakir musel za oněch časů perzekuce cítit, kdyby ho jen napadlo, jak nesmírně obtížné pro hrdého Turka muselo být požádat ho o pomoc, Johann by se tehdy určitě zachoval jinak. Neexistovala sice záruka, že by se mu podařilo deportaci Bakira a jeho rodiny zabránit, přinejmenším by však Turka alespoň ušetřil veškeré té dodatečné hrůzy ze zjištění, že se nemůže spolehnout ani na svého nejlepšího německého přítele.

Ze všech lidí na pomyslném seznamu v něm jen jeden jediný vzbuzoval převážně negativní emoce, a to Mariin otec, Yasin al-Kharif. Nyní si Johann zcela zřetelně uvědomoval, jaká to tehdy byla

chyba, když přivedl Yasina pracovat do Valhally. Ať byly Yasinova inteligence a inženýrské schopnosti jakkoli fantastické, neměl Johann nikdy dopustit, aby se díky nim přehlíželo Yasinovo sociopatické chování. Uvědomil si, že v té době jako by uzavřel smlouvu s ďáblem, za kterou měl později zaplatit děsivě vysokou cenu. Kdyby se tenkrát nerozhodl zaměstnat Yasina ve Valhalle, Yasin by se později nemohl vynořit jako vetřelec, který proměnil Johannův a Beatricin ráj na mimozemském ostrůvku v příšerné peklo.

Johann se nedokázal myšlenkami na Yasina zabývat příliš dlouho. Pocity ničím neztenčené nenávisti, emoce, jež v sobě dříve kvůli Marie nuceně potlačoval, v něm teď, když si znovu vybavil události, jež vedly k Beatricinu znásilnění a smrti, opět začaly naplno vřít. *Zasluhoval si zemřít*, pomyslel si Johann, sám překvapen tím, že ani po všech těch letech necítí žádnou lítost nad svým činem.

Na dlouhou dobu pak zaměřil svou pozornost ke třem ženám, které se v různých obdobích jeho života staly jeho družkami. Eva, jeho přítelkyně v Berlíně, byla fantastická v posteli, vynalézavá, spontánní a ovládaná nepotlačitelnou touhou po rozkoši. Johann tehdy pokládal jejich intimní vztah za dostatečně pevnou základnu, na níž se dá vybudovat spokojené manželství. Naštěstí mu okolnosti umožnily odkládat svatbu až do chvíle, kdy se s konečnou platností ukázalo, že s Evou mají vlastně jen velmi málo společného.

Vivien mu byla skvělou přítelkyní i společnicí a bezmála stejně dobrou milenkou jako Eva. Smysl pro humor a pozitivní přístup ke všemu kolem patřily k jejím nejsilnějším přednostem — když byla vedle vás, člověk se těžko dokázal tvářit mrzoutsky nebo sklíčeně. Johannova láska k ní byla trvalá, neochvějná a uklidňující. Nikdy se jí nedokázal nasytit, nikdy jí neměl dost. Jen jednou v životě poznal podobný druh vášně.

Kdykoli se v myšlenkách dostal k Beatrici, srdce se mu hned rozbušilo o něco rychleji. Vzpomněl si, jak kdysi někde četl, že žádný člověk nemůže ve svém životě prožít víc než jednu „pravou a vášnivou lásku“. Johann v duchu nepochyboval o tom, že pro něj byla touto pravou a vášnivou láskou právě sestra Beatrice, narozená jako Kristin Larsenová v Edině, ve státě Minnesota. Od okamžiku, kdy poprvé zaslechl její překrásný hlas, jak v novém michaelitském chrámu na Marsu zpívá „Tichou noc“, až do chvíle, kdy mu zemřela v náručí v jeskyni uvnitř tohoto podivného a dosud nepochopeného

mimozemského světa, Beatrice Johanna bez ustání fascinovala a ovlivňovala ho tak jako žádný jiný člověk.

Ani náhodou nešlo o lásku na první pohled. Ve skutečnosti byla jejich první setkání, kdy ona působila jako nejvyšší michaelitský biskup na Marsu a on jako vedoucí základny Valhalla, která zásobovala všechny lidské osady na rudé planetě vodou, poznamenána vzájemnými neshodami. Jistota, s níž sestra Beatrice vystupovala, byla Johannovi zprvu protivná. A její přesvědčení, že neznámé zářivé stužky pohyblivých částic, jež oba viděli, jsou andělé, seslaní bohem, i její neochota vzít v úvahu jakékoli jiné vysvětlení, Johanna dráždily.

A přece už tehdy, v těch prvních dnech na Marsu, říkal si nyní v duchu, zatímco se procházel po své cele, *bylo pokaždé, kdy jsme se ocitli spolu, cítit ve vzduchu jakýsi náboj. Já si toho však v tu dobu nevšiml a ona byla příliš pohlcena svou oddaností k bohu a prací, takže by si to nikdy nepřipustila...*

Pak se z nich náhle stal pár, muž a žena, zbavení veškerého kontaktu s ostatními lidskými bytostmi, kteří spolu měli žít na ostrovním ráji uvnitř vesmírného plavidla, postaveného buď božími anděly, nebo nějakou nesmírně technicky vyspělou mimozemskou rasou. Johann v té době prožíval lásku, která přesahovala vše, co si do té doby dokázal představit. A jeho city nezůstaly neopětovány. Beatrice ho milovala také, jak jen žena dokáže milovat muže, nicméně se nehodlala vzdát svého michaelitského slibu čistoty, takže jejich vztah přetrvával v čistě platonické podobě.

Když tak sám ve své cele ve vzpomínkách znovu prožíval štěstí té první stovky dní s Beatricí, nebyl Johann schopen se ovládnout. Z očí mu tryskaly proudy slz. „Ach, Beatrice!“ volal nahlas. „Ani nevíš, jak tě postrádám! Jak tě stále miluju!“

Posadil se na matraci, složil tvář do dlaní a plakal. Nikomu by nedokázal přesně vysvětlit, proč vlastně. Jak mu hlavou plynul sestřih palčivých obrazů — Beatrice zpívající na pláži, Beatrice, jež ho konečně líbá jako žena, a ne jako kněžka, Beatrice zoufalá a sklíčená, poté co ji Yasin znásilnil, Beatrice zářící štěstím a v očekávání si hladící těhotné břicho s Mariou, Beatrice vyčerpaná a umírající, prosící Johanna, ať se stará o její dítě — nedokázal svůj neustávající vzlykot zastavit.

Když už měl oči oteklé od pláče tak, že jimi skoro neviděl, vyskočil na nohy a doběhl do přední části své cely. „Beatrice!“ zvolal, co mu plíce stačily. Její jméno se odráželo od stěn. „Beatrice!“ zavolal znovu. „Já tě potřebuju. Pořád tě miluju. Prosím tě, pomoz mi!“

Poslouchal, dokud neodezněla i poslední ozvěna. Pak se zhroutil na matraci a usnul.

JOHANN ROZŠÍŘIL SVŮJ PROJEKT rekapitulace vztahů vlastního života tak, až obsáhl bezmála všechny známé, kteří v něm hráli nějakou významnější roli. Jak si připomínal svá jednotlivá setkání s ostatními, začal si všímat určitých vzorů ve svém vlastním chování a sestavovat podle nich jakýsi portrét sebe sama, přestože některé prvky tohoto portrétu se mu nijak zvlášť nezamlouvaly. Dospěl k rozhodnutí, že pokud se mu někdy dostane možnosti znovu se těšit přítomností jiných lidských bytostí, bude věnovat mnohem více pozornosti tomu, co je důležité pro ně, nebude tak ukvapeně přehlížet jejich city a názory a sám sobě umožní prožívat emoce v plném rozsahu, aniž by každý pocit už v zárodku podroboval přísnému analytickému zkoumání.

Mezitím ho adoclynská úklidová četa poctila šesti dalšími návštěvami a Johann si byl jistý, že už jistě minul čas, kdy se mělo narodit jeho dítě. Často si kladl otázku, zda je to dívka nebo chlapec, a jelikož měl stále na paměti Beatriciny obtíže, doufal, že Vivien přestála porod v pořádku. Beatricin hlas v jeho hlavě mu radil, aby se modlil za zdraví jak své ženy, tak svého dítěte, Johann však hlasu namítl, že ze sebe nehodlá dělat „nějakého pokrytce“.

Většinu času, kdy byl vzhůru, teď trávil tím, že k sobě nahlas promlouval. Slyšel-li zvuk vlastních slov, aspoň si nepřipadal tak osamělý. Když mu drápatci přišli čistit celu, mluvil dokonce i na ně. Tvorové zprvu ustávali v práci, kdykoli něco řekl, a výhružně na něj mávali chapadly a drápy, nakonec si však na klábosení vysokého člověka s dlouhým plnovousem zvykli a nevšímali si, ani když se během jejich návštěv procházel po cele, nyní zcela nahý, neboť jeho původní šortky se už rozpadly v cáry.

Jak čas běžel, vytvořil si Johann pro hodiny bdělého stavu další zábavy. Obyčejně si k nim za společníky vybíral dvě nebo tři postavy ze svého dřívějšího života. Jeho kolegové měli v cele přesně vymezená místa, kde se mohli nerušené zabývat úkoly, které jim uložil.

Během svého geografického projektu jmenoval kupříkladu sestru Beatrici zodpovědnou za Severní Ameriku, Yasina za Střední východ a Naronga za jihovýchodní Asii. Když byli se svými úkoly hotovi, přednesl za ně Johann sám výsledky, přičemž měnil hlas a sloh tak, aby je co nejvíce přiblížil stylu mluvy osoby, které úlohu zadal.

Již v počáteční době svého uvěznění se naučil, že když těsně před spaním sní hodně potravy a napije se několika doušků vody z kanálu, zvýší tím pravděpodobnost, že se mu bude něco zdát. Johann si všech snů velice vážil, neboť bývaly plné lidí, ať už známých, nebo neznámých. V době, kdy od jeho uvěznění uplynul už více než jeden pozemský rok, stalo se jeho pravidelným zvykem, že si nejprve energicky zaplaval, aby se unavil, a než se natáhl na matraci z vodních řas, dopřál si pořádnou večeři. Právě tento postup totiž vyvolával ty nejživější noční představy.

V těchto snech nezřídka vystupovala také Beatrice. Johann ji vídal v mnoha podobách — v modrém rouchu s bílými proužky, jaké nosila coby michaelitský biskup na Marsu, v zářivé bělosti, jak se mu zjevovala během jeho krátkého pobytu v Bělozemi po Mariině narození, v jednoduchých kostýmech, jež si sama vyrobila na ostrově (jak z období, kdy si byli jen cudnými společníky, tak z doby po Yasinově smrti, kdy se stali milenci), i v několika zcela nových zpodobněních. Vedli spolu ve snech rozvláčné rozhovory, v nichž Johann často pokračoval i po probuzení. Procházel se po cele, gestikuloval rukama, aby zdůraznil některý důležitý bod, nebo si naopak zahloubané sedal na matraci, co chvíli přikyvoval a naslouchal jejímu hlasu uvnitř své hlavy, který se právě vyjadřoval k danému tématu.

Podobné rozhovory s přízraky své minulosti a spousty rozličných projektů sloužily Johannovi k tomu, aby zahnal zlé duchy depresí. „Já se nevzdám," řekl jednou tiše adoclynovi, který mu přišel uklidit v cele. Tvor se na něj ani neohlédl. Nevzrušeně dál vytahoval naběrák z jámy ve skalnaté podlaze a vyléval jeho obsah do kontejneru. Johann udělal tři kroky ode zdi směrem k němu. Drápatec ustal v činnosti, a aniž by odložil naběrák, který držel ve zdviženém chapadle, pohlédl oběma předními očima na Johanna.

„Rozumíš?" zvolal Johann vášnivě. „Držte si mě tu, jak dlouho chcete, nikdy mě nezničíte."

Spokojen, že se mu podařilo aspoň upoutat tvorovu pozornost, vrátil se pak zpátky a usadil se na matraci u stěny. Adoclyn ho ještě

několik vteřin sledoval, pak přesunul váhu svého těla a znovu ponořil naběrák do otvoru.

SESTRA BEATRICE BYLA ODĚNA do svého biskupského roucha a kápě. Poučovala Johanna o jakémsi tajemném náboženském tématu. Dokonce ani ve snu se Johann nedokázal plně soustředit na její slova. Prohlížel si její oči a výraz ve tváři a myslel si přitom, jak nesmírně nádherná žena to je.

Pak najednou nebyl schopen porozumět ničemu z toho, co mu říkala. Jako by k němu mluvila nějakým cizím jazykem. Johann se ji pokusil přerušit, ale Beatrice se nepřestávala usmívat a nadále hovořila podivnou řečí, kterou Johann dosud nikdy neslyšel.

Ve snu se tedy postavil a postoupil směrem k ní. Jakmile to udělal, začala Beatrice měnit barvu. Modrá jejího roucha a kápě, ba dokonce i její pleť se stávaly zářivě bílé. Johann zvedl ruce, aby se chránil před oslepujícím světlem.

„Johanne," zaslechl ve snu hlas, „probuď se! Jsem tady vedle tebe."

Když otevřel oči, myslel si, že má nejspíš halucinace. Ani ne metr od jeho matrace v cele stála zářivě bílá Beatrice, která mu dělala společnost kdysi v Bělozemi.

Johann znovu zavřel oči. Když otočil hlavu jejím směrem, i přes zavřená víčka cítil jasnou záři. *Je možné, že jsem se stále ještě neprobudil?* napadlo ho. Posadil se na matraci a váhavě otevřel oči, celé tělo roztřesené adrenalinem, který zaplavil jeho krevní oběh.

„Jsi to opravdu ty?" zeptal se. „Nebo si jen představuji, že jsi tu se mnou?"

Bílá Beatrice se usmála. „Jsem tu, bratře Johanne," odvětila a natáhla k němu paže. Opatrně se nahnul kupředu a vzal ji za ruku. Šok ze vzájemného dotyku ho zcela vyvedl z rovnováhy. Zavřel oči a snažil se vzpomenout, jak je takový lidský dotek cítit. Bylo to jako tohle? Měl dojem, že lidský dotek je trochu jiný, ale nemohl to říci najisto. Vsunul svou ruku do její dlaně. *Je to velice podobné lidskému dotyku*, usoudil v duchu, *ale není to úplně stejné. Pokud si tedy dobře pamatuju.*

Když znovu otevřel oči, zářivá Beatrice se stále trpělivě usmívala. Pohlédl směrem ke kanálu. „Jak ses sem dostala?" zeptal se. „Jsou vrata ještě otevřená?" Začal se zvedat na nohy.

„To vůbec není podstatné, Johanne," odpověděla a pokynula mu, ať zůstane sedět. „Přišla jsem ti sdělit, co tě v budoucnu čeká."

Pohodlně se tedy usadil zpět na matraci a zabodl oči do zjevení před sebou. *Hlas má naprosto dokonalý,* pomyslel si mimovolně. *A ta tvář, ty oči, to všechno je Beatrice. Jen ten úsměv není úplně pravý. Kdo jen to je? Kdo jen to je?*

„Dobře mne poslouchej," řekla mu. „Mám na svou návštěvu jen málo času. Ke změnám dojde už velmi brzo."

Johann se snažil soustředit pozornost na to, co mu Beatrice říká, ale nebyl toho schopen. Nedokázal zastavit otázky, které se mu hrnuly do hlavy. Upřeně hleděl na tu nádhernou tvář, na tvář, kterou zbožňoval nad všechny ostatní.

Zaslechl, že mu vysvětluje cosi o batysférách, o dně jezera a o dlouhém spánku během období akcelerace. Až bude po všem, jeho rodina, včetně Vivien a jejich syna Siegfrieda, se dostane na zaslíbenou planetu se dvěma měsíci...

„Co jsi to říkala?" zvolal Johann, náhle plný pozornosti. „Mluvila jsi o mém synovi Siegfriedovi?"

Bílá Beatrice se znovu usmála. „Ano, bratře Johanne," přisvědčila. „Máte se sestrou Vivien překrásného zdravého chlapečka. V době, kdy se probudíte..."

V Johannovi vybuchl gejzír emocí. „Je to tak!" rozkřikl se a zprudka se postavil. „Mám syna!"

Udělal rychlý krok kupředu, aby posla těch radostných zpráv objal. Zářivá postava na okamžik ztratila své obrysy, odtáhla se z jeho otevřené náruče a znovu se zformovala do tvaru Beatrice asi metr opodál. Všechno se to udalo v jediném zlomku vteřiny. Johann zůstal v nevíře a bázni hledět upřeně před sebe.

„Veškerý fyzický kontakt musí pocházet ode mě," vysvětila mu zářivá Beatrice mírně. „Pokud na něj nejsem dostatečně připravena, mohla by tě nezvyklost takového styku zaskočit."

Johann na ni dosud nechápavě zíral.

„Prosím, posaď se, abych mohla pokračovat," vybídla ho.

Johann pokorně poslechl.

„Budete spát dlouhou dobu," řekla, „podle lidských měřítek mnoho let. Budete odvezeni na nový svět, na planetu připomínající Zemi, jež obíhá kolem hvězdy, která je v této oblasti galaxie nejpodobnější vašemu Slunci. Na této planetě žijí i další tvorové, kteří se

zde vyvinuli přirozenou evolucí. Nejsou nijak neslučitelní s lidským životem, není však zcela jisté...“

„A co drápatci?“ vpadl jí do řeči Johann. „Ti, co mě tu drží jako vězně. Budou na té nové planetě i oni?“

„Ne, bratře Johanne,“ odpověděla bílá Beatrice. „Ti směřují k jinému cíli. Naposledy se s nimi setkáte, až vás budou transponovat do batysféry.“

„To je dobře,“ podotkl Johann s důrazem. Povzbuzen její odpovědí zahrnul ji teď celým vodopádem otázek. Co, nebo kdo postavil tuhle kulovou vesmírnou loď? Byly zářivé stužky pohyblivých částic pány všeho na palubě, včetně drápatců? A co vůbec byly ty stužky - vyvinutí mimozemšťané, nebo boží andělé, jak na tom ona sama trvala, když byla ještě naživu? A konečně, vždyť ji viděl umírat, a dokonce ji sám i pochoval, co je tedy zač? Duch, anděl, nebo něco ještě úplně jiného?

Když s tím přívalem dotazů dospěl ke konci, oslnivě bílá Beatrice jen pokývala hlavu a taktně se zasmála. Ten jemný smích Johannovi okamžitě připomněl všechny nádherné chvíle, které spolu prožili. Chvilková bolest u srdce mu až vzala dech.

„Vidím, že jsi stejně zvědavý, jako jsi vždy býval, bratře Johanne,“ poznamenala. „Na některé z tvých dotazů ti smím odpovědět. Na všechny ti nicméně odpovědí posloužit nemohu... Nikdy není nutné znát odpovědi na všechny otázky.“

Beatrice se na chvilku odmlčela a opět se usmála. „V jistém smyslu jsem stále naživu, Johanne, a z tvého pohledu bych snad mohla být považována částečně za ducha a částečně za anděla. Ve skutečnosti jsem však něčím, co se zcela vymyká tvému chápání... Stužky jsou skutečně pány téhle vesmírné lodi a jsou zodpovědné za její stvoření, avšak jejich vztah k tobě, k drápatcům, vlastně ke všemu na palubě není snadné vysvětlit. Přirovnávat je k božím andělům, nebo technicky vyvinutým mimozemšťanům, není ani v jednom případě zcela přesné. To, čím skutečně jsou, nelze omezené lidské představivosti přiblížit.“

Johannův zmatený výraz u ní vyvolal nový příjemný smích. „A už jsi to zase celý ty,“ prohlásila. „Zase všechno rozebíráš a zkoumáš. Copak to, že jsi stále naživu, tě ničemu nenaučilo? Myšlení je jen jednou z neobyčejných lidských vlastností. Schopnost cítit je mu

zcela rovnocenná. Máš na srdci ještě něco důležitého, o čem by sis v tom krátkém čase, který nám společně ještě zbývá, chtěl promluvit?“

Johann už nepochyboval o tom, že to zjevení před ním je skutečně Beatrice. Její smích snad nebyl přesně takový, na jaký se pamatoval, nicméně její pohled na svět, její slova, dokonce i ten dychtivý výraz ve tváři, to vše mohlo patřit jedině ženě, kterou kdysi znal a miloval. *Ve své podstatě je to Beatrice*, uzavřel v duchu, čímž se nadobro zbavil veškerých pochybností a vypudil z mysli všechny analytické otázky.

Vzhlédl ke své překrásné návštěvnici. „Pojď, prosím, blíž,“ požádal něžně. „Chtěl bych na tebe lépe vidět.“

Přešla přes celu a zastavila se až na polovinu délky paže před ním. Johann si její zářivou postavu prohlížel téměř celou minutu a utápěl se v radosti a obdivu, který cítil. „Děkuji ti za to, že jsi mne přišla navštívit,“ řekl tiše.

„Rádo se stalo,“ odvětila zdvořile. Johann chtěl ještě něco říct, než se však dostal k prvnímu slovu, vytryskly mu z očí slzy a začaly se kutálet dolů po tvářích. Zůstal proto zticha a snažil se trochu sebrat. Potůček slz se však brzy proměnil v hotovou záplavu.

„Drahý, předrahý bratře Johanne,“ natáhla se k němu Beatrice a pravou rukou ho pohladila po tváři.

„Nikdy jsem tě nepřestal milovat,“ vypravil ze sebe mezi vzlyky, „každou žilkou svého těla. Dokonce i teď, když se na tebe dívám, cítím radost té lásky a její síla mne naprosto přemáhá. Jakmile člověk jednou prožije něco takového, všechna bolest života se pro něj stane bezvýznamná a nepodstatná.“

„Já vím, že mne miluješ, bratře Johanne,“ odvětila. „A cítím se šťastná, že jsem se stala předmětem tak vroucího citu. Když jsem se dívala, jak se snažíš dodržet svůj slib a staráš se o mou dceru Mariu, znovu jsem si uvědomila, jak čestný jsi člověk... Také jsem tě milovala, Johanne, a miluji tě i nyní, což je také důvod, proč jsem vykonala tuhle návštěvu.“

Z tváře jí znovu zazářil úsměv. „Je tolik druhů lásky. Boží láska, kupříkladu, převyšuje všechno ostatní...“

Když Johann naslouchal jejímu melodickému hlasu a sledoval něžný láskyplný výraz v její jasné tváři, pocítil tak hluboký nádherný mír a uspokojení, že se celá jeho bytost zdála být v dokonalé harmonii s vesmírem. Žádné další otázky už nepoložil. Jen tiše poslouchal,

co mu říkala, a nemohl se cítit šťastnější. Beatrice mluvila o bohu, Marie a pojetí života jako nikdy nekončícího procesu, který se sám bez ustání obnovuje. Milovali se navzájem prostřednictvím pohledů a slov.

Když Johann zaslechl, jak Beatrice říká, že nadešel čas jejího odchodu, zdálo se mu to příliš brzy. „Udělala bys pro mne ještě jednu věc?“ požádal ji, když jí znovu poděkoval za návštěvu.

„Jakou, bratře Johanne?“ zeptala se.

„Políbila bys mne?“

„No, to myslím svedu,“ odvětila Beatrice s novým úsměvem.

Během těch chvil čekání si Johann povšiml, že se povrch zářivého Beatricina těla stává mnohem zřetelnější. Pak se k němu konečně naklonila a jejich rty se setkaly na dobu ne delší než deset vteřin. Byl to nejneobyčejnější zážitek celého Johannova života.

POSLEDNÍ ZJEVENÍ

JEDNA

JOHANN SE PROBUDIL jako obyčejně, asi půl hodiny před svítáním. Opatrně, aby nevzbudil Vivien, která spala na matraci vedle něj, sebral z úhledné hromádky u zdi čisté šortky a oblékl si je. Když se postavil, hlavou se málem dotýkal stropu dřevěné chatrče. Třemi kroky přešel do protějšího rohu jejich malého jednopokojového domova a sehnul se před čtyřmi ohromnými otevřenými lasturami. Vedle nich stál vydlabaný dřevěný džbán s tuctem drobných chlazených oblázků. Johann jeden vyndal ven ze džbánu, vhodil jej do lastury úplně napravo a posléze chvatně přepočítal všechny kamínky v každé z lastur.

Dvanáct set čtyřicet sedm dní, pomyslel si v duchu, zatímco zlehka otevíral dveře, aby mohl vyjít ven. Hned za dveřmi ležely jeho mokasíny. Vklouzl do nich a vykročil po pěšině směrem k toaletě u potoka. Když v matném předjitřním světle pohlédl na oblohu, spatřil, že se nad předním hřebenem západního pohoří kupí jako obvykle mračna. Po levé straně nad oceánem bylo nebe jako vymetené a příboj, který za přílivu dosahoval až k písčitému pobřeží zhruba dvě stě metrů od jejich osady, se dnes zdál velmi mírný. Jen čas od času vystříkla na pláž nějaká malá vlnka.

Vypadá to, že dnes budeme mít hezky, přemítal mimovolně, zatímco minul toaletu a pokračoval po pěšině dál proti proudu potůčku. *Při sklizni by nás neměl obtěžovat žádný vítr nebo bouřka.*

Ve chvíli, kdy začal stoupat do kopce za jezírkem pod stupňovitým vodopádem, bylo už znatelně více světla. Po několika strmých zatáčkách se na stezce zastavil a napil se chladné osvěžující vody. Byl už zhruba sto metrů nad vesnicí. Mezi ním a oceánem leželo jak všech pět jednoduchých chýší, tak zavlažovací systém, jímž rozváděli vodu z potoka, pole s obilím a na východní straně osady ovocné sady, které byly založeny brzy po příchodu lidské skupinky na tento nový svět. Z Johannova nynějšího přehledného postavení vypadalo

všechno velice úhledně. Shlížel na to malé panství s ospravedlnitelnou pýchou, neboť se na všech podstatných stavbách sám podílel ve funkci hlavního architekta a inženýra.

Rychlým krokem vystoupal ještě o dva další zákruty výš, až se několik minut před východem slunce dostal na širokou zatravněnou plošinu. Na chvíli se tu zastavil a sledoval cestu rozložitého načervenalého listu, který plaval v proudu potoka. Jakmile list dospěl na vrcholek vodopádu, kde znatelně zrychlil a přehoupl se přes okraj, aby se v několika vteřinách dostal po jednotlivých stupních kaskády až do průzračného jezírka hluboko dole, obrátil se Johann k východu.

Svítání bylo jeho nejoblíbenější částí dne. S oblibou sledoval, jak na západě pozvolna pohasínají hvězdy i oba měsíce. Prvních několik týdnů po příchodu na tento svět Johann doufal, že studiem postavení hvězd a jeho porovnáním s tím, co si pamatoval z noční oblohy nad Zemí a Marsem, by snad dokázal určit, kde přesně se jejich nová planeta nachází. Naneštěstí neměl v paměti uloženu dostatečně přesnou mapu hvězdného nebe nad svými někdejšími domovy, aby byl schopen ze srovnání něco vyčíst. Jediné, co dokázal z pozorování hvězd vyvodit, byla skutečnost, že se on i jeho jedenáct lidských druhů s největší pravděpodobnosti ocitli dále než dvacet světelných let od Slunce, což zároveň potvrzovala i doba, kterou strávili ve spánku během akcelerace kulové kosmické lodi.

Pozorování pohybu jejich nového slunce, obou velkých měsíců a nočních hvězd mu nicméně poskytlo mnohé další informace. Johann zjistil, že jejich osada leží někde poblíž rovníku planety, že zdejší rok trvá tři sta devadesát sedm dní a den samotný je tu přibližně o hodinu kratší než na Zemi.

Získal také spoustu vědomostí o fázích obou měsíců i jimi ovlivněného dmutí moře. Kromě praktického využití těchto znalostí (jako například jak osvětlené budou jednotlivé noci, nebo kdy mají očekávat obzvláště nízký příliv, který jim umožňoval přístup k bohatým pobřežním zdrojům potravy) Johanna velice těšilo, že byl schopen zkonstruovat lunární kalendář s přesně stanovenými zatměními obou měsíců i slunce.

Podle Johannových propočtů se měsíce, oba o něco málo menší než Měsíc na Zemi, dostávaly každých čtrnáct set čtyřicet devět nocí společně do úplňku. Ani on, ani nikdo z jeho přátel, nebyl zatím svědkem tohoto úkazu, který nazvali nocí dvojího úplňku, neboť

naposledy k němu došlo přesně sto dvacet dní předtím, než je modul kosmické lodi vysadil na povrchu planety. Nyní byl Johann plný napětí, protože zbývalo jen dvaaosmdesát dní do chvíle, kdy bude moci společně s ostatními sledovat tu nejúžasnější podívanou, jakou jim jejich nová planeta skýtala — dva ohromné měsíce, stoupající vedle sebe na východním obzoru, vzdálené od sebe zhruba padesát stupňů a zaplavující při své pouti po obloze zemi pod sebou odraženým světlem.

Každé ráno šplhal Johann po příkré stezce z osady na plošinu, odkud pak následoval potůček ještě zhruba kilometr až k místu, kde vytékal z nádherného nevelkého jezera zhruba o velikosti fotbalového hřiště. Terén na protější straně jezera se zvedal strmě vzhůru a byl zalesněn zvláštními zakrslými rostlinami, které připomínaly spíše keře než stromy. Z okolních kopců stékaly do jezera tři proudy, zásobující je neustále čerstvou vodou, která na druhé straně vytékala právě potůčkem, jenž mířil dolů k jejich osadě.

Jakmile se Johann přiblížil k jezeru, spatřil dvě šestinohá chlupatá stvoření, jedno hnědé a jedno černé, která při jeho příchodu okamžitě přerušila své hrátky u vody. Přestože Johann příslušníky tohoto druhu zahlédl již několikrát dříve, jak při svém ranním plavání, tak na příležitostných výzkumných výpravách, byl stále fascinován jejich nezvyklými kruhovými tvářemi, rozdělenými v polovině odshora dolů vystouplým hřebenem se třemi malými temnými otvory neznámé funkce. Po obou stranách hřebenu pak byly dvě svisle protáhlé oči ve tvaru půlměsíce, v nichž vězela jakási bílá kulička, kutálející se z jednoho konce oblouku k druhému. Drobnou tlamičku měla stvoření umístěnu až pod tím vším, přibližně v místech, která bychom mohli nazvat bradou, a působila dojmem, jako by byla k celku přidána až jaksi dodatečně.

Tvorové Johannovi chováním připomínali pozemské daňky nebo veverky, přestože byli o něco vzrostlejší, tedy přibližně velikosti malého psa. Když s nimi zprvu Johann nebo některý jiný z lidí přišli do styku, pouštěli se do vyděšeného švitoření a pelášili pryč. Teď už si však na podivná dvounohá stvoření, žijící na pobřeží oceánu, zvykli, a nedávali se hned na útěk, když se některý z lidí objevil.

Dvojice chundelatých zvířátek zůstala na svém místě po celou počáteční část Johannova plavání. Pokaždé když míjel místo, kde si hrála, si všiml, že ho se zájmem pozorují. V jednu chvíli se jeden z

dvojice tvorečků dokonce ponořil do vody, z níž mu nad hladinu koukala jen hlava, a zamířil Johannovým směrem; brzy se však ukázal pár jejich o něco větších černobílých bratří, či snad bratranců, kteří svým štěbetavým povykováním přinutili malého dobrodruha okamžitě opustit jezero. Když Johann o půl hodiny později s plaváním končil, nebylo už po tvorečcích ani vidu.

S pohvizdováním se vydal po břehu potůčku zpět. Na vrcholu vodopádu se zastavil a zadíval se dolů na osadu.

V okolí společné kuchyně zahlédl Raviho, Vivien a Annu, jak připravují snídani. Siegfried se Serenthou se společně procházeli dole po pláži, aby se při ranním odlivu poohlédli po něčem k snědku. Beatrice stála po kotníky v mírném příboji asi patnáct metrů od nich. Směrem na východ, na úpatí svahu pusté Černé skály, ležely úhledně vyrovnány první snopy obilí z jejich sklizně.

Právě když se chystal vyrazit dolů, upoutal jeho pozornost jeden z těchto snopů, který jako by se sám od sebe pohyboval. Johann zamžikal a pokusil se zaostřit své stárnoucí oči na pěšinu, vinoucí se po západním úbočí Černé skály. Když se přesvědčil, že se tam pod vrcholem skutečně hýbe snop obilí, který pomalu klesá po svahu dolů, okamžitě se rozběhl podél plošiny.

Po několika minutách si však uvědomil, že ať už tam spatřil cokoli, nemá naději to dostihnout dřív, než to překročí hřeben Mysu Černé skály. Zastavil se tedy, aby nabral dech. Pocit, který mu sžíral nitro, nebyla jen obyčejná zlost. *Tak teď už je z tebe i zloděj*, pomyslel si v duchu. *To by z tebe byla tvá matka asi pěkně zklamaná.*

SIEGFRIED HO UVÍTAL HNED, jakmile sestoupil dolů po točité stezce. „Tati," sdělil mu, „chybí nám další snop obilí. Museli přijít někdy v noci.

„Já vím," přerušil Johann svého syna. „Viděl jsem někoho šplhat po pěšině na Černé skále."

„Kdo to byl?" chtěl vědět Siegfried s nijak neskrývaným rozhořčením. „Jomo, nebo ten zmetek Erik?"

„To nevím," odvětil Johann. „Ostatně na tom nezáleží. Jsou to jeden jako druhý zloději."

Siegfried přimhouřil oči. „To už je potřetí, co nám ukradli něco z úrody. Kdy s tím konečně začneme něco dělat?"

Síla Siegfriedova pobouření Johannovi na okamžik připomněla jednu příhodu z mládí, kdy i jemu bylo šestnáct a plný ideálů viděl svět jen v odstínech černé a bílé. *Ale to už je minulost, stará roky a roky*, pomyslel si a odsunul vzpomínku na svou zlost, když bratři Bauerovi bezdůvodně rozbili Heike kolo, z mysli. *Na daleké planetě, zvané Země. V kraji jménem Německo.*

Johann položil svému synovi paži kolem ramen. „A co myslíš, že bychom přesně měli dělat, Siegfriede?“ zeptal se. „Napadnout je v noci? Ukrást jim děti?“

„Nedělej si ze mě legraci, tati,“ odvětil uraženě Siegfried. „Sám jsi přece říkal, že není správné, abychom my tak tvrdě pracovali a oni se jen přiživovali na výsledcích naší dřiny.“

„Promiň, synku,“ omluvil se Johann. „Máš samozřejmě pravdu. Ale není mi jasné, co bychom měli v téhle situaci podniknout... Sami se téměř žádné úrody nedočkají. Když jsem si minulý týden prohlížel z kopců jejich pole, měli obilí prořídlé a skoro suché...“

„Aha, tady jste,“ ozvala se Vivien, která právě přicházela po pěšině, aby se se svým manželem a synem po ránu pozdravila. Po ramena dlouhé vlasy měla již celé šedivé a při chůzi nepatrně kulhala, ale v obličeji zůstávala dosud svěží a usměvavá jako mladice.

S Johannem se na přivítanou objala a zběžně ho políbila. „Předpokládám, že ti už o tom Siegfried řekl?“ prohodila. Když Johann přikývl, dodala: „Skutečně nedokážu pochopit, co je vede k tomu, aby od nás kradli? Proč prostě nepřijdou a nepožádají o pomoc?“

Protože na to je Maria příliš hrdá, pomyslel si Johann. *A ostatní se s ní neodváží přít.*

Jelikož však nahlas neodpověděl nic, rozhodla se Vivien tuto záležitost nerozebírat. Všichni tři se beze slova vydali směrem ke kuchyni, částečně zastřešené dřevěné boudě uprostřed osady. Ravi, Anna a Beatrice stáli společně kolem nevzhledného opáleného hrnce, zavěšeného nad otevřeným ohněm. Z nádoby stoupala pára.

Z pózy těla těch tří Johann už z dálky vycítil, že se tu chystá válečná porada. Dobrá nálada, kterou měl ještě před hodinou, vzala zasvé už při objevu krádeže, nyní ho však navíc přepadly i tytéž smutné pocity a bolest u srdce, jaké obvykle provázely všechny jeho myšlenky na Mariu. *Právě teď nemám nejmenší chuť se o něčem dohadovat*, řekl si v duchu a prudce odbočil z pěšiny směrem k oceánu.

„Kam jdeš?“ zeptala se Vivien.

„Dal bych si k snídani nějakou škraloupku,“ odvětil Johann, aniž by se na okamžik zastavil nebo otočil.

„Siegfried se Serenthou jich ráno, zatímco jsi byl plavat, nasbírali tři nebo čtyři tucty,“ podotkla Vivien.

„Chtěl bych nějaké černé škraloupky z úžlabiny,“ řekl Johann.

„Dej na sebe pozor,“ zavolala za ním po chvilkové odmlce Vivien. „Začíná příliv a Beatrice prý chvíli předtím, než ses vrátil, zahlédla několik speštěrů.“

ZÁPADNÍ HRANICI JEJICH PANSTVÍ vytyčoval potok, mezi jezírkem pod kaskádami a oceánem dvacet metrů široký a půl metru hluboký. Dál za potokem pokrývaly svahy kopců, které tvořily jakýsi předsunutý hřeben západního pohoří, husté křoviny, prorostlé mnoha podivnými popínavými rostlinami. Johann i kdokoli z jeho velké rodiny překračovali potok jen velmi zřídka a většinou pouze za odlivu, když se chtěli pobavit na pláži s bílým pískem před nádhernou, osamocenou jeskyní kus opodál.

Pole i sady se rozprostíraly na opačné straně osady. Začínaly stejně daleko od čáry přílivu jako sama vesnička a pokrývaly plochu zhruba dvaceti tisíc čtverečních metrů. Jejich západní hranice ležela těsně pod strmým kopcem, na nějž Johann každé ráno stoupal, když si chodil zaplavat. Na východě se pole táhla až k holým svahům z tmavé vulkanické horniny, kterou nazývali Černá skála. Točitá stezka podél stupňovitého vodopádu byla jedinou cestou do severních kopců. Další suchozemská pěšina z jejich osady pak pozvolna stoupala přes černou vyvřelinu a končila nahoře na mysu, odkud byl skvělý výhled na oceán. Právě na téhle cestě Johann ráno zahlédl pohybující se snop obilí.

Úžlabina, jediné místo, kde Johann objevil černé škraloupky, své nejoblíbenější jídlo v jejich novém domově, byl hluboký klínovitý zářez do dna obrovsky rozlehlého kamenitého splazu, který sbíhal do oceánu pod Mysem Černé skály. Vchod do úžlabiny ležel přímo proti oceánu. Při průměrném odlivu v něm bylo jen několik centimetrů vody. Johann s ostatními se často brodili podél pobřeží, aby v úžlabině nasbírali vynikající černé škraloupky, nebo se prostě jen tak posadili v tmavém písku u zadní stěny úžlabiny a vychutnávali si atmosféru, jakou okolní masivní útesy z černého kamene vyvolávaly.

Za malého odlivu se však úžlabina stávala zcela jiným místem. Průměrná hloubka vody u vchodu činila minimálně dva metry a jediné místo v úžlabině bylo vystaveno nebezpečí silných vodních vírů a neustálých spršek vln, které se rozrážely o skaliska.

Největší hrozba v době, kdy úžlabinu zalila voda, však nespočívala v tom, že vlna mohla člověka nečekaně odhodit na ostré útesy. V pobřežních vodách jejich nové planety totiž žili ohromní dlouhokrcí plazi, které lidé pokřtili na speštěry. Tato velká černozelená zvířata, bezkonkurenční vládci oceánu, jejichž krky se často tyčily nad hladinu tak vysoko, až přečnívaly i samotného Johanna, připomínala bizarní směsici obřího úhoře a kachny, nebo labutě s ploutvemi místo nohou, opatřenými blánami.

Naštěstí lidé dorazili na planetu v období každoročních speštěřích namlouvacích rituálů a byli díky tomu ušetřeni jakýchkoli tragických konfrontací s těmito obyvateli hlubin. Úplně první noc, kterou strávili na pláži nedaleko místa, kde je před odletem vyložil jejich samonaváděcí modul, byli všichni téměř stále buzeni sborovým vytím a kvílením, přicházejícím od oceánu. Jeden z měsíců byl té noci téměř v úplňku. Johann a jeho druzi jasně rozeznávali dlouhé krky, pohupující se v rytmu plavby, dvě skupinky po šesti tvorech, které mezi sebou sváděly titánské bitvy, provázené pronikavým zuřivým rykem, jak se jednotliví sokové vrhali do vzájemných soubojů. Od té noci se nikdo z lidí neodvážil vstoupit do moře víc než po pás, a i to jen v případě, že žádný z černozelených krků nebyl právě v dohledu.

Zatímco se nyní Johann brodil příbojem k úžlabině, nedělal si ze speštěrů žádnou hlavu. Popravdě řečeno, nemyslel příliš ani na černé škraloupky, které přišel nasbírat. Snažil se rozhodnout, co podniknout s Mariou a jejími přívrženci.

Téměř mechanicky se několik metrů za vstupem do úžlabiny sehnul do mělké vody. Jakmile hladina trochu opadla, vrazil svou silnou pravou ruku do černého písku a nabral jej plnou hrst. Zručně pak hmotu propátral prsty levé ruky a vytáhl z ní tři černá, svíjející se červovitá stvoření, dlouhá přibližně jako jeho ukazováček, která si zasunul do přední kapsy na svých šortkách.

Opakoval celý proces znovu a znovu, přičemž společně s postupujícím přílivem pozvolna zacházel stále hlouběji do nitra úžlabiny. Zatímco se mu kapsy plnily škraloupkami, přemítal Johann o Marie a

o proměně, která se s ní udala, poté co se probudili ze svého dlouhého spánku v batysféře. V duchu tajně doufal, že by podrobné přezkoumání všech proběhlých událostí mohlo vnést trochu světla do otázky, jak se vypořádat s nastalou krizí.

Sestra Beatrice předpověděla při zjevení v jeho cele ve sluji budoucnost naprosto přesně. Jen několik dní po její návštěvě byl Johann opět přiveden k ostatním a všichni lidé byli pak drápatci přepraveni na plošinu daleko uprostřed jezera. Tam je rozdělili do skupinek po dvou a v párech vehnali do malých kulových konstrukcí s neobyčejně silnými stěnami. Ještě předtím, než ho společně s Mariou do batysféry neprodyšně uzavřeli, měl Johann asi na dvě minuty příležitost vidět se s Vivien i svým novorozeným synkem Siegfriedem.

Maria byla celá vyděšená a stále se k němu tiskla. Z vnitřního zařízení matně osvětlené ponorky, která byla vybavena pouze dvěma visutými lůžky, velikostí přesně odpovídajícími jejich postavám, bylo zřejmé, že nemají dělat nic jiného než si prostě lehnout. Maria však odmítala vlézt si na své lože tak dlouho, dokud jí Johann nešel příkladem a mírným tónem ji nepřemluvil, aby napodobovala přesně to, co dělá sám. Jakmile pak oba ulehli, obalily je tucty tenounkých smyček. Některé z nich byly opatřeny ostrými konci, které jim pronikly pod kůži. Poslední vzpomínka, kterou si Johann z doby předtím, než se probudil s dlouhým šedým vousem a rozdrbanou hřívou šedých vlasů, vybavoval, patřila Marie, jak fňuká na svém lůžku a prosí ho o pomoc. Když se probudili, byla z Marii už žena. Během předlouhého spánku se jí očividně dostávalo vydatné výživy a vůbec o ni bylo dobře pečováno, neboť hned první pohled na její nahé tělo způsobil Johannovi naprostý šok. Jakmile se oblékli do jednoduchých šatů, jež tu pro ně ležely připraveny vedle lůžek, okamžitě se připojili k ostatním na hladině jezera, odkud byli přepraveni zpět na rozlehlou plovoucí plošinu. V několika minutách se objevil samonaváděcí modul, který posléze přistál na jednom konci plošiny. Všichni kromě doktora Jailaniho a sestry Nuby byli odvedeni dovnitř, načež se modul zvedl, proletěl přes jezero do temného tunelu, zakončeného jakousi přechodovou komorou, a odtud pak do volného kosmu. Zhruba o hodinu později vstoupil modul do atmosféry jejich nové planety a vysadil je na místě, kde měli později založit svá pole a sady.

V počátečních měsících po příchodu nebyly s Mariou žádné problémy. Se zápalem se podílela na stavbách i plánování, všechny uložené úkoly přijímala bez námitek a ke všem okolo, včetně své někdejší sokyně Beatrice, se chovala většinou mile. Jak čas běžel, začalo se mezi Beatricí a Erikem, synem Raviho a Anny, vytvářet romantické pouto. Oba už fyzicky přesáhli hranici dvaceti let, a to, že se navzájem přitahovali, bylo tedy naprosto přirozené. Z jakéhosi důvodu, který Johann nebyl schopen uhodnout, však Maria jejich slibně se vyvíjejícímu vztahu absolutně nepřála. Jednoho večera při společném jídle se Beatrice, rozesmátá nějakou Erikovou poznámkou, ke svému milému naklonila a políbila ho na tvář. Maria, která seděla hned vedle nich, dala jasnými slovy najevo své znechucení a od večeře odešla.

Johann se okamžitě pustil za ní, ale nechtěla mu říct nic o tom, co ji trápí. Později téže noci přišla Vivien s domněnkou, že se u ní už také začaly objevovat biologické touhy a že její rozladění pramení patrně z toho, že ten, koho by si pravděpodobně nejraději zvolila za druha a otce svých budoucích dětí, už byl dávno zadán. Johann zprvu Vivieniným narážkám příliš nerozuměl a byl jimi zmaten. Když mu pak v dalším rozhovoru vysvětlila, že podle jejího názoru nebyl Mariiným hlavním kandidátem na manžela nikdo jiný než právě on sám, silně ho to rozhořčilo a obvinil Vivien z neopodstatněné žárlivosti.

Jedině díky tomuto Vivieninu vysvětlení však nebyl tak docela zaskočen, když se ho Maria zhruba o týden později, zatímco spolu plavali v jezeře na náhorní plošině nad osadou, pokusila neobratně svést. Johann se snažil zůstat ve svých odpovědích co nejopatrnější a nejohleduplnější a pečlivě Marie vysvětlil, proč se nemůže stát jejím milencem ani manželem. Jeho odmítnutí mělo na mladou ženu, která byla od narození přesvědčená, že má právo žádat po něm cokoli, zdrcující účinek.

Od té chvíle se z Marii stal zcela jiný člověk. Při každé příležitosti se stavila proti Vivien, a když se k ní starší žena snažila chovat shovívavě, propukala v záchvaty vzteku. Navíc pomstychtivě svedla nebohého Erika, prohlašovala ho za svého partnera a naprosto tím ponižovala Beatrici. Když Johann zasáhl a jak veřejně, tak v soukromí ji pokáral za její nevhodně sobecké chování, donutila Maria Erika opustit osadu a založit si nový společný domov několik kilometrů na východ, na opačné straně Mysu Černé skály. Konečný roz-

kol se v Johannově velké rodině ustálil natrvalo ve chvíli, kdy Keiko, která se stala Mariinou nejlepší přítelkyní, uprchla společně s Jomem a přidali se k Marie s Erikem. K tomu došlo noc poté, kdy se Johann s Vivien snažili mladý pár přesvědčit, ať zamýšlený sňatek ještě o nějaký čas odloží.

Zhruba o rok později podnikl Johann cestu do Východní osady, aby se pokusil vyjednávat a přesvědčit obě mladé dvojice k návratu. Jeho návštěva však skončila hádkou s Mariou a nepřinesla žádné řešení jejich problémů. Jediným úspěchem bylo, že se Johann setkal s malou dcerkou Erika a Marii, Stephanií, a mohl si ji pochovat.

Dozvěděl se také, že nyní je těhotná i Keiko. Nebohá Satoko, vyvedená všemi konflikty z duševní rovnováhy, dostala Johannovo svolení přestěhovat se do Východní osady, aby mohla být své dceři blíž.

A jak jsme se z toho všeho poučili? ptal se Johann sám sebe, po dlouhém vzpomínání silně citově rozrušený. Dosud prosíval písek a hledal černé škraloupky, přestože mu obě kapsy už praskaly ve švech a úžlabina se začínala nebezpečně plnit vodou. Zhluboka si povzdechl a zamířil k východu.

Smutně jsme se poučili o tom, že lidská povaha zůstává při změně stavu a místa neměnná. Musel se hned sám sobě nad tou neobratnou matematickou formulací zasmát. *Nebo spíše že je mnohem důležitější, co jsme, než to, kde jsme a jak žijeme.*

Zhruba pětadvacet metrů od úžlabiny plavali dva speštěři a pozorně Johanna sladovali. Voda u vchodu již dosahovala až ke kolenům, čímž značně omezovala jeho svobodu pohybu. Jeden ze speštěrů prohnul svůj impozantní krk tak, aby mohl druhému pohlédnout do očí. Johann si byl jist, že ony kvokavé zvuky, jež oba tvorové vydávali, představují jakousi konverzaci. S pohledem upřeným ke speštěrům a nedávaje najevo žádný strach se přebrodil kolem úpatí skály a zamířil k osadě.

DVĚ

JOHANN NEBYL SCHOPEN USNOUT. Ležel na zádech a snažil se myslet na cokoli jiného jen ne na krizi, před níž stál jejich malý klan. Společná porada proběhla ve znamení hádek. Siegfried s Beatricí trvali na tom, že zloději musí být potrestáni. A jelikož se všichni shodovali, že tím, kdo má ve Východní osadě hlavní slovo, je nepochybně Maria, panovalo obecné přesvědčení, že trest by měl být zaměřen především právě na ni. V průběhu plamenné diskuse, která se rozpoutala kolem tématu, jakou odplatu lze pokládat za přiměřenou, nejprve Beatrice a pak i Siegfried se Serenthou Johanna obvinili, že je na Mariu díky svému zvláštnímu vztahu k ní příliš měkký.

„Nikdy, nikdy se nemusela zodpovídat ze svého chování," vmetla Beatrice Johannovi jedovatě do tváře. „Nikdy pro ni neplatila stejná pravidla jako pro nás ostatní... Dokonce ještě i teď pro ni stále hledáš nějaké omluvy. Není to přece naše vina, že mají špatnou úrodu. A v žádném případě je to neopravňuje ke krádeži."

Nikdo, dokonce ani Vivien, se ho během porady nezaslal a proti obviněním, že Marie neustále nadržuje, ho nebránil. Co však Johanna trápilo nejvíc, byla skutečnost, že i jeho vlastní syn, Siegfried, jehož miloval nadevše, vyjádřil zcela jasně názor, že oni všichni, dokonce i Vivien nebo on sám, znamenají pro Johanna méně než Maria.

Když si vybavil Siegfriedova trpká slova, doslova se na matraci propadal studem. *Je ještě mladý*, přesvědčoval se v duchu, *a zatím se nenaučil kontrolovat, co říká, když je citově rozrušený.* Znepokojení, které cítil, ho však neopouštělo. Vzhledem k hloubce svého vztahu s Mariinou matkou si musel přiznat, že na tom, co Siegfried a ostatní tvrdí, přece jen špetka pravdy je.

Přetočil se na bok tváří k Vivien. Když na vteřinku pootevřel oči, všiml si, že ho Vivien pozoruje. „Těžká je hlava, která korunu nosí," pošeptala mu s povzbudivým úsměvem.

„Ale já přece nejsem žádný váš vládce," namítl Johann.

„Jsi náš vůdce," řekla. „Všichni tě tak uznáváme. Jediným cílem dnešní debaty bylo pomoci ti najít řešení."

Johann zůstal zticha. Vivien se k němu natáhla a jemně se ho dotkla. „Když ses večer procházel po pláži, přišel za mnou Siegfried. Má dojem, že se na poradě zachoval jako mizera. Chtěl by se ti omluvit, ale neví jak."

„Pro začátek by třeba stačilo říct: ‚Mrzí mě to,'" odvětil Johann.

„To by Siegfriedovi připadalo příliš málo," namítla Vivien. „Je to perfekcionista, stejně jako ty. Přál by si, aby svou omluvou zároveň vyjádřil, jak moc si tě váží, jak tě obdivuje a jak tě má rád."

Na chvíli se oba odmlčeli. Johann se zabral do myšlenek o svém dospívajícím synovi, urostlém mladém muži, již bezmála dva metry vysokém, s jemně nahnědlou pletí, modrýma očima a bohatou kšticí černých vlasů po matce. Zastane na poli bez reptání stejnou práci jako já, pomyslel si pyšně. Už teď má větší sílu než Ravi. Brzy trumfne i mě.

Zabloudil očima k opačné straně chýše, kde první dva roky po jejich příchodu na tento svět Siegfried spával. Johann si dobře vzpomínal, jak ho jednou probudily neznámé zvuky, přicházející od Siegfriedovy matrace. Na několik vteřin se tehdy zaposlouchal a zamyslel, aniž by se sebeméně pohnul nebo něco řekl. Následujícího rána, po rozhovoru s Vivien, Siegfriedovi společně sdělili, že nadešel čas, aby se ještě víc osamostatnil a přestěhoval se do vlastní chýše. Postavili ji s Johannem společně, neboť hoch odmítal bydlet v té, která tu zůstala opuštěná po Marie a Keiko. Na tuhle společnou práci vzpomínal Johann jako na jeden z vrcholů ve vzájemném vztahu se svým synem. Byl unesen Siegfriedovou inteligencí i sebekázní.

„Johanne, jsi ještě vzhůru?" zeptala se ho Vivien podruhé.

„Ehm, jsem," odvětil. „Jen jsem se na chvíli zamyslel."

„Siegfried si se mnou přišel promluvit ještě z jednoho důvodu," pokračovala Vivien. „Je to sice důležité, ale může to počkat do rána, pokud..."

„Ne, ne," přerušil ji Johann. „Jen mi to pověz hned."

„Siegfried se Serenthou se chtějí vzít. Rád by znal tvůj názor na to. Poprosil mě, zda bych se tě nezeptala..."

Johann se na lůžku posadil. „Ale to je absurdní," prohlásil. „Fyzicky už mu možná je šestnáct let, ale ve skutečnosti žije teprve tři roky. Jak by mohl pořádně vědět, co chce?"

„Nezbývá tu mnoho možností," odvětila Vivien, „jak už jsem se ti snažila naznačit, když za námi přišli Keiko s Jomem. Pro Siegfrieda připadá v úvahu buď Serentha, nebo Beatrice. A Beatrice s ním v poslední době nepokrytě flirtuje. Hrozně nerada bych, aby došlo k dalšímu podobnému konfliktu jako..."

„Jistě, jistě," zarazil ji Johann a položil se zpět na záda. „Měli bychom se umět poučit z vlastních chyb. Pochybuji, že by se Siegfriedovi chtělo čekat, až dospěje Stephanie, a brát v úvahu nějaké další možnosti je silně nerealistické. Zdá se mi, že nemáme na výběr."

„Rád by dostal tvé požehnání," dodala Vivien.

„Dostane ho, pokud si o něj řekne," odvětil Johann. „Což doufám nebude hned zítra. Je tu spousta dalších věcí, o které bych se rád postaral ještě předtím."

„Takže už ses rozhodl?" otázala se Vivien.

„Rozhodl," potvrdil Johann. „Vydám se tam k nim sám a neponesu jim žádné obilí ani ovoce. Musím přiznat, že jsi mne přesvědčila, že kdybych jim s sebou přinesl nějaké jídlo, mohli by si to chybně vyložit."

„A jsi si jistý, že nestojíš o to, aby tě Siegfried nebo Ravi doprovodili?"

„To by potom už příliš připomínalo nějaké válečné tažení. A Erik se Siegfriedem se nikdy moc dobře nesnášeli." Johann se na okamžik zamyslel. „Ne, půjdu sám, hned jak se ráno vrátím z plavání."

DO VÝCHODNÍ OSADY se Johann dostal uprostřed odpoledne. Nesnažil se svůj příchod nijak tajit; po celou dobu, co kráčel po pěšině směrem k polím na západní straně tří zanedbaných chýší, které tvořily osadu, si klidně pohvizdoval.

Na hranici polí už ho čekal Erik. Výhružně mával dlouhou silnou dřevěnou holí. „Nikdo tu o tebe nestojí, stařiku!" zavolal na Johanna, jakmile se ocitl na doslech. „Udělej čelem vzad a vrať se, odkud jsi přišel."

Johann to nijak nekomentoval, ani nezměnil směr nebo rychlost své chůze. „Varuju tě," prohlásil Erik, „radši se nepřibližuj."

Přestože byl mnohem mladší a hbitější než Johann, přece jen to byl muž obyčejné výšky a síly. Zato Johann, ač už se biologickým věkem blížil šedesátce, zůstával hrůzu nahánějícím obrem, jehož

svaly působily bezmála stejně impozantním dojmem jako jeho výška. Svým každodenním cvičením a pravidelnou manuální prací se udržoval ve výborné kondici. Ať by se Erik snažil sebevíc, neměl šanci mu ve vstupu do osady zabránit.

Když se Johann ještě víc přiblížil, postoupil Erik o několik kroků kupředu a neobratně zaútočil svou holí. Johann se úderu vyhnul a přetáhl Erika přes záda otevřenou dlaní a předloktím tak silně, až tím mladšího muže srazil k zemi. Okamžitě poté mu přišlápl ruku, v níž Erik dosud svíral hůl.

„Nic podobného na mě už nikdy nezkoušej," prohodil pak věcně, s pohledem upřeným dolů na šklebícího se Erika. Nato se sehnul, zvedl hůl a nechal Erika vyškrábat se na nohy.

„Zmiz odsud... Nechceme tě tu," prskal Erik.

„Ale, ale," ozvala se Maria, která se náhle vynořila mezi poli. „Zdalipak to není sám velký Johann? Pověz mi, prosím, ó nejmoudřejší, čemu vděčíme za tvou návštěvu?"

„Přišel jsem si promluvit," odvětil Johann prostě. „Je tu pár témat, která bych s vámi rád probral."

„Možná jsi mi dobře nerozuměl, staříku," vložil se do hovoru znovu Erik, povzbuzený Mariiným příchodem. Vrhl se mezi Johanna a svou ženu. „Měl bys radši..."

Johann ho s nevšední hbitostí popadl v podpaží a zvedl ze země. „Začínáš mě otravovat," prohlásil, zatímco se Erik kroutil a svíjel v jeho sevření. „Radím ti, abys zmizel, dřív než se vážně naštvu."

Posadil zmateného Erika na trávu vedle pěšiny. Maria se nijak nesnažila potlačit smích. Potřásla hlavou a zadívala se na svého manžela. „Myslím, že jsem zaslechla plakat Stephanii," podotkla. „Co kdyby ses skočil podívat, jestli Satoko nepotřebuje s něčím pomoct?"

Erik se už chystal začít proti svému propuštění protestovat, ale nakonec si to rozmyslel. Rychlým krokem zamířil po pěšině dolů k osadě. „Tak jak se tu máš?" zeptal se Johann nenuceným tónem Marii, jakmile osaměli.

„Comme ci, comme ca," odpověděla francouzskou frází, kterou ji naučil, když ještě byla malá dívenka. V očích teď měla mnohem něžnější výraz než v Erikově přítomnosti. „A ty?" zeptala se.

„Tak dobře, jak se dá čekat," odvětil.

Hleděli na sebe navzájem bezmála celou věčnost. Johann nespouštěl své oči z jejích. Nehodlal Marie dopřát potěšení z toho, že

by si prohlížel její polonahé ženské tělo, nyní mnohem oblejší a plnější, s ňadry naběhlými mlékem.

„No tak," přerušila Maria nakonec rozpačitě ticho, „copak ti nestojím ani za obejmutí?"

Johann ji přijal do náruče a těsně ji k sobě přitiskl. Maria ho začala hladit po obnažených zádech. *Já moc dobře vím, o co ti jde*, pomyslel si *Johann. Přece jen jsi pořád dítě, které jsem vychovával už od kolébky. Ale ani omylem na tuhle tvou hru nepřistoupím*.

„Políbíš mne, Johanne?" vzhlédla k němu.

Johann se jediným plynulým pohybem sklonil, aby se rty dotkl jejího čela, načež ji od sebe jemně odstrčil. „Musíme si spolu o něčem vážně promluvit, Mario," řekl, když ji vzal za ruku a společně zamířili směrem k osadě. „Vypadá to, že nám někdo krade potravu. Včera to bylo obilí, minulý týden ovoce... Něco takového nehodláme tolerovat."

MARIA, ERIK, JOMO A SATOKO seděli na prašné zemi před Johannem, který vestoje choval malou Stephanii. Keiko stranou kojila Kwamea. „Vím, že jste měli potíže se sklizní," promluvil nakonec Johann. „Ale krást potravu nám jen vytváří další problémy místo řešení těch stávajících."

„Ve skutečnosti jsme vám nic nekradli," namítla Maria ostýchavě. „Od začátku jsme měli v úmyslu všechno vám z vlastní příští sklizně vrátit."

Johann se na ni zahleděl. „Dobře víš, že bychom se s vámi v takovém případě rádi dohodli," podotkl. „Nespočetněkrát jsem vám nabízel pomoc při zavlažování a osetí vašich polí, tak aby se na nich obilí co nejvíc dařilo. Bohužel jste mou snahu pokaždé odmítli."

„Nepotřebujeme pomoc," ozval se rozhořčeně Erik. „Prostě jsme jen měli smůlu. A v žádném případě na vás nechceme být závislí..."

„Já si myslím, že bychom nějakou radu přece jen uvítali, Johanne," přerušila ho Maria. „Nepřejeme si ale, abyste pro nás cokoli přímo dělali, nebo dokonce chodili sem a dohlíželi na nás..."

„Zejména pokud byste se k nám přitom měli chovat jako k nějakým neschopným pitomcům," dodal Erik.

Malá Stephanie se začala v Johannově náručí vrtět, takže si ji posadil do jiné pozice. „I když zapomeneme na to, co už se stalo,"

prohlásil poté, „jsou tu ještě další důležité body, které bychom spolu měli probrat. Nemáte tu dostatek jídla a ani ho mít nebudete, dokud někdy příští měsíc nedozrají plody smolníku. My máme v Západní osadě dostatek, ale potřebovali bychom zase vypomoct se zbytkem sklizně. Pokud nám nabídnete pomocnou ruku, dáme vám dost jídla, aby vám vydrželo, než dozrají smolníky."

„Za žádnou cenu se zpátky do Západní osady nevrátíme," odvětila okamžitě Maria, „abyste nás mohli kontrolovat a kritizovat všechno, co děláme."

„Ani omylem," dodal poněkud zbytečně Erik.

Jomo zatím vyklouzl vedle za Keiko, která dosud kojila Kwamea, a něco s ní krátce prodiskutoval. „Strýčku Johanne," ozval se po chvíli, „mně a Keiko připadá tvůj návrh férový." Obrátil zrak na Mariu s Erikem. „Ale máme jednu otázku. Mohli bychom přijít všichni čtyři, i s malým a Satoko? Keiko by pak mohla pomáhat na polích, zatímco její matka by se starala o dítě."

„Ale jistě, Jomo," přisvědčil Johann. Vyzývavě pohlédl na Mariu s Erikem. „Všichni jste v Západní osadě vítáni, kdykoli se vám zlíbí přijít."

„Zabere nám ale ještě den nebo dva, než dokončíme svou práci tady," podotkl Jomo.

„To je v pořádku," odvětil Johann. „Aspoň tak získáme čas připravit pro vaši rodinu starou Mariinu a Keičinu chýši."

„My nehodláme přijít ani tak, Johanne," ozvala se Maria.

Johann pokrčil rameny. „Jak myslíte," uzavřel. „Jomo s Keiko dokážou jistě vydělat dostatek potravy pro vás všechny... Ale stále trvám na tom, abyste mi slíbili, že přestanete s krádežemi."

Erik se už chystal dát mu nějakou nezdvořilou odpověď, ale Maria se postavila před něj, aby si od Johanna vzala zpátky Stephanii. „Tak dobře," potvrdila, jako by stále brala celou záležitost na lehkou váhu. „Už si od vás nebudeme půjčovat žádnou potravu bez vašeho svolení." Přitiskla si Stephanii k tělu a druhou rukou se dotkla Johannova předloktí. „Mimochodem, mohla bych s tebou prohodit pár slov mezi čtyřma očima, než odejdeš?"

JOHANN S MARIOU se zvolna loudali dolů po pěšině směrem k Mysu Černé skály. Jakmile se dostali z dohledu ostatních, Maria se zastavila a povzdechla si.

„O čem sis se mnou chtěla promluvit?“ zeptal se Johann.

Maria se zahleděla na svou dcerku, kterou láskyplně chovala v náruči. „Erik je tak hrozně nedospělý,“ začala nakonec. „Zkazil jsi mne, Johanne, když jsi mi ukázal, jak by měl vypadat správný muž.“

„Erik je stále velmi mladý,“ odvětil Johann, aby změnil směr konverzace. „Dej mu čas. Musí pro něj být nesmírně těžké takhle najednou se stát manželem a otcem s tou trochou životních zkušeností, které má.“

„Ty mi nerozumíš, Johanne,“ namítla Maria a zavrtěla energicky hlavou. „Nemiluju ho. Netoužím s ním mít žádné další děti — nejradši bych ho vrátila zpátky té ukňourané Beatrici. Hodili by se k sobě. Vůbec jsem tehdy do toho jejich vztahu neměla zasahovat.“

„Rmoutí mne, Mario,“ podotkl Johann mírně, „že jsi tak sobecká a máš tak málo ohledů k ostatním. Copak si myslíš, že je správné, aby sis pohrávala s lidskými city a ničila jiným život jen pro své vlastní potěšení? Copak už jsi zapomněla na všechny ty věci, které jsem ti kdysi vyprávěl o tvé matce? Ta by si odepřela všechno, jen aby...“

„Ušetři mě, prosím, další přednášky o dokonalosti mé matky,“ přerušila ho ostře Maria. Stephanie zatím usnula. Maria položila dítě něžně na zem a do pasu nahá se zatočila před Johannem. „Jen si mě prohlédni, Johanne, a zkus mi říct, že tě moje tělo vůbec nepřitahuje. Kolik dětí bych ti jen mohla dát? Tři? Pět? Možná ještě víc?“

Přistoupila ještě blíž k němu. „Strávili jsme spolu většinu svých životů, Johanne. Máme se navzájem rádi. Bylo by jedině logické, kdybychom se vzali a měli spolu děti... Netrvala bych na žádných změnách ve tvém vztahu s Vivien. Mohly bychom být tvými ženami obě zároveň a ty by sis mohl vybrat, kdy s kterou z nás budeš spát. Tím by se ti dostalo toho nejlepšího z obou možných světů. Měl bys mladou vášnivou ženu, která by dychtila rodit tvé děti, i postarší neplodnou společnici tvého vlastního stáří, s níž bys mohl přemítat nad záhadami vesmíru.“

Johann zůstal hodnou chvíli zcela beze slov. Mariin návrh ho zastihl naprosto nepřipraveného. Nemohl popřít, že je to krásná mladá žena a že ho pomyšlení na sex s ní vzrušuje. Nemohl popřít ani to, že v jejích závěrech je svým způsobem jistá logika. Pokud má jejich malá skupinka přežít a vzkvétat, budou potřebovat co nejvíce potom-

ků, a její plán, který předpokládal, že se Erik dá znovu dohromady s Beatrici, sliboval nepochybně naději na značný počet nových dětí.

Byl však silně zarmoucen jejím absolutním nedostatkem zájmu o ostatní lidi, kteří by byli jejím návrhem ovlivněni. Jasně vysvítalo, že pokládá potřeby a touhy Erika, Beatrice a dokonce i Vivien v podstatě za nedůležité. Marie šlo prostě jen o to, zařídit si svůj vlastní život co nejlépe. Cokoli by přitom snad cítili ostatní, nemělo při jejím rozhodování žádnou váhu.

Johann sevřel obě její ruce ve svých. „Drahá Mario," pronesl, „máš nepochybně pravdu v tom, že se my dva máme navzájem velmi rádi. Snad kromě tvé matky jsi mi dražší než kterákoli další osoba, jakou jsem kdy poznal. Za zcela odlišných podmínek bych byl nesmírně potěšen výhledem na svatbu s tebou a možností mít společně spoustu dětí. Obávám se však, že tvůj návrh nemohu přijmout. Příliš mnoha dalším lidem bychom svým jednáním ublížili nebo změnili život. Je to čistě otázka ohleduplnosti."

Odmlčel se, její ruce dosud ve svých dlaních, a po chvíli stejně přátelským tónem pokračoval: „Poslední slova tvé matky byla v tomto ohledu zcela jasná. ‚Především, Johanne,' kladla mi na srdce, ‚jí prostřednictvím přikázání nebo vlastních příkladů ukaž, jak důležité je žít podle pevně stanovených osobních hodnot. Bez takových hodnot totiž nikdy nebude schopná naučit se vážit si sama sebe, nebo si uvědomit, že jeden každý z nás hraje v božích plánech důležitou roli. Chovat se k ostatním tak, jak si přejeme, aby se oni chovali k nám, není správné jen proto, že nám náš velký a skvělý učitel řekl, abychom se tak chovali, ale prostě proto, že když se budou všichni živí tvorové řídit jeho jednoduchým učením, stane se svět mnohem harmoničtější.'"

Když Johann domluvil, bylo v Mariině tváři jasně znát pohnutí a po tvářích jí stékaly slzy. „Uvnitř v srdci jsem předem věděla, jak bude znít tvoje odpověď." Natáhla se k němu a políbila ho na tvář. „Jinak bys totiž přestal být tím Johannem, kterého tolik miluji."

Pustila jeho ruce a sehnula se dolů k zemi pro Stephanii. Když se svou malou dcerkou ušla několik kroků, obrátila se zpátky k Johannovi. „Za pár minut už na tebe budu mít zase vztek. Běž raději hned, než se mi nálada změní."

TŘI

NEDALEKO VRCHOLU MYSU Černé skály se Johann zastavil, aby se napil z uzounkého potůčku, který vytékal z kopců za Mariinou osadou. Byl to dlouhý den. Cítil se vyčerpaný jak fyzicky, tak psychicky. *Stárnu, stárnu*, přemítal v duchu. *Měl bych si pomalu podkasat nohavice.*

Slunce se za západním pohořím pomalu sklánělo za obzor. S touhou chvíli si oddechnout, než se vrátí k Vivien a ostatním, zamířil Johann podél neúrodné skály k oceánu a posadil se na okraji útesu. Před ním se rozprostírala nekonečně rozlehlá vodní plocha, rušená jen nevelkým osamělým ostrůvkem zhruba kilometr nebo dva od břehu, na němž dokázal v pozdně odpoledním slunci rozeznat obrysy několika stromů a keřů. Pár stovek metrů pod ním narážely mohutné vlny do zubatých skalisek a rozstřikovaly všemi směry bílou pěnu.

Jak světlo na západě postupně pohasínalo, začaly nebesa zaplňovat svým třpytem hvězdy, naplňující Johanna stejnou směsí štěstí a bázně, jakou pociťoval už od prvního okamžiku, kdy si jako malý školák prvně podrobně prohlížel čisté noční nebe. „Hvězdy jsou vašimi prarodiči," slyšel dosud slova svého dychtivého učitele na základní škola, pana Yeagera. „Každý důležitý prvek vašeho těla, od železa, obsaženého v hemoglobinu, až po vápník v kostech a zubech, byl stvořen při smrtelné agónii hvězd, jako jsou tyto, a vržen do prostoru galaxií, aby se v pravou chvíli ocitl na tomto místě a podílel se na vzniku naší Země."

Kdepak je Herr Yeagerovi asi konec? ptal se v duchu Johann, očima marně pátrající na bezměsíčné obloze po nějaké stopě, která snad dříve unikla jeho pozornosti a pomohla by mu identifikovat Slunce, tedy domovskou hvězdu planety, na níž se narodil. *A co by si Herr Yeager asi pomyslel, kdyby se dozvěděl, že tytéž chemikálie, vzniklé v umírajících hvězdách, se na odlišných místech a v odlišných epochách naší galaxie vyvinuly v jiný život a jiné inteligence?*

S očima chvíli se popásajícíma na hvězdném nebi, chvíli na vlnách, tříštících se o skaliska dole pod ním, Johanna napadlo, jako ostatně už kolikrát, jaká prapodivná souhra náhod ho přivedla z Německa na Mars, odtud pak na úžasný umělý svět uvnitř mimozemské lodi a nakonec až sem na tuto planetu, ležící někde v blízkém sousedství slunce, která se patrně měla také stát místem jeho posledního odpočinku. Myslí mu proudily spousty fantastických scén z jeho života. Znovu před sebou viděl ono první zjevení zářivých částic mezi padajícím sněhem v berlínském parku, ledové jeskyně pod povrchem marsovské polární čepičky, nekonečný vlak s trpícími lidmi na podivné cestě člunem se sestrou Beatricí, simulovaný výbuch bomby v Hirošimě, Beatrici zpívající mu milostné písně na pláži jejich ráje, okamžik, kdy zabil Yasina, narození Marii, Beatricinu smrt a její úchvatnou reinkarnaci v ducha či anděla, svého maskounského přítele Jizvu, hon na dravcoslona, drápatce a jejich sluj a konečně, neboť to mu leželo v hlavě nejvíc, jeho rozhovor s Mariou tohoto odpoledne.

Přemožen vlastními vzpomínkami a city postavil se Johann na okraj mysu a zdvihl paže k nebi. „Ale k čemu to všechno?“ zvolal. „Až jednou zahyne i ten úplně poslední člověk a tahle jedinečná kombinace chemikálií, jež se vyvinula k vědomí, už nikdy nebude moci vzdát hold všem nádherám, které příroda stvořila, co se tím dokáže? K jakým záměrům mají naše životy sloužit?“

Aniž by si uvědomoval slzy, které se mu teď hrnuly do očí, pokračoval ve svém proslovu k nebesům dál. „Nepokládám všechny tyhle otázky jen kvůli sobě, neboť já už jsem svou osobní bezvýznamnost v chodu nezměrného vesmíru pochopil. Copak ale my všichni, všichni dohromady, nejen každý člověk, který kdy žil, ale i každý, který se ještě ani nenarodil, také neznamenáme vůbec nic? Copak je to skutečně jen naprostá shoda náhod, že v jedné kratičké epoše ovládla jistou malou bezvýznamnou modrou planetu, obíhající kolem nešťastně stabilní žluté hvězdy v jednom ze spirálních ramen galaxie, rasa jakýchsi podivných myslících dvounohých stvoření?“

Několik vteřin se pak po okraji mysu procházel sem a tam, než znovu pozvedl paže a pokračoval ve vzývání nebes. „A pokud žádná z našich činností nemá skutečně vůbec žádný význam, jak je potom možné, že jsem až po okraj naplněn úzkostí ze své neschopnosti zajistit šťastný život dítěti, které jsem sám vychoval a tolik si ho cenil?

Proč vynakládám takovou energii nejen na své holé přežití, ale také na to, abych pochopil ten úchvatný svět, který mne obklopuje? A proč stále tak zoufale postrádám jedinou osobu, kterou jsem kdy miloval celou svou bytostí a která naplnila můj život vrcholným štěstím, jež přesahuje vše, o čem jsem se kdy jen opovažoval snít?“

Johann klesl celý roztřesený na kolena. „Tak mi, bože, pověz, pokud víš a pokud skutečně existuješ, jak by obě tato absolutně nesourodá pojetí světa mohla být pravdivá? Jak je možné, aby nic lidského, ať už z minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti, nemělo vůbec žádný význam, když je přitom každý z nás, kdo žijeme, natolik ovlivněn zázrakem vlastní existence, že ho naplňuje nesmírná hrdost nad důležitostí svého života a činů?“

Zcela vyčerpaný svou řečí Johann nakonec ztichl a zůstal nepřítomně hledět na přírodní krásu, která ho obklopovala. Jeho znepokojení ohledně Marii a vlastně i všechny jeho ostatní starosti byly dočasně odsunuty do pozadí. Prožíval jeden ze vzácných okamžiků svého života, kdy byl sám se sebou zcela smířen.

Musel na mysu prosedět aspoň hodinu, než se neochotně rozhodl, že nastal nejvyšší čas k návratu do Západní osady, aby se s ostatními podělil o novinky. Vstal a vykročil směrem od oceánu. Když se přiblížil ke stezce, jež se svažovala dolů k polím a sadům, sousedícím s jejich osadou, naposledy se obrátil, aby pohlédl na velkolepé noční nebe. Kus nalevo vystoupil právě nad obzor jeden z měsíců, či spíše jen jeho sotva znatelný srpek. Co však okamžitě upoutalo Johannovu pozornost, bylo nové jasné světlo, nízko na obloze nad okrajem mysu, které jako by postupně rostlo a přibližovalo se jeho směrem.

Johannovým tělem zašlehl výboj štěstí a radosti a zahnal všechnu únavu, kterou pociťoval. Nepochyboval o tom, že kdesi v tom světle, jež k němu mířilo, nalezne svou milovanou Beatrici.

STUŽKA POHYBLIVÝCH ČÁSTIC zářila tak pronikavě, dokonce i na vzdálenost několika set metrů od okraje mysu, že Johann neviděl nic než oslepující bílé světlo. Když už se bolest v očích stala nesnesitelnou, odvrátil pohled směrem ke kopcům, jejichž obrysy v odraženém světle ostatně také zanikaly. Vtom za sebou zaslechl několik neidentifikovatelných mechanických zvuků a o několik vteřin později začaly vrcholky kolem něj opět tmavnout.

„Už se můžeš otočit, bratře Johanne,“ dolehl k němu Beatricin hlas.

Snad nikdy se mu nezdála tak nádherná. Měla na sobě dlouhé jednoduché šaty, které jí spadaly až ke kotníkům, těsně nad bosá chodidla, a na hlavě jí seděla nevelká zářivá korunka. Dlouhé světlé vlasy, dosahující téměř až k pasu, byly plné překrásných kudrlinek. Navzdory bílé záři, která ji obklopovala, dokázal Johann i tak rozeznat úchvatnou modř jejích očí.

Jako vždy se usmívala. „Tak se znovu setkáváme, bratře Johanne,“ řekla, „tentokrát už naposledy a znovu na jiném, odlišném světě.“

„Naposledy?“ zarazil ji Johann koktavě, dosud zasažen posvátnou bázní z její přítomnosti.

„Ano,“ potvrdila bílá Beatrice. „Tentokrát je to naposledy, kdy tě budu moci navštívit. A přišla jsem z jednoho velice závažného důvodu. Nemohu se zdržet dlouho, proto musíš věnovat velkou pozornost tomu, co ti řeknu, neboť v sázce jsou osudy všech lidí na této planetě.“ Johann přestal upřeně zírat na ženu, kterou tolik zbožňoval, a soustředil se na to, co mu poví. „V okamžiku, kdy se oba měsíce dostanou společně do úplňku, hrozí na tomto světě nesmírné nebezpečí,“ vysvětlila mu. „Pouze za předpokladu, že podstoupíte všechna nutná bezpečnostní opatření, se vám podaří přežít.“

„Co je to za nebezpečí?“ zeptal se zmateně Johann. „A jaká bezpečnostní opatření?“

Bílá Beatrice se usmála. „Z důvodů, které bys nikdy nedokázal pochopit,“ odvětila, „ti nemohu nic blíže upřesnit. Vlastně ti smím říct jen dvě věci: pozoruj neppy, neboť v jejich chování leží stopy, které vás dovedou do bezpečí; a dále, na žádném kusu země, po němž se už kdokoli z vás procházel, si nemůžete být jistí.“

V Johannově mysli okamžitě explodovala záplava otázek. „Neppové, to jsou ta malá chlupatá stvoření z kopců nahoře nad naší osadou?“ zeptal se nejprve.

Beatrice přikývla. „To je však jediná odpověď, kterou ti smím dát,“ prohlásila. „Na všechno ostatní už musíš přijít sám, bratře Johanne.“

Jasně zářivé světlo, které po celou dobu jejich hovoru zůstávalo několik kilometrů opodál, se k nim nyní začalo znovu přibližovat. „Už nám zbývá sotva minuta, bratře Johanne,“ oznámila bílá Beatri-

ce ve spěchu, „a já bych ti nerada zapomněla sdělit, jak velkou pomoc pro mne znamená sestra Nuba.“

„Takže Nuba je dosud naživu?“ zeptal se Johann.

„Je jako já,“ odvětila Beatrice.

Natáhla paže v gestu na rozloučenou. Johann se zlehka dotkl jejích prstů, ale tělem mu okamžitě projela palčivá bolest.

„Nikdy jsem tě nepřestal milovat,“ prohlásil, zacláněje si oči před blížící se září.

„Já vím,“ zaslechl ještě její hlas. Její postava už byla beze zbytku pohlcena světlem. „A byl jsi skvělým otcem Marie, bratře Johanne. Obzvláště dnes. Děkuji ti za všechno.“

Johann byl nucen odvrátit hlavu ještě předtím, než se dopravní prostředek, ať už vypadal jakkoli, zcela přiblížil, aby Beatrici vyzvedl. O několik vteřin později, zatímco se světlo už vzdalovalo přes oceán, se otočil zpět a zamával na rozloučenou. Hluboko v srdci věděl, že ona ho stále vidí.

I PŘESTO, ŽE DORAZIL tak pozdě, byli všichni v Západní osadě v době jeho návratu dosud na nohou. Během sestupu po svahu Černé skály se Johann rozhodl, že o zjevení sestry Beatrice zatím nikomu nic říkat nebude. Seznámil je však s usnesením, které vyjednal s Mariou a ostatními, i se skutečností, že se k nim do Západní osady na několik dní dočasně znovu nastěhují Jomo, Keiko a Satoko.

Podle očekávání se Siegfried s Beatrici domnívali, že Johann byl „ke zlodějům příliš shovívavý“, ostatní dospělí mu nicméně gratulovali, že vyřešil krizi tak rozumnou cestou. Později v noci, kdy už spolu s Vivien leželi v soukromí své chýše, byl Johann nezvykle zamlklý. Vivien se obrátila na bok, tváří k němu. „Znám tě natolik dobře, drahoušku, že je mi jasné,“ prohlásila, „že máš na srdci ještě něco, co jsi nám zatím neřekl.“

„Navštívila mne sestra Beatrice,“ přiznal nakonec Johann. „Přišla ke mně, když jsem odpočíval na vrcholku Mysu Černé skály. Zdržela se snad jen minutu nebo dvě a řekla mi, že je to naposledy, kdy se s ní setkávám, ale stihla mne také varovat, že nám všem během noci dvojího úplňku hrozí obrovské nebezpečí.“

Další půlhodinu strávili Johann s Vivien probíráním podrobností jeho setkání s bílou Beatrici. „Kromě Yasina,“ prohlásila Vivien tiše, když byli u konce, „jste z nás vy dva s Mariou jediní, kdo měl mož-

nost sestru Beatrici vidět od okamžiku, kdy před mnoha a mnoha lety naši skupinu v onom atriu na kosmické lodi rozdělili. Maria však byla ještě příliš malá, takže si nic nepamatuje, a Yasin je pochopitelně už celá léta mrtvý. Proto neexistuje nikdo, kdo by mohl dosvědčit pravdivost tvých příběhů o období, které jsi strávil s Beatricí, dokud byla ještě naživu, natožpak ty fantastické zkazky o jejích návštěvách ve znovuvzkříšené podobě."

„Já vím," odvětil Johann zahloubané. „Určitě bych měl sám spoustu pochybností, zda těm zjevením věřit, pokud bych se sám nestal jejich svědkem... Vzpomínám si na jeden ze svých rozhovorů s Ravim krátce poté, co jsme se ocitli tady... Navzdory svému michaelitskému výcviku se mne otevřeně zeptal, zda není možné, že všechna má vidění Beatrice od její smrti byla v podstatě halucinacemi, zrozenými z nějaké hluboké nevysvětlitelné touhy nebo pocitu viny. Proto jsem také dnes večer o tomhle posledním zjevení neřekl ani slovo."

„A nepřipadá ti podivné," nadhodila Vivien po dlouhé odmlce, „že se tahle bílá Beatrice, jak ji nazýváš, zjevuje jedině tobě a nikdy třeba mně, která jsem byla její nejlepší přítelkyní, nebo Marie, své dceři a nejbližší příbuzné?"

„Možná. Asi ano." Johann se obrátil a pohlédl své ženě do očí. „Chceš mi tím naznačit, že i ty pochybuješ o tom, jestli její návštěvy byly skutečné?"

Vivien se na své matraci posadila. „Johanne, kdysi před mnoha lety jsem byla sama svědkem jednoho zjevení, stužky zářivých tančících částeček, která se přímo před mýma nevěřícíma očima zformovala do tvaru anděla. Ale od té chvíle jsem nikdy žádný podobný zázrak neprožila. Víš, že tě miluji, jsem tvoje žena a moc bych si přála věřit všemu, co vyprávíš, ale není to pro mne nijak snadné. Představ si, co si asi musí myslet ostatní, kteří nikdy žádnou z podobných věcí neprožili? Jak je máme přesvědčit, že nebezpečí, o němž se ti zmínila bílá Beatrice, je opravdové? Obzvláště když ti poskytla tak neurčité informace."

„To nevím," připustil Johann. „Proto jsem si také chtěl o všem pohovořit nejprve s tebou."

Na několik minut se oba odmlčeli. „Vzpomínáš si," ozval se pak Johann, „na tu dlouhou debatu, kterou jsem měl se sestrou Beatricí

tehdy v noci v onom kostele na Marsu ohledně existence hlasů, které slyšela Johanka z Arku?“

„Ano, vzpomínám si na to,“ přitakala Vivien. „A také si vzpomínám, jak jsi trval na tom, že absence jediného nevyvratitelného důkazu, který by potvrzoval, že hlasy skutečně říkaly pravdu, vrhá silnou pochybnost na jejich samotnou existenci. V tom bodu tě sestra Beatrice mírně pokárala za tvůj omezený názor, že jedině vědecké metody jsou tím správným přístupem k odhalení pravdy.“

„Hlasy Johance předpověděly,“ pokračoval Johann, „že povede Francouze do boje za svržení tyranského jha Angličanů, což se nakonec skutečně vyplnilo. Jenže ani to nedokazuje, že opravdu existovaly. Je možné oprávněně namítnout, že si je nápaditá Johanka vymyslela jako prostředek k přesvědčení dauphina a Francouzů, aby se kolem ní shromáždili a vypudili Angličany ze svého území.“

„No dobře,“ řekla Vivien, „ale co z toho plyne? Moc ti nerozumím. Jakou má tohle všechno spojitost s poslední návštěvou sestry Beatrice?“

Johannova tvář teď ožila. „Copak to nevidíš?“ naléhal. „Naše situace je ještě mnohem jasnější. Zjevení Beatrice mě varovalo, že se za noci dvojího úplňku objeví obrovské nebezpečí. Dejme tomu, že všichni, včetně tebe, věříte tomu, že má setkání s ní jsou jakousi formou halucinací. Jenže v tomhle případě získáme už během několika dní jasný důkaz. Pokud se nebezpečí prokáže jako skutečné, potom *voilà* — zjevení se skutečně muselo objevit. Pokud se za noci dvojího úplňku nic nestane, potom byla má posmrtná vidění Beatrice skutečně zřejmě pouze halucinacemi.“

„To zní rozumně,“ přisvědčila Vivien po krátké úvaze obdivným tónem. „Předpokládám, že teď hodláš o svém setkání všechny informovat, sám podpořit dohady o jeho skutečnosti a požádat ostatní, aby ti, pokud pochybují, dali možnost je přesvědčit a řídili se ode dneška až do noci dvojího úplňku tvými instrukcemi.“

„Přesně tak,“ potvrdil Johann.

ČTYŘI

NA VIVIENIN NÁVRH počkal Johann se svou zprávou o Beatricině zjevení, dokud do Západní osady nedorazili Jomo, Keiko a Satoko. Jak Jomo, tak Keiko pracovali velice tvrdě, začínali dokonce ještě před Siegfriedem a přestávali, teprve když už všichni ostatní pro ten den s prací skončili. Třetího večera, kdy se Johann rozhodl povědět všem o svém setkání se sestrou Beatricí a jejím varování, byla obecná morálka na vrcholu.

Johann otevřeně připustil, že to, co jim popisuje, se snad může zdát bizarní a těžko uvěřitelné. Dokonce s jistým humorem dodal, že pokud je zjevení skutečně jen nějakým výplodem jeho představivosti, všichni se to dozví během ani ne padesáti dnů. Také jim sdělil, že se hned následujícího dne chystá vypravit za pozorováním neppů, přičemž je zároveň poprosil o porozumění a požádal, zda by v době jeho nepřítomnosti mohli zastat jeho běžné povinnosti.

Časně příštího jitra se tedy Johann opět pustil po točité stezce podél potoka. Na zádech si nesl těžký tlumok, do něhož mu Vivien pomohla sbalit zásoby, které mu měly vystačit na dvoutýdenní výpravu. Zastavil se až u jezera a jako každé ráno si zaplaval. Zatímco byl ve vodě, uvědomil si, že už dlouhou dobu, dobře dvanáct dní, nezahlédl po neppech nikde ani stopu. Zároveň mu došlo, že nemá sebemenší představu, kde by tito tvorové mohli žít — na svých krátkých návštěvách do oblasti nad jezerem jich nikdy nespatřil pohromadě víc než hrstku.

Svůj průzkum začal výstupem podél břehu nejširšího a nejprudšího z potoků, které se vlévaly do jezera. Svah byl značně strmý a po několika stech metrech přecházel v holou skálu, prostou jakékoli vegetace. Johann pozoroval zemi, zda někde nenarazí na pozůstatky neppích výtrusů. Byl přesvědčen, že by je poznal, ale během celého denního pochodu nenašel nic, co by přítomnosti těchto zvířátek na-

svědčovalo. Zklamán pak přečkal první noc na matraci rozložené mezi dvěma ohromnými balvany jen několik metrů od potoka.

Když se druhého dne probudil, rozhodl se vrátit ve vlastních stopách zpět k jezeru. Okamžik předtím, než se obrátil k sestupu, však zaslechl odkudsi zprava podivný hučivý zvuk, trvající zhruba třicet vteřin. Když nejprve položil pečlivě označený kámen na vrcholek nejvyššího balvanu a zaznamenal si svou polohu do hrubé mapy na jednom z mnoha proužků tenké kůry, které si nesl v tlumoku, zamířil Johann ve směru zvuku.

Povětšinou holá země, po níž kráčel, postupně stále více tmavla a získávala vzezření vulkanické horniny. Na základě svého orientačního smyslu si byl Johann jistý, že se nachází někde ve východním pohoří nad Mysem Černé skály. Nepřestával si do mapy zakreslovat důležité rysy krajiny a nechával kameny na dobře viditelných místech, aby nemusel mít obavy, že se ztratí.

Zhruba po hodině chůze po téměř plochém terénu zaslechl Johann třicetivteřinový hukot znovu, tentokrát mnohem hlasitější. Bohužel však přicházel zleva, kde Johannovi bránil v postupu strmý kamenitý svah. Po chvíli pátrání objevil nedaleko ve skalnatém úbočí průsmyk, sice také těžko průchozí, nikoli však nezdolatelný. Opatrné šplhání přes balvany ho nicméně brzy unavilo. Když se zastavil na oběd, cítil se zcela vyčerpaný.

Zatímco v tichosti seděl a krmil se chutnými žlutými plody, které jeho rodina nazývala darbeny, zaslechl sled neznámých zvuků, téměř jakýsi popěvek, jednotlivými tóny připomínající chvění strun harfy, jen mnohem rychlejší a zdaleka ne tak melodické. Série byla okamžitě následována variací na stejné téma, jen ve vyšší tónině a podle poněkud odlišného klíče. Jak se tento pár zvuků postupně střídal, hned jeden a hned zase druhý, dokázal Johann určit směr, odkud přicházejí. S velkou opatrností se začal posouvat podél okraje skalní stěny, o kterou se dosud opíral, až se dostal k holé, sluncem zalité proláklině, zhruba deset čtverečních metrů velké, se dnem pokrytým zeminou, v jejímž středu spatřil ta nejpodivnější stvoření, jaká kdy viděl.

Při prvním pohledu připomínala dvě obří článkované stonožky, asi metr dlouhé, se stojatým chomáčem dlouhých tenkých štětin, vyrůstajících z posledního článku. Tyto chomáče se zdvíhaly zhruba třicet až čtyřicet centimetrů do vzduchu. Vetší z obou tvorů, jehož

melodie zněla ve vyšších tónech, byl celý zbarvený jasně červenou, až na zmiňovaný svazek asi stovky štětin, z nichž každá jako by měla zcela odlišnou barvu. Nápěv, pokud se tak o zvuku, který stvoření vyluzovalo, skutečně dalo mluvit, vznikal vodorovným a svislým vlněním celého chomáče, přičemž jednotlivé noty dostávaly zabarvení podle momentálního odklonu daných štětin od rovnovážné polohy. Hudbu tedy navíc doprovázela okouzlující vizuální podívaná, neboť štětiny svým vlněním a kroucením dávaly vzniknout úchvatné hře barev.

Druhý z tvorů byl po celé délce svého článkovaného těla zbarven do kobaltové modři. Chomáč jeho štětin byl v podstatě bezbarvý, nicméně i z něj vycházela při potřásání melodie.

Zatímco se Johann díval, červené stvoření zazpívalo a předvedlo své barevné divadlo, načež postoupilo o malý krůček směrem ke druhému. Kobaltově modrý tvor po přednesu své melodie zprvu vždy poodstoupil, jak však taneček pokračoval, začal i tento jedinec postupovat stále blíž k červenému a natáčel přitom tělo trochu ke straně.

Těsně předtím, než se setkali, změnil červený tvor výrazně svůj nápěv tím, že náhle zvýšil rychlost i počet kmitů ve štětinách. Po tomto signálu si jeho modrý partner lehl na zem a překulil se na záda, aby odhalil své světlejší, šmolkově modré břicho.

V tomto okamžiku už obě stvoření odtančila tak daleko, že na ně Johann pořádně neviděl. Když se však chtěl kvůli rozhledu přesunout na jiné místo, nechtěně uvolnil malý kamínek, který se skutálel po opačné straně skály, za níž se sám ukrýval. Modré stvoření se bez meškání převrátilo zpět na nohy a postavilo se. Jeho štětiny se začaly míhat a vydávat rytmický dvoudobý, neustále se opakující zvuk, mnohem hlasitější než dřívější nápěv. Rudý jedinec se okamžitě přidal stejným refrénem a obě stvoření se obrátila k místu, kde uvolněný kamínek dopadl na zem.

Během několika vteřin byla celá oblast kolem Johanna zaplněna podobnými poplašnými signály. Když se obrátil, spatřil další, tentokrát oranžové stvoření téhož druhu, jak mu zastupuje cestu. Dole v holé prohlubenině se k němu zatím červený tvor blížil s nahrbenými zády a dlouhým jehlovitým předmětem, který čněl zhruba pět centimetrů z předního článku jeho těla.

Johann se vyškrábal na vrcholek největšího balvanu v okolí, odkud v dohledu napočítal už šest těchto stvoření. Všechna působila značně nepřátelským dojmem a vydávala stejný dvouslabičný poplašný zvuk.

O několik minut později, když Johann neprojevil žádnou snahu slézt z kamene a chřestilkám se postavit, zatáhlo velké červené stvoření, které spatřil jako první, své žihadlo a ztišením poplachu obléhání ukončilo. Během několika chvil se všechny chřestilky rozběhly překvapující rychlostí směrem ke skalnímu převisu asi třicet nebo čtyřicet metrů po pravé straně. Johann je s odstupem následoval a zahlédl ještě, jak poslední dvě otevřely podlouhlé ploché skořápky, opřené o stěnu pod převisem, a vlezly do nich. Skořápky, jakých tu byly v řadě vyrovnány asi dva tucty, se za nimi okamžitě zavřely.

JOHANN SE POSADIL a z místa, odkud měl na skořápky dobrý výhled, je ještě přes půl hodiny pozoroval. Během té doby znovu zaslechl onen třicetivteřinový hučivý zvuk a dvakrát spatřil, jak se jedna ze skořápek otevřela a chřestilka vykoukla částí těla ven. Stvoření však zřejmě musela mít nějaký smysl, jímž zachytila jeho přítomnost, neboť přestože se Johann ani nepohnul, vydala dotyčná chřestilka v obou případech dvoudobý poplašný zvuk a vrátila se zpět do podlouhlé pevné skořápky.

Jakkoli tito noví podivní tvorové Johanna fascinovali, připomněl si asi v polovině odpoledne, že hlavním cílem jeho výpravy je nalézt a pozorovat neppy a že v tomto směru dosud nedosáhl žádného pokroku. Jakmile si oblast s chřestilkami pečlivě označil, opustil ji a vydal se dál směrem za hučivým zvukem. Po několika minutách obtížné cesty se terén kolem výrazně změnil a Johann si uvědomil, že vstoupil do vysoce aktivní seizmické krajiny, podobné Solfatařе v Itálii, kterou navštívil v době svých studií v Berlíně. Nijak ho proto nepřekvapilo, když se ukázalo, že zvuk, který ho sem dovedl, vydává periodický gejzír.

Když spatřil gejzír vytrysknout poprvé, byl Johann ještě zhruba sto metrů daleko a ve výhledu mu překážela skaliska a keře. Jakmile zaslechl, že se voda zvedá, rychle se rozběhl, přesto však gejzír zahlédl teprve ve chvíli, kdy dosahoval své maximální výšky a sloupec podzemní vody se tyčil asi šedesát metrů nad zem. Zklamaný, že

propásl začátek podívané, rozhodl se Johann, že zůstane poblíž jícnu, aby si příští cyklus mohl vychutnat celý.

Zatímco čekal, prohlížel si neobvyklou krajinu v okolí. V zemi tu zely otvory, z nichž stoupala pára a dým, bublající horké prameny, ze kterých bez ustání vyvěrala voda, spojující se do potůčku, který pak z oblasti vytékal ven, a nespočet otevřených bahenních sopek rozličných barev a výšek, v nichž až těsně k okrajům bublalo a vřelo tekuté bahno. Poblíž dvou z těchto bahenních sopek, které zřejmě obsahovaly stejný, nebo aspoň hodně podobný druh hmoty, našel Johann spousty zvířecích stop. Byl si téměř jistý, že mezi nimi rozeznává i známé otisky tlapek neppů, které tak často vídával v okolí jezera.

Následující erupce gejzíru ho zcela nadchla, nicméně v mysli se už v té době plně soustředil na tvorbu plánu, jak se nejlépe ukrýt, aby mohl pozorovat neppy, až znovu přijdou k některé z oněch dvou vybraných bahenních sopek. Ještě před soumrakem objevil bezmála dokonalý úkryt, ani ne patnáct metrů od jedné z obou bahenních sopek, obklopených stopami. Zůstal vzhůru ještě dvě hodiny po západu slunce, ale žádné návštěvy se za tu dobu nedočkal.

Tesně před úsvitem ho probudily capkavé zvuky, doprovázené nezaměnitelným zvířecím štěbetáním. U bližší bahenní sopky se shromáždili tři neppové. Dva přidržovali kruhovou nádobu a třetí do ní jakousi hrubě vyřezanou lžící naléval horké bublající bláto. Ještě než byli se svou prací hotovi, dorazila druhá trojice. Po stručném rozhovoru se první skupinka vzdálila a zbylá trojka naplnila hustým hnědým bahnem i svou obdélníkovou nádobu.

Při východu slunce už byli všichni neppové pryč. Naštěstí pro Johanna nebylo nijak obtížné je stopovat. Pokud to jen šlo, drželi se mimo veškerý porost a i v travnatém terénu se daly nedávné otisky snadno rozeznat. Johann byl přesvědčen, že jejich kolonie nemůže ležet nijak daleko. To se však mýlil. V půli dopoledne, už bezmála pět kilometrů od bahenních sopek, ještě stále sledoval jejich stopu.

Zároveň stoupal do stále vyšší nadmořské výšky. Po jednom obzvláště strmém půlkilometru se ocitl na rozlehlé plošině porostlé vysokou trávou a obklopené z jedné strany horskými štíty a z druhé hustým lesem. Tady nadobro ztratil stopu neppů, které sledoval. Usadil se tedy, aby poobědval a zvážil, co dělat dál.

Dospěl už k jednomu jasnému závěru. Materiál z bahenních sopek musel být pro neppy velice důležitý. Jistě by se netahali takovou dálku bez nějakého závažného důvodu. A soudě podle značného množství stop kolem sopek, byl do dopravy horkého hnědého bahna zapojen nemalý počet členů jejich kolonie.

Usoudil, že jediný způsob, jak získat aspoň nějaký přehled o své poloze a snad i představu, kam se ztratili neppové, které sledoval, je vyšplhat na hřeben. Byl přesvědčen, že tvoří počátek západního pohoří. Celý zbytek dne mu však zabralo hledání schůdné cesty, kterou objevil až podél potoka, kde se po stranách jeho břehů mezi vysokými skalnatými srázy táhl širší kaňon. Když se však Johann konečně vydrápal jedním bočním ramenem kaňonu nahoru, přelezl přes pole balvanů a nakonec si propracoval cestu až na vyhlídku zhruba dvě stě metrů nad planinou, neviděl z ní už vůbec nic. Nastala totiž tma a Johann byl značně vyčerpaný a zklamaný. Ještě než usnul, myslel na to, že už je na své výpravě tři dny a dosud nezískal žádné informace, které by mu k něčemu byly.

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO mu však vše bohatě vynahradilo. Ze své rozhledny dokázal přehlédnout celou planinu a dokonce i oblasti za ní, kde ležely gejzíry a bahenní sopky. Dole po pravé straně, na rozloze, kterou odhadl na nejméně pět čtverečních kilometrů, se pak rozkládala kolonie neppů. Žili ve stovkách hliněných kopečků a podzemních nor jako prérijní psi na Zemi a bylo je možné spatřit, jak se rojí kolem svých domovů, baví se ve tříčlenných a čtyřčlenných skupinkách, nebo se starají o rozličné úkoly mezi pravidelně vysázenými řadami jakési pravděpodobně domestikované plodiny na vysokých stoncích.

Po levé straně kolonie, za malým hustým lesíkem, leželo u paty pohoří vcelku rozlehlé jezero. K Johannovu nesmírnému údivu se celé jen hemžilo plavajícími neppy. Aby se přesvědčil, že ho skutečně nešálí zrak, přesunul se po úzké římse a našel si jinou plošinu s výhledem, tentokrát přímo nad jezerem. Skutečně tu dole pod ním plavaly stovky, snad dokonce celý tisíc neppů. Ba co víc, pokud se Johannovi jeho bujná představivost už úplně nevymkla zpod kontroly, zdálo se, jako by tucty neppů, kteří postávali na březích kolem jezera, držely nad ostatními jakýsi dozor a buďto povzbuzovaly, nebo radily plavcům ve vodě.

Co se to tu u všech všudy děje? ptal se Johann v duchu. *Proč tu všechna tahle stvoření plavou sem a tam? Je to snad nějaký jejich rituál? Nebo nakonec jeden z klíčů, které jsem měl najít?*

Zůstal v horách nad kolonií neppů po celý den. Přesouval se mezi oběma plošinami, sledoval mumraj pod sebou a bez úspěchu se snažil dospět k nějakým závěrům, co, pokud vůbec něco, má tohle všechno znamenat. Byl přesvědčen, že jeho samotného si neppové buď nevšimli, nebo jim bylo jeho špehování lhostejné.

Hned několik věcí, které tu viděl, se mu zdálo velmi podivných a nepodobných ničemu, co kdy spatřil u ostatních živočišných druhů na stejném stupni vývoje. Předně byli neuvěřitelně ukáznění. Všichni jednotlivci měli očividně své vlastní poslání nebo úkol pro každou část dne. Dvakrát během dne vylezli všichni plavci z jezera a společně s ostatními se vrátili na náměstíčko uprostřed kolonie, kde se vyrovnali do tří dlouhých řad a čekali na potravu, která jim byla servírována z ohromných kotlů. Zhruba dvacet minut poté, když bylo jídlo u konce, nastoupila do jezera další skupina neppů a plavali sem a tam pod vedením stejných dohlížitelů, kteří dávali pozor už na předchozí plavce. Ti se zatím vrátili buď ke svým úkolům v kolonii, nebo se pustili do práce mezi vysokými stonky rostlin na poli.

Po západu slunce už Johann nebyl schopen rozeznat, co se v kolonii dole pod ním přesně děje. Našel si pohodlné místo na plošině a rozložil si tu matraci. *Pozoruj neppy*, připomněl si slova bílé Beatrice, *neboť v jejich chování leží stopy, které vás dovedou do bezpečí.*

Takže co jsem až dosud vypozoroval? přemýšlel před usnutím. *Že tráví spoustu času plaváním. Že pěstují minimálně jednu domestikovanou plodinu. Že překonávají ohromnou vzdálenost, aby donesli horké hnědé bahno. Že jsou ukáznění. Ale co to všechno má společného s naším bezpečím a přežitím, to je pro mne tedy záhada.*

PĚT

UPROSTŘED NOCI se Johann náhle probudil a uvědomil si, že dosud neobjevil žádné rozumné vysvětlení, proč neppové přivážejí bláto od bahenních sopek. Vlastně po celou dobu, co je pozoroval, nezahlédl žádnou skupinku, která by nesla ony nádoby s blátem. Předešlého dne si všiml přístupné římsy, zhruba v polovině výšky mezi jeho nynějším stanovištěm a kolonií, odkud by měl na neppy mnohem lepší výhled. Zdráhal se však na římsu spustit za světla, neboť si byl jistý, že by ho stvoření zpozorovala, a neměl nejmenší ponětí, jak by na jeho přítomnost reagovala.

Ještě několik hodin před úsvitem však byl dostatek měsíčního světla, aby se sestupu na nižší římsu mohl bez rizika odvážit. Odtud pak spatřil siluety šesti skupinek po třech neppech, shromážděné kolem vůdčího neppa mezi okrajem polí a začátkem prostoru s obytnými pahorky. Celé seskupení stálo kolem obřího kruhového kotle, z většiny zakopaného v zemi, který minulý den nějak ušel Johannově pozornosti. Po chvíli štěbetání se jednotlivé trojice neppů se svými hrubými lžícemi a nádobami rozptýlily a patrně vyrazily směrem k oblasti gejzírů.

O deset či patnáct minut později, po zvláštním zvolání vůdčího neppa, který se po celou dobu potuloval po okolí, se z nor vynořil další zhruba tucet neppů a seběhl se na otevřenou pracovní planinku jen několik metrů od kotle. Začali strhávat k zemi stonky domestikovaných rostlin (už minulého dne si Johann všiml, že se živí jen květnatou vrchní částí plodin), odstraňovat z nich vnitřky a následně je pomocí kamenů roztloukat na prášek. Čas od času přišel vůdčí nepp postup jejich díla zkontrolovat.

Nedlouho po úsvitu se vrátila první skupinka neppů s nádobami hnědého bláta, do nichž byl přimísen natlučený prášek. Johann, nyní zcela zaujat jejich činností, vyšplhal opatrně a aniž by z tvorů spustil oči, zpět na svou vrchní pozorovatelnu. Nakonec celé ranní snažení

vyneslo pět nádob s bahnem, nyní dokonale smíšeným s práškem ze stonků. Vůdčí nepp každou ze směsí obezřetně otestoval, dokonce si i trochu lízl svým zvláštním úzkým jazykem, načež vybral dvě z nádob, které měly zůstat na pracovním prostranství. Obsah zbylých tří byl bez jakýchkoli ceremonií vyklopen do zakopaného kruhového kotle.

Celá kolonie se pomalu probouzela. Z otvorů začaly vykukovat hlavy, mláďata cupkala z místa na místo, rozproudily se ranní debaty. Zvolna, ale jistě mířili všichni neppové na středové náměstíčko, kde se už přes půl hodiny ve velkých kotlích připravovala snídaně.

Johann se zatím blíže zaměřil na neppa, který dohlížel nad předjitřními pracemi. Byl jedním z prvních, kteří dostali snídani, po níž vybral osm dalších, všechny černobílého druhu, kteří byli o něco větší než jednobarevní, a odvedl je na pracovní prostranství, kde dosud stály ony dvě vybrané nádoby.

Zatímco tento vůdčí nepp debatoval se svými kolegy, zbytek kolonie se pouštěl za každodenními povinnostmi. Jedna třetina se vydala plavat k jezeru, druhá zamířila k polím a poslední se vrátila do pahorků a nor, nejspíš za domácími pracemi. Osm černobílých neppů, vybraných při snídani, vyšlo zatím ven z kolonie. Dva páry táhly nádoby a zbylí čtyři měli na zádech kolem krků připevněné malé vaky. Všichni zamířili ke kaňonu s potokem, jímž Johann šplhal nahoru na svou pozorovatelnu.

Sám se tedy vrátil zpět do soutěsky, neboť byl přesvědčen, že ať má tato skupinka neppů v plánu cokoli, je to nesmírně důležité. Naštěstí dorazil na vrchol vedlejšího ramene kaňonu právě ve chvíli, kdy do něj sami neppové odbočili. Sledoval je shora asi kilometr, než se mu ztratili ve skupince hustých keřů na břehu potoka. Následující hodinu se nikde nic nehýbalo. Ze svého výhodného postavení přehlédl Johann celé dno kaňonu, proto nebylo pochyb o tom, že neppové jsou dosud v keřích. Ale co tam provádějí?

Zhruba v polovině dopoledne zaslechl Johann těsně za sebou, na své straně kaňonu, známý zvuk. Byl to nápěv ve dvou příbuzných variacích, který se soustavně opakoval, nejprve jedna verze a následně druhá, stejně jako před několika dny. Johann začal pohledem prohledávat skaliska pod sebou, dokud nespatřil dvojici chřestilek. Brzy nato zaslechl druhý pár a pak třetí. Opatrně se na své vyvýšenině přesunul tak, aby měl v zorném poli skalní převis, jenž se nacházel

přímo pod ním. Podél stěny tu teď leželo vyrovnáno více než třicet chřestilčích skořápek. Většina jejich nájemníků se však právě, pokud byl Johannův dohad správný, slunila dole na dně kaňonu a předváděla své námluvní tanečky.

Když napnul zrak, dokázal v oblasti dole kolem potoka, docela daleko od skořápek, rozeznat dobře sedm nebo osm párů. Navrstvení všech jejich trylků přes sebe vytvářelo vcelku příjemnou symfonii, mnohem lahodnější na poslech než jednotlivé nápěvy samotné. Johann si náhle uvědomil, že se mu začíná chtít spát. Ještě předtím než zavřel oči, si však všiml, že se dole vlní křoviska, na jejichž okraji se nyní shromáždili neppové.

Náhle se všichni naráz vyhrnuli nečekanou rychlostí ven, dokonce i ti, kteří nesli nádoby. Přeběhli po svahu ke skalnímu převisu, kde ležely všechny chřestilčí skořápky. Tam si několik z nich namočilo pracky do teplého bláta a svižně je počali roztírat po okrajích skořápek, kde k sobě obě půlky těsně přiléhaly. Skořápky začaly zvolna povolovat a otevírat se. Další dva neppové se protáhli mezerou dovnitř. Jeden z nich hned roztáhl skořápku natolik, aby jeho druh vevnitř dobře viděl.

Přesouvali se od skořápky ke skořápce s neuvěřitelnou hbitostí. Nějakým způsobem předem rozpoznali, ve kterých skořápkách právě není žádná, chřestilka. Už tři neppové se z nitra vybrané skořápky po několika vteřinách vrátili s chřestilčím vajíčkem, které okamžitě umístili do některého z vaků. Jakmile byl vak obsazen, jeden z neppů si ho hodil na záda, upevnil kolem krku a vyrazil pryč dolů po svahu směrem ke kolonii.

Ve chvíli, kdy byla sebrána tři vajíčka, změnila se náhle symfonie, přicházející od chřestilek ze dna prosluněného kaňonu, v dvoudobou poplašnou melodii. Zloději byli objeveni a chřestilky se už hrnuly nahoru, aby se svým sokům postavily. Jedna zářivě žlutá chřestilka zatarasila únikovou cestu neppovi, nesoucímu obzvláště velké vajíčko. Dva jeho druhové bez váhání divoce zavřeštěli a po hlavě se na žlutou chřestilku vrhli, čímž odvedli její pozornost na dostatečně dlouhou dobu, aby vejconoš stačil uniknout. Následná bitva netrvala dlouho. Překvapivě mrštná chřestilka vrazila své impozantní žihadlo nejprve do jednoho neppa, pak do druhého, a oba je tím na místě zabila.

Tři neppové tedy unikli i s vajíčky, dva byli mrtví a zbývající tři zůstali obklíčeni a vystaveni útoku rozzuřených chřestilek, které se vrátily bránit své skořápky. Každý z nich se teď rozběhl jiným směrem. Johann už nestíhal veškeré dění na dně kaňonu sledovat. Zaslechl jedno bolestivé zvířecí zavytí a pak, zhruba o pět minut později, chřestilčí dvoudobý poplach odezněl.

Johann se vrátil na svou pozorovatelnu zcela zmaten. V kolonii právě končilo rozdělování oběda a jednotlivé skupiny se rozcházely k jezeru, polím a norám. Vůdčí nepp, organizátor výpravy, nebyl nikde v dohledu a nic také nenapovídalo o osudu chřestilčích vajíček, která byla podle všeho do kolonie dopravena.

Johann se usadil na ploché skále a poobědval. Jeho nespokojenost narůstala. Pozoroval neppy, jak mu Beatrice poradila, avšak nic z toho, co dosud viděl, ho zatím nepřivedlo na jediný nápad, jaká bezpečnostní opatření je před nocí dvojího úplňku třeba učinit.

PŘED ÚSVITEM NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA byl Johann zpět na římse dole pod svou hlavní pozorovatelnou. Tentýž vůdce se znovu setkal se šesti trojicemi, které byly vyslány, aby donesly hnědé bláto ze vzdálených bahenních sopek. Opět, jakmile byl do bláta přimísen prášek ze stonků, vydala se skupinka osmi černobílých neppů, dva páry s nádobami, zbylí čtyři s vaky připevněnými kolem krku, pryč z kolonie. Tentokrát se však lupiči pustili jiným směrem, pryč od Johanna. Sledoval je pohledem, dokud se mu neztratili na dalekém svahu.

Zůstal na své pozorovatelně celé ráno a bedlivě sledoval každý pohyb vůdce neppů, který organizoval všechny důležité činnosti. Několik minut před polednem se do kolonie vrátili dva neppové s chřestilčími vajíčky ve vacích. Vůdce od nich přijal stručné hlášení, načež oba navrátilce odvedl do lesíka, který se rozkládal mezi norami a jezerem. Všichni se znovu vynořili o několik minut později, bez vaků i bez vajíček. Záhy se k nim připojila nová dvojice černobílých neppů. Jeden z nich byl na první pohled raněn, šlo tedy pravděpodobně o další z účastníků ranního tažení. Po následné krátké rozmluvě se vůdce odebral k jednomu z největších pahorků v kolonii a vstoupil dovnitř. Po zbytek dne ho už Johann nespatřil.

Jakmile přišla noc, Johann dospěl k závěru, že sledování z pozorovatelny mu už dalo maximum. Až dosud si v kolonii nikdy nevšiml

žádných nočních aktivit, alespoň ne do časných předjitřních hodin, a tvorové se očividně vůbec nestarali o vlastní bezpečnost, neboť Johann si v době všeobecného spánku nepovšiml vůbec žádných hlídek. Napadlo ho, že má výbornou příležitost proniknout potají do kolonie a pokusit se objevit něco, co snad dosud uniklo jeho pozornosti.

Sestup kaňonem dolů od pozorovatelny ke kolonii byl při jasném měsíčním světle vcelku snadný. V jednom okamžiku se Johann zastavil, vzhlédl vzhůru a zamyslel se, jakou hrůzu by s sebou noc dvojího úplňku mohla asi přinést, aby bylo nezbytné učinit všechna opatření, o nichž se zmiňovala bílá Beatrice. Na okamžik ho dokonce napadlo, zda všechna jeho setkání s ní nebyla skutečně jen jakýmsi druhem halucinací. Ale ne, zamítl tu myšlenku. *To není možné. Těch šest měsíců, které jsme s Mariou strávili v Bělozemi, bylo naprosto skutečných.*

Do kolonie vstoupil nikým nerušen. Prošel kolem nor, přes centrální náměstíčko a po pěšině směrem k jezeru. Pak se vrátil, aby prozkoumal pole a pracovní prostranství, odkud vyrážely všechny ranní výpravy. Nikde si nevšiml ničeho nového.

Potom se rozhodl vydat po pěšině a podívat se do lesíka v sousedství kolonie. Tam přece viděl vůdce neppů odnášet chřestilčí vajíčka. Asi třicet metrů mezi stromy zaslechl neznámý zvířecí zvuk, rytmické pískání, opakující se asi dvacetkrát za minutu. Na jednom místě stezky tu korunami stromů pronikalo měsíční světlo a Johann před sebou spatřil malou oplocenou ohradu a stráž, spící a chrápající hned vedle vrátek.

Vrátka se otevřela zcela nehlučně a Johann tedy mohl vstoupit do temné ohrady. Okamžitě ho zasáhl neuvěřitelně odporný zápach, smrad, který připomínal směsici shnilého jídla a výkalů. Za neustálého potlačování dávivého reflexu prohledal Johann celou oblast. U plotu na levé straně stály hrubě zhotovené police, rozdělené svislými příčkami snad na tisíce jednotlivých přihrádek. Zhruba polovina z nich byla zaplněna chřestilčími vajíčky.

Po Johannově pravé straně byla velká nádrž. Na jejím dně leželo rozbité chřestilčí vajíčko, obklopené bezbarvou tekutinou, v níž Johann odhadl původce onoho nesmírného zápachu. Přiblížil se k nádrži a zlehka do kapaliny ponořil prst. Poté si ho opatrně přiblížil k nosu. Puch byl tak děsivý, že musel okamžitě zvracet. Pak se rychle

ohlédl zpět, zda neprobudil spící stráž. Neprobudil. Nepp stále klidně pochrupoval.

Na konci ohrady nalezl Johann řadu kádí rozličných velikostí. Všechny až na jednu byly prázdné. Nahlédl tedy do té plné, která mu dosahovala přibližně k pasu, a spatřil v ní stovky čehosi, co připomínalo tenisové míčky různých barev, každý přibližně s tuctem drobných ostnů, vyrůstajících na povrchu. Johann se zvědavě sehnul a vzal jeden do ruky. Jeden z ostnů se mu však přitom dostal do dlaně a bodl ho, takže Johann upustil živý míček zpět do kádě. Stvoření vykřiklo něco jako birtl a během několika vteřin se celá káď jen hemžila ostnatými tenisovými míčky, pokřikujícími birtl-birtl.

Způsobený hluk byl tak hlasitý, že probudil spícího strážce, Johann se však kolem něj přehnal dřív, než se stvoření dalo natolik dohromady, aby začalo volat na poplach. Únikovou cestu si Johann promyslel už předem. Zahnul doleva, ven z kolonie, a plným tryskem uháněl pořád dál. Zastavil se teprve na půl cesty k periodickému gejzíru.

CELOU HODINU, kdy Johann popisoval své zážitky z výpravy, seděli všichni tiše, jen tu a tam někdo položil nějakou upřesňující otázku. S největším zájmem sledovali jeho vyprávění Siegfried, Vivien a Jomo. Malý Kwame působil poněkud rušivě a jak Keiko, tak Satoko s ním musely několikrát skupinku opustit, aby dítě zbytečně neodvádělo pozornost ostatních.

„A jaké závěry jsi tedy ze svých pozorování vyvodil?“ zeptal se Ravi, když Johann domluvil.

„Mám obavu, že téměř žádné,“ odvětil Johann. „Neppové jsou fascinující druh, a kdybych byl biolog, jistě bych měl tisíce otázek, na něž bych si přál znát odpovědi. Ale pokud nás má to, co jsem viděl, připravit na nějaké obrovské nebezpečí noci dvojího úplňku, potom má výprava naprosto selhala.“

„Už nám zbývá jen čtyřicet dní, je to tak?“ otázal se Jomo. Již před časem se s Johannem shodli na tom, že práce na sklizni je v podstatě u konce, takže někdy v příštích dnech doprovodí Siegfried Joma a jeho rodinu s bohatými zásobami potravin přes Černou skálu zpět do Východní osady.

„Čtyřicet dva, abych byl přesný,“ potvrdil Johann.

„To už moc času nemáme," podotkl Jomo, „obzvláště pokud si přípravy vyžádají hodně plánování."

„Beatrice ti ale přece dala dvě rady, nebo ne, Johanne?" ozvala se Vivien. „Pozorovat neppy, a ještě něco o zemi, na kterou jsme dosud nevstoupili."

„Na žádném kusu země, po němž se už kdokoli z vás procházel, si nemůžete být jisti," opakoval Johann zpaměti.

„Kdybychom to měli brát doslovně," řekla Vivien, „pak by to znamenalo, že se máme přestěhovat do západního pohoří — alespoň jednou totiž někdo z nás prohledal prakticky všechny přístupné končiny, obzvláště teď, když jsi navštívil i oblast kolem neppské kolonie."

Siegfried toho za celý večer mnoho nenamluvil. V tomto bodě debaty se však postavil, obrátil se vzad a zahleděl se na oceán. „A co ten ostrůvek tam na moři?" nadhodil. „Ten lze nepochybně označit jako kus země, po němž se dosud nikdo z nás neprocházel."

„Mně to všechno začíná připadat kapku přitažené za vlasy," ozval se nečekaně Ravi. Společně s Annou se zvedli z místa, kde seděli, a zamířili ke své chýši. „Nic ve zlém, Johanne," dodal ještě, „tvoje vyprávění o neppech bylo vážně úchvatné, ale my s Annou jsme měli pochybnosti o pravosti tvého setkání už dříve, a ani dnešního večera nás nic nepřimělo změnit názor. Zatím jsme nedostali žádný důkaz, který by potvrzoval jakékoli nebezpečí, natožpak to obrovské nebezpečí, před kterým tě snad sestra Beatrice varovala."

„Kdybychom se měli se všemi zásobami přestěhovat do západního pohoří, byla by to hotová noční můra," přidala se Anna. „A ostrůvek samozřejmě nepřipadá v úvahu ani v nejmenším. I kdybychom byli všichni excelentní plavci, což nejsme, speštěři by nás do jednoho sežrali, dřív než bychom se dostali pár set metrů od břehu."

„Chápu," odvětil Johann a popřál Ravimu, Anně a Serentě dobrou noc. V tu chvíli mu však myslí probleskla živá vzpomínka na stovky neppů, plovoucích sem a tam v jezeře. *Co když?* vynořila se mu v hlavě otázka.

„My jdeme taky spát, strýčku Johanne," ozval se Jomo. „celý den jsme s Keiko strávili svazováním snopů a jsme unavení. Kromě toho, Kwame ještě od večera nezamhouřil oči."

„Díky za všechnu práci, kterou jste odvedli, Jomo," řekl Johann. „Vím, že jste to neměli snadné, když jsem se sám celou dobu toulal někde mimo."

Jomo pokrčil rameny. „Tak hrozné to zas nebylo," namítl. „A jsem rád, že jsem se mámě mohl pochlubit vnukem."

Vivien, Siegfried a Johann zůstali po odchodu ostatních sami. „Nikdo z nich nevěří, že se mi sestra Beatrice skutečně zjevila, viďte?" zeptal se Johann své ženy a syna.

Vivien mu položila paže kolem ramen. „Věří, že jsi skvělý muž — laskavý, inteligentní, přemýšlivý a náš přirozený vůdce. Jsou také jistě přesvědčeni o tom, že ty sám věříš, že tě sestra Beatrice navštívila a varovala tě před nebezpečím noci dvojího úplňku."

„Mají tě rádi, tati," přidal se Siegfried, „nemůžeš je ale vinit za to, že berou tvůj příběh na lehkou váhu. Mluvil jsem o tom dnes večer se Serenthou. ‚Pokud ten duch, nebo anděl, nebo cokoli to bylo, přišel za strýčkem Johannem, aby mu předal varování pro nás všechny,' řekla mi, ‚proč nebyl ohledně toho nebezpečí trochu výmluvnější? Proč by sestra Beatrice mluvila v hádankách?'"

Johann potřásl hlavou. „Serentha je chytrá dívka, synu," řekl, „a její otázky jsou zcela namístě. Stejně jako pochybnosti Raviho a ostatních." Náhle si připomněl rozhovor o víře, který kdysi s Beatricí vedl. „Cítím se v téhle situaci jako Tomáš," dodal, „jediný, který skutečně vložil prst do díry v Kristově ruce."

Siegfried se zatvářil zmateně. Vivien se usmála. „Myslím, že biblické vzdělání našeho syna zatím není natolik obšírné, aby tvému přirovnání porozuměl," poznamenala. „Chápu však, jak obtížně to pro tebe musí všechno být."

Když ještě políbila Siegfrieda na dobrou noc, zamířila Vivien s Johannem k jejich chýši. „Jsem ráda, že tě budu mít dnes v noci zase u sebe," řekla mu. „Chyběl jsi mi."

„A ty jsi zase chyběla mně," opáčil Johann. Políbil ji a zahleděl se na hvězdy nad hlavou. „Nepřipadá ti to jako ironie," prohodil, „že já, který jsem celý život tolik pochyboval a kritizoval všechny náboženské a duchovní prožitky ostatních, teď přesvědčuju lidi, aby mi věřili, že jsem sám něco takového zažil?"

Vivien se usmála. „Jak často říkala sestra Beatrice, cesty boží jsou nevyzpytatelné."

JOHANN PŘIZNAL VIVIEN, že pokud se i ze své druhé výpravy za pozorováním neppů vrátí bez nějakých konkrétnějších údajů o tom, jaké by před nocí dvojího úplňku měli podniknout přípravy, své bádání zcela vzdá.

To ráno, kdy se chystal vyrazit, pršelo. Siegfried se o dvě noci dříve vrátil z Východní osady, kam pomohl Jomovi a Keiko se zásobami potravin. Prohlásil, že Maria se chovala pánovitě jako vždy a že mu ani ona, ani Erik za jídlo nepoděkovali. Také dodal, že jedině slib otci, že se bude za každou cenu snažit vyhnout všem konfliktům, ho zdržel od toho, aby bojechtivému Erikovi jednu nevrazil.

A právě když si teď Johann natahoval na záda tlumok, objevil se Siegfried v chýši svých rodičů. „Chtěl bych jít s tebou, tati," prohlásil. „Čtyři oči uvidí víc než dvě."

Johann si vyměnil krátký pohled s Vivien. „Cením si tvé nabídky, synu," řekl. „Ale je spousta důvodů, proč musím jít sám. Předně, je tě třeba tady v osadě, abys pomáhal matce a ostatním s pracemi, které vyžadují fyzickou sílu. Za druhé, což je ještě důležitější, já už se s neppy znám a vím, po čem pátrám. Je pravděpodobné, že bys mi spíš překážel, než nějak pomohl."

Siegfried věděl, že je lepší se s otcem nepřít. Pomohl Johannovi nasadit tlumok a pak otce objal. „Dávej na sebe pozor," řekla ještě Vivien, než Johann vyšel z chýše do mírného deště.

Díky neustávajícímu bubnování kapek byl výstup velice svízelný. Trvalo mu téměř celý den, než se dostal do oblasti gejzírů, fumarol a bahenních sopek. Přestože byl přesvědčen, že ke kolonii neppů jistě existuje ještě nějaká přímější cesta, nechtěl riskovat, že v neznámém terénu zabloudí. Navíc si naléhavě uvědomoval skutečnost, že do noci dvojího úplňku nyní zbývá už jen šestatřicet dní.

Kolonii obešel širokým obloukem, aby ho nikdo nespatřil, pro případ, že by na něj po jeho spěšném úprku při poslední návštěvě neppové hleděli jako na nepřítele. Po celou dobu cesty nepřestávalo pršet a Johann při slézání kamenitého povrchu několikrát uklouzl. Koncem druhého dne konečně dosáhl pozice, z níž prve neppy pozoroval.

Krátce po soumraku pak přestalo i pršet. Po troše spánku se Johann spustil dolů na nižší římsu, neboť očekával, že ještě před úsvitem uvidí neppského vůdce, jak vypravuje trojice s nádobami pro bahno. Až do východu slunce se však v kolonii vůbec nic nedělo.

Jakmile se první paprsky dotkly kopečků a nor dole pod ním, vyšplhal Johann zpět na svou obvyklou pozorovatelnu. Chlupatá štěbetající stvoření se brzy vynořila ze svých děr a začala se loudat na centrální náměstíčko k snídani. Po jídle měl tentýž vůdce, který za Johannovy první návštěvy organizoval výpravy k bahenním sopkám a za chřestilčími vajíčky, proslov k celé kolonii.

Během jeho projevu se na cestičce u lesíka s oplocenou ohradou objevily trojice černobílých neppů, kteří, očividně s vypětím všech sil, táhli čtyři kádě. Tyto kádě pak umístili mezi pracovní prostranství a ohromný kruhový kotel, zapuštěný do země. Zatímco Johann napjatě přihlížel, vůdčí nepp se vydal pryč z kolonie, po stezce vedoucí kamsi vpravo, následován několika stovkami příslušníků svého druhu i všemi čtyřmi káděmi. Celá skupina se rychle ztratila Johannovi z očí, takže obrátil svou pozornost k jezeru, které se už začínalo plnit plavci.

Avšak ani u jezera neprobíhalo vše tak, jak to Johann viděl minule. Přesunul se po skalní plošině na pozorovatelnu přímo nad vodou. Na břehu jezera stály další dvě kádě. Za každou z nich se táhla dlouhá fronta neppů. Když se to které stvoření dostalo na řadu, ponořil plavecký dohlížitel do kádě malý hrnek a polil příslušného neppa čirou slizkou kapalinou, kterou mu další dohlížitelé okamžitě vetřeli hlouběji do srsti. Teprve potom směl nepp vlézt do vody.

Johann si domyslel, že hmota v kádích je tatáž páchnoucí substance z chřestilčích vajíček, z níž se při své minulé návštěvě v ohradě pozvracel. Zajímalo ho, proč na sebe neppové tuhle látku natírají. Stal se svědkem nějakého složitého rituálu, jehož smysl nedokáže nikdy pochopit? Nebo se někde v celém procesu ukrývala stopa, která ho měla přivést k „bezpečnostním opatřením“ pro něj i celou jeho rodinu?

Nastala doba oběda a k jezeru se vydala jiná skupina neppů, aby podstoupila tutéž proceduru. Zatímco Johann stále hloubal nad významem této nezvyklé činnosti, vrátil se vůdce i s celou výpravou, která odešla časně zrána. Johann spěchal zpět na druhou pozorovatelnu, ale jediná zajímavá věc, které si odtud všiml, byla, že kádě, které měli výletníci s sebou, jsou nyní zřejmě o poznání lehčí, neboť jejich přepravu už bez obtíží zastali pouze dva neppové.

Tu noc nedokázal Johann usnout. Změny v chování neppů za ty dny, kdy byl pryč, naznačovaly, že se stal svědkem různých fází pro-

cesu jakýchsi příprav. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak všechno, co viděl, možná nějakým způsobem souviselo s blížící se nocí dvojího úplňku. Johann se rozhodl, že jediná možnost, jak získat další podstatné informace, je sledovat, co neppové podnikají na svých výletech mimo kolonii.

ZA ÚSVITU NÁSLEDUJÍCÍHO rána už byl Johann pečlivě ukryt ve skupince keřů po straně stezky, po níž neppové předešlého dne opouštěli kolonii. S příchodem rána ho však přepadly obavy. Co když byla včerejší výprava jen jednorázovou událostí? Co když vůdce dnes odvede neppy zcela jiným směrem? Co když bude objeven a napaden?

Ze svého úkrytu v křoví neměl žádný výhled na pahorky a nory kolonie. Když čekal už zhruba hodinu, usoudil, že se nejspíš dopustil chyby a jen zbytečně marní čas. Právě se chtěl v křoví postavit a vyjít ven, když náhle zaslechl blížící se štěbetání neppského vůdce. Okamžitě se znovu přikrčil, a jak štěbetání sílilo, rozeznal mezi větvemi první neppy, pochodující po pěšině.

Nebylo těžké odhadnout, kdy už všichni přešli. Nosiči kádí kráčeli na samém konci procesí, neboť postupovali mnohem pomaleji než ostatní. Měli se svým nákladem patrně co dělat, protože jejich cestu kolem Johannova keře provázela spousta neppského ekvivalentu hekání a sténání. Johann vyčkal ještě několik minut, dokud mu všechny zvuky nezmizely z doslechu, načež vylezl z křoví a vydal se po pěšině za nimi.

Postupoval velmi pomalu a co chvíli se zastavoval, stále se obezřetně držel co nejdál za jakýmkoli neppským štěbetáním, které zaslechl. Mezitím podle polohy slunce a ze skutečnosti, že stezka vedla většinou dolů z kopce, dospěl k závěru, že neppská výprava míří k oceánu. Na základě svých znalostí geografie zdejšího okolí si v mysli zkonstruoval imaginární mapu, z níž následně vyčetl, že celé procesí se na pobřeží, pokud bylo skutečně jeho cílem, dostane několik kilometrů západně od lidské osady, tedy do oblasti, kterou nikdo z lidí díky srázným svahům na opačné straně potoka dosud neprozkoumal.

Jakmile se pěšina začala hadovitě točit kolem malého mírného potůčku, který vytékal z kopců po pravé straně, ohraničily ji zleva skutečně strmé skalní útesy. Pak se stezka dostala do úseku ostrých

zatáček a Johann ještě zpomalil, neboť měl strach, že za každým ohybem může narazit na zadní voj procesí.

Poblíž jedné z těchto ostrých zákrut zaslechl přímo před sebou známé štěbetání. Opatrně vykoukl za roh. Asi dvacet metrů daleko stála na cestě jedna ze čtyř kádí, obklopená třemi černobílými neppy, kteří leželi zcela vyčerpaní na zádech, své zvláštní jazyky vyplazené. Vůdce pobíhal kolem nich, opakovaně ukazoval na káď a bez ustání své kolegy buď vybízel k činnosti, nebo jim spílal. V jednom okamžiku dokonce dotáhl jednoho z vyčerpaných neppů až ke kádi a zavěsil mu přední pracku do nejbližšího držadla. Černobílý však nechal končetinu volně spadnout zpět k tělu a počastoval vůdce jakýmsi rozhořčeným komentářem.

Později se Johann v duchu sám sebe ptal, zda měl v té chvíli záchvat hlouposti nebo geniality. Ať tak nebo tak, najednou se vynořil ze svého úkrytu a vydal se po stezce dolů směrem k neppům a kádi. Všichni do té chvíle k smrti vyčerpaní černobílí se okamžitě rozutekli do křoví vedle potoka. Johann popadl držadla, zvedl káď plnou birtlů a zlehka si ji hodil na pravé rameno.

Neppský vůdce se po celou dobu jeho příchodu ani nepohnul. Nepokusil se nijak zasáhnout, ani když se Johann sklonil ke kádi. Prostě jen zůstal stát na pěšině a napjatě Johanna pozoroval. Bílé koule v jeho půlměsíčitých očích jezdily bez ustání sem a tam.

Johann se usmál a vykročil kupředu po pěšině. Vůdce čekal snad jen vteřinu nebo dvě a křikl cosi na ostatní, kteří se hned začali plížit ven z křoví. Potom pokynul Johannovi, ať ho na stezce následuje.

Vůdce, Johann i tři černobílí vzadu společně brzy dohonili ostatní kádě na ocasu procesí. Zhruba po deseti minutách vůdce zavolal na další skupinku černobílých, kteří se zdáli unavení, a ti odložili svou káď doprostřed stezky. Nato vůdce přistoupil k Johannovi a prostřednictvím směsi štěbetání a gestikulace ho požádal, aby káď, právě položenou na zem, zvedl.

Johann okamžitě porozuměl. Opatrně postavil nádobu, kterou dosud nesl, na stezku, a vzal místo ní druhou. Ozval se sbor pochvalného štěbetání. Tři černobílí, kteří měli na starost první káď, nyní očividně odpočatí, se chopili držadel a zvedli svůj náklad ze země.

V průběhu následující hodiny nesl Johann po chvílích každou ze čtyř kádí. Ve dvou z nich byli birtlové a zbývající dvě obsahovaly příšerně zapáchající čirý sliz z chřestilčích vajíček. Pěšina nakonec

vyústila na vrcholek stolové hory zhruba dvacet metrů nad skalnatými útesy, o něž se tříštily mořské vlny. Vůdce neppů se postavil na úplný okraj planiny, zády k oceánu, a dal znamení, aby kádě postavili vedle něj. Okamžitě nato se několik stovek neppů vyrovnalo do úhledných řad a zástupů a naprosto ztichlo.

JOHANN SE POSTAVIL po jedné straně plošiny, kus od neppů i kádí, a pohlédl dolů na oceán pod sebou. V dálce spatřil dvojici speštěrů, jejichž dlouhé impozantní krky se pohupovaly sem a tam nad hladinou. Jakmile mořští tvorové zahlédli neppského vůdce, který byl na okraji útesu snadno rozpoznatelný, začali vytím přivolávat ostatní.

Vůdce zatím hovořil k příslušníkům svého druhu. Johann neměl pochopitelně nejmenší ponětí, co by asi mohl říkat, ale čas od času se alespoň přesvědčil, jaká u toho vůdce provádí gesta. Ten několikrát ukázal na vzdálený ostrůvek, trochu nalevo od planiny, na níž nyní stáli. Párkrát také přešel ke kádím a poklepal na ně. Když už se dole pod plošinou shromáždilo osm speštěrů, začal vůdce přivolávat ostatní neppy, postupně jednu řadu po druhé, aby se na děsivé mořské dravce šli podívat sami.

A co přijde teď? ptal se Johann v duchu, když si speštěry přišla prohlédnout poslední řada neppů. *K čemu má celá tahle ceremonie sloužit?*

Na odpověď nemusel čekat dlouho. Neppský vůdce pronesl další krátkou řeč, načež se dobře dvě stovky jeho druhů nahrnuly jeden vedle druhého k okraji plošiny.

Posedali si a natáhli hlavy, aby viděli dolů na oceán. Polovina z nich se sice uvelebila mezi Johannem a káděmi, nicméně i tak byl schopen bez obtíží sledovat veškeré dění. Když byli všichni neppové na místech, přitáhl vůdce s osmi černobílými k okraji útesu jednu káď s birtly a následně ji překlopili, takže se stovky tenisákům podobných stvoření vyvalily do vod oceánu dole.

Divadlo, které následovalo, bylo vskutku děsivé. Speštěři s pisklavým křikem a krky natahujícími se s úchvatnou hbitostí hned sem, hned zase tam, a tlamami ostře zajíždějícími pod hladinu, zlikvidovali nebohé birtly v průběhu několika minut. Johann si všiml, že se neppové v jeho okolí třesou strachy po celém těle. Někteří menší jedinci dokonce zavírali oči a odvraceli se od okraje útesu.

Trvalo několik vteřin, než si Johann uvědomil, že ho neppský vůdce vyzývá, aby za ním přistoupil ke kádím. Opatrně, aby nešlápl na některého z tvorečků, rozložených po planině, došel Johann až k vůdci a třem zbývajícím kádím. To, co následovalo, by se dalo popsat jako nesmírně složitý monolog, složený ze štěbetání a doprovodné gestikulace, jehož smysl Johannovi zprvu zcela unikl. Neppský vůdce svou žádost ještě jednou celou zopakoval, tentokrát mnohem pomaleji, dokud Johannovi nedošlo, že po něm chce, aby vzal jednu z kádí s chřestilčím slizem a nalil její obsah do zbývající kádě s birtly. Vykonal tedy, co se po něm žádalo. Při tom zápachu neustále potlačoval nutkání zvracet, ačkoli neměl nejmenší ponětí, jaký to má všechno význam.

Po dalším krátkém vůdcově proslovu byla z vrcholu vyklopena do vln i druhá káď. Oceán se už hladovými rozběsněnými speštěry jen hemžil. Johann zprvu odvrátil zrak, aby se podívané na — podle jeho názoru — zbytečná jatka vyhnul, když se však rozzuřený řev speštěrů začal vzdalovat, až se nakonec ztratil úplně, zmateně si klekl na kolena a zahleděl se do vod pod sebou. Všude na hladině viděl plavat nijak nezraněné birtly. Speštěři se jich ani nedotkli! Naopak, stahovali se pryč.

Co se to tu děje? problesklo Johannovi hlavou. *Jsou snad už speštěři přecpaní? Ne, to asi sotva, vždyť někteří z nich tu při první dávce birtlů ještě vůbec nebyli.*

Pak mu to náhle došlo. Během několika vteřin mu bylo všechno jasné. Speštěry zahnal zápach chřestilčího slizu. Neppové trénovali plavání, neboť měli v úmyslu, poté co se sami potřou slizem, vydat se za noci dvojího úplňku na onen vzdálený ostrůvek. *Pozoruj neppy*, zaslechl v duchu znovu hlas bílé Beatrice. *Na žádném kusu země, po němž se už kdokoli z vás procházel, si nemůžete být jisti.*

Johann se triumfálně postavil na nohy, zcela zapomněl na všechny neppy kolem sebe a zvolal: „Díky, Beatrice! Díky za to, že jsi věřila, že na to všechno dokážu přijít.“

Jeho citový výbuch byl tak silný, tak nečekaný, že se všichni neppové v jeho blízkosti rozprchli pryč. Jejich vůdce, stojící u poslední plné kádě, Johanna zvědavě pozoroval. Johann se pokusil o několik omluvných gest. Vůdce pak zvedl své přední končetiny a znovu mu pokynul.

Když k němu Johann došel, pronesl tvor několik švitořivých slov, která vyvolala okamžitou hlasitou reakci celého neppského shromáždění. Po několika vteřinách ponořil vůdce obě přední pracky do kádě se slizem a začal mazlavou hmotu roztírat po Johannově holé hrudi. Náhlý puch byl už na Johanna příliš. Dvakrát ještě dávivý reflex potlačil, pak se však musel otočit a vyvrhnout obsah svého žaludku do vod oceánu. Když se obrátil zpět k neppskému vůdci, vzal ho tvor za ruce a ponořil mu je přímo do kádě se slizem. Johann pochopil. V příštích pěti minutách, za přihlížení dvou stovek fascinovaných a rozechvělých neppů, si s vůdcem navzájem pomazali chřestilčím slizem každičký čtvereční centimetr těla.

Poté společné slezli po obtížně schůdné stezce až k malé pláži na západ od tabulové hory. Johann ve vodě ani ne sto metrů daleko zahlédl zhruba tucet speštěrů.

Dychtivě ho i neppského vůdce pozorovali. Nahoře na planině se ve čtyřech stovkách půlměsíčitých očí napjatě převalovaly bílé kuličky.

Neppský vůdce se ani na okamžik nezastavil. Rovnou se ponořil do vody a začal plavat směrem ke speštěrům. Johann ho, s hladinou adrenalinu na vrcholu, ihned následoval a po dvaceti až třiceti mocných tempech ho dokonce předstihl. Speštěři s nadějí čekali, dokud je nezasáhla první vlna zápachu ze slizu. Pak otočili hlavy, sborově zavyli a pustili se pryč. *Skvěle*, zaradoval se Johann v duchu a vyrazil za nimi ještě větší rychlostí. *Skvěle, skvěle, skvěle!*

SEDM

VŠICHNI NA NĚJ ČEKALI na břehu. Johann rozrazil vodu oceánu několika posledními tempy, nechal své nohy klesnout na písčité dno a pomalu vyšel ven za ostatními.

„Neuvěřitelné," vydechla Vivien a chvátala ho obejmout.

Siegfried jí byl hned v patách. „Funguje to," zvolal s nijak nepotlačovaným nadšením. „Měl jsi pravdu."

Ještě před dvaceti minutami Johanna zapřísahali, ať do vody nevstupuje. Nedaleko od břehu plavali čtyři ohromní speštěři a krmili se nadbytkem mořského života, který vody oceánu naplňoval. S povrchní zvědavostí pozorovali také lidské shromáždění na břehu. Vivien potřela Johannovo tělo odporně zapáchajícím slizem, marně se přitom bráníc slzám strachu.

„Neboj se," uklidňoval ji Johann s povzbudivým úsměvem. „Vždyť ti říkám, že už jsem to všechno vyzkoušel s neppským vůdcem. Speštěry ten puch naprosto odpuzuje."

Pak všichni sledovali, jak plave přímo k mořským dravcům, zatímco ti se vzrušeně chystají k útoku, a už očekávali nejhorší. Avšak přesně podle Johannovy předpovědi, jakmile se ke speštěrům dostal téměř nadosah, ztratili nesporní vládci oceánu o svou zdánlivě snadnou kořist náhle zájem a začali plavat pryč.

Siegfried byl dosud zcela unesen nadšením. „Smím si to taky vyzkoušet, tati?" zeptal se. „Chtěl bych si zkusit, jaké to je, plavat v oceánu beze strachu."

„Nejde to, synu," odvětil Johann. „Nesmíme slizem zbytečně plýtvat. Máme ho tak akorát dost, aby za noci dvojího úplňku vystačil pro všechny."

Celá skupina se pak vrátila zpět do osady, kde kvůli Johannově chystanému představení přerušili veškeré přípravy večeře. Jakmile se dostali do kuchyně, všichni se usadili na svá obvyklá místa. „To bylo

vážně působivé," přerušil Ravi nastalé ticho. „Tvé pozorování neppů se skutečně neukázalo jako nějaké zbytečné marnění času."

„Zbývá nám dvacet šest dní," prohlásil Johann, dosud vzpružený osvěžující koupelí. „To je dost času na to, abychom se všichni dostali do náležité kondice, pokud začneme s tréninkem hned. Vím, že Vivien, Siegfried a Beatrice jsou dostatečně dobří plavci, aby se na ostrůvek dokázali dopravit sami. Ale co vy ostatní? Ravi, jak dobrý jsi plavec?"

„V podstatě nestojím jako plavec za moc, Johanne," odvětil Ravi. „Kdysi v Indii jsem se jako malý kluk jednou málem utopil... To však není jediný problém. Já osobně tu vidím ještě spoustu sporných bodů."

Johann se zatvářil zmateně. „Z mého pohledu," pokračoval přátelsky Ravi, „se nám dostalo důkazu jedině o tom, že existuje repelent, který dokáže zabránit útoku speštěrů. To ale přece ještě neznamená, že se máme všichni za noci dvojího úplňku pokusit doplavat na ostrůvek."

„Co se tím snažíš říct?" zeptal se Johann. „Že stále pochybuješ o Beatricině zjevení?"

„Je tu spousta, spousta nezodpovězených otázek," namítl Ravi. „Samozřejmě pravost zjevení Beatrice a jejího proroctví v nich stojí na prvních místech. Kromě toho, dokud se nedokážeš nějak dorozumět s neppy, neexistuje způsob, jak s jistotou potvrdit, že se při úplňku obou měsíců skutečně chystají k masovému útěku. Pro scény, jichž jsi byl svědkem, lze najít spousty možných vysvětlení. Třeba se jedná jen o nějakou jejich každoroční pouť, kterou podnikají z důvodů, které se nikdy nemusíme dozvědět."

Johann se všemožně snažil ovládat.

„Pak je tu otázka toho ‚děsivého nebezpečí', o němž se ti při svém zjevení sestra Beatrice údajně zmínila," pokračoval Ravi. „Jaké nebezpečí by to mohlo být? Žijeme tu už přes tři roky a zatím jsme se vyjma speštěrů nesetkali s ničím, co by nás nějak ohrožovalo na životě. Co by mohlo být tak děsivého, abychom se kvůli tomu dávali na útěk a podstupovali tím pádem nepopiratelné nebezpečí, které nám hrozí z utonutí nebo útoku nějakých dalších mořských tvorů, o nichž zatím třeba vůbec nevíme? Copak se na nás má za noci dvojího úplňku najednou zřítit samo nebe?"

Když Ravi domluvil, rozhostilo se dlouhé napjaté ticho. Johann v hlavě zaslechl Beatricin hlas. *Pověz jim, že je to otázka víry, bratře Johanne.*

„Myslím si," pronesl tedy poněkud sklíčeně, „že kritickým faktorem je tu víra. Buď věříte, že mé setkání se sestrou Beatricí bylo skutečné a že její varování je třeba brát vážně, nebo tomu nevěříte."

Ravi přikývl. „Společně s Annou tuhle otázku probíráme od prvního okamžiku, kdy ses vydal na svou výpravu za pozorováním neppů. Jen pro tvou informaci, Anna je také velice špatný plavec a má strach z vody. Naše dcera, Serentha, pokud vím, nikdy neponořila hlavu pod hladinu. I když započteme tvou a Siegfriedovu pomoc a vyloučíme útok speštěrů nebo jiných mořských tvorů, nepřipadá nám pravděpodobné, že bychom zvládli doplavat na ostrůvek a zpět."

Na okamžik zaváhal a ztěžka si povzdechl. „Johanne, máme tě rádi a všichni tě obdivujeme, ale po zvážení všech ohledů, včetně téhle poslední skutečnosti ohledně neppů a odpuzujícího slizu, rozhodli jsme se - Anna, Serentha a já -, že se plavání nezúčastníme a za noci dvojího úplňku zkusíme své štěstí tady na pevnině."

„Chápu," odvětil Johann, překvapený silou emocí, které při tom cítil. „A vy ostatní?" zeptal se a přejel pohledem po skupince.

„Zůstanu s tebou, drahý, ať to obnáší cokoli," prohlásila Vivien.

„Jdu s tebou, tati," přidal se Siegfried.

„Je mi líto, ale já souhlasím s Ravim a Annou, strýčku Johanne," prohlásila Beatrice. „Jsem přesvědčená, že bych tu vzdálenost uplavala, ale nač? Nedokážu si představit, jaké nebezpečí by nám tu na pevnině mohlo hrozit."

„Pak je rozhodnuto," uzavřel Johann. „Vivien, Siegfried a já začneme okamžitě s tréninkem, zatímco vy ostatní budete nadále žít, jako by se nic nedělo."

„Já bych se o to plavání chtěla pokusit také," ozvala se náhle obyčejně nemluvná Serentha, když se shromáždění začalo rozcházet. „Jen doufám, strýčku Johanne, že mě za těch třicet dní dokážeš naučit dost, abych měla aspoň nějakou naději." Obrátila oči ke svým rodičům. „Nebude vám to vadit?"

„Jak už jsme ti s Annou řekli včera večer," odvětil Ravi, „rozhodnutí záleží čistě na tobě."

„TY SES MUSEL POMÁTNOUT, staříku," prohlásil Erik, „táhnout se celou tu cestu sem k nám, abys nás přesvědčoval, že máme plavat na ostrůvek, abychom se vyhnuli bůhvíjakému nebezpečí, o kterém ti pověděl nějaký duch."

Johann ve Východní osadě žádné pozitivní reakce nečekal, ale neměl by klidné svědomí, kdyby se alespoň nepokusil. „Ten sliz, který jsme získali, skutečně dokáže speštěry zahnat," pronesl. „Můžu vám to ukázat, jestli si přejete."

„O to tu vůbec nejde," namítla Maria. „Téhle části tvého vyprávění věříme. Ale ten zbytek se nám zdá absurdní. Abych pravdu řekla, když nám Jomo sdělil, že tě znovu navštívila má matka, vybuchli jsme smíchy... Kromě toho, Johanne, je to, co nám navrhuješ, značně nepraktické. Máme tu dvě malé děti. Jak bychom je dopravili přes vodu do bezpečí?"

„Mohl bych je nést," odpověděl Johann. „Připevnil bych si je na záda. Můžu celou dobu plavat prsa."

„Drahý Johanne," naklonila se k němu Maria, „my všichni víme, jaký přeborník v plavání jsi býval. Ale to už je roky a roky pryč."

Na jiné planetě. V jiném životě, pomyslel si Johann.

Přimhouřil oči. „Tak dobře," prohlásil. „Aspoň jsem to zkusil." Pohlédl na Mariu. „Mohl bych si s tebou, ještě než odejdu, promluvit mezi čtyřma očima?"

Maria pokrčila rameny. „Klidně," odvětila.

Vydali se spolu ven z osady směrem k oceánu. Když se dostali na písčitou pláž, Johann se natáhl a vzal Mariu za ruku. „Vzpomínáš si," zeptal se, „na tu noc o tvých osmých narozeninách, kdy se objevila stužka a nechala pro tebe dokonalou figurku tvé matky?"

„Ano," přisvědčila. „Pamatuju."

Obrátila se čelem k němu a objala ho rukama kolem pasu. „A vzpomínáš si taky," pokračoval Johann, „jak jsme zůstali obklíčeni drápatci uprostřed jezera a najednou se odnikud znovu vynořily stužky a zachránily nám život?"

Přikývla. „Ano, Johanne, stejně jako si vzpomínám, že jsi býval vždycky se mnou a byl jsi středem mého života až do chvíle, kdy sis vzal Vivien a změnil tak můj život navždy."

Johann její poznámku ignoroval. „Duch tvé matky nebo anděl, nebo co to bylo, se mi skutečně zjevil, Mario," pronesl. „Přímo tam nahoře na Mysu Černé skály, právě tu noc poté, co jsme se viděli

naposled. Pokud je to, co mi řekla, skutečně pravda, pak nikdo z vás noc dvojího úplňku nepřežije. Copak tu po tom všem, čeho jsi byla sama svědkem, dokážeš jen tak stát a tvrdit mi, že k tomu zjevení nemohlo dojít?“

Sundala Johannovy ruce ze svého pasu a zahleděla se na oceán. „Mohlo k němu dojít,“ prohlásila nostalgicky, „ale na tom vůbec nezáleží.“

Pak se obrátila a pohlédla znovu přímo na něj. Byla to skutečně překrásná mladá žena. „Kdybych se stala tvou manželkou, Johanne, a zároveň budoucí matkou tvých dětí, pak bych stála na tvé straně, nechala bych se pomazat tím slizem a plavala s tebou na ostrůvek. Jenže já jí nejsem a nikdy nebudu. Jsem uvězněná v životě bez naděje na skutečné štěstí. Pokud má to nebezpečí, které má matka předpověděla, skutečně přijít a já mám zahynout, ať se tak stane. Nebojím se toho.“

„Ale co Stephanie?“ namítl Johann, který se odmítal vzdát. „Copak ti na ní vůbec nezáleží?“

„Nemám chuť se teď o ní bavit,“ prohlásila Maria. Položila Johannovi paže kolem krku. „Prokaž mi poslední laskavost,“ poprosila ho s očima plnýma slz. „Polib mne, prosím, jako se muž líbá se ženou.“

Sklonil se k ní a dotkl se svými rty jejích. Zpočátku se líbali jen zlehka, pak čím dál náruživěji, až Johann své rty odtrhl a pevně ji objal. „Vždycky jsem tě miloval, Mario,“ řekl.

„A já miluju tebe, Johanne,“ odpověděla.

„NE, SERENTHO!“ volal Johann. „Nemůžeš úplně přestat plavat, když se chceš nadechnout. Tím by ses příliš unavila. Plav dál a nadechuj se při tom.“

„Dokáže to, tati, viď, že to dokáže?“ ptal se Siegfried z břehu vedle jezera. „Už zbývá jen osm dní.“

Na opačné straně jezera právě Vivien dokončila svých padesát koleček a vydala se směrem k nim, vytřásajíc si vodu ze svých šedých vlasů. „Jsem sice unavená, ale rozhodně ne tolik jako minulý týden.“

„Už ti to jde,“ zavolal Johann, pohled stále upřený na Serenthu v jezeře. Naklonila právě hlavu na bok, aby se nadechla, ale zároveň si

lokla vody. Vylezla ven s kašláním a prskáním. „Nezvládnu to, strýčku Johanne," hlesla. „Nemám dost času."

Zatímco zvolna vystupovala na břeh, obrátil se Johann k Siegfriedovi. „Pamatuješ se na ty tmavé stromy s velkými kruhovými listy v oblasti východního pohoří?" zeptal se. „Mají nejlehčí dřevo na tomhle ostrově. Chtěl bych, aby ses tam ještě dnes, teď dopoledne, vypravil a přinesl ten nejtlustší kmen, jaký najdeš."

„K čemu?" zajímal se Siegfried.

„Mám nápad na zlepšovák pro Serenthu," vysvětlil Johann. „Ale musím se nejdřív přesvědčit, že to dřevo je dostatečně lehké na to, aby zajistilo potřebný vztlak... Jelikož s námi Anna, Ravi a Beatrice nepoplavou, můžeme trochu slizu využít na pomazání menšího doplňku."

Když Serentha dorazila k Johannovi se Siegfriedem, bylo vidět, že je jí do pláče. Johann ji objal. „Vedete si výborně, mladá dámo," prohlásil. „Každý den je to o něco lepší."

VIVIEN NAŠLA JOHANNA zabraného do práce na podlaze jejich chýše, jak vyřezává dva válcovité předměty s jedním otvorem navrchu a s místem pro dvě malé nožičky ve spodní části. „Tak tohle plánuješ pro mrňata?" zeptala se.

Johann se zasmál. „Je to to nejlepší, co jsem v tak krátké době schopen dát dohromady," prohlásil. „Každý severoamerický indián by nad tím patrně ohrnul nos, ale já myslím, že to svůj účel splní."

Vivien se posadila vedle něj a potřásla hlavou. „Pořád si ještě myslíš, že když celou cestu potáhneš Serenthu v té vymyšlenosti, co jste sestrojili spolu se Siegfriedem, budeš mít stále dost sil, aby ses vrátil pro Stephanii a Kwamea?"

„Žádné jiné přijatelné řešení nevidím," odvětil Johann.

„A co tě vede k přesvědčení, že ti obě děti svěří do péče?" ptala se dál Vivien.

Johann pokrčil rameny. „Možná nesvěří. Ale kdybych se o to aspoň nepokusil, nikdy bych si to nedokázal odpustit."

Vivien se na dlouhou chvíli odmlčela. „A co když se něco přihodí tobě samotnému, zatímco se budeš snažit pomoct všem ostatním?"

„To je možnost, se kterou jsem se ve svém srdci už dávno smířil," odvětil Johann. „Prožil jsem plný a úžasný život."

Během rozhovoru Johann ani na okamžik nepřestával pracovat. Zatímco pokračoval v uhlazování jednotlivých dřevěných součástí, chytila ho Vivien za obě ruce. „Přestaň na chvilku, Johanne," poprosila, „a polib svou ženu."

Odložil nářadí a sklonil se k ní, ale ona se odvalila na matrace. „Než se pomilujeme," prohlásila a začala se svlékat, „pověz mi, jak se budeš cítit, když se během noci dvojího úplňku nepřihodí vůbec nic neobvyklého?"

Johann se znovu zasmál. „Jako idiot," odpověděl a chytil ji za nohu. „Ale nikdo není dokonalý."

OSM

DEN PŘEDCHÁZEJÍCÍ NOCI dvojího úplňku bylo neobyčejně jasno, na obloze ani mráčku. Johann se šel krátce po úsvitu podívat na oceán a s potěšením zjistil, že je zcela klidný. S veškerými přípravami skončili už minulý večer. Měl v plánu, že všichni čtyři vyrazí co nejdříve, vlastně už krátce po snídani, aby si měl ještě čas oddychnout, než se vrátí zpět pro obě batolata z Východní osady.

Siegfried se Serenthou se navzájem pečlivě potřeli chřestilčím slizem. Aby zmírnili napětí, proměnili Johann s Vivien vzájemné mazání ohavně páchnoucí substancí v jakousi hru. Vivien dokonce trvala na tom, aby se Johann natřel i pod plavkami, kvůli zvláštní ochraně těch míst. Ravi, Anna a Beatrice stáli během této činnosti opodál a beze slova je pozorovali. Pouze Beatrice zřejmě přemýšlela o tom, zda se náhodou přece jen nerozhodla špatně. Jakmile čtveřice vstoupila do vody, Ravi jim se zadumanou tváří sdělil, že je bude zítra kolem poledne vyhlížet.

Siegfried se přiznal, že je značně nervózní. Pomohl Johannovi spustit Serenthu s její „plaveckou vymyšleností“ do oceánu. K přední části plavek měla přivázanou laťku lehkého, nadnášejícího dřeva, která jí sahala od krku až do oblasti boků, rukám a nohám však ponechávala zcela volný pohyb. V podpaží pak byly k laťce připevněny dva kusy provázku, jejichž druhý konec měl Johann omotaný kolem pasu.

Trénovali s konstrukcí už předchozího dne v jezeře a všechno fungovalo bezvadně. Serentha následovala Johanna zhruba v osmimetrové vzdálenosti a za pomoci paží a nohou byla sama schopna přispět jistou hybnou silou. Na zkoušku uplaval Johann deset koleček se Serenthou pokud možno nehybnou. Na konci prohlásil, že mu i tažení mrtvé váhy připadalo překvapivě lehké.

Kus od břehu, přímo v trase směrem k ostrůvku, plavalo hejno sedmi speštěrů. Jako dodatečnou ochranu potřel Johann chřestilčím

slizem i Serenthinu laťku. Když se ponořil do vody, byl na něj vskutku zvláštní pohled. Nejen že se mu od pasu táhla dvě lanka k Serenthině plavací konstrukci, navíc nesl na zádech ještě dva košíčky pro nemluvňata a kolem krku náhrdelník pečlivě zapečetěných nádobek s chřestilčím slizem.

První hrůzyplné chvíle plavcům nastaly, jakmile se přiblížili k hejnu speštěrů. Jak bylo v plánu, plaval Siegfried za Serenthou (pro případ, že by se jí něco stalo) a Vivien kousek stranou vedle celé jejich trojice. Johannova rychlost ve vodě, přestože za sebou táhl Serenthu, se přinejmenším prvního půl kilometru přibližně shodovala s Vivieninou. Když se přiblížili ke speštěrům, tvořili tedy stále těsnou skupinku.

Speštěři zřejmě sotva mohli uvěřit svému štěstí. Viděli, jak k nim míří čtyři obrovské kusy potravy, už značně daleko od bezpečí břehu, a když se Johann se svou společností dostal na padesát metrů, přešla jejich kvokavá konverzace a vytí v zuřivý hladový řev. Jeden z ohromných, temně zelených tvorů, s krkem již předem skloněným k hladině, vyrazil s otevřenou tlamou a mocnými vyceněnými zuby přímo k Vivien.

Ta byla příliš vyděšená, než aby dokázala plavat dál. Naneštěstí ji od mořského plaza dosud dělila příliš velká vzdálenost, aby ucítil pach chřestilčího slizu. Zatímco tedy v nevelkých vlnkách na hladině šlapala vodu, speštěr jako by si s ní pohrával, zvolna ji obeplouval v širokých kruzích a co chvíli hrozivě zařval.

„Plavej přímo k němu," zavolal Johann.

Vivien zavrtěla hlavou. Strach jí nedovoloval pohnout se z místa. Johann tedy změnil směr, doplaval až k ní a vyzval ji, ať se ho chytí za záda. S nadlidským úsilím (neboť přitom stále táhl Serenthu) vyrazil k přišernému speštěrovi. Jakmile se odpudivý zápach dostal k tvorovým čichovým orgánům, speštěr se stáhl a křikem sděloval ostatním, že celá tahle lidská skupinka je úplně shnilá.

Jakmile se dostali do hlubších vod, vlny se zvětšily. Třikrát museli všichni úplně zastavit, aby si Vivien odpočala. Johann ji pokaždé, než znovu nabyla potřebných sil, nechal opřít o svá záda. Asi v polovině cesty k ostrůvku si Serentha popálila levou ruku o nějakou žahavou rostlinu. Od té chvíle už nebyla schopná pomáhat si pažemi.

Když konečně dorazili k ostrůvku, byl Johann zcela vyčerpán. V té chvíli nemohl na návrat a záchranu dětí z Východní osady ani po-

myslet. Na Vivienin návrh si našel na písčité pláži trochu stínu a uložil se k odpočinku.

„KDE JSI, JOHANNE?“ zaslechl ve snu volat Mariin hlas. „Potřebuju tě.“

Ve snu vystupovala také sestra Beatrice, oděná do svého modrého roucha s bílými proužky. Něžným tónem Johannovi připomínala, že ho boží andělé ochraňovali i přesto, že je nevěřící. Začínala právě dodávat ještě něco, aby ho povzbudila, když Johanna probudil zvuk štěbetání neppů.

Pomalu otevřel oči. Na opačný konec pláže právě dorazila první skupinka asi čtyřiceti těchto tvorů. Ti, co už stáli na břehu, vítali vítězoslavným voláním opozdilce a pomáhali jim ven z vody.

Johann se rozhlédl kolem a zavolal Vivien. Vynořila se z malého hájku za pláží a zamířila k němu. „Jak dlouho jsem spal?“ zajímal se hned.

„Hádala bych tak pár hodin,“ odpověděla. „Siegfried se Serenthou zatím támhle mezi stromy také odpočívají.“

Johann pohlédl k nebi a zkontroloval polohu slunce. „Když vyrazím hned teď,“ prohlásil, „doplavu do Východní osady bez obtíží ještě před soumrakem. Zbyde mi možná tak dobrá hodinka na odpočinek, než vyrazím na cestu s těmi batolaty.“

Vivien se posadila vedle něj a vzala jeho ruce do svých. „Drahý,“ řekla, „chtěla bych, abys všechno dobře zvážil. Musíš být ještě pořádně unavený a nikde nemáš záruku...“

„To už jsme všechno probrali včera večer,“ přerušil ji jemně. „A od té doby se nepřihodilo nic, co by mé rozhodnutí změnilo.“

Když se Vivien naklonila, aby ho políbila, nahrnuly se jí do očí slzy. Jejich rty se setkaly a ona pohladila Johanna něžně po tváři. Přála si, aby ten polibek nikdy neskončil. Nakonec mu položila paže kolem krku a vášnivě ho objala, s hlavou položenou na jeho hrudi. „Neměla bych probudit Siegfrieda?“ otázala se. „Bude se zlobit, že neměl příležitost se se svým otcem rozloučit.“

Johann ji od sebe zlehka odtáhl. „Ne,“ odvětil a setřel jí něžně slzy z tváří. „Nech ho spát. A přestaň se tak strachovat. Slibuju ti, že se vrátím, ať už s dětmi, nebo bez nich.“

Vivien si povzdechla a potřásla hlavou. „Tak dobře, Johanne,“ přinutila se k úsměvu. „Vím, že je marné snažit se tě od něčeho odra-

zovat. Ale dávej na sebe pozor a zbytečně neriskuj. Má láska i modlitby tě budou provázet po celou cestu.“

Johann se zahleděl přes oceán. V dálce spatřil další skupinku neppů, plovoucích směrem k ostrůvku. Za nimi se zdvíhala pevnina s Mysem Černé skály jako nejnápadnějším bodem na pobřeží. Začal se brodit vodou s Vivien po boku. „Políbíš mě ještě jednou?“ poprosila.

„Proč by ne?“ usmál se.

Zvedl ji ze země a ona mu obtočila nohy kolem pasu. Líbali se vášnivě a dlouho. Pak ji postavil zpět do vody. „To bylo zahřívací kolo,“ prohlásil, „před naší oslavou noci dvojího úplňku.“

Potom se vrhl přímo do blížící se vlny. Okamžitě začal plavat. Mezi dvěma tempy ještě zavolal na Vivien: „Pověz Siegfriedovi, že ho mám rád.“

PLAVBA ZPĚT NA PEVNINU byla pro Johanna vskutku snadná. Plaval si svým tempem, po každých několika stech metrech měnil styl. Dvakrát vyrazila jeho směrem se zájmem nevelká skupinka speštěrů, ale jakmile se dostali dostatečně blízko, aby ucítili chřestilčí sliz, pokaždé se obrátili pryč.

Zhruba v půli cesty narazil Johann na hejno několika tuctů stvoření, která mířila k ostrůvku. Vše, co z těchto podivných nových tvorů dokázal spatřit, byly jejich hlavy, hnědé uhlazené koule se čtyřma očima, posazenýma v devadesátistupňových rozestupech vodorovně po obvodu. Nejnápadnějším znakem na těchto plovoucích hlavách však byly dlouhé, tenké vztyčené výčnělky, připomínající dikobrazí ostny, na samém temeni.

Johann se instinktivně odchýlil stranou, aby se skupině vyhnul. Pak fascinovaně přihlížel, jak byl pár zvědavých speštěrů, kteří se k ostnatým tvorům dostali příliš blízko, opakovaně bolestivě zasažen dvaceti až třiceti ostny, které podivní tvorové vystřelovali s udivující razancí a přesností.

Tak i oni, ať je to kdokoli, pomyslel si Johann v duchu, *opouštějí za noci dvojího úplňku pevninu.* Znovu mu hlavou bleskla otázka, co asi může být příčinou tohoto masového exodu jak neppů, tak ostnatých stvoření. Zároveň se pevně rozhodl, že využije veškerých možných lstí, aby Mariu přiměl poslat obě batolata na ostrůvek s ním.

Jeho mohutné tělo rozrážející vlny oceánu zpozorovali obyvatelé Východní osady dávno předtím, než dosáhl břehu. Když doplaval, čekaly už na něj oba mladé páry na pláži.

„Hleďme, hleďme," prohlásil sarkasticky Erik, „kohopak nám to vyplavil příliv? To je sám velký Johann."

Johann zamířil přímo k oběma dvojicím. „Tahle sedátka jsem připravil pro Stephanii a Kwamea," řekl a sňal si oba košíčky ze zad. „Moc vás prosím, abyste mne nechali odvézt je na ostrůvek, čistě pro případ..." Začal otevírat jednu nádobku s chřestilčím slizem.

Maria se hned štítivě odvrátila. „Fuj," zvolala. „To je puch! Vůbec se nedivím, že před tím speštěři utíkají."

„Mám ho dost, abych jím pomazal oba vaše malé," pokračoval nevzrušeně Johann, načež obrátil pohled nejprve k Marie a pak ke Keiko.

V té chvíli se do rozhovoru vložil znovu Erik. „Ale proč bychom je s tebou měli někam posílat?" zeptal se. „Vždyť se podívej, den už je skoro pryč a zatím se nestalo nic ani trochu neobvyklého. Noc dvojího úplňku bude úplně stejná jako všechny ostatní..."

Jeho poslední slova náhle přerušilo cupitání nohou a štěbetání neppů. Dole na pláži, ani ne sto metrů od osady, se z lesa vyhrnula ohromná skupina neppů, čítající snad sto členů, a vrhla se přes písek do oceánu.

„Co to má znamenat?" podivoval se Jomo s pohledem upřeným na neppy, nořící se do vody.

„To jsou ti tvorové, které mi sestra Beatrice nakázala sledovat," vysvětlil klidným tónem Johann. „Právě od nich jsem se poučil o tom, že ten sliz, co mám v těchhle nádobkách, dokonale odpuzuje speštěry."

Společně přihlíželi, jak se neppové pouštějí do plavání a míří směrem ke vzdálenému ostrůvku. Všichni speštěři v dohledu, nyní už zvyklí na skutečnost, jak neppští plavci odporně páchnou, jim věnovali jen zběžné pohledy a jinak celou skupinu ignorovali.

Johann bedlivě pozoroval proměny výrazu ve tvářích všech čtyř mladých lidí, zaujatých sledováním neppů. *V téhle chvíli*, pomyslel si, *si už přinejmenším obě dívky nejsou tak jisté, že varování sestry Beatrice byla jen nějaká má halucinace.*

Přistoupil k oběma ženám ještě blíž. „Podívejte se na to takhle," prohlásil. „Co můžete ztratit? Pochybuje snad někdo z vás o tom, že

jsem schopen se o vaše děti postarat? To bych spíš sám zemřel, než bych dopustil, aby se jim něco stalo... Pokud si tím není jistá Keiko, pak ty, Mario, určitě jsi... A co když mé setkání se zjevením bílé Beatrice bylo skutečné a v noci má opravdu dojít k něčemu příšernému? Jak se budete jako matky srovnávat s tím, že jste promeškaly jedinou příležitost na záchranu svých dětí? Prosím vás, tolik vás prosím...“

„Jsi k smíchu,“ odsekl Erik.

Keiko s Jomem však k Johannovi náhle přistoupili. „Dáme ti našeho Kwamea, strýčku Johanne,“ řekla Keiko. „Jen ještě minutku počkej, než ho přinesu od babičky.“

Odběhla pryč a zanechala tu ostatní tři stát s Johannem. „A co ty?“ obrátil se na Mariu. „Smím si vzít taky Stephanii?“

Maria se otočila a zamířila dolů po pláži. Johann, společně s jejím manželem Erikem, ji následovali. „Ty skutečné věříš, že se ti zjevila má matka a varovala tě ohledně noci dvojího úplňku, viď?“ zeptala se Johanna.

„Naprosto,“ přisvědčil.

„A co když to varování bylo falešné?“ pokračovala dál Maria. „Jak si mám sama před sebou ospravedlnit, že vystavím Stephanii všem nebezpečím z plavby oceánem?“ Rozhlédla se kolem sebe, na vodní hladinu, na kopce, na oblohu. „Nevidím nikde nic, čeho by se bylo třeba obávat.“

Za nimi, na pláži u osady, už zatím přispěchala Keiko s Kwamem. Johann se tedy obrátil tím směrem, neboť chtěl s pomazáváním chlapečka chřestilčím slizem začít co nejdřív. Jomo s Keiko trvali na tom, že svého synka potřou sami, přestože se z děsivého zápachu několikrát málem pozvraceli.

Jakmile skončili, usadil Johann Kwamea do košíčku, který si pak připevnil na záda. Potom se znovu otočil k Marie. „Do západu slunce a východu obou měsíců už zbývá jen pár minut,“ řekl jí. „Čas brzy vyprchá. Necháš mne tedy s sebou vzít i Stephanii?“

„Myslím, že ne,“ odvětila Maria. Právě chtěla přidat nějakou další poznámku, když ji náhle přerušil Jomův překvapený výkřik.

„Podívejte, podívejte se támhle, na slunce!“ volal. „Děje se tam něco zvláštního.“

A skutečně, jejich slunce, nyní snad jen dva nebo tři stupně nad západním pohořím, mělo celý pravý spodní kvadrant zakrytý jakousi černou masou, která se rychle šířila i po celém zbytku kotouče.

„Co se to děje?“ obrátil se Jomo vzrušeně na Johanna. „Nic podobného jsme zatím rozhodně nikdy neviděli. Nechystá se nějaké zatmění, nebo tak něco?“

Johann jeho otázkám sotva věnoval pozornost. Upřeně hleděl na zatemněné slunce, zvolna zapadající za obzor. Černá látka, jež ho zakrývala, se nadále rozrůstala a rozšiřovala. *Ať je to cokoli*, pomyslel si, *blíží se to naším směrem.*

„Musíme okamžitě jednat,“ křikl na Mariu. „Běž a přines Stephanii. A přines ji rychle!“

Maria viděla černou hmotu stejně jako ostatní a po zádech jí z toho pohledu běhal mráz. Neřekla ani slovo, jen se ihned rozběhla do osady. Vrátila se i s dcerkou ani ne za minutu. V tu chvíli už černota pokrývala rozsáhlou část západního nebe. Na východě se zatím vyhouply nad obzor oba měsíce v úplňku.

Johann s Mariou spěšně pomazali plačící Stephanii chřestilčím slizem a přivázali ji do druhého košíčku. Když dítě na okamžik zmlklo, poprvé zaslechli vzdálený chorus kakofonických zvuků. „Přichází to z toho černého mraku,“ podotkla Maria roztřeseným hlasem. „Musí to být něco živého.“

To už byl Johann ve vodě. Maria ještě překontrolovala lanka, aby se ujistila, že bezpečně drží, a spěšně Johanna i svou dcerku políbila. Pak, po zběžném pohledu k blížící se temné mase, sňala ze svého náhrdelníku vyřezávaný amulet a vložila jej do košíčku, v němž seděla Stephanie. „Dej na mou dceru pozor, Johanne,“ poprosila.

Johann se na svých silných nohou prodíral kupředu příbojem, až mu voda dosahovala po pás. Pak se položil na břicho a začal plavat jako o život. Černé mračno blížící se zkázy už plně zakrylo vzdálené pohoří. Sbor příšerných hrozivých hlasů stále nabíral na hlasitosti, rozléhal se soumrakem s vysokým *brank, brank, brank*, jež děsilo všechna živá stvoření v doslechu.

Když se první z před voje branku snesl na Východní osadu, byl Johann zhruba čtyři sta metrů od břehu. Maria, Keiko a jejich manželé bezmocně přihlíželi, jak se obří, odporná hmyzovitá stvoření slétají k jejich chýším. Brank se ve vzduchu zatočil, křikl své *brank, brank* na dalšího zvěda, jenž se vznášel nad Mysem Černé skály, a oba se společně snesli do osady. Jen několik okamžiků nato chytili do svých článkovaných pařátů marně kolem sebe kopajícího Erika,

vznesli se asi čtyřicet metrů do výšky a čile zamířili západním směrem.

Johann však nic z toho neviděl. Plaval, jak nejrychleji mohl, pryč od pevniny, obě sedátka s dětmi připevněná na zádech. Že je pronásledován, si uvědomil teprve v okamžiku, kdy se mu něco ostrého zarylo do pravého stehna.

Opatrně, aby udržel hlavy obou nemluvňat nad hladinou, se zastavil a začal šlapat vodu. Asi metr nad ním se vznášelo to nejodpornější stvoření, jaké kdy spatřil. Při prvním pohledu připomínalo monstrózně přerostlou octomilku s párem ostrých pařátů, vyrůstajících z přední části protáhlého, jantarově černého těla. Brank měl dva páry křídel, jež se v letu míhala tak rychle, že chvílemi nebyla vůbec vidět. Silnější a širší horní křídla, přirostlá k vrchní části těla, byla přes dva metry dlouhá. Spodní křídla, ve všech rozměrech menší, vyrůstala ze spodní části, v jedné přímce s vrchním párem.

Většinu brankovy hlavy zabíralo jediné černé oko. Pod ním zel temný otvor, vyplněný třiceti nebo čtyřiceti ostrými zuby. Tlama zůstávala bez ustání otevřená a kapaly z ní bílé lepkavé sliny, které Johannovi dopadaly přímo na hlavu, až se z toho třásl odporem. Brank se náhle obrátil k pevnině, neboť patrně usoudil, že bude potřebovat pomoc, a začal hlasitě volat své *brank brank.*

V tuto chvíli už ve Východní osadě slídily přinejmenším tři tucty jeho druhů. Odnášeli všechno, nejen lidské obyvatele, ale i nábytek, jídlo, prostě cokoli, co mohlo mít nějakou cenu. Maria, Keiko, Satoko a Jomo už byli dávno ve vzduchu a směřovali k západu, každý unášen párem branků, kteří se mohli jen radovat, jaká neobyčejná kořist jim to spadla do klína.

Johann neviděl, co se přesně děje na pevnině, zřetelně si však uvědomoval vlastní nebezpečí. Brank, vznášející se nad ním, opakovaně volal pro posilu. Johann nepouštěl stvoření z očí a začal plavat pozadu, vzdaluje se stále víc a víc od pobřeží. Nakonec se osamělý brank, zřejmě pořádně rozvzteklený, neboť se k němu nikdo nepřidal, rozletěl zpět k pevnině. Johann se okamžitě otočil a znovu se pustil ze všech sil do plavání, ovšem co chvíli přitom kontroloval oblohu nad sebou.

Ani ne o minutu později se k místu, kde se s nemluvňaty právě nacházel, přiblížila dvojice létajících dravců. Protože byl celý ponořený ve vodě, jen s hlavou nad hladinou, zdáli se brankové poněkud

nejistí, jak postupovat. Náhle však jeden z nich slétl níž a popadl svými silnými pařáty Johanna po stranách hlavy. Ten se útoku začal bránit a podařilo se mu pravý pařát odstrčit. Během svého snažení však dočasně potopil obě nemluvňata pod vodu, odkud se opět vynořila s kašláním a brekem.

Dětské hlasy musely branky zaskočit, neboť se zastavili, a zatímco se stále vznášeli nad Johannem, kterému rychle docházely síly, vedli mezi sebou rozvleklý rozhovor. Právě v okamžiku, kdy se začali chystat k novému útoku, zaslechl Johann známý rozzuřený ryk a na dvojici branku se z obou stran vrhli dva speštěři. Během následující šarvátky se Johannovi podařilo i s dětmi uplavat. Neviděl ani, kdo bitvu vyhrál, ale žádní brankové ho už po celou dobu jeho předlouhé cesty k ostrůvku neobtěžovali.

JOHANN BYL TAK VYČERPANÝ, že jakmile mu Vivien se Siegfriedem sňali ze zad košíčky s dětmi, sesunul se do písku. Obě batolata byla vzhledem k tomu, čím právě prošla, docela v pořádku. Vivien se sklonila, aby svého ležícího manžela políbila, ale ten už měl zavřené oči a spal. „Jsi skvělý člověk, Johanne," zašeptala.

I z ostrůvku Vivien, Siegfried a Serentha sledovali, jak se ze západu blíží k oběma osadám obrovské mračno černé hmoty. Neměli pochopitelně ani ponětí o tom, že jsou svědky invaze branku. Když však o mnoho později, asi hodinu či dvě před úsvitem, vzbudili Johanna, aby se s nimi mohl pokochat malebným pohledem na západ obou měsíců v úplňku, pozorně vyslechli jeho popis hordy létajících monster, jež se snesla na jejich svět.

„Takže ti nepřipadá pravděpodobné, že by někdo přežil?" otázal se Siegfried.

Johann zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že je to téměř nemožné," odvětil. „Jen první vlnu tvořila dobře tisícovka těch tvorů. A podle toho, co jsem viděl, napadali úplně všechno, co zahlédli."

Serentha se dala do pláče. Siegfried se ji snažil utěšit. „Nechtěli ti věřit, strýčku Johanne," opakovala stále mezi slzami. „A teď jsou jak máma, tak táta mrtví."

„Zatím to nevíme jistě," namítl Johann. „Doufejme, že přišli na nějaký způsob, jak uniknout."

Jakmile vyšlo slunce, na druhém konci ostrova se vyhrnuly na pláž stovky neppů, aby se ponořili do oceánu na dlouhou plavbu

směrem k domovu. Siegfried svýma mladýma očima objevil už kus v moři i skupinu hlav s ostny, také směřující k pevnině.

„Takže," obrátil se Johann k ostatním, „jsme připraveni vyrazit?"

Siegfried se nabídl, že potáhne Serenthu v jejím postroji, tedy pokud Johann poplave za nimi, čistě pro případ, že by se něco stalo. Vivien pomohla Johannovi připoutat obě nemluvňata do košíčků, Stephanii i s jejím novým náhrdelníkem, pečlivě zabaleným do plenek. Během příprav mluvili jen málo. Všichni se se směsí hrůzy a naděje zaobírali v myšlenkách tím, co asi najdou ve své osadě.

Veškerá naděje, kterou chovali, se však rozptýlila, jen co se k pobřeží přiblížili natolik, aby dokázali rozeznat zbytky chýší. Dokonce i sto metrů z oceánu byla naprostá zkáza zcela zřejmá. Domky byly rozbořeny a zdemolovány, pole i sady zničené. Zasmušile vystupovali na pláž a pouštěli se do zjišťování škod. Jen tu a tam zůstalo pár výsledků lidského snažení neporušeno, neboť je rozběsnění brankové patrně neshledali důležitými, ale po Ravim, Anně nebo Beatrici nikde ani stopy.

„Museli je odnést pryč," prohlásil zarmouceně Johann, „společně s jídlem, nábytkem a vůbec většinou našeho majetku."

Objal plačící Serenthu a zavolal k sobě i Siegfrieda s Vivien. „Musíme vše pochopitelně vybudovat znovu," řekl. „A tohle se mi stále zdá jako nejlepší místo. Začneme hned pozítří, jakmile opláčeme ty, které jsme ztratili."

Siegfried se Serenthou se odebrali dolů na pláž, aby byli sami. Johann a Vivien zůstali na místě, kde kdysi stála společná kuchyně a hráli si s dětmi. Asi po půl hodině vyndal Johann ze Stephaniiných plenek vyřezávaný amulet a vykročil směrem k východu.

„Kam jdeš?" zeptala se něžně Vivien.

„Musím se podívat do Východní osady," odvětil Johann. „Pokud je Maria nějakou shodou okolností dosud naživu, musím jí vrátit tenhle náhrdelník."

JAKMILE STANUL NA OKRAJI Mysu Černé skály a pohlédl dolů do míst, kde stávala osada, ihned věděl, že není žádná naděje, že by někdo přežil. I přesto sevřel amulet pevně v dlani a sestoupil dolů, aby několik následujících hodin strávil prohledáváním trosek.

Stejně jako v jejich osadě odnesli i odsud brankové téměř vše. Objevil jen jednu z Mariiných vlastnoručně ušitých sukní a výbavu pro Stephanii. Pod kamenem uprostřed pěšiny, vedoucí osadou, našel také kousek kůry s chvatně naškrábaným vzkazem.

„Měl jsi pravdu, Johanne. Děkuji ti za záchranu Stephanie. Vždycky jsem tě milovala.“

BRANKOVÉ

JEDNA

JOHANNOVI SE ZDÁLO o Beatrici. Měla na sobě své biskupské roucho, ale procházeli se spolu ruku v ruce po pláži. Brodili se klidnou vlažnou vodou. Obrátila se k němu a on se zahleděl do jejích nádherných modrých očí. Sklonil se, aby ji políbil na rty.

„Strýčku Johanne!“ zaslechl vzrušený mladý dívčí hlas. „Probuď se, strýčku Johanne, slunce už každou chvíli vyjde.“

Johann se snažil pozdržet sen a vychutnat si svůj polibek s Beatricí, ale bylo příliš pozdě. Probouzející se svět už intenzitu jeho snového obrazu narušil a on nebyl schopen získat jej zpět. Otevřel oči.

„Dobré jitro, Franzi,“ řekl. Měla tytéž modré oči, jako její prababička. „To už je čas jít plavat?“

„Už, strýčku Johanne,“ přisvědčila dychtivě. Odhrnula si z obličeje své dlouhé vlasy. „Siegfried s Rowenem na nás čekají u potoka.“

Johann se zvolna posadil na matraci. Náhlou bolestí v zádech sebou celý až škubl, a pak ještě jednou, když vstával, tentokrát díky bolavému pravému koleni. *Stáří je na prd*, pomyslel si. *Ale pořád je to lepší než jediná možná alternativa.*

Franzi už vyběhla z chýše, aby se připojila k ostatním. Johann metodicky přendal další z plážových oblázků do nejkrajnější z lastur, vyrovnaných podél protější zdi. Nezastavil se však, aby kamínky přepočítal, jako to dělával v dřívějších letech. Počet dní, které na téhle planetě strávil, už přesáhl deset tisíc, a Johann si dobře uvědomoval, že se blíží další noc dvojího úplňku. Natáhl si plavky a vypotácel se ven směrem k toaletě, místu, které teď v průběhu noci navštěvoval aspoň jednou.

Bylo šedivé ponuré ráno s nízkou oblačností a trochou mlhy. Z toho vlhka byla Johannovi zima. Bezděčně se otřásl. *Další skvělý doprovodný znak stáří*, řekl si v duchu. *Nepřiměřená citlivost na teplotní rozdíly.*

„Dobré jitro, tati,“ pozdravil ho Siegfried, když se Johann vrátil ze záchodu a přidal se u potoka k ostatním. „Spal jsi dobře?“

„Tak dobře, jak se u mě dá očekávat," odvětil Johann. Pak se usmál. „Ale aspoň se mi zdálo pár moc pěkných snů."

Všichni čtyři se vydali po točité stezce podél potoka. Franzi si vykračovala vpředu, dlouhé vlasy zvlněné přes celá záda, co chvíli si radostně poskočila a pohvizdovala si. Jako druhý šel Johannův vnuk Rowen, tichý hloubavý mladík krátce po dvacítce. Siegfried, jehož vlasy nyní už zcela zešedly, kráčel po boku svého otce.

„Na skalách to bude dneska klouzat," podotkl k Johannovi, „tak dávej pozor, až polezeš."

Mrzoutskou poznámku, která mu okamžitě vytanula v mysli, si Johann raději nechal pro sebe. V poslední době se mu zdálo, že s ním Siegfried zachází stále víc a víc jako s nějakým invalidou. Pravda, nezvládal už sice nepřetržitě dlouhou dobu pracovat na polích nebo v sadech, ale mozek i sluch neměl dosud nijak poznamenané a ani zrak se mu od té doby, co na tuhle planetu před třiceti lety přišli, nijak znatelně nezhoršil.

Franzi už zahýbala do první zákruty, s Rowenem těsně v patách. „Půjdu jako poslední," rozhodl Siegfried a pokynul Johannovi, že může pokračovat dál. Johann střelil po synovi rozzlobeným pohledem. *Nechápu, proč bych měl uklouznout a spadnout*, pomyslel si, ale nechal si to pro sebe. *Chodím po téhle PĚŠINCE už skoro třicet let.*

V polovině výstupu mu už srdce zběsile pumpovalo a cítil slabou závrať. Zastavil se k odpočinku. „Není ti nic?" zeptal se ho Siegfried.

„Ne, ne, nic mi není," odpověděl Johann. „Jen jsem se asi přecenil, když jsem se snažil držet krok s tou mládeží před námi."

Siegfried se starostlivě zastavil. „Můžu pro tebe něco udělat?"

Johann se k němu otočil. „Jistě, můžeš se ke mně přestat chovat, jako kdybych byl úplně bezmocný. Jen běž dál, dohoň svého syna. Jsem si jistý, že si toho spolu máte dost co říct, obzvlášť teď, když mezi sebou znovu máme dospělou dívku."

Siegfriedovi blesklo v očích. „To byla hodně nemístná poznámka, tati," ohradil se. „Dobře víš, že jsem Rowenovi řekl, že pokud si ho Franzi vybere za svého prvního sexuálního partnera, nebudu mezi ně nijak zasahovat."

„To sice říkáš" namítl Johann, „ale svým chováním tohle tvrzení právě moc nepodporuješ. Očima neustále sleduješ každé hnutí jejího

těla. A ona si toho všímá. I Rowen si toho všímá. Podle mě to není zrovna nejlepší způsob, jak se postarat, aby se cítila přirozeně.“

Místo odpovědi začal Siegfried stoupat dál po stezce. Zatímco ho Johann sledoval, protáhl si pravé koleno v naději, že tím aspoň trochu uleví bolesti. *Stává se ze mě podivín a moralista*, řekl si v duchu, než se pustil na další cestu. *Stejně jako z většiny starých lidí.*

NAVZDORY SVÉMU VĚKU byl Johann stále nejlepším plavcem z celé čtveřice. Siegfried byl sice o něco vytrvalejší a Rowen dokázal dědečka porazit na krátkých tratích, ale i tak byla Johannova nenucená tempa a rytmus skutečným potěšením pro oči.

„Přála bych si umět plavat jako ty, strýčku Johanne,“ prohlásila sebejistá Franzi, když byli s tréninkem u konce. Seděla vedle něj na trávníku a prsty si mimovolně pohrávala s dřevěným amuletem, zavěšeným na konci provázku, který měla kolem krku.

„Jednou budeš umět, ale nesmíš přestat trénovat,“ odvětil s úsměvem Johann. Měl tuhle čtrnáctiletou dívenku moc rád. Stavěla se ke všemu se stejně pozitivním přístupem jako její prababička. A nikdy se k němu nechovala jako k nějakému vetchému staříkovi.

„Musel jsi být úžasný, když jsi byl mladý,“ pokračovala Franzi. „Strýček Siegfried mi říkal, že jsi byl úplně nejrychlejší plavec na Zemi.“

„To je asi trochu nadsazeno,“ odvětil Johann, přestože ho nad dívčiným obdivem zaplavila pýcha. „Ale nepochybně jsem byl lepší než většina ostatních.“

V myšlenkách sklouzl zpět v čase, do období před šedesáti lety svého biologického života. Vzpomínal, jak zakončoval německou plaveckou štafetu na evropském šampionátu. Johann se tehdy dotkl cíle jen o zlomek vteřiny dříve než italský plavec, což mu vyneslo zlatou medaili, a krátce nato se pořádala triumfální oslava. Asi na patnáct až dvacet vteřin se plně ponořil do vlastních vzpomínek a nevnímal, co se děje kolem něj. Jakmile se vrátil zpět do přítomnosti, uvědomil si, že ho Franzi pozoruje se zmateným výrazem ve tváři.

„Promiň,“ omluvil se lehkým tónem a položil jí ruku na rameno. „Jen jsem se na chvíli zamyslel nad něčím, co se stalo před mnoha a mnoha lety... To se nám starým někdy stává. Máme v sobě uloženo až moc vzpomínek, řekl bych... Ptala ses mě na něco?“

„Ano, strýčku Johanne," přisvědčila. „Ptala jsem se, jestli s tebou smím jít sbírat chřestilčí sliz. Nikdy jsem neměla příležitost podívat se dál než sem k jezeru a vždycky jsem si tolik přála prohlédnout si gejzíry, bahenní sopky, chřestilky a neppy na vlastní oči. Strýček Siegfried tvrdí, že už to nebude dlouho trvat a..."

„Ale jistě, že mě smíš doprovodit," přerušil ji Johann. „To je skvělý nápad. Nedokážu si představit větší potěšení než strávit pár dní tím, že ti ukážu ty nejzajímavější věci na našem světě."

JAK SIEGFRIED, tak Rowen však byli proti. „Kam se poděla veškerá tvoje rozvaha, tati?" namítal Siegfried. „Víš přece, jak může být ta cesta nebezpečná. Co když narazíte na skupinku těch ostnatých stvoření jako my před šestnácti lety? Co když ti neppové odmítnou dát už sebraný sliz a budeš muset jít sbírat chřestilčí vajíčka sám? Franzi nemá s podobnými věcmi žádné zkušenosti."

„Nejsem hlupák, Siegfriede," odvětil Johann. „Nepřipustím, aby se dostala do sebemenšího nebezpečí. Pokud se setkáme s něčím neobvyklým, prostě se vrátíme do osady... Kromě toho, Franzi chce jít. Náš zdejší život může takové čtrnáctileté dívce sotva připadat zajímavý. Zaslouží si prožít taky trochu dobrodružství."

„No tak ji s sebou teda vezmi," ustoupil Siegfried. Pohlédl na svého syna. „Pokud ti to dělá starosti, Rowene, můžeš jít taky."

Johann se ušklíbl. „Vy dva jste někdy vážně k smíchu." Obrátil se k Siegfriedovi. „Nikdy jsi s neppy nenavázal takové vztahy jako já, synku. Když jsme šli před čtyřmi lety společně, bylo jasně vidět, že z tebe nemá neppský vůdce zrovna velkou radost. A já jsem zatím dostatečně při zdraví, abych takový výlet zvládl, takže rozhodně půjdu... A co se Franzi týče, myslím, že na neppy udělá dojem. Určitě nebude mít strach a ráda se vydovádí s jejich malými. Bude z ní skvělý velvyslanec."

„A co když se ti něco stane?" prohodil Siegfried. „Dejme tomu, že třeba omdlíš jako tehdy před dvěma lety nahoře na Mysu Černé skály? Nebo ještě hůř, co když tě potká srdeční záchvat, nebo mrtvice? Jsi už starý člověk, tati. Jakmile se ti něco přihodí, je Franzi nadobro ztracená."

„Vezmeme s sebou všechny podrobné mapy, neměj obavy," prohlásil Johann mrzutým hlasem. „A než vyrazíme, bude je Franzi

znát nazpaměť. A poučíme ji, že kdyby se mi něco stalo, má se neprodleně vrátit zpátky do osady.“

Pak se Johann postavil. „Diskuze je u konce,“ oznámil. „Někdy příští týden společně s Franzi vyrazíme k neppům, a když budeme mít štěstí, přineseme s sebou chřestilčí sliz.“

K PRVNÍMU OBĚDU se Johann s Franzi usadili na kámen jen pár metrů od periodického gejzíru. Její nadšení vším kolem bylo nakažlivé. Přestože byl Johann unavený výstupem, cítil se báječně. Právě Franzi vysvětlil, jak v podzemní vodě vzniká potřebný vztlak, když gejzír náhle vytryskl do vzduchu celý ohromný vodní sloupec, vysoký asi šedesát metrů.

Franzi vyskočila na nohy a vzrušením spráskla ruce. „Ach, strýčku Johanne,“ zvolala a sledovala, jak voda stoupá k vrcholku vysoko nad její hlavou. „Ani v nejmenším jsem nečekala, že to bude tak nádherné. Žádný z tvých popisů to nedokázal úplně vystihnout.“

Jakmile gejzír svou erupci ukončil, stala se z místa, odkud před okamžikem tryskala voda, opět jen obyčejná díra v zemi. Franzi si k ní lehla, dlaněmi si shrnula vlasy dozadu za hlavu, přidržela si je tam a naklonila se do otvoru. „To je úžasné,“ prohlásila.

Pak se vrátila zpět, posadila se na kámen vedle Johanna a se zaujetím se zakousla do kusu ovoce. „Chtěla bych tu zůstat a podívat se na to ještě jednou.“

„Ale to bude trvat nejméně hodinu,“ namítl Johann.

„Nevadí,“ odvětila Franzi. „Budeme jíst pomalu a povídat si při tom.“

Johann se jen zasmál a pokrčil rameny. „Jak si přeješ,“ řekl. „Ale o čem by sis chtěla povídat?“

Franzina tvář náhle zvážněla. „Strýčku Johanne,“ prohlásila, „nikdy jsem se nedozvěděla celou pravdu o smrti svých rodičů, jen takové útržky, a vždycky jeden kousek tuhle, jeden támhle. Kdysi jsi mi slíbil, že až mi bude deset nebo tak nějak, prostě až budu dostatečně stará, řekneš mi všechno. Jsem teď už dost stará?“

Johann se na okamžik zamyslel. „Řekl bych, že jsi, Franzi,“ odvětil. „Ale není to nijak veselý příběh. Jsi si jistá, že si chceš pokazit tak nádherný den vyprávěním o...“

„Nic se tím nezkazí, strýčku Johanne," přerušila ho dívka. „Opravdu bych to moc chtěla vědět. Kromě toho jsi sám kolikrát říkal, že nám pravda může pomoct zahnat neodůvodněné obavy."

Johann dožvýkal sousto, které měl právě v ústech. „Tak dobře, mladá dámo, jak si přejete." Zahleděl se směrem k oceánu a vybavil si v myšlenkách ten děsivý bolestný den před mnoha lety. Z paměti se mu vynořily nesmazatelné obrazy, které s námi po prožitých tragédiích, jež nějak změnily náš život, zůstávají už navždy.

„Zemřeli šestou noc dvojího úplňku po našem příchodu na tento svět. Tobě byly tehdy dva roky a tvá matka se nacházela v osmém měsíci těhotenství." Johann si povzdechl. „Jak Kwameovi, tak Stephanii jsem kladl na srdce, jak je důležité, aby se snažili těhotenství na noc dvojího úplňku vyhnout, ale nebrali má varování vážně."

Obrátil pohled na Franzi. „Tvá matka byla stejně tvrdohlavá jako tvoje babička Maria. Naštěstí se zdá, že ty jsi větší část povahy zdědila až po prababičce."

Franzi se naklonila a dala mu pusu na čelo. „Já vím, strýčku Johanne," přisvědčila. „Už jsi mi to říkal kolikrát."

„No prostě," pokračoval Johann, „krátce poté, co jsme začali trénovat plavání, se ukázalo, že Stephanie, která byla i normálně jen průměrný plavec, nebude schopná na ostrůvek a zpět doplavat. I Vivien byla přesvědčená, že přílišná námaha v posledním trimestru by mohla vést k předčasnému porodu nebo jiným komplikacím... A já jsem tvou matku celou cestu táhnout nemohl, protože jsem už přece jen ztratil něco ze svých sil, a všichni souhlasili, že budu mít plné ruce práce sám se sebou.

Za dvou předešlých nocí dvojího úplňku se brankové vůbec neobjevili a tvůj otec, Kwame, byl přesvědčen, že jejich návštěvy budeme ušetřeni i v tomto cyklu. Upozorňoval jsem na to, že nemáme absolutně žádnou představu, co rozhoduje o tom, zda brankové přijdou, nebo nepřijdou, a předem to nevědí ani neppové. Ti malí chlapíci se na branky připravovali pokaždé a zdálo se jedině rozumné, abychom my dělali totéž.

Před pátou nocí dvojího úplňku jsme objevili jeskynní komplex, vlastně ani nijak zvlášť daleko odsud, v horách na druhé straně vulkanické skály. Vivien tehdy nemohla plavat, neboť si vážně poranila bok, když prchala před pronásledováním jedné chřestilky. Po dlouhých rozvahách jsme usoudili, že bude nejlepší, když stráví pátou

noc dvojího úplňku právě v těch jeskyních. Protože však brankové nepřiletěli, nedozvěděli jsme se, zda je to místo bezpečným útulkem nebo ne.“

Pak se Johann na dlouhou chvíli odmlčel. „Když přišla šestá noc dvojího úplňku, rozhodla se Vivien, že ji stráví v jeskyních s tvou matkou. Mohlo to vyjít. Neměli jsme však žádnou jistotu, protože...“

Johann se znovu nechal unášet vzpomínkami. V myšlenkách se opět viděl, jak plave ve zvířeném oceánu s Franzi v košíčku připevněném ke krku a vede zbytek své rodiny směrem k ostrůvku, který představoval jediné bezpečí před branky. Dosud mu v hlavě znělo Siegfriedovo zvolání, když se ve vodě ohlédl a zjistil, že Kwame je už nenásleduje a vrací se zpět k pevnině.

Po této přestávce pohlédl znovu na Franzi a zhluboka si povzdechl. „Promiň,“ omluvil se, neboť dosud přemáhal své city. „Není to pro mě právě lehké.“

„Já tě chápu, strýčku Johanne,“ řekla Franzi.

„Spolu s Kwamem jsme doprovodili tvou matku a Vivien do jeskyní,“ pokračoval nakonec, „a pomohli jim vybrat místo k úkrytu. Nechali jsme jim tam mapy, vyřezané do dřeva, aby se v nich mohly orientovat dotykem, kdyby náhodou potřebovaly najít cestu ven v úplné tmě. Pak jsme se s Kwamem vrátili do osady, a ještě než jsme vyrazili na cestu, jsme poobědvali.

Ten den byl velice silný vítr. Dělaly se mnohem větší vlny než obvykle. Několik skupinek neppů i jedno hejno těch ostnatých stvoření už byly ve vodě před námi. Já jsem přesně podle plánu plaval v čele s tebou na zádech, za mnou pak Siegfried, Rowen, kterému bylo v té době teprve jedenáct let, a pak tvůj otec.

Jak už víš, tvůj otec se někde uprostřed cesty otočil, a aniž by komukoli z nás ostatních řekl jediné slovo, zamířil zpátky ke břehu. Když jsem zaslechl Siegfriedovo volání a doplaval k němu, byl bez sebe vzteky. Bez ustání ukazoval na slunce a vykládal mi, že Kwame jen ukáže brankům cestu ke tvé matce a Vivien. Ještě dnes je přesvědčený, že kdyby se tehdy Kwame na pevninu nevrátil, mohly být dnes jeho i tvá matka naživu.“

Johann si znovu povzdechl. „Co se však té noci v jeskyních a jejich okolí odehrálo, se můžeme jen dohadovat. Brankové se tedy objevili a znovu proměnili naši osadu v trosky. Když Stephanie, Vivien a Kwame nebyli po našem návratu nikde ke spatření, nechal jsem

Siegfrieda s Rowenem a tebou v osadě a vydal se prohledat jeskyně. Na místě, kde se ukrývali, jsem našel jen dva předměty. Vivienin klobouček, který někdy pro legraci nosila, a amulet, který tvá matka položila na skalní římsu a ty ho teď máš kolem krku.

Co se tedy stalo? Našli brankové tvou matku a Vivien sami? Nebo je tvůj otec na stopu jejich úkrytu neuváženě dovedl? To se nikdy nedozvíme. Siegfried, který si s Vivien velmi dobře rozuměl, je přesvědčen, že tvůj otec je zodpovědný za její smrt. Neexistuje však způsob, jak se dozvědět pravdu.“

PO ZHLÉDNUTÍ DRUHÉ ERUPCE gejzíru požádala Franzi Johanna, zda by ji mohl vzít podívat se na chřestilky. „Slýchám o nich celý svůj život,“ prohlásila, „a udělala jsem si o nich v mysli spoustu představ. Ráda bych věděla, nakolik se tyhle mé představy blíží skutečnosti.“

Johann zvedl oči k obloze. „No,“ zamyslel se, „bezmračné dny mívají rády. A vím o jedné jejich docela velké kolonii kus napravo odsud, pod támhletím skalním převisem. Když budeme dostatečně trpěliví, snad bychom mohli...“

„Byl bys tak hodný, strýčku Johanne?“ přerušila ho dívka. „Hrozně moc by to pro mě znamenalo.“

Franzino nadšení mu probudilo nový úsměv na tváři. Měla toho v povaze tolik z Beatrice! Jako by se mu v její přítomnosti úplně vracelo mládí. „Řekl bych, že vlastně nijak zvlášť naspěch nemáme,“ prohlásil. „Budeš ale muset stařečkovi pomoct vylézt na támhlety balvany. Už se mi holt po skalách nešplhá tak jako před léty... A musíš mi slíbit, že za žádných okolností nebudeš zbytečně riskovat — chřestilky dovedou být pěkně nebezpečné.“

„Slibuji, strýčku Johanne,“ odvětila Franzi, přistoupila k němu a dala mu pusu na tvář. „Doufám, že uvidíme celý jejich taneček,“ dodala vzrušeně.

„Jen když budeme ležet klidně a zůstaneme úplně zticha,“ vysvětlil Johann. „Chřestilky se nikdy nezačnou pářit, když mají podezření, že je někdo pozoruje.“

Výstup na vrcholek nedaleké hromady balvanů Johannovi znovu ostře připomněl jeho věk. I když se snažil lézt co nejopatrněji, stejně si dvakrát narazil své bolavé koleno o skálu. Navíc ho v době, kdy se s Franzi konečně dostali na místo, odkud mohli sledovat půl tuctu

chřestilčích páncích lokalit, už také nesmírně bodalo v kříži. Přesto si nijak nestěžoval, dokonce ani v duchu. Vedle Franzina zářivého napjatého úsměvu jako by všechny jeho neduhy a bolesti mizely.

Dvakrát během čekání začala Franzi najednou něco povídat. Johann ji pokaždé okamžitě umlčel syknutím. Když už na své pozorovatelně leželi zhruba patnáct minut, zaslechli zvuk, který Johann ihned bezpečně určil. Vycházel z trsu stojatých štětin na posledním tělním článku nějaké chřestilky. Franzina tvář se rozzářila a Johann si okamžitě raději položil prst na rty.

Prvnímu nápěvu po chvíli odpověděl druhý, v podstatě stejný, jen ve vyšší tónině. Johann s Franzi se zahleděli směrem, odkud zvuky přicházely. Na holém kousku půdy nedaleko jejich balvanu nastavovala slunečnímu svitu záda malá zelená chřestilka, jejíž bezbarvé štětiny svým vlněním právě produkovaly odpověď na druhé volání jejího společníka.

Zatímco Johann s Franzi přihlíželi, vyměnila si zelená chřestilka se svým druhem další čtyři melodie a odtančila šest až osm metrů stranou, čímž na holé zemi udělala prostor pro vstup největšího z těchto stvoření, jaké Johann dosud spatřil, obrovské, zářivě purpurové chřestilce, jejíž trs štětin byl nesmírně hustý a zbarvený úchvatnou škálou odstínů. Jakmile jim tahle druhá chřestilka vstoupila do zorného pole, Franzi se rozšířily oči údivem.

Když purpurové stvoření zvýšilo tempo svých popěvků, přestala menší zelená chřestilka ustupovat. O několik minut později, zcela před očima lidských diváků, si oba tvorové lehli bok po boku na zem; jejich štětiny se nyní propletly jedny mezi druhé a vzájemným třením vyluzovaly odlišnou, novou originální melodii, harmonickou dokonce i lidským uším.

Po zbytek odpoledne byla Franzi nezvykle zamlklá. Když pomáhala Johannovi dolů nejobtížnějšími úseky po balvanech, utrousila sotva sem tam slovíčko. Společně si pak vychutnali ještě jednu erupci periodického gejzíru, načež Johann navrhl, aby se znovu vydali na cestu. Doufal, že se jim ještě toho dne podaří urazit tak polovinu vzdálenosti mezi gejzírem a kolonií neppů, jakmile však udělali pár kroků, bylo zřejmé, že na tak dlouhou cestu ho příliš bolí kolena. Zastavili se tedy s Franzi ani ne hodinu pochodu od gejzíru.

Když povečeřeli, rozprostřela Franzi jejich matrace a usadili se bok po boku pod hvězdnou oblohou. Tehdy se mu Franzi svěřila, na

co celé odpoledne myslí. „Když mi asi před měsícem začaly měsíčky," pronesla bez jakéhokoli úvodu k tomuto tématu, „řekl jsi mi, strýčku Johanne, že teď už jsem dospělá žena a jsem schopná mít děti. Také jsi mi zdůraznil, že v zájmu přežití naší skupiny je nezbytné, abych si vybrala mezi Rowenem a Siegfriedem, aby se přirozeným způsobem zajistilo, že naše potomstvo bude dostatečně variabilní."

Po těchto slovech se odmlčela a pohlédla na Johanna. Ten nic neříkal. „Myslím, že jsem připravená mít děti, strýčku Johanne," prohlásila, „ale mám ohledně toho pár obav a na něco bych se tě chtěla zeptat. Jsi jediný, s kým se cítím natolik dobře, abych se o těchhle věcech dokázala bavit volně."

„A co bys chtěla vědět, Franzi?" zeptal se přátelsky Johann, když si uvědomil, že dívka čeká na nějakou jeho reakci.

„Zaprvé," řekla, „musím udělat ještě něco dalšího, abych měla miminko, nebo stačí, když do sebe přijmu mužský penis?"

„Nic zvláštního dělat nemusíš, Franzi," odvětil Johann. „Jen do tebe musí muž vstříknout semeno - to vychází z konce penisu a obsahuje v sobě spermie, jimiž oplodní tvé vajíčko a dá vzniknout děťátku — jinak bys nepočala." Než pokračoval, na okamžik se zamyslel. „Semeno ale nevychází ven automaticky. Muž musí být nejdřív, jak tomu říkáme, sexuálně vzrušený, čemuž můžeš sama dopomoci tím, že ho budeš třeba líbat, nebo mu jinými způsoby dělat dobře."

Franzi zůstala několik vteřin tiše sedět a přemítala nad tím, co jí právě sdělil. „Bude to bolet, až do mě bude mužův penis pronikat?" zeptala se pak. „Když si tam dolů zkouším sahat, nezdá se mi to dost široké."

„Poprvé, možná i podruhé, to nejspíš trochu bolet bude," odpověděl Johann. „Jednak pokud nebude tvůj partner dostatečně ohleduplný, a jednak proto, že máš uvnitř takovou tenkou blánu, která se při prvním průniku protrhne a krvácí. Jakmile se ale uvolníš, staneš se během milování v oblasti genitálií mnohem pružnější a uvidíš, že se ti to celé nakonec bude zdát docela příjemné. Jako spoustě ostatních žen."

Na Franzině tváři se objevilo nepatrné zamračení. Když pronášela další otázku, bylo z podtónu jejího hlasu možné vycítit jisté obavy. „Rowenova matka zemřela, když se snažila porodit děťátko, a sám jsi mi vyprávěl, že i při běžných porodech bývá spousta bolesti.

Dá se předem nějak zjistit, jak těžké nebo lehké bude stát se matkou?“

Johann zaplašil bolestné vzpomínky na smrt Serenthy a Beatrice. *Naneštěstí,* řekl si v duchu, *nemáme v téhle situaci žádnou jinou možnost. Pokud nemá naše skupina nadobro vymřít, musí Franzi rodit děti.*

Naklonil se a dívku objal. „Kdybychom byli doma na Zemi, Franzi,“ prohlásil, „měli bychom k dispozici doktory, specialisty, kteří by tě prohlédli a stanovili tvé schopnosti mít děti. Pravděpodobně by ti dokázali říct i to, zda pro tebe bude porod snadný nebo obtížný. Nikdo z nás na to ale nemá potřebné znalosti.“

Franzi se dosud nezdála příliš uklidněná.

„Jednu potěšující věc ti ale říct můžu,“ dodal Johann. „Obtížnost porodu je nejspíš dědičná vlastnost, a ani tvoje matka, ani babička s ním žádné problémy neměly.“

Očividně povzbuzená touto jeho poslední poznámkou Franzi hned trochu pookřála a podvědomě si začala pohrávat s několika hustými prameny svých dlouhých vlasů. Nejspíš už přemýšlela o nějakém jiném vážném tématu a snažila se rozhodnout, jak na něj přivést řeč.

„Rowen se ještě nikdy s nikým nemiloval, že ne?“ zeptala se náhle.

„Ne,“ odvětil Johann, potlačující překvapení, „nemiloval.“

„Mluvil s tebou o tom někdy?“ ptala se dál.

„Dvakrát jsem se s ním snažil na toto téma promluvit,“ odvětil Johann, „ale Rowen je velice plachý a snadno upadá do rozpaků... Nikam jsme se nedostali.“

„Takže vzhledem ke svým zkušenostem by měl strýček Siegfried vědět mnohem líp, co má dělat? A mohl by mi to usnadnit?“

Johann se na své matraci trochu zavrtěl. Uvědomoval si, že je manévrováván do nepříjemné pozice, kdy má vybrat mezi svým synem a vnukem. „Na první pohled,“ pronesl nakonec, „se to, co jsi říkala, zdá být pravda. Musím tě ale upozornit na to, že nemám žádné přímé zkušenosti s tím, jaký je Siegfried milenec... Moje nejlepší rada je taková, aby sis za svého partnera zvolila tu osobu, s níž se cítíš nejlépe, protože intimní styk v sobě zahrnuje ještě spoustu emocionálních ohledů, které jsme dosud vůbec nebrali v úvahu.“

„Jenže kdybych to měla udělat," namítla Franzi rychle, „pak bych si vybrala tebe, strýčku Johanne. Ty jsi můj zdaleka nejbližší přítel. A můžu si s tebou promluvit úplně o všem."

Johann zůstal dočasně zcela beze slov. Jeho mysl se na několik vteřin proměnila ve změť podivných a zmatených dojmů. Nakonec se naklonil a vzal Franzi za ruku. „Cením si tvé náklonnosti," prohlásil, „a ty víš, jak moc tě mám rád. Je tu však spousta praktických důvodů, pro které nepřipadám jako tvůj sexuální partner v úvahu. Například jsem už hodně starý a dalo by se s úspěchem pochybovat o tom, zda bych tě vůbec dokázal přivést do požehnaného stavu. Během let, strávených na téhle planetě, jsme se spolu s Vivien milovali mockrát a mockrát, a přesto ani jednou nepočala. Z toho vyplývá..."

„Ale Vivien byla taky starší," skočila mu do řeči Franzi. „Nemohlo to být spíš díky ní, že jste neměli jiné děti než Siegfrieda?"

„Možná," přisvědčil Johann po chvilkovém zaváhání. „Ale neexistuje způsob, jak to zjistit."

Oba zmlkli. Z nějakého důvodu si Johann vzpomněl na Mariu a její nezvyklou nabídku, že by se stala jeho druhou ženou. *Kdybych tehdy její návrh přijal*, řekl si v duchu, *vypadal by život v naší skupině naprosto jinak. Také by nás dnes zřejmě zbývalo mnohem víc.*

„Franzi," pronesl nakonec, „připouštím, že jsem tvým návrhem skutečně polichocen. Prosím tě však, abys v tomhle ohledu přijala můj názor. Volba otce tvých dětí leží mezi Siegfriedem a Rowenem."

„Dobře, strýčku Johanne," řekla.

Johann zůstal ještě několik minut vzhůru, neboť čekal, že se ho Franzi bude vyptávat dál. Když se však dlouho neozývala, naklonil se k místu, kde ležela na zádech na své matraci. Z rytmického pohybu její hrudi usoudil, že mezitím usnula.

DVĚ

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA se pustili na dlouhou cestu k neppské kolonii a na oběd se zastavili, teprve když byli ani ne půl kilometru od cíle. Franzi po celou dobu brebentila chvíli o tom, chvíli o onom. O rozhovoru z minulého večera se však nezmínila ani jednou.

Johann už měl ostatně plnou hlavu neppů a chřestilčího slizu. Při své poslední návštěvě kolonie, přede dvěma nebo třemi měsíci, se setkal s novým neppským vůdcem. Dokonce i po dlouhé rozmluvě za doprovodu rozličných zvuků a gest nebylo Johannovi zcela jasné, zda mají neppové v úmyslu zajistit chřestilčí sliz i pro čtyři lidi. Doufal, že nebudou nuceni vybírat vejce sami, jako tehdy před šestnácti lety. Právě při jedné potyčce s chřestilkami si Vivien poranila bok, když sbíhala ze svahu a upadla přitom.

Společně s Franzi se dostali do kolonie právě v době oběda, kdy se tvorové shromažďovali na centrálním náměstíčku. Vedle jedné z front na jídlo byly v jakýchsi jesličkách zavřeny čtyři nebo pět skupinek mláďat. Franzi se okamžitě rozběhla k nim, jedno z nejmenších hnědých stvořeníček vzala do rukou a začala ho prsty něžně hladit po jemné srsti.

„Ti jsou miloučcí, strýčku Johanne," zvolala, aniž by si všimla, že ji rychle obstoupilo půl tuctu větších černobílých neppů a ostražitě sledují její chování k mláděti. Franzi si držela třesoucí se zvířátko jen pár centimetrů od tváře a prohlížela si jeho podivné oči. Obě bílé kuličky v poloměsíčitých záhybech jezdily splašeně sem a tam shora dolů každých pár vteřin.

Jakmile se přiblížil neppský vůdce, zástup kolem Franzi a Johanna se rozestoupil. Vůdce ostatním příslušníkům svého druhu cosi řekl, pak se zastavil snad metr daleko od lidí a sledoval, jak se Franzi mazlí s mládětem.

„Možná bys ho měla položit zpátky na zem," poznamenal tiše Johann. „Ten velký, co nás pozoruje, to je vůdce téhle kolonie."

Franzi maličkého ještě jednou dvakrát pohladila, sehnula se a něžně ho postavila na zem. Stvořeníčko se zdálo na okamžik zmatené tím, jak ohromná skupina neppů se kolem něj shromáždila. Pak, ještě předtím než odpelášilo do davu, se Franzi krátce otřelo o spodek nohavic.

Johann měl na paměti, že jeho poslední rozhovor s tímto neppským vůdcem nevedl k jasným závěrům. Proto hlavu kolonie několika gesty pozdravil a pak, aby neztrácel čas, začal ukazovat k malému lesíku, v němž se nalézala ohrada s uskladněnými chřestilčími vajíčky. Neppský vůdce změnil svou pozici tak, že stál přímo mezi Johannem a hájkem s ohradou. Šest dalších černobílých zaujalo navíc místa poblíž samotného vstupu do lesíka.

Ajoj, pomyslel si Johann. *To je tatáž reakce jako před šestnácti lety.* Aby ujasnil, že zpracovaný chřestilčí sliz žádá jen pro čtyři osoby, ukázal Johann teatrálním pohybem nejprve na sebe, pak na Franzi, načež pomalu odpočítal ještě dva další prsty, které zvedl do vzduchu. Opakoval celý postup několikrát, aby měl jistotu, že jeho sdělení bude správně pochopeno. Jakmile skončil, vybatolilo se ze zástupu mláďátko, s nímž si prve Franzi hrála, a krotce zamířilo k dívce. Ta se hned se širokým úsměvem na tváři sehnula a lákala malého dál k sobě, až jí nakonec sám skočil do náruče a ona se s ním začala znovu mazlit.

Od okolostojících neppů se ozvalo pochvalné mručení, které však jejich vůdce okamžitě umlčel mávnutím přední pracky. Franzi, bez ustání hladící mládě, schoulené na jejích prsou, přistoupila přímo před vůdce. „Jsme skutečně jen čtyři," prohlásila a zopakovala Johannova gesta. „Nepotřebujeme toho slizu moc."

Byla nepochybně nejmladší příslušnicí lidského rodu, s níž se tento neppský vůdce kdy setkal. Možná před šestnácti lety viděl Vivien, když pomáhala při vybírání chřestilčích vajíček, jenže ta byla tehdy celá oblečená a chovala se úplně stejně jako Johann nebo Siegfried, takže si neppové pravděpodobně žádného většího rozdílu ani nepovšimli. U Franzi to bylo jiné. Po fyzické stránce byla už zcela žena; lišila se od Johanna a ostatních mužů, s nimiž se neppové za svůj život setkali, jak vzhledem, tak jistě i pachem.

Neppský vůdce na Franzi upřeně hleděl a dívka pokračovala příjemným vemlouvavým hlasem v řeči; po celou tu dobu k sobě tiskla a hladila mládě. Vysvětlovala, jak by bylo všechno hned jednodušší,

kdyby ona i její tři přátelé dostali chřestilčí sliz přímo od neppů, protože by tím byli ušetřeni spousty problémů při loupení vajíček a jejich zpracování. Vůdce neměl pochopitelně ani ponětí o tom, co mu Franzi povídá. Byl však dívkou očividně naprosto okouzlen, neboť bílé kuličky v jeho protáhlých očích jezdily bez ustání z místa na místo a vrásky i záhyby ve zbytku tváře se také několikrát pohnuly, aby mimicky vyjádřily rozličné neppské výrazy.

Po mnoho let navštěvoval Johann, někdy v doprovodu ostatních, neppskou kolonii před nocí dvojího úplňku až několikrát za pár týdnů. Jeho každé čtyři roky se opakující příchod měl vždy stejný důvod - požádat o chřestilčí sliz, jímž by se lidé při své plavbě na ostrůvek chránili před speštěry. Tato historická fakta byla mezi neppy nepochybně obecně známa a současný vůdce si jistě musel být vědom, že se tahle nová, překrásná lidská samička, mazlící se s jejich mládětem, přidává k Johannově prosbě. Co přesně říkala, nebylo nijak důležité.

Zatímco Franzi nepřestávala hovořit, Johann se v myšlenkách zatoulal do minulosti. Z jakéhosi důvodu si vzpomněl na svou druhou noc dvojího úplňku na planetě, kdy se brankové naštěstí neukázali. Tehdy se, navzdory Johannovým námitkám, Siegfried se Serenthou rozhodli netrénovat plavání. Namísto toho postavil Siegfried pro sebe a svou ženu malý člun a poprosil Johanna, zda by od neppů nemohl vymoci dost chřestilčího slizu na potření jeho povrchu.

Toho roku se však slizu nedostávalo. S nasazením všech diplomatických schopností se Johannovi podařilo získat právě takové množství, aby vystačilo na pomazání těl. Zbyla skutečně jen malá trošička. Přesto ji Siegfried rozetřel po člunu a vyrazil se Serenthou na oceán. Speštěři se nenechali odpudit. Převrhli člun a shodili Johannova syna i snachu do vody.

Ti vodní plazi by je nejspíš sežrali, pomyslel si Johann, *kdybych netrval na tom, aby si před vyplutím namazali i těla. Člun byl tak jako tak pošetilý nápad a mohl založit nebezpečný precedent. Co bychom si počali v dalších letech, kdyby se nám nepodařilo sehnat dost slizu na jeho potření a nikdo by nebyl v dostatečné kondici, aby tu vzdálenost uplaval?*

Johannova pozornost se vrátila zpět do skutečnosti teprve ve chvíli, kdy se neppský vůdce náhle pohnul a zamířil přímo k Franzi. Ta se odmlčela a vůdce, postavený na zadních čtyřech nohách, natáhl své přední končetiny tak vysoko, jak jen dosáhl, aby se dotkl okraje

Franziných dlouhých hnědých vlasů. Ani trochu sebou neškubla a nepřestávala se usmívat, ani když si s nimi vůdce dobře třicet vteřin pohrával, hladil je a namotával si jednotlivé pramínky na svůj článkovaný prst. S očividně ukojenou zvědavostí pak klesl zpět na všech šest a vrátil se na své původní stanoviště.

Pak pronesl ke shromážděným členům svého druhu krátkou řeč. Na konci tohoto štěbetání se čtyři černobílí vytratili po pěšině směrem k ohradě v lesíku. Zakrátko se vrátili s malou kádí slizu, kterou postavili na zem před Franzi. Když dívka poprvé ucítila ten puch, musela si odkašlat, dokázala se však přinutit k úsměvu a vděčně vůdci za jeho dar poděkovala.

Johann vzal káď za držadla a vyrazil pryč z kolonie. Štěbetání neppského vůdce i odezva z davu mu však napověděly, že se zachoval nepatřičně. S kádí v rukou tedy znovu zastavil. Vůdce pokynul Franzi, aby poklekla. Když jeho žádosti vyhověla a klesla na kolena, pronesl vůdce ještě několik poznámek k ostatním. Po Franzině boku se pak ve směru ke kolonii utvořila dlouhá fronta.

V průběhu dalších dvaceti minut se u dívky vystřídalo několik stovek neppů, zatímco ona stále držela a chovala své oblíbené mládě. Každý z neppů se směl na několik vteřin dotknout a ohmatat si její dlouhé jemné vlasy. Johann, užaslý nad tím, co se před jeho zrakem dělo, položil káď se slizem vedle sebe a celé to fantastické procesí pozoroval. Když došla řada na posledního neppa, vrátil se k Franzi sám vůdce, znovu se sám ještě jednou pomazlil s celou délkou jejích vlasů, načež gesty a štěbetáním naznačil, že ona i Johann smějí odejít.

Když potom odcházeli po stezce, vedoucí z kolonie, překypovala dívka nadšením. Johann nesl v jedné ruce káď a druhou se držel Franzi.

DVA DNY PŘED nocí dvojího úplňku uspořádali Johann, Franzi, Rowen a Siegfried generálku. Potřeli se chřestilčím slizem, ponořili se do oceánu a pustili se vlnami do blízkosti jednoho hejna speštěrů (kteří se podle očekávání otočili a odplavali). Poté se vrátili zpět na pláž před osadou. Když se pak všichni čtyři přesouvali ke kuchyni, aby začali s přípravami oběda, cítili se náramně uvolněně a stále se smáli.

Jakmile se dostali do osady, poklepala Franzi Johanna na předloktí. „Strýčku Johanne," řekla, „mohla bych si s tebou o něčem promluvit? Teď a o samotě?"

Johann se na překrásnou mladou dívku, které teď mokré dlouhé vlasy spadaly do tváře, pozorně zadíval. „Stalo se něco?" zeptal se.

„Ne, ne," odvětila Franzi. „Jen bych si s tebou přála mluvit v soukromí."

Rowen se Siegfriedem se shodli, že s přípravou oběda nepotřebují pomáhat. Protože byl právě odliv, přebrodili se Johann s Franzi přes potok, pokračovali kus na západ a usadili se na pláži s bílým pískem v nádherné zátoce nedaleko za osadou.

Seděli bok po boku a hleděli na oceán. Johann chtěl počkat, až rozhovor zahájí sama Franzi, ale brzy začal být netrpělivý. Měl hlavu plnou věcí, které bylo třeba před nocí dvojího úplňku ještě zařídit. „No tak, Franzi," vybídl ji nakonec. „Co tě trápí?"

Zhluboka se nadechla, zběžně mu pohlédla do očí, ale hned stočila zrak zpět na oceán. „Pamatuješ si, jak jsme se ten večer, než jsme dorazili do neppské kolonie, bavili o sexu?" zeptala se.

„Jistě," přisvědčil Johann.

„Tedy, už jsem se rozhodla," oznámila dívka. Hned ale pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. „Vlastně je to několik rozhodnutí najednou, a protože spolu navzájem všechna souvisejí, budu potřebovat trochu času, než ti všechno vysvětlím." Znovu se mu zadívala do tváře. „Prosím, strýčku Johanne, nebudeš mne přerušovat, dokud neskončím? Myslím, že to, co se ti budu snažit vysvětlit, nedává moc smyslu, dokud to člověk nevyslechne celé."

„Dobře, Franzi," souhlasil Johann. „Budu tu sedět a poslouchat tě tak dlouho, dokud mi neřekneš, že už smím mluvit."

Dívka se znovu zhluboka nadechla a zahleděla se na vodní hladinu. „Mezi Rowenem a strýčkem Siegfriedem," začala, „bych si čistě na základě vzájemného porozumění vybrala Rowena. Možná je to dáno tím, že je blíž mému věku a před strýčkem Siegfriedem si stále připadám jako dítě, ale domnívám se, že tyhle důvody nejsou důležité."

Odmlčela se. „Nicméně, když si představuji, že bych měla trávit intimní chvíle s kterýmkoli z nich, sevře se mi žaludek a cítím se velice nepříjemně. Vím, že je to pošetilé, ale připadá mi, že mne strýček Siegfried bude stále hodnotit a srovnávat se Serenthou, zato

Rowen bude tak plachý a nemotorný, že všechno může skončit katastrofou. Jsem si jistá, že kdyby něco nefungovalo, jak má, dokázala bych se tomu zasmát, ovšem Rowen je tak vážný, že by si ze selhání určitě dělal hlavu. A navíc by po svém selhání možná upadl do takových rozpaků, že by se už příště raději o nic ani nechtěl pokoušet."

To je úžasné, proběhlo Johannovi hlavou, zatímco jí naslouchal. *Znovu jsem svědkem, jak přesné dokážou ženské smysly být. Neexistuje způsob, jak by Franzi mohla získat podobný přehled běžným vzděláváním.*

„Na druhou stranu," pokračovala dívka, „kdybych byla sama uvolněná a mohla Rowena vést, něžně, aniž by si uvědomoval, že je veden, pak by se možnosti první pohromy dalo předejít. A Rowen by se necítil trapně."

Nervózně se pousmála. „Takže můj plán je následující. Po noci dvojího úplňku bych si přála, strýčku Johanne, aby ses stal mým prvním partnerem a učitelem ve věcech sexu. Není vlastně nutné, abychom se spolu skutečně milovali. Chtěla bych jen, abys mi ukázal, co mám dělat, jak postupovat, a vysvětlil mi, co mužům dělá dobře a při čem se cítí uvolněně. Jsem si jistá, že jedině s tebou se budu cítit dobře a že mi budeš laskavým a trpělivým učitelem."

Johann nevěděl, co na to říct. Hleděl na její krásnou usměvavou tvář, jen na dlaň vzdálenou od jeho. „Tak dobře, Franzi," prohlásil poněkud nesvůj. „Myslím, že předběžně bych s tvým plánem mohl souhlasit. Ale vyhrazuju si právo své rozhodnutí změnit."

Objal ji a postavil se. „A teď," řekl, „musíme zaměřit svou pozornost na vše, co je třeba ještě udělat, abychom byli s přípravami na noc dvojího úplňku brzy hotovi."

Ruku v ruce zamířili, stařec a mladá dospívající dívka, zpět přes potok do osady.

KDYŽ TÉ NOCI ležel Johann ve své chýši, dělalo mu problémy usnout. Navzdory obavám ohledně blížící se noci dvojího úplňku se v myšlenkách stále vracel k rozhovoru s Franzi. Již dávno usoudil a také se smířil s faktem, že má svůj pohlavní život za sebou. Přesto, jako jakési dozvuky oné debaty, na sobě zpozoroval několik bodnutí sexuální touhy, která spustila i nával vzpomínek na někdejší prožité slasti. *Možná se nikdy nestaneme tak zcela sexuálně nepoužitelní,* usoudil Johann. *Ať jsme jakkoli staří.*

Převaloval se a obracel ze strany na stranu ještě asi půl hodiny, než se rozhodl, že se půjde projít. Od oceánu připlouvalo po obloze pár mráčků, nicméně měsíce svítily natolik jasně, že zřetelně viděl, kam jde. Zprvu neměl v mysli žádný určitý cíl, jakmile se však dal do kroku, zjistil, že míří k provizornímu hřbitovu uprostřed sadu.

Nebylo to ostatně poprvé, co se na toto místo v noci vydal. Rád tu býval sám, aby se mohl nechat plně pohltit vzpomínkami, aniž by ho při tom někdo rušil. *Nikdo z nich by mě stejně nedokázal pochopit,* myslíval si, když stál před větším z obou dřevěných památníků. *Jsem jediný žijící, který všechny tyhle lidi znával. I Siegfried se narodil až těsně předtím, než jsme se dostali pryč ze sluje.*

První památník byl stejně vysoký jako Johann sám. Slova, vrytá do jeho dřeva, byla prostá a výstižná. „Nechť tento pomník připomíná životy těch, kteří se ztratili a pravděpodobně zahynuli během útoku branku za první noci dvojího úplňku po našem příchodu na tuto planetu."

Pod tímto prohlášením stála pod sebou jména všech, kteří té osudné noci zmizeli. První byly ženy, pak muži, každá skupinka seřazená podle abecedního pořádku. Johann si velice zvolna pročítal tento seznam shora dolů. Anna, Beatrice, Keiko, Maria, Satoko, Erik, Jomo, Ravi.

Když jsme sem přišli, bylo nás dvanáct, připomněl si. *Dost na to, abychom přežili a nadále se rozrůstali. Měli jsme mezi sebou bohatou genetickou výbavu. Dvě děti se už také narodily. A pak nás jednou ranou náhle zbylo jen šest a všechny naše naděje se obrovsky zmenšily.*

Jako častokrát, když postával před větším z památníků, přemítal Johann o tom, zda nemohl vlastními činy té zničující tragédii, která je tak brzy po příchodu postihla, nějak předejít. *Nikdy jsme se neměli rozdělit na dvě skupiny. Měl jsem trvat na tom, abychom zůstali spolu. Pak bychom dnes možná nehleděli tváří v tvář vymření.*

Pročetl si celý seznam ještě jednou a zastavil se u jména, které po tolik let vévodilo jeho životu. Maria, řekl si v duchu. Z těžko dostupných míst největších hlubin paměti se začaly hrnout obrazy dítěte, které od narození vychovával, a Johannovy oči se jako obvykle zalily slzami ztráty. Od její smrti už nyní uplynulo tolik let, a přesto zůstávaly obrazy v jeho mysli tak živé a ostré, jako by k oněm událostem došlo teprve před okamžikem.

Vzpomínal si na Mariin první pláč, na to, jak ji její umírající matka kojí, na tucty dalších drobných maličkostí z těch osmi let, která spolu prožili v osamění na svém ostrově, děsivou a dobrodružnou plavbu člunem, na jejímž konci je stužky zachránily ze spárů drápatců, na Mariiny proměny poté, co se shledali s ostatními a on se oženil s Vivien, na jejich společné prožitky u maskounů, život ve sluji, a konečně, když už dávno nebyla dítětem, na jejich tíživé a bolestné vzájemné spory na téhle planetě.

Miloval jsem tě jako vlastní dceru, Mario, pomyslel si Johann a zdálo se mu, že to pronesl nahlas. *A rozhodně nejen proto, že jsem slíbil tvé matce, že se o tebe postarám.* Znovu si v paměti vybavil onen zteřelý kousek kůry, který měl položený na stole v chýši, na kousek kůry, jenž s sebou nosil pokaždé, když za noci dvojího úplňku plaval na ostrůvek. Byl to její poslední dar. Písmo se teď už dalo sotva přečíst, ale znal ta slova stejně nazpaměť. „Měl jsi pravdu, Johanne," stálo tam. „Děkuji ti za záchranu Stephanie. Vždycky jsem tě milovala."

Jenže nakonec jsem tě zklamal, blesklo mu hlavou, zatímco slzami zalitýma očima hleděl na těch pět písmen, vyrytých do památníku. *Na našem ostrově, tam ne. Tam jsem ti byl výborným přítelem a náhradním otcem. Selhal jsem, teprve když jsme se připojili k ostatním.*

Jeho podvědomý monolog uvnitř hlavy náhle přerušil překrásný melodický hlas, který mohl patřit jen té jediné ženě, kterou kdy bezvýhradně miloval. „Drahý bratře Johanne," pronesla Beatrice, „tyhle věci jsme spolu přece rozebírali už tolikrát! Kdy se konečně smíříš s vlastní nedokonalostí? Kdy si konečně odpustíš to, co už stejně nemůžeš vrátit zpět?"

Až do smrti si to neodpustím, odvětil Johann hlasu. *Až do nejdelší smrti.*

Přinutil se odstoupit od většího památníku. Ten menší, několik metrů vzdálený a dosahující Johannovi zhruba do pasu, připomínal památku těch tří, kteří zahynuli při útoku branků za páté noci dvojího úplňku. Zde stála pod sebou seřazena jména: Stephanie, Vivien, Kwame.

Vzpomínky na Vivien mu však slzy do očí nevháněly. Usmál se, několikrát dokonce hlasitě vybuchl smíchy, když si připomínal příjemné roky, které spolu prožili jako muž a žena. *Zasluhovala sis víc*

mé lásky, pronesl sám k sobě. *Bohužel nejsme vždycky schopní ovlivnit, kolik milujeme.*

Vivien byla velmi přizpůsobivá. Žádala toho pro sebe jen málo, téměř nijak Johannovi nenaznačovala, v čem by se měl změnit, a v každém směru ho podporovala, dokonce i v jeho složitých jednáních s dospělou Mariou. *Lepší družku jsem si ani nemohl přát, pomyslel si. Vnášela jsi do mého života radost, smích i lásku. A dala jsi mi mé jediné dítě, mého syna Siegfrieda.*

Třetí a poslední pomníček na hřbitově stál na vrcholu jediného zdejšího hrobu. Na náhrobku bylo napsáno: „Zde leží Serentha, milovaná žena Siegfrieda a matka Rowena, která zemřela během porodu své mrtvě narozené dcery."

Serenthina smrt byla pro Johanna obzvláště bolestivá. Přestože si ke své snaše nikdy nevybudoval nijak zvlášť blízký vztah, její smrt mu živě připomněla jeho vlastní neschopnost zachránit před tolika lety milovanou Beatrici. Po Serenthině skonu upadl Johann do takových depresí, že často pomýšlel dokonce i na sebevraždu. Bylo třeba neustálých dávek Vivieniny dobré nálady a vitality, aby se vrátil k normálnímu pozitivnímu pohledu na svět.

A tak jsem žil dál, napadlo ho, zatímco teď stál před Serenthiným náhrobkem. *Už to bude celých dvanáct let. Dost dlouho na to, abych poznal další nádhernou ženu s Beatricinými geny.*

Když si vzpomněl na návrh, který mu Franzi toho dne udělala, musel se usmát. Představil si je oba spolu v intimní chvilce a rozesmál se nahlas. *Vivien by při představě osmdesátiletého povadlého stařík*a, který se snaží pomilovat s čtrnáctiletou dívenkou v plném rozkvětu, *jistě dokázala nalézt pár vtipných komentářů,* pomyslel si.

Za potřásání hlavou a stálého uchechtávání vykročil Johann ven ze sadu. Zprvu zamířil zpět do své chýše, když se však otočil a zrak mu padl na Mys Černé skály, přepadla ho náhle nepotlačitelná touha stanout ještě jednou na místě, kde se mu naposledy zjevila Beatrice.

Pustil se tedy zvolna do stoupání po stezce, srdce i mysl zcela zahlcené vzpomínkami na ženu, která byla jeho životní láskou. Jakmile se dostal na vrchol, začal k Beatrici hovořit, jako by ho mohla slyšet. Přesně na tom místě, kde se mu naposled ukázala, se zaujatě zahleděl na těch několik hvězd, které dokázal nad oceánem rozeznat, a zvýšil hlas.

„Prosím, prosím," žadonil, „dovol mi ještě jedenkrát tě spatřit. Sešli ke mně ještě naposledy svého anděla nebo duši, nebo co to bylo, ať mohu zemřít jako šťastný člověk."

Směrem od moře se rychle valila hustá mračna, zakrývala hvězdy a začínala dokonce zaclánět i oba měsíce. „Už je to tak dávno," pronesl Johann zamyšleně, „od tvé poslední návštěvy uplynulo už skoro třicet let." Jeho touha po jejím opětovném spatření byla tak silná, že ho bolest u srdce zcela přemáhala. „Ach, Beatrice!" zvolal. „Kde jsi? Slyšíš vůbec, že tě volám? Dokážeš si představit, jak moc tě stále miluji?"

Zůstal bez hnutí stát a hleděl přes okraj mysu do oblasti na nebi, odkud k němu před tolika lety sestoupila. Čekal a čekal na nějaké znamení. Žádné však nepřišlo. Mraky stále houstly a už dopadly i první kapky deště. Po dalších zhruba deseti minutách promluvil Johann k Beatrici znovu, tentokrát mnohem tišším a odevzdanějším hlasem.

„Zbyli jsme tu už jen čtyři," prohlásil, „a naděje na zachování naší malé skupinky, která kdysi opustila Mars, jsou mizivé. Tvé geny, mé geny, geny Vivien — těm všem bylo patrně předurčeno na této překrásné planetě zahynout... Kvůli tomuhle nás ten tvůj bůh zachránil z oné písečné bouře, snášející se na Valhallu? Abychom o mnoho let později zemřeli tady, na tomto vzdáleném světě?"

Vztáhl paže k nebesům. „Nic z toho nedává smysl. Aspoň teď se mnou musíš souhlasit... Vzpomeň si na naše časté spory v době tvého těhotenství, kdy jsi trvala na tom, že nás sem boží andělé přinesli z nějakých posvátných důvodů. Říkal jsem ti, že všechno, včetně existence našeho vlastního druhu, není nic než zcela náhodný rozmar přírody. Ale ty ses na mne zlobila a dokonce jsi trvala na tom, že i tvé utrpení v rukou Yasina bylo součástí božích plánů."

Spustila se sprcha a na Johannovu zakloněnou tvář začaly dopadat kapky. „Copak to stále nevidíš, Beatrice?" zvolal znovu. „Žádný plán neexistuje. Ani boží, ani ničí jiný. Rozhodně ne pro naši malou skupinku, ne pro lidstvo, ne pro tenhle vesmír. Jsme prostě jen úchvatným fyzikálním fenoménem, zázračnou kombinací chemických sloučenin, které se zrodily z umírajících hvězd a jakýmsi způsobem se vyvinuly k vědomí. Chemických sloučenin, schopných pokládat si otázky ohledně svého původu a poslání."

Uvnitř hlavy Johann slyšel, jak se s ním Beatrice opět pře. Vášnivě, živě ho přesvědčovala, že bůh lidem jejich víru nijak neusnadňuje. Že mozek, jímž je nadal, je dokáže obelstít, dokonce tak, že sami nevěří v jeho existenci. Tato námitka působila tak skutečně a pocit Beatriciny přítomnosti byl tak silný, že se Johann rozplakal. Náhle se však zarazil a vybuchl naopak v šílený smích.

„Jistě, jistě, chápu," prohlásil. „Skutečně prožíváme úžasné, obdivuhodné, nadsmyslové pocity, které nedokážeme nijak vysvětlit. Jako lásku. Bez té bychom se nijak nelišili od robotů, jimiž jsme v téhle době jistě dávno zaplavili celou Zemi."

Byl už celý promočený, a aby se přestal klepat, začal se procházet sem a tam. „Proto jsem také vykonal tuhle pouť, má Beatrice, jako důkaz onoho bizarního rozporu, který lidé v podstatě představují. A na tomto místě prohlašuji jak absolutní bezvýznamnost všeho, tak i svůj nehynoucí obdiv k tobě, to obojí zároveň," zakřičel s výbuchem smíchu.

Potřásl hlavou a setřel si hřbetem ruky vodu z obličeje. „Předpokládám, že ani tehdy, nadejde-li den, kdy kdekoli ve vesmíru zůstanou poslední čtyři lidé a celý druh se tedy octne na pokraji vyhynutí, stejně jako je tomu teď u naší skupinky, nedojde v tomto základním rozporu ke smíru."

Pak se Johann obrátil a zamířil pryč od oceánu. Bez ustání se na něj snášel déšť a černá skála pod jeho nohama se stávala velice kluzkou. Když dorazil na vrcholek stezky, ještě jednou se otočil. „Dobrou noc a sbohem, má královno a andělí," povzdechl si. „Tolik by mne potěšilo, kdybych se s tebou mohl ještě jednou setkat."

První kroky po pěšině vedl velmi opatrně. O několik minut později si však už takový pozor nedával a tu mu náhle nakročená noha na volné mokré skále podklouzla. Okamžitě ztratil rovnováhu a po hlavě se začal kutálet dolů; co chvíli tělem tvrdě narážel do vulkanické vyvřeliny, až se zastavil u paty stezky, asi sto metrů od okraje sadu, sice v bezvědomí, stále však naživu.

TŘI

JOHANN ZNOVU NABYL VĚDOMÍ teprve o několik hodin později, nedlouho před rozbřeskem. Krátká dešťová přeháňka už dávno přešla a nebe bylo plné hvězd. Učinil marný pokus se posadit, ale bolest, zejména v pravé noze a boku, mu to nedovolila. Lehl si tedy celý roztřesený zpět na zem a uvědomil si, v jak kritické situaci se ocitl.

Nebudu schopný plavat, napadlo ho. *Nedokážu dokonce ani vyšplhat do jeskyní. Jestli brankové zítra přiletí, je to moje smrt.*

Jakmile se na obloze projevily náznaky blížícího se úsvitu, začal volat o pomoc. První se k němu dostal Rowen. Siegfried s Franzi následovali chvilku po něm. „Nemohu chodit," sdělil jim. „Myslím, že mám zlomenou pravou nohu a roztříštěný bok."

Opatrně ho donesli do osady a položili na matraci nedaleko společné kuchyně. Franzi ho za stálého žertování nakrmila snídaní a snažila se udržovat rozhovor v co nejlehčí poloze. Když všichni dojedli, svolal je Johann k sobě.

„Vy tři musíte pokračovat v našem plánu a plavat na ostrůvek," prohlásil. „Ze zcela jasných důvodů vás nemohu doprovodit. Žádám vás jen o to, abyste mne, až půjdete, nechali v mé chýši."

V průběhu dne spřádali ostatní plány, jak to zařídit, aby tu nemuseli nechat Johanna samotného napospas brankům. Siegfried se domníval, že jsou s Rowenem dostatečně zdatní plavci, aby ho dokázali na ostrůvek dotáhnout. Franzi naproti tomu navrhovala, že pokud budou jednat rychle, mohli by ho do příštího večera stihnout vynést do hor a ukrýt v jeskyni.

Johann však všechny jejich nápady zamítl jako absurdní. Prohlásil, že se nebude podílet na ničem, z čeho by komukoli z nich tří hrozilo sebemenší nebezpečí. Přesvědčoval je, že on není pro přežití jejich skupinky podstatný, zato oni tři ano. Za soumraku s planými diskuzemi skončili. Rowen, Siegfried a Franzi se časně následujícího

rána vydají na cestu k ostrůvku. Johann zůstane na své vlastní přání v chýši.

Toho večera se mu špatně usínalo, neboť nebyl schopen najít polohu, při níž by ho celého nezachvacovala bolest. Uprostřed noci se mu sice podařilo na pár hodin si schrupnout, byl to však jen lehký spánek, plný zmatených snů. Krátce v nich vystupovaly všechny hlavní postavy jeho života, často v situacích, do nichž by se ve skutečnosti nikdy nemohly dostat. Vedl například několikaminutový rozhovor s Beatricí v obývacím pokoji svého domova mládí v Postupimi, musela však náhle odejít, když jí její pager upozornil, že má hovor od svatého Michaela ze Sieny.

Když se Johann probudil, okamžitě postřehl, že mu na hrudi něžně leží čísi hlava. Franzi byla natažená směrem kolmo k jeho matraci, hlavu na pravé straně jeho hrudníku a jednu ruku v jeho dlani. Johann ji velmi zlehka pohladil po vlasech, dával si však pozor, aby ji neprobudil, a podivoval se nad tím, kdy se do jeho chýše vplížila. Její přítomnost na něj působila značně uklidňujícím dojmem a tišila jeho bolest.

Podařilo se mu ještě jednou usnout a probudil ho teprve ráno zvuk větru a deště, narážejícího do střechy a stěn chýše. Franzi mezitím odešla. Johann už pode dveřmi viděl proužek světla. Když se důkladně zaposlouchal, zaslechl kromě vichřice i Siegfriedův hlas, jednotlivá slova však nebyl schopen rozeznat.

Franzi mu během několika minut přinesla snídani. Na dívčině obvykle tak bezstarostné tváři se zračily obavy. „Cítíš se líp, strýčku Johanne?“ zeptala se a sklonila se, aby ho nakrmila.

Johann se jen nepatrně pohnul a hned se celý prohnul pod zášlehem bolesti v pravé noze. Franzi si nemohla jeho výrazu nevšimnout, snažila se však nedávat vlastní emoce najevo. Vložila mu do pusy dvě černé škraloupky. „Mysleli jsme, že by ti mohly aspoň trošku zvednout náladu,“ podotkla.

„Mhm, vynikající,“ přinutil se Johann k úsměvu. „Bezmála tak skvělé jako společnost, kterou jsem tu měl v noci.“

Franzi se usmála. „Netušila jsem, že sis mne všiml. Sotva ses za celou tu dobu pohnul... Doufám, že jsem tě nijak neobtěžovala.“

„Ale vůbec ne,“ namítl Johann. „Bylo to příjemné. Už dlouho nemám ke komu se v noci přitulit.“

„Nedokázala jsem ve své chýši usnout, strýčku Johanne," vysvětlila. „Pořád jsem o tebe měla strach. Bála jsem se... No prostě jsem se rozhodla, že se tě chci ještě jednou držet a dotýkat, pro případ, že..."

Vtom se dívka odvrátila a po tvářích se jí začaly hrnout slzy.

„Ale no tak, Franzi," konejšil ji něžně Johann. „Pojď sem ke mně."

Dívka se naklonila a položila se do jeho otevřené náruče. Ještě několik minut tiše plakala. „Ach, strýčku Johanne," řekla nakonec, „to je tak hrozné. Mám tě tolik ráda, a přesto ti nemohu vůbec nijak pomoct."

„To je v pořádku," odvětil Johann. „O mě si nedělej starost. Soustřeď se na to, co dnes čeká tebe."

Věděl, jak se asi dívka cítí. *Také jsem si touhle hrůzu prošel,* napadlo ho, *také jsem se bezmocně díval do tváře smrti, která si brala někoho, koho jsem miloval. Žádná podobná bolest v našem životě neexistuje.*

Položil jí dlaň pod bradu a zvedl její tvář ze své hrudi. Oči měla celé červené a z nosu jí teklo. „Jsi překrásná mladá žena, Franzi," řekl jí. „Přinesla jsi mi v posledních letech víc radosti, než si jen dokážeš představit."

Zatvářila se, jako by se chystala znovu dát do breku. „A teď běž, dítě," nakázal jí. „Škraloupky polož sem vedle mě. Dokážu se nakrmit sám."

JOHANN ZVOLNA PŘEŽVYKOVAL a zvažoval beznadějnost vlastní situace. Velice pružně se nadzvedl a přesvědčil se, přinejmenším v mysli, že má skutečně jak zlomenou nohu, tak roztříštěný bok. *Nemám strach ze smrti,* pomyslel si. *Ale nedovolím, abych se stal někomu břemenem. Pokud by dnešní noci brankové nepřišli, najdu už nějaký způsob, jak sám se sebou rychle skoncovat.*

Převaloval se na matraci, dokud nenašel takovou polohu, při níž na něj bolest nedoléhala tak ostře. Pak se vleže na zádech těšil vzpomínáním na nejhezčí okamžiky svého života. S podvědomou omluvou Vivien a Marie se duchem vrátil do dnů, které strávil s Beatricí v jejich ostrovním ráji, než se objevil Yasin a harmonii jejich dokonalého soužití zničil.

Zpívala mu právě na pláži a on se znovu nechával unést zvukem jejího skvostného hlasu, když ho ze snění náhle vytrhl svým příchodem do chýše Siegfried. Zdál se silně rozrušený.

„Bouřka sílí, tati," řekl. „Vlny jsou vážně obrovské. Franzi má strach. Myslí si, že na ostrůvek nedokáže doplavat. Chce se vydat do jeskyní klidně sama, pokud to bude nezbytné."

Johann zavrtěl hlavou. „Jediná záruka bezpečí leží mimo pevninu," prohlásil. „Dobře to víš. Musíte s Rowenem udělat všechno, abyste jí ve vodě pomohli."

„Rowen se bojí taky," řekl Siegfried. „Myslím, že ten moc velkou pomoc nezastane." Začal po chýši rázovat sem a tam. „A já budu potřebovat všechnu sílu na to, abych cestu zvládl sám."

Johann se na svého syna pozorně zadíval. *I on má strach,* uvědomil si. *Situace se mu vymyká z rukou.*

„A co navrhuješ, Siegfriede?" zeptal se klidně. „Že nepoplave vůbec nikdo? Jistě si uvědomuješ nebezpečí, jakému se tím vystavujete. Nemáme žádný důkaz, že vám jeskyně zaručí potřebnou ochranu. Podle toho, co víme, mohou mít brankové tak vyvinutý čich, nebo něco podobného, že vás najdou, ať se ukryjete kdekoli."

Siegfried se posadil vedle svého otce. „Rowen je přesvědčený, že brankové nepřijdou. Stále mi opakuje, že před posledním útokem dvě noci dvojího úplňku vynechali. A jedinou příležitost od té doby také promeškali. Proč bychom měli riskovat své životy v bouři…"

„To je jen velmi nebezpečné zbožné přání, Siegfriede," přerušil ho zvýšeným hlasem Johann, „a od naší druhé noci dvojího úplňku jsem ho vyslechl už mnohokrát. Pravda je taková, že nemáme nejmenší ponětí, co skutečně rozhoduje o tom, zda brankové přiletí nebo ne. Za třetí noci dvojího úplňku se objevili znovu, ale čtvrtou i pátou vynechali. Šestou unesli Vivien, Stephanii a Kwamea. Naposledy se pak znovu neukázali.

V jejich chování není žádný zřejmý vzor. Už jsme probírali možnost, že se brankové při svém letu vydávají několika různými směry a žádnou noc se nepouštějí všemi najednou. Nebo že za určitých nocí dvojího úplňku neútočí vůbec. Najisto však nevíme nic, kromě toho, že pokud přijdou, doslova každé živé stvoření, které najdou, skončí mrtvé."

Na okamžik se odmlčel, aby nabral nový dech. Siegfried se bez jediného slova zavrtěl. „Pokud jste rozhodnutí vydat se do jeskyní,"

pokračoval pak Johann, „a to i navzdory všemu, co vám říkám, pak vás žádám, abyste aspoň vyrazili okamžitě. Výstup nebude v tomhle počasí nijak snadný a nějakou dobu vám zabere i to, než se rozhodnete, kde přesně se schovat.“

Dál už Johann nedokázal snést bolest. Klesl zpět na záda na matraci.

„Díky, tati,“ řekl Siegfried a spěšně opustil chýši.

Všichni tři se pak vrátili ani ne během půl hodiny. „Jdeme do jeskyní, tati,“ oznámil mu Siegfried. „Chtěli jsme se s tebou ještě rozloučit.“

Rowen se sklonil první a políbil svého děda zlehka na čelo. „Co se mě týče,“ prohlásil, „jsem plně přesvědčen, že se s tebou zítra odpoledne zase shledám. Pak vymyslíme, co podniknout s tou tvou nohou a bokem.“

Siegfried dal otci zběžně pusu na rty a zase se postavil. Zdálo se, že neví, co říct. „Mám tě rád, tati,“ vypravil ze sebe neobratně po chvíli nervózního odkašlávání. „Myslím si, že jsi báječný chlap.“

Rowen se Siegfriedem pak chýši opustili a zanechali Franzi s Johannem samotnou. Dívce už po tvářích stékaly slzy. „Proklatě,“ pronesla a setřela si je hřbetem ruky. „Slibovala jsem si, že už znovu brečet nezačnu.“

Když se uklidnila, poklekla na zem vedle Johannovy matrace. Vzala jednu jeho ruku do svých dlaní a něžně ji políbila. Pak se předklonila a dala mu ještě polibek na rty. „Vždycky zůstaneš mým jedinečným strýčkem Johannem,“ řekla. „Doufám, že se zítra znovu uvidíme, a pokud ne, přeji ti, abys příliš netrpěl...“

Hlas se jí zlomil a musela opět odvrátit tvář. Johann se natáhl a dotkl se její ruky. „Byla jsi světlem mého života, Franzi,“ prohlásil. „Prosím tě, buď opatrná.“

Ozvalo se Siegfriedovo volání, že je čas vydat se na cestu. Franzi se postavila, pokusila se usmát přes slzy a vyšla ven z chýše.

NECHALI MU NA DOSAH dost jídla a vody, aby přes den nijak nestrádal. Ubíhající hodiny trávil Johann tím, že nechal svou mysl zcela volně putovat od tématu k tématu, a kdykoli měl chuť, něco pojedl, nebo se napil.

V pozdním odpoledni bouře trochu polevila. Světlo pronikající dovnitř chýše puklinami ve dveřích bylo mnohem jasnější, z čehož se

dalo usuzovat, že se většina mraků ztratila. Johann neměl představu, kolik je přesně hodin, ale odhadoval, že do západu slunce může zbývat něco kolem jedné hodiny. Když zvažoval možný přílet branků, projelo mu tělem chladné zamrazení, při němž dočasně zapomněl na veškerou bolest. Srdce mu začalo bít zrychleným rytmem a ztěžka se mu dýchalo.

Takhle nějak se musí cítit lidé poslední noc v cele smrti v těch amerických věznicích, napadlo ho. Začal přemýšlet o tom, jaké to bude, až zemře. „Jako usnout a nikdy se neprobudit," řekl mu kdysi jeden profesor filozofie v Berlíně.

„Existuje život po smrti, ať se ti to líbí nebo ne," připomněl si slova sestry Beatrice.

„A co se stane s takovými, jako jsem já?" zeptal se jí tehdy.

Zasmála se. „Pravděpodobně budeš prohlášen za počestného pohana," odpověděla mu. „Dante tě odvede do očistce, společně se všemi nepokřtěnými dětmi, které zemřely ještě příliš malé."

Ale setkám se tam s tebou, Beatrice? napadlo ho najednou. *Kdyby ano, s potěšením bych zemřel hned teď. Dokonce bych klidně i přestoupil na křesťanskou víru. Cokoli. Zaprodám svoji duši tvému ďáblu, jen abych měl příležitost ještě jednou spatřit tvou tvář a slyšet tvůj hlas.*

Světlo, procházející puklinami ve dveřích, postupně matnělo. Zakryl snad slunce nějaký mrak? Nebo je soumrak a východ obou měsíců v úplňku vzdálen už jen několik minut?

Johann ležel na matraci se srdcem nadále bijícím jako o závod. Aby se nějak rozptýlil, představoval si oblast jeskyní a doufal, že všichni tři členové jeho rodiny jsou už teď bezpečně ukryti uvnitř. Tento myšlenkový obraz byl však náhle narušen vzdáleným, neznámým zvukem.

Co by to mohlo být? Zprvu si nebyl jistý. Asi minutu ležel v naprosté tichosti, dokud se zvuk neozval znovu. Zněl nyní mnohem hlasitěji. A Johann v něm rozpoznal nezaměnitelné *brank, brank*. Už nebylo pochyb. Brankové útočili.

Jak se četnost i frekvence děsivých zvuků zvyšovala a nabírala na hlasitosti, proběhlo Johannovi tělem několik vln strachu. Brzy se tvorové dostali tak blízko, že co chvíli zaslechl údery jejich křídel. Pokaždé ho na popud vlastních instinktů zaplavila panika a Johann se musel zvolna, lehce nadechovat, aby se trochu uklidnil.

Dva nebo více branků přistálo v samotné osadě a zuřivě ničili vše kolem. Johann slyšel, jak se hroutí a rozpadá nejdříve první, pak i druhá chýše. Výrazné *brank brank* neustávalo celých několik minut, proto Johanna překvapilo, když se náhle vytratilo a až na vzdálené zvuky ostatních branku se rozhostil klid.

Copak odletěli? přemítal Johann v duchu. *Je možné, aby z nějakého důvodu nechali tuhle chýši stát a mé si vůbec nevšimli?*

Jeho chvilková naděje však vzala zasvé, jakmile zaslechl pár nových zvuků, nejprve podivné zavřísknutí a pak jakési kroky přímo za stěnou chýše. Druhé zavřísknutí ode dveří potvrdilo jeho nejtemnější obavy. *Vědí, že tu jsem*, pomyslel si, *proto ještě nezaútočili.*

O několik vteřin později se dveře náhle rozletěly a dovnitř pronikla přední část ohromné hlavy s osamělým černým okem, vyplněným pohyblivou tekutinou za průhlednou membránou. Brank si Johanna okamžitě všiml a málem mu rozerval bubínky dalším přišerným brank brank. Podobný výkřik se ozval v odpověď i zvnějšku chýše, nedaleko místa, kde měl Johann na matraci položenou hlavu, a mezi oběma branky, kteří už Johanna zřejmě pokládali za svou jasnou kořist, se rozvinul delší vřískavý rozhovor.

Oba tvorové se pak pustili do vytrhávání kusů dřeva svými mocnými pařáty a do rozšiřování dveřního otvoru. Zatímco je Johann pozoroval, v duchu se podivoval nad tím, proč si dávají tolik práce, když by přece bylo mnohem jednodušší celý jeho domov naráz zbořit, jako to provedli s ostatními chýšemi, a pak prostě vyhrabat jeho tělo z trosek.

Patrně mě chtějí dostat živého, napadlo ho, když ta ohavná stvoření sledoval při práci. *A musí být natolik inteligentní, aby věděli, že kdyby na mne chýše spadla, dozajista bych nepřežil.*

Navzdory své hrůze si Johann branky pozorně prohlížel. Stále systematicky odtrhávali kusy stěny po jedné straně dveří. Všiml si, že za předními pařáty mají ještě čtyři další nohy, aby se mohli pohybovat po zemi, a začal uvažovat o tom, zda tyto poměrně nevyvinuté, tenké článkované končetiny skládají za letu těsně k tělu.

Jakmile byl vstupní otvor dostatečně široký na to, aby do chýše mohli vlézt oba brankové současně, zahlédl Johann opodál přistávat třetího. Rozpoutala se ohlušující výměna vřískavého *brank brank*. Jeden z jedinců, kteří dosud rozšiřovali dveře chýše, se náhle odrazil

a vyřítil se na nově příchozího, který než by se pouštěl do boje, raději zmizel ve vzduchu.

Když oba brankové stanuli opět bok po boku, začali se malými drobnými krůčky blížit k Johannovi, přímo jako by předváděli nějaký ceremoniál. Z otevřených tlam jim oběma kapaly bílé sliny. Johann se už připravoval na smrt a čekal, že ho každou chvíli začnou svými pařáty trhat na cáry a cpát si kusy jeho těla do ohavných tlam, plných ostrých zubů.

Místo toho však oba tvorové zasunuli pařáty pod jeho matraci a nepatrně ho nadzvedli, aby ho potěžkali. Pak ho i s matrací zvedli z podlahy úplně, vycouvali otvorem, který prve vytvořili, a dočasně ho položili na zem před chýší, kde se mohl kochat hrůznou krásou obou měsíců v úplňku.

Zahlédl také asi tucet dalších branků, některé samotné, jiné v párech, jak se honí po obloze nad jeho hlavou a přerývaně na sebe pokřikují své charakteristické *brank brank*. Jedna dvojice, blížící se k osadě od hor, nesla podivné zvíře, jaké Johann dosud nikdy nespatřil, velké a červeně zbarvené, které kdákalo strachy a bezmocně se snažilo vzdorovat síle čtyř pařátů, zaťatých do jeho těla.

Johannovi brankové také vzhlíželi k nebi a rozmlouvali spolu svými zvláštními skřípavými hlasy. Asi po minutě či dvou ucítil jejich pařáty mezi svým tělem a matrací. Jejich dvojitá křídla začala zuřivě bít do vzduchu a začali ho pomalu zvedat ze země. Jakmile se vznesli do povětří, vydali oba hlasité triumfální *brank brank*. Letěli v tandemu, jeden za druhým, s Johannovým tělem nataženým pod sebou. Zadní brank napínal své pařáty co nejdál dopředu a držel Johanna za stehna. Přední je naopak natahoval co nejdál za sebe, aby mohl Johanna nést v podpaždí.

Přestože se nedokázal zbavit svého strachu docela, pociťoval Johann během onoho neuvěřitelného letu především jistou rozjařenost. Brankové mířili k západu a neustále stoupali do větší výšky. Rychlost letu byla úžasná - Johann odhadoval, že se pohybují minimálně rychlostí sto kilometrů za hodinu. Přeletěli přes kopce, pak ještě výš až přes zasněžené vrcholky hor. Čas od času, zejména když se na dohled dostal nějaký jiný brank se svou kořistí, vydali Johannovi únosci několikrát své *brank brank*, jímž patrně dávali najevo pýchu nad svým exotickým úlovkem.

Let už trval skoro hodinu. Na opačné straně pohoří se rozkládal rozlehlý hustý les a skupina jezer. V době, kdy brankové s Johannem přeletěli poslední z nich, začali pozvolna klesat. Obloha kolem se teď jen rojila dvojicemi branků, kteří se vraceli domů s rozličným lupem. Přestože Johann neměl právě velkou volnost pohybu a navíc byla některá jeho neopatrná pohnutí doprovázena bolestí, vystřelující z boku a nohy, rozhlížel se co nejvíc kolem sebe, zda někde nezahlédne také některého ze zbylých tří členů své rodiny. Franzi, Siegfrieda ani Rowena však nikde neviděl, zato však měl příležitost prohlédnout si neskutečnou přehlídku exotické fauny a flóry, nepochybně nashromážděnou z částí tohoto světa, do nichž se ani on, ani jeho přátelé nikdy nedostali.

Pod nimi se nyní nacházel pustý hnědý povrch, ve svitu obou měsíců v úplňku jasně zřetelný. Jeho prázdnotu narušovalo jen tu a tam nějaké křoví, nebo jiný drobný porost. Po této pustině bylo rozptýleno asi deset nebo dvanáct vysokých hnědých kopců, z jejichž středů se do výšky zhruba stovky metrů tyčily gigantické tenké válce. Johann si povšiml, že směry letu okolních branku se začínají lišit. Některé dvojice opouštěly základní formaci a mířily k jednotlivým kopcům. Johannova dedukce, že tato návrší s válci jsou místem, kde brankové žijí, se potvrdila, když se jeho vlastní pár vrhl střemhlav dolů, směrem k válci, umístěnému ve středu celého seskupení.

Snesli se s ním přímo do otevřeného vršku válce. Johann byl okamžitě pohlcen činností a hlukem, které ho obklopily. Dvojice branků s rostlinami a zvířaty poletovaly v přeplněném prostoru sem a tam. K Johannovi doléhaly stovky vřískavého *brank brank* a zároveň i téměř stejný počet rozličného vytí od všemožných tvorů, které s sebou běsnící brankové do svého domova přinesli.

Vrchních dvanáct pater uvnitř válcového hnízda bylo rozděleno na jednotlivé výklenky nebo místnosti, navzájem oddělené stěnami, které vybíhaly z kruhového rámu kolem dutého středu celé stavby. Tyto místnosti - bylo jich v každém patře asi dvacet - obklopovaly hnízdo po celém jeho obvodu. Dvojice Johannových branků přesně věděla, kam míří. Snesli se čtyři patra od vrcholu a pevně ho přitiskli k lepkavé zadní stěně jednoho z větších výklenků. Jeden z branků se pak vznášel několik minut před ním a tvaroval z materiálu stěny jakési lano, kterým Johanna připoutal kolem pasu a na obou stranách je

pevně ukotvil ke stěně. Nakonec ho nechali o samotě, přichyceného k lepivému zdivu, stejně jako tucty tvorů všude nad i pod ním.

Brankové umístili Johanna do vzpřímené pozice, takže mu přirozená váha těla tlačila na roztříštěný bok a nohu. Snažil se změnit polohu, aby mučivé bolesti ulevil, ovšem jen s malým úspěchem. Jeho svoboda pohybu byla značně omezená jednak hustou lepivou hmotou, kterou byl přichycen na zádech, a jednak lanem kolem pasu.

Bolest na něj doléhala tak silně, až si byl jistý, že omdlí. Snažil se však zůstat při vědomí, jak dlouho to šlo, a prohlížel si obydlí branku. Stěny po stranách jeho výklenku mu zamezovaly ve výhledu do sousedních místností (ačkoli zleva k němu bez ustání doléhalo pisklavé vřeštění nějakého stvoření), zato však mohl pozorovat tři patra výklenků naproti, za čtyřicetimetrovým prostorem dutého válce. Mezi množstvím rostlin, zvířat a různých předmětů (včetně stolu a stěny jedné chýše z jejich osady) dokázal rozeznat také tři chřestilky, dva neppy a jedno ze stvoření s bodlinami na hlavě. Pak ztratil vědomí.

Probral se, teprve když na zádech ucítil pařát branka, který ho odtrhával od stěny. Oba jeho únosci se vrátili a patrně ho teď připravovali k přesunu na jiné místo, neboť odstranili lano, jež měl kolem pasu, a vydatnými dávkami vlastních slin snižovali přilnavost hmoty na stěně.

Jakmile byl Johann zcela volný, otevřel jeden z branků nádobu, kterou s sebou do výklenku přinesl, a namočil do jejího tekutého obsahu cosi jako kus hadru. Jím pak od nohou postupně důkladně potřel celé Johannovo tělo. Když se dostal k obličeji, zacházel tvor s hadrem překvapivě ohleduplně a dával pozor, aby se látka Johannovi nedostala do úst nebo do očí.

Na obličeji Johann také prvně ucítil, jak tekutina, kterou je potírán, voní. Náhle si také uvědomil, co to s ním dělají. *Je to nějaký parfém*, pomyslel si, *s velice jemnou a decentní vůní*. Zhluboka se nadechl a snažil se ji někam zařadit. *Voní to téměř jako gardénie*, napadlo ho, *i když velmi slabě a nevýrazně.*

Zrovna začal hloubat nad účelem celého procesu, když ho dvojice branků znovu pevně popadla svými paťáty a začala zvolna klesat dutým válcem. Za doprovodu složitě řazených sledů tlumeného brank brank sestupovali po šroubovité trajektorii, kolem nejspodnějších výklenků až do samotného srdce hnízda.

U základny válce, pod výklenky pro zajatce s asi dvaceti patry komůrek samotných branků, které se táhly asi padesát metrů, stála vyvýšená věnčitá stavba, kolem níž se rojila hotová armáda menších branků bez pařátů. Uvnitř zmíněného věnčitého tvaru seděl, nebo snad plaval v jezírku bezbarvé kapaliny, pod kruhem loučí, zajišťujících skvostné osvětlení, ohromný brank, přinejmenším dvojnásobné velikosti než kterýkoli z jeho druhů, které Johann kdy spatřil. Jeho protáhlé tělo mělo zlatý nádech, nikoli černý, a oba páry křídel byly nádherně šmolkově modré. Zatímco se Johann a jeho únosci blížili, přičemž minuli další pár, nesoucí koze podobné stvoření se šesti nohama, královna se nadzvedla a položila své prostřední končetiny, rovněž opatřené pařáty, na jeden okraj stavby. Johann pozoroval, jak potom předními nohama přijala od svých přisluhovačů několik ohromných kusů neznámého masa a začala je ostrými zuby své obrovité tlamy rvát na cáry. Pak se vrátila na svou dřívější pozici uprostřed stavby a zaměřila pozornost na Johanna.

Jeho brankové zvolna popolétali před jejím osamoceným obřím okem sem a tam a předváděli svou kořist ze všech možných úhlů. Johannovi připadalo, že v temnotě za průhlednou membránou zahlédl nějaký pohyb, ale s jistotou to tvrdit nemohl. Zato však zcela jasně viděl proud bílých slin, kapajících královně z tlamy, když vydala své hlubší a hlasitější souhlasné *brank*.

Její odpověď dvojici jeho nosičů patrně silně rozrušila, neboť oba spustili hotové staccato vlastního *brank brank* a chvatně se vzdálili, aby Johanna tentokrát vyložili ve zvláštní osvětlené místnosti uprostřed komplexu obytných komůrek. Jakmile stisk jeho únosců trochu povolil, ihned se svalil dolů na levý bok, aby znovu nemusel celou váhu těla nést na zraněné noze.

Oba brankové se pak postavili po stranách místnosti. Brzy se zdola ozvalo crescendo zvuků, mezi nimiž Johann rozeznal i výrazné *brank* královny, která pomalu stoupala vzhůru válcem. Zastavila se, všech šest pařátů roztažených pod svým mohutným tělem, a zamířila přímo k místu, kde ležel Johann. Dvojice jeho branků se zdála nesmírně nervózní. Královna vydala další *brank*, tentokrát přímo Johannovým směrem, a oba brankové odletěli do středu válce, kde svou královnu obezřetně dvakrát obkroužili. V tom okamžiku se zadní třetina jejího protáhlého těla začala od posledního článku postupně zvedat vzhůru, dokud celá nesvírala se zbytkem těla pravý

úhel. S odhalenými vnitřními orgány pak zůstala královna viset ve vzduchu a oba Johannovi brankové se k ní velice opatrně, každý po jedné straně, začali pozadu přibližovat. Téměř současně zasunuli své zadečky do jejích útrob a všichni tři vydali neskutečné, uši rvoucí zavytí. Po tomto šokujícím zvuku pak následoval lomoz jednotlivých *brank brank*, která se ozvěnou odrážela od stěn válce.

Když skončili, vrátili se Johannovi únosci zpět ke své kořisti. Také královna se obrátila jeho směrem a otevřela tlamu. Z té se okamžitě vyvalil potok slin, odkapávajících dolů k základně válce. Brankové popadli pařáty Johanna a zamířili s ním ke královně.

Pozře mě jediným hltem, uvědomil si Johann a tělem mu projela největší hrůza, jakou kdy zakusil. Těsně předtím než se ocitl mezi jejími zuby, natáhl před sebe paže a z plných plic vzdorně zařval: *„Já jsem Johann!“*

ČTYŘI

DOKUD BYLO SVĚTLO, přecházeli Siegfried, Rowen a Franzi bez ustání sem a tam mezi vchodem do jeskyně a temnotou svého zvoleného úkrytu. Siegfried kladl velký důraz na to, aby se celou trasu naučili dokonale nazpaměť, aby věděli, kolik kroků je mezi všemi hlavními rozcestími, protože v noci tu bude naprostá tma a oni se budou muset možná spěšně přesouvat.

Právě podnikali poslední okruh a nacházeli se asi v polovině cesty mezi úkrytem a vchodem, když zaslechli první *brank*. Bez jediného slova se rychle stáhli na místo, kde hodlali zůstat po celý zbytek noci.

Dokonce i hluboko v jeskyni k nim co chvíli dolehlo osamělé *brank*, jak se na okolní oblast snášel útok. Franzin vlastní strach byl zcela zastíněn vědomím nevyvratitelné skutečnosti, že její milovaný strýček Johann je proti těm děsivým tvorům naprosto bezmocný. Začala něco říkat, ale Siegfried jí hned rázně ucpal ústa.

Celá trojice seděla naprosto bez hnutí a v dokonalé tichosti, přesně jak zamýšleli, minimálně dvě hodiny. Franzi nesmírně trápila bolest v zádech a měla naléhavou potřebu močit. Dotkla se Siegfrieda, který seděl v temnotě po její pravici, a nejtišším možným hlasem zašeptala: „Už je to bezpečné?“

Jeho pevný stisk na předloktí jí dal zápornou odpověď.

Všichni tři dál seděli, dokud už nebyli celí rozbolavělí a roztrpčení. Netušili, že v průběhu jejich pobytu v jeskyni začal jeden osamělý brank, znechucený vlastní neschopností najít nějakou zajímavou kořist, prohledávat okolí a narazil přitom na stopu jejich pachu. Ihned odletěl, aby našel svého partnera, a dvojice pak společně začala podrobně prozkoumávat všechny vchody do jeskyně, dokud nepřišla na to, kudy se tam lidé dostali. Oba brankové posléze zcela nehlučně, až na občasnou výměnu tichých zaskřípání, vletěli dovnitř

jeskyně, a to právě v okamžiku, kdy Franzi zašeptala Siegfriedovi svůj dotaz.

Brankové sice neslyšeli, co říkala, věděli však podle síly vjemů, které zpracovávaly jejich čichové orgány, že se stále víc a víc blíží k něčemu podivnému, a hlavně živému. Na každé křižovatce stvoření pečlivě vyzkoušela všechny odbočky a přezkoumala pachy, načež pokračovala zase o něco hlouběji do jeskynního komplexu, cestou, která je nakonec měla dovést až k lidem.

Siegfried je zaslechl jako první, jejich paťáty a další čtyři nohy, škrábající po podlaze jeskyně. Podle plánu seděla trojice přímo u vstupu do malé místnůstky. Mnohokrát probírali otázku, co dělat, když se tu nějaký brank objeví. Siegfried měl u sebe velkou palici a hodlal odvést pozornost stvoření tím, že je vláká do souboje. Zatímco bude bojovat, mají Rowen s Franzi proklouznout ven a z jeskyně uprchnout.

Brankové se nijak nesnažili svou přítomnost tajit. Postupovali kupředu temnotou tak černou, že v ní dokonce i jejich nesmírně citlivé oči sotva viděly, a neúprosně se blížili k místu, kde se skrývali lidé. Jakmile se dostali bezmála ke vchodu do malé místnůstky, popadl Siegfried palici a přesunul se k protější stěně. Franzi měla takový strach, že skoro ani nedýchala. V okamžiku, kdy první z branků zabočil za roh a spatřil Siegfriedovu siluetu, vykřikl hlasité *brank*, které jeho druh opodál v jeskyni ihned zopakoval. Siegfried vší silou máchl a udeřil stvoření přímo do jeho jediného velkého oka, čímž je dočasně zcela ochromil.

„Běžte," zvolal a začal sbírat sílu k druhému úderu. Franzi, tělo zaplavené adrenalinem, vyběhla okamžitě vchodem, a než stačil druhý brank zareagovat, proklouzla mu chodbou pryč. Rowen takové štěstí neměl. Jakmile se vřítil do chodby, tvor ho zachytil svým paťátem a přišpendlil ho ke stěně.

Siegfried zatím pokračoval ve své hrdinské bitvě. Znovu a znovu se mu obratně dařilo unikat předním brankovým paťátům a umístil mu přímo do oka další zběsilou ránu. Brank, který se ho snažil polapit, nyní zaplňoval celou jeskyni svým vřískotem. Siegfried netušil, že stvoření, s nímž bojuje, se ho snaží zajmout živého a nijak vážně ho nezranit. Když však opakované údery jeho palice nakonec protrhly membránu brankova oka, až z něj vytryskla zvláštní černá tekutina, ztratil tvor trpělivost.

S rozlíceným zavytím napadl Siegfrieda oběma pařáty najednou a v několika vteřinách mu rozerval tělo na tři kusy. Vyděšený Rowen za rohem zaslechl Siegfriedovo smrtelné chroptění a strachem omdlel. Brankové ho tedy prozatím nechali nehybně ležet na podlaze jeskyně a spěšně začali hodovat na Siegfriedových ostatcích.

Franzi v té době už po pečlivém odpočítávání kroků a správném odbočení na všech rozcestích dosáhla východu z jeskyně. Venku se na chvíli zastavila, nejistá, co dělat dál, a ohlédla se, zda za sebou uvidí běžet Rowena. Čekala tak dlouho, jak si jen troufala. Když však za sebou v jeskyni zaslechla jakýsi hluk, dala se znovu do běhu.

Ale kam měla jít? Skutečnost, že v září obou měsíců tak jasně viděla na cestu, zároveň znamenala, že ji stejně tak dobře může spatřit i kterýkoli letící brank. Rozhlédla se kolem sebe a všimla si nedaleko od jeskyně skupinky hustých křovisek. Maximální rychlostí se tam rozběhla, vplazila se pod ně a lehla si na zem. Z místa, kde se nyní nacházela, neměla žádný výhled na oblohu. Byla si tím pádem jistá, že ani žádný brank nemůže ze vzduchu zahlédnout ji.

Oba brankové v jeskyni - jeden z nich nesl Rowena, který znovu nabyl jistého zmateného stavu vědomí - se opatrným krokem vydali ve vlastních stopách zpět. Během pochodu se ve vřeštivém rozhovoru dohodli, že si Rowena ponechají jako svou osobní kořist a zamíří na západ domů. Předtím však ještě upozorní ostatní příslušníky svého druhu, že další z těchto exotických zvířat zatím volně pobíhá kdesi v okolí.

Jakmile se dostali ven z jeskyně, uchopili brankové Rowena do svých pařátů a v tandemové formaci se odlepili od země. Vznesli se několik stovek metrů do vzduchu a začali létat do kruhu, který opsali dohromady asi šestkrát nebo sedmkrát. Zatímco takto kroužili, vydávali oba tvorové nepřerušovaný proud svého *brank brank*, jímž svolávali příslušníky svého druhu, kteří se nacházeli v doslechu. Brzy se jeden další brank skutečně ukázal, snesl se k zemi, aby nasál Franzin pach, a hned nato odletěl hledat svého partnera. O několik minut později, když už k nim zamířil druhý pár jejich kolegů, přestali oba brankové nesoucí Rowena kroužit, snížili o něco výšku letu a vydali se na západ.

Franzi, natažená pod ochrannými křovisky, neměla nejmenší tušení, že o její přítomnosti nyní vědí přinejmenším tři další z oněch příšerných tvorů. Slyšela však děsivé *brank brank* nejnovějšího páru,

který se chvatně snášel k zemi, dychtivý nalézt ji dřív, než se vrátí první brank se svým druhem. Její stopa byla čerstvá a snadno sledovatelná. Oba noví brankové objevili její úkryt v křoví během několika minut. Dosud položená na břiše a celá rozechvělá sledovala Franzi jejich debatu o tom, jak postupovat dál. Jakmile se vrátil osamocený brank, který na ni narazil jako první, teď už i se svým partnerem, rozpoutala se mezi všemi čtyřmi tvory vlastnická hádka. Dočasně zapomenutá Franzi se vyplazila na opačné straně křovisek a dala se na útěk.

Okamžitě se jí za zády rozezněl vřeštivý sbor. Všechna čtyři stvoření se vznesla do vzduchu a rozpoutal se závod, který z branků ji dostihne jako první. Jak Franzi prchala přes louku, nejrychlejší z letců ji popadl paťáty zezadu kolem pasu a s triumfálním trojím brank brank brank ji zvedl ze země.

Dívka, nohy volně ve vzduchu, se pustila do marného pláče, kterým dávala průchod svému strachu. Vtom ji zezadu chytil i druhý brank a sevřel jí stehna. První tvor pak zvolna, kousek po kousku, přesunoval své paťáty po jejím těle, až se dostal do podpaží a celá letící formace se ustálila.

Mezitím však druhá dvojice, rozvzteklená, že svou nezvyklou kořist nedokázala ubránit, nadále následovala pár, unášející Franzi, a projevovala svůj nesouhlas s jejím únosem neustávajícím *brank brank.* Náhle se jeden z dvojice vrhl na předního branka, a ten Franzi pustil. Zhoupla se dolů, a jakmile spatřila zemi více než sto metrů pod sebou, pomyslela si, že určitě spadne.

Zadní brank však držel její nohy pevně po celou dobu zběsilé vzdušné bitvy mezi ostatními. Franzi v průběhu onoho dobře dvouminutového zuřivého boje visela hlavou dolů, s tváří obrácenou k zemi. Nakonec brank, který ji prve nesl, souboj vyhrál, i když s vážným zraněním, a znovu se své kořisti ujal. Franzi však během následujících několika minut letu kapala z tohoto předního branka na zátylek jakási tekutina.

Oba její únosci zatočili doleva, čímž jí otevřeli úchvatný výhled na oba měsíce v úplňku, a začali zvolna nabírat výšku. Přeletěli přes západní kopce a zamířili k zasněženému pohoří. Přestože měla dosud strach, necítila se Franzi nijak nepříjemně. Pomalu se v ní začínal probouzet zájem, kam ji to asi nesou, když se náhle přihodilo něco zvláštního.

Franzi ji vůbec neviděla přilétat. Zářivá stužka pohyblivých částic se prostě najednou přihnala fantastickou rychlostí přes oceán, mihla se nad hlavami letících branků, zakroužila a roztáhla se po celém prostoru, do něhož stvoření právě vlétala. Obě zmateně zavřeštěla a pokusila se tu plochu zářivé běloby podletět, stužka ale natáhla svůj okraj až k hlavě předního branka a zlehka se ho dotkla. Tvor okamžitě zaúpěl bolestí. O chvíli později stužka oba branky i s Franzi zcela obklopila. Vyplašená stvoření konečně pustila svou kořist ze spárů.

Franzi začala padat. Byla si jistá, že ji čeká smrt. Po několika vteřinách se však stužka ocitla pod ní a jedna její část se proměnila v pevnou hmotu, připomínající polštář, na němž pak užaslá Franzi seděla po celou dobu, kdy stužka letěla směrem k jejich osadě, nyní proměněné branky v hromadu trosek. Opatrně dívku vyložila teprve na pláži, poblíž zářivého bílého objektu projektilového tvaru o velikosti malého domku. Zatímco se pak vznášela dívce nad hlavou, dveře podivného vozidla se otevřely a Franzi spatřila, že tam v malé místnosti na křesle spí Rowen, se stovkami drobných nitek, obepínajících většinu jeho jinak nahého těla.

Vzhlédla nahoru ke stužce a náhle nějak vycítila, že si má svléknout halenu a šortky. Jakmile byla nahá, natáhla k ní stužka tenounký prst a k jejímu úžasu ji rychlým pohybem škrábla do pravé půlky hýždí, vložila dovnitř stříbrný váleček velikosti malého doutníku a ihned ránu znovu zacelila, to vše během jedné dvou vteřin, aniž by Franzi způsobila jakoukoli bolest. Potom prst pokynul směrem k vozidlu. Omámená Franzi, ohromená tím, co se kolem ní dělo, vyšplhala do druhého křesla v místnůstce, kde ji okamžitě obalily tenounké nitky. Usnula během několika vteřin.

Projektilové vozidlo vysunulo své nohy a křídla, zažehlo drobné trysky a vzlétlo z pláže. Letělo těsně za stužkou blyštivých tančících částic, dokud se společně neocitly nad oceánem. Pak se zářivý projektil otočil kolmo vzhůru, uvedl do chodu větší trysky a zamířil ke hvězdám. Jakmile pak dálkově naváděný modul opustil atmosféru a ocitl se mimo společnost stužky, přepnul na silnější pohon a úchvatnou rychlostí vystřelil do vesmíru.

ZNOVUZROZENÍ

JEDNA

IMPOZANTNÍ STVOŘENÍ, které ve své čtyřprsté ruce drželo malý stříbrný váleček, se s ženou rozloučilo, zavřelo dveře jejího bytu a zamířilo smetanově zbarvenou chodbou k nejbližší křižovatce. Tam se bytost, lidmi obývajícími obrovskou čtyřstěnnou vesmírnou stanici mimozemského původu nazývaná Orel, na několik vteřin zarazila. Těch pár sekund stačilo, aby mezi Orlem a centrální inteligencí, která celou vesmírnou stanici řídila, proběhl složitý rozhovor. Jejich obousměrná komunikace se odehrávala v pokročilém jazyku vyššího stupně, založeném na velice úsporné výměně dat. Výstižnost a bohatost této elektronické diskuze se prostřednictvím žádné formy, tak jednoduché jako lidská řeč, snad ani nedá vyjádřit. Je nicméně možné shrnout základní údaje, které si obě umělé inteligence vyměnily, i napodobit tok konverzace.

„Mladá lidská žena jménem Maria mi znovu dala ten stříbrný váleček," oznámil Orel. „Poprosila mne, abych jej ještě podruhé prozkoumal a pokusil se zjistit, zda neobsahuje nějaké informace o jejích předcích nebo její vlastní historii. Nechce se smířit s faktem, že nevím nic ani o válečku, ani o událostech, které před lety vedly k jejímu objevení Nicole v oktopavoučí zoo uvnitř Rámy, těsně před naší intervencí. Maria se od těchto oktopavouků a lidí, které jsme vybrali pro přežití, dozvěděla, že její rodiče patrně nepřišli na Rámu ze Země společně s ostatními lidmi. Trvá teď na tom, že dokud nezjistí něco o svém původu, bude její život nadále plynout zcela bez významu.

Neexistuje nějaký způsob, jak bychom její vášnivou posedlost vlastní minulostí mohli využít pro naše účely? Je to inteligentní a citlivý jedinec, obdařený jedněmi z nejlepších vlastností svého druhu. Její předkové se mnohokrát zblízka setkali s těmi částicovými bytostmi, jejichž evoluce i sociologie pro nás stále zůstávají částečně záhadou. Její stříbrný váleček možná obsahuje data, která by mohla zajímat nejen ji, ale i nás. Připadá mi jako značné opomenutí z naší strany, že se tato data nesnažíme získat. Ohledně oněch částicových

stvoření nebyl do encyklopedie zanesen žádný nový údaj už téměř sto let.“

„V posledním tisíciletí jsme se setkali s několika podobnými stříbrnými válečky,“ odvětila centrální inteligence, „a nikdy se nám nepodařilo dekódovat jejich programy, nebo zabránit jejich sebezničení, když jsme se pokusili použít násilné techniky. Ze všech kosmoplavců, které jsme v této části galaxie zkatalogizovali, vymykají se jedině částicové bytosti našemu chápání. Pravděpodobnost, že se vydáním této bezvýznamné lidské bytosti tvorům, s nimiž se kdysi setkali její předkové a kteří vytvořili onen stříbrný váleček, dozvíme něco nového, je propastně malá, jak jsme se na tom ostatně usnesli již před několika týdny, když ti Maria ten předmět, vložený částicovými bytostmi do těla její matky, dala poprvé. A od té doby se nepřihodilo nic, co by jakkoli změnilo kvantitativní analýzu, která jasně ukázala, že bychom jí nic říkat neměli.“

„Byl jsem původně stvořen,“ prohlásil Orel, „především jako zprostředkovatel styku s tímto živočišným druhem. Má mysl byla optimalizována tak, aby mi umožňovala hlubší pochopení toho, co jsou lidé vlastně zač, a zejména pak skutečnosti, jak významnou roli v jejich evoluci a technologickém vývoji sehrály iracionální a emocionální složky jejich osobností. Přišel jsem na to, že někteří lidé, a jsem přesvědčen, že Maria k této skupině také patří, nedokážou spolehlivě fungovat, pokud se jim nedostává nějakých kritických informací, potřebných k poznání sebe sama.

Jakou by to mohlo nadělat škodu, kdybych Marie sdělil, že její předkové opustili Zemi zhruba před dvěma sty lety a od té doby byli součástí obřího experimentu, řízeného nadřazenou mimozemskou inteligencí, o níž sami nemáme jasné znalosti? Mohl bych se jí zmínit i o tom, že její rodiče byli na daleké planetě se dvěma měsíci zachráněni před jistou smrtí stužkami částic a pak objeveni oktopavouky právě v době, kdy si tento druh zakládal v Rámě svou vlastní kolonii. Přinejmenším by jí tato fakta pomohla zodpovědět několik z jejích otázek a snad by pak zaměřila svou obdivuhodnou inteligenci a energii na jiné problémy.“

„Naše souhrnná objektivní funkce,“ dostalo se Orlovi odpovědi, „nevykazuje v důsledku prozrazení historie jejího původu žádnou významnou vzestupnou tendenci. Jediný způsob, jak bychom za své úsilí mohli získat stochasticky měřitelnou odměnu, je postavit ji do

situace, kdy by měla příležitost setkat se s částicovými bytostmi sama. Jedině ony jí mohou odkrýt tajemství stříbrného válečku. A jak sis jistě na základě záznamů v naší historické databázi vědom, taková setkání často končí smrtí, nebo trvalým odloučením inkriminovaných kosmoplavců od vlastního druhu.

Pokud navrhuješ, abychom ji přepravili na onu kulovou kosmickou loď, kterou necháváme parkovat nedaleko našeho čtyřstěnu, pak toho Marie o jejím původu, ještě předtím než tam dorazí, raději moc neprozrazuj. Podrobná znalost by mohla nevhodně ovlivnit její chování. Můžeme ji však jen dovézt ke kouli a přednést částicovým stvořením podstatu její mise. Nemáme pochopitelně absolutně žádnou kontrolu nad jejich odpovědí ani nad jejím osudem, pokud se rozhodne do jejich sféry vlivu vstoupit. Pokud přežije a vrátí se po setkání s nimi sem, můžeme se s ní pak podělit o veškeré znalosti, které o jejích předcích máme."

„Domnívám se," řekl Orel, „že tahle lidská bytost je zcela výjimečná, a na základě toho, co vím o dřívějších setkáních kosmoplavců s částicemi, odhaduji, že má velkou pravděpodobnost dozvědět se uvnitř jejich lodi mnohé. Navrhuji podat Marie stručný přehled o tom, co o jejím původu, stříbrném válečku i částicích víme a co ne. Měli bychom ji nechat samotnou posoudit, zda stojí za to riskovat kvůli dalším poznatkům život. Pokud se rozhodne jít a následně jí bude povoleno jejich kouli i opustit, dodá nám nepochybně o částicových bytostech nová a cenná data."

„Tvůj návrh je schválen," odpověděla centrální inteligence. „Pokud Maria přijme risk ze setkání, ponese na svém těle naše nejvyvinutější miniaturizovaná dálková čidla. Přestože částicová stvoření v minulosti naše sběrače informací vždy odhalila a vyřadila z provozu, učinili jsme v nedávné době jisté pokroky, které nám umožnily vyrobit čidla, operující na subatomární úrovni. Ta by mohla uniknout jejich pozornosti. V každém případě souhlasíme s tím, že pokud setkání přežije a bude jí dovoleno navrátit se do lodi, kterou ji tam dopravíš, přispěje její svědectví značnou měrou k tomu, co už o částicových bytostech víme."

„Promluvím si s ní v co nejbližší budoucnosti," prohlásil Orel, „a obezřetně jí vysvětlím, že jí nemůžeme zaručit ani bezpečí, ani odpovědi na její otázky. Přesto se domnívám, že se Maria rozhodne risk podstoupit. Jakou dobu v takovém případě zaberou přípravy?"

„Příslušnou loď a miniaturizované přístroje budeme mít k dispozici během několika dní.“

DVĚ

MARIA ZA CELOU NOC sotva zamhouřila oči. Byla příliš rozrušená. Uvědomovala si, že právě prožila ten nejpodivnější den svého neobvyklého života a že za několik hodin, až pro ni přijde Orel, pro ni začne dobrodružství, nesrovnatelné s čímkoli, co kdy člověk poznal.

Jak tak ležela v posteli, stále před sebou v bytě viděla tu hypnotizující tvář a slyšela slova, která k ní Orel večer pronesl. Jeho hlas měl jistý elektronický podtón a zdál se vycházet odněkud ze zadní části jeho krku, ale slova zněla čistě a jasně. „Jistě dokonale chápete," pronesl ke konci jejich rozmluvy, „že nedokážeme ovlivnit, co se s vámi stane, jakmile se dostanete pod jejich jurisdikci."

„Ano, pane," odvětila Maria. „Také jsem si vědoma toho, že mi možná vůbec neposkytnou slyšení, a pokud to i udělají, nemusím se při něm dozvědět absolutně nic o svých předcích. Přesto jsem přesvědčena, že je to má jediná naděje. A nedokážu si představit, že bych měla prožít celý život, aniž bych věděla cokoli o své rodině."

Orel pak dlouho tiše stál uprostřed obývacího pokoje jejího malého bytu. Působil na scéně dominantně jak svou výškou, tak vlastně už pouhou přítomností. Maria z něj měla v paměti nesmazatelně otištěný dojem podivné cizosti. Orel byl velmi vysoký, snad dva a čtvrt metru, a od krku dolů vypadal jako lidská bytost. Paže a trup mu pokrývala drobná, těsně k sobě přiléhající, uhlově šedá peříčka. Na obou rukou měl čtyři prsty, smetanově bílé a holé. Pod pasem byl povrch Orlovy kůže v tělové barvě, ale přitom lesklý jako satén a naprosto nepodobný lidské pleti. Pod pasem nebylo také žádné známky po peří nebo chlupech, žádné viditelné klouby ani genitálie, a měl zvláštní plochá chodidla bez prstů.

Jeho tvář k sobě po celou dobu jejich setkání přitahovala Mariinu pozornost. Měl čtyři velké, šmolkově modré oči, dvě po každé straně vyčnívajícího zobanu, zbarveného do zlatavě zelena. Peříčka

na temeni hlavy byla bílá, takže tvořila ostrý kontrast s temnou šedí zad, tváře a krku. Orlův obličej byl hladký, jen tu a tam po něm rozptýleně vyrůstalo několik pírek.

„Takže jste pevně rozhodnutá?“ zeptal se nakonec.

„Ano, pane,“ potvrdila bez zaváhání Maria. „Půjdu tam.“

„Dobře,“ odvětil Orel s nezměněným výrazem. „Sbalte si věci. Za devět hodin se pro vás vrátím.“

Maria snad už podesáté pohlédla na hodiny. Do jeho příchodu zbývalo už jen třicet minut. Vstala z postele a přešla ke stolu. Na chvíli se zamyslela a začala sepisovat krátké vzkazy svým nejbližším přátelům, kteří patřili ke členům Nicoliny rozsáhlé rodiny. Po Orlově překvapivé návštěvě už nikoho z nich záměrně nekontaktovala. Nechtělo se jí vysvětlovat, co hodlá podniknout, ani dávat nikomu příležitost, aby jí její rozhodnutí vymluvil.

O ničem z toho, co se minulého večera dozvěděla, se ve vzkazech nezmínila. Jak by také mohla celý ten úžasný rozhovor shrnout do několika slov? Orel jí zprvu nebyl ochoten poskytnout na její otázky žádné určité odpovědi, jakmile mu však vysvětlila, že na základě povšechných informací, které jí nabízel, se nemůže o ničem zasvěceně rozhodnout, stal se inteligentní mimozemšťan mnohem vstřícnější.

„Částicové bytosti lze jen těžko popsat nebo někam zařadit,“ prohlásil. „Především proto, že jsou schopné přetransformovat se do nekonečného množství velikostí a tvarů. Nejčastěji se zjevují v trojrozměrné struktuře, se zářící bílou barvou a podobou připomínající dlouhou zvlněnou stužku. Uvnitř této struktury, jejíž vnější povrch se neustále prohýbá a nadouvá, se nacházejí tisíce drobounkých jiskřivých částeček, pohybujících se bez jakéhokoli zřejmého vzoru sem a tam, dokud volně nenarazí do jednoho z proměnlivých okrajů celé formace, kde jejich hybná síla okamžitě změní směr a daná částice vyrazí zpět k opačné stěně.

Díky tomu je také nemožné identifikovat mezi stužkami jednoho určitého jedince. Částicové bytosti oplývají bezprostředně sdílenou inteligencí a komunikují mezi sebou elektromagnetickými impulzy v kódech, které nejsme schopni dešifrovat. A konečně — mají vysoce vyvinutý systém obrany proti vlastnímu poškození, který dokonale chrání všechna jejich tajemství. Jakýkoli zjištěný pokus zvenčí o podrobnější analýzu končí jejich sebezničením.“

A s těmi stvořeními se mám setkat? pomyslela si Maria, když dopsala poslední vzkaz. *Včera večer jsem se cítila nesmírně statečná. Zajímalo by mě, jestli bych se dnes ráno rozhodla stejně.*

Přešla do obývacího pokoje a položila všechny tři vzkazy doprostřed stolku před pohovkou. Pak se vrátila do ložnice, ještě jednou překontrolovala obsah svého zavazadla a posadila se na postel. Srdce jí bilo jako o závod.

Co mi to Nicole říkala, když jsme se naposled viděly? napadlo ji. *Štěstí přichází pouze k lidem, kteří jsou ochotní riskovat.* Nervózně se zasmála. *Rozhodně je to mnohem lepší než oblíbené rčení strýčka Maxe. Kam se obyčejní smrtelníci vůbec neodvažují vkročit, tam se blázen vrhne po hlavě.*

OREL, PŘESNÝ JAKO VŽDYCKY, dorazil do Mariina bytu ve stanovený čas. Po výměně pozdravů se vydala v jeho stopách pustými chodbami sekce Obytného modulu, kde žili všichni lidé a oktopavouci. Jakmile se dostali k zapečetěnému vzduchovému uzávěru a vratům, která oddělovala zdejší vnitřní prostředí od ostatních v modulu, podal Orel Marie skafandr s průhlednou přilbou, kterou si měla nasadit na hlavu.

„Jste si stále jistá, že to chcete udělat?“ zeptal se, zatímco si Maria upravovala nový oblek i s helmou. Přikývla.

Jakýmsi neznámým procesem Orel aktivoval zařízení, ovládající soustavu vrat, a ta je vpustila do další oblasti s podobnými našedlými chodbami. Hned na prvním rozcestí je čekalo zaparkované malé, koly opatřené vozidlo, se dvěmi sedačkami. Maria se vyšplhala vedle Orla a dvířka bez oken se hermeticky uzavřela. „Z bezpečnostních důvodů vám nesmí být umožněno vidět ven,“ podotkl věcně Orel. „Možná se do svého bytu ještě vrátíte a my si nepřejeme, abyste měla povědomí o tvorech, kteří žijí ve vašem bezprostředním okolí.“

Po několika minutách jízdy v naprostém tichu se Maria Orla zeptala, kam ji to veze. „Do dopravního střediska Obytného modulu,“ odpověděl, „na první místo, kam jste dorazila, když vás sem přivezli z hvězdice. Odtud nás přepraví do Inženýrského modulu, kde pro nás staví vesmírnou loď, s níž poletíme ke svému cíli.“

„Vy pro mě stavíte speciální loď jen kvůli téhle jediné cestě?“ zeptala se Maria užasle.

„Ano,“ potvrdil Orel.

„Ale proč?“ zajímala se dál Maria. „Proč si vůbec všechny ty starosti děláte?“

„Obyčejně bychom si je nedělali,“ odvětil Orel. „Naše rozhodnutí povolit vám tuto výpravu je založeno na složité objektivní funkci, pomocí níž jsme zvážili pravděpodobnost získání nových nebo potvrzujících dat o kultuře stužek pro naše záznamy.“

Maria se rozesmála. „Nemám nejmenší představu, co jste mi to právě řekl,“ prohlásila.

Orel se k ní otočil. „Jednoduše řečeno, máme pro všechnu tu námahu své vlastní důvody.“

Když oba z malého pojízdného vozidla vystoupili, nalézali se v rozlehlé místnosti přímo vedle dopravního střediska. Obrovským průhledným oknem v jedné stěně viděla Maria dlouhý úzký spojovací tunel, jehož blikající světla se táhla až do ohromné dálky. Na vzdáleném konci se pak světla spojovala jak s dalšími světly, tak zároveň i s osvícenou koulí, dalším z vrcholů čtyřstěnu, který tvořil Uzel.

Maria si vzpomněla na zmatek a nejistotu, které cítila, když před týmž oknem stála úplně poprvé, krátce poté, co lodě převážející osazenstvo hvězdice přistály u Obytného modulu. I dnes jí srdce v hrudi splašeně bilo, tentokrát však v očekávání dobrodružství, které se rozhodla podstoupit. A protože dnes nebyla obklopena ostatními a vytlačována nikam mimo, vychutnávala si malebný výhled z okna celých několik minut.

„Je támhleto Inženýrský modul?“ otázala se nakonec Orla. Její společník jí stál po celou dobu trpělivě po boku.

„Ve skutečnosti ne,“ odvětil. „Tamta vzdálená koule je Administrativní modul. Inženýrský modul však má stejnou velikost i tvar. A spojovací tunel, jímž pojedeme, je zcela identický s tím, který vidíte za oknem.“

Maria ještě jednou obrátila zrak na ohromnou, pětadvacet kilometrů vzdálenou kouli. „Tam zemřela Nicole?“ zeptala se.

„Ano,“ potvrdil Orel. „Přála si strávit své poslední dny studiem věcí, které by jí pomohly jasněji pochopit, jak lidské bytosti, a zejména ona sama, zapadají do obecného schématu vesmíru.“

„Byla to pozoruhodná žena,“ podotkla Maria, sama překvapena vlnou žalu ze ztráty, kterou náhle pocítila.

„Ano, to byla,“ přisvědčil Orel.

„Vy jste byl s ní, když umírala, viďte?“ zeptala se Maria.

„Ano,“ odpověděl prostě Orel.

DOPRAVNÍ STŘEDISKO OBYTNÉHO MODULU mělo kruhový průřez a bylo dvacet metrů vysoké. Všude kolem Marii a Orla jezdily různými směry pohyblivé chodníky nebo eskalátory.

Maria následovala Orla po jednom z eskalátorů a odsud na pohyblivý chodník. Pak se přiblížili k dvojici kolejí, která byla osazena hladkou stříbrnou trubicí.

„Každý z modulů je spojen s ostatními třemi vrcholy dlouhými přímými tunely,“ poznamenal Orel. „Používáme je k přesunu živých tvorů, vybavení, nebo čehokoli jiného, co je třeba přemístit z jednoho modulu do druhého.“

Dveře stříbrné trubice se při jejich příchodu automaticky otevřely. Maria s Orlem měli být jedinými cestujícími. Několik vteřin poté, co se usadili, se trubice pohnula z místa. Vmžiku dosáhla plné rychlosti a svištěla tunelem kupředu. Dvakrát se kolem nich mihla vozidla z opačného směru, ale Maria nedokázala rozeznat co, pokud vůbec něco, vezla.

V dopravním středisku Inženýrského modulu následovala Orla po několika eskalátorech, až se dostali do hangáru, kde na ně čekala jejich malá kosmická loď. Plavidlo bylo kruhové a až na malou vybouleninu s průhledným oknem uprostřed ploché. Maria s Orlem do něj vstoupili zespodu. Jakmile si sedli a bezpečnostní pásy připoutaly Mariu ke křeslu, otevřela se vrata v boku Uzlu a jejich létající talíř se jimi protáhl ven do vesmíru.

„Dokonce i při naší velké rychlosti,“ pronesl Orel, zatímco se vzdalovali od osvíceného čtyřstěnu, „nám bude cesta k cíli trvat několik hodin. Pro případ, že byste se nudila, jsem projektantům nařídil, ať do naší výbavy přidají zhruba stovku výběrů pozemské hudby. Máte v tom směru nějaké speciální přání?“

Maria obrátila k Orlovi, který byl v automaticky naváděném plavidle stejně tak pouhým pasažérem jako ona, udivený pohled. „Předpokládám, že o dalších věcech, které projektanti do této lodi zabudovali, mi asi neřeknete, že ne?“

„Ne,“ potvrdil Orel. „A i kdybych to udělal, pochybuji, že byste čemukoli z mých technických popisů porozuměla.“

„V tom případě," odvětila s ironickým úsměvem, „bych si ráda poslechla něco od Beethovena nebo Mozarta. Jedna z věcí, o níž se se mnou Nicole podělila, byla její láska k hudbě."

Právě se nacházeli někde uprostřed Beethovenovy Šesté symfonie, když si Maria poprvé všimla nablýskané bílé koule, která byla jejich cílem. Nejprve jí vyrazila dech její velikost. Pak zůstala fascinovaně hledět na rozptýlené červené dekorace, zahrnující polární čepičku na vrcholu, dva červené kruhy, které připomínaly oči, symetricky posazené na horní polokouli, a dva zřetelné červené pruhy, oddělené tenkou bílou linkou, jež kouli obkružovaly po rovníku.

Jak se jejich loď k obydlí částicových bytostí blížila a mířila kamsi do oblasti rovníku, zmizely jí nejdřív polární čepička a pak i obě červené oči z dohledu. Přední okénko lodi nyní zaplňovala pouze čistá bělost koule, uprostřed narušovaná dvěma červenými pásy.

„Jediný vchod do lodi," podotkl Orel, „nebo alespoň jediný, kterého jsme si kdy všimli, se nachází podél těch rovníkových značek. Jakmile se dostaneme na oběžnou dráhu kolem rovníku, začneme tuctem různých jazyků vyššího stupně, o nichž víme, že jim částicové bytosti rozumějí, vysílat žádost o povolení k vaší návštěvě a budeme doufat, že se dočkáme nějaké odpovědi."

Z polohy Mariina těla vycítil Orel jasně její napjaté očekávání. „Nebuďte příliš zklamaná, pokud k ničemu nedojde," pokračoval. „Tato koule se za oněch sto let, co kotví v naší blízkosti, otevřela v přítomnosti našeho plavidla jen jednou jedinkrát. Dálkovými čidly jsme ji sice viděli otevřenou mnohokrát, jak vypouští své vlastní lodě, nebo je naopak přijímá dovnitř, ale jakmile se v této oblasti pohybuje jakákoli prodloužená ruka Inteligence Uzlu, zůstává vždy pevně zavřená."

„A proč se otevřela tehdy jedinkrát?" zeptala se Maria.

„To je dlouhá historie," odvětil Orel, „z níž byste většině stejně nebyla schopná porozumět. Je však zajímavé, že mezi tou tehdejší a vaší návštěvou existuje jistá podobnost. V minulém případě vyslaly stužky svou vlastní, dálkově naváděnou loď..."

Jako na vybídnutí se temně rudé rovníkové rty koule na nepostřehnutelně krátký okamžik rozevřely, cosi z nich vyletělo ven do vesmíru a zamířilo k jejich plavidlu. Mariinou první reakcí bylo zděšení.

„Jak můžete vědět, že to, co se k nám blíží, není nějaká zbraň?“ zeptala se Orla.

„Zaprvé,“ odpověděl její průvodce, „by se to naprosto vymykalo chování částicových bytostí za celou jejich známou historii. A za druhé, přestože jste si to možná neuvědomila, naše loď je obdařena sebeobranným systémem velice vysokého technologického stupně.“

Plavidlo, které se k nim blížilo, byla červená koule přibližně stejné velikosti jako jejich vlastní loď. Několikrát Mariu s Orlem obkroužila, než se konečně zastavila na Mariině straně. Pak se plavidlo otřáslo a vysunulo dlouhý dutý červený válec, který se přisál k Mariinu okénku.

„Teď se dobře dívejte,“ upozornil ji Orel. „Během minuty vaše okénko zmizí a tou válcovou chodbou získáte přístup do oné červené koule.“

Orlova předpověď byla správná. Okénko na Mariině straně lodi se skutečně ztratilo. Po pravé ruce nyní měla dlouhou červenou chodbu, táhnoucí se do temnoty.

„Teď nadešla chvíle, kdy se skutečně musíte rozhodnout,“ oznámil Orel. „Stužky mně ani téhle lodi nedovolí přiblížit se ke kouli o mnoho víc. Pokud si však jejich chování nevykládám chybně, zvou vás k sobě na návštěvu. Ale pamatujte si, Mario, jakmile do té červené chodby vstoupíte, s největší pravděpodobností se okamžitě od naší lodi odpoutá. Od té chvíle už budete na všechno sama.“

Na krátký okamžik se jí tváří mihly obavy. „Nikdo vás nenutí jít,“ dodal Orel. „Nelze pokládat za zbabělost, pokud nyní své rozhodnutí změníte. Strach z neznáma je po celou historii vašeho rodu vlastností, která vám nesčetněkrát zachránila život. Jakmile začne naše loď jakkoli manévrovat, jsem přesvědčen, že červená chodba zmizí, vaše okénko se znovu ocitne na svém místě a ta červená koule se vrátí domů.“

Maria krátce pohlédla na Orla a pak se na dlouhou dobu zadívala do podivného červeného tunelu, nataženého vesmírem. Cítila, jak jí ve skafandru splašeně bije srdce. Zhluboka se nadechla, sevřela v dlani malý stříbrný váleček a stiskla tlačítko, kterým se uvolňovaly bezpečnostní pásy křesla.

„Na shledanou,“ řekla a postavila se. „Díky za všechno.“

PO PRVNÍCH NĚKOLIKA KROCÍCH do červeného tunelu se Maria otočila a pohlédla za sebe. Orel i s lodí zmizeli. Červená chodba byla nyní uzavřená a po každém dalším kroku, který Maria udělala, se čím dál více zkracovala. Znovu pocítila mocný nával úzkosti, ale přinutila se pokračovat v chůzi.

Asi po stu metrech spatřila v tunelu jakýsi bílý předmět, pohybující se jejím směrem. Jak se věc blížila, Mariina nervozita stále rostla. To, co ji přijíždělo přivítat, vypadalo jako dvě velké, na sebe postavené sněhové koule, přesunující se na ploché bílé destičce se šesti červenými kolečky. Sněhulák však neměl žádné oči, žádné uši, ani paže. Přinejmenším do chvíle, kdy se těsně před Mariou zastavil.

Pak se totiž náhle otřásl, vysunul z horní koule dvě bílé končetiny a okamžitě jimi Marie strhl z hlavy přilbu. Nechtěně zaječela. Na krátký okamžik si myslela, že musí zemřít, jakmile se jí však začalo dýchat mnohem lehčeji, uvědomila si, že atmosféra v červené chodbě pro ni byla předem upravená.

Jedna ze sněhulákových dlouhých hubených dvouprstých paží teď tahala za její skafandr. Maria porozuměla. Svlékla jej a odložila na podlahu tunelu. O chvíli později začal vnější povrch sněhuláka tát a měknout. Maria s úžasem přihlížela, jak se jí rozpadá před očima, nejprve na zářivě bílou beztvarou masu, obsahující tisíce jiskřivých pohybujících se částeček, které se pak následně seskupily do stovek drobných samostatných prvků, ne větších než cvrnkací kuličky. Ty poté vytvořily formaci přibližně Mariiny velikosti a pohnuly se jejím směrem.

Maria přemohla silné nutkání dát se na útěk, zatajila dech a zůstala nehybně stát po celou dobu, co se jednotlivé kuličky z drobných částeček dotýkaly všech částí jejího těla a oděvu. Zavřela oči. Cítila, jak se jí neznámá tělíska třou o tváře, o krk, dokonce i o oční víčka. Pak se najednou všechna ztratila.

Když znovu otevřela oči, stál před ní opět sněhulák. Spokojený, že ji zbavil nákladu mikroskopických dálkových čidel, zatáhl končetiny zpět do horní koule a začal před ní pomalu ujíždět. Maria ho následovala a pulz se jí zatím zvolna vracel k normálu. Když se příležitostně otočila za sebe, zjistila, že červený tunel se už dál nezkracuje a na jeho úplném konci leží její skafandr.

Když vstoupila do červené koule, stál už sněhulák v jejím středu vedle vysoké úzké kóje s průhledným oknem. Nic jiného kromě čer-

vených stěn v kouli k vidění nebylo. Sněhulák ukazoval vytaženou paží na kóji. Maria vešla dovnitř. Okamžitě, jakmile za ní zaklaply dveře, vymrštila neviditelná síla kapsli skrytými dveřmi ven do vesmíru. Krátký let netrval ani celou minutu. Kóje se nyní nacházela na plošině, přímo mezi rovníkovými rty obří bílé kulové kosmické lodi. Když se vstupní brána zavřela, zmizela Marie zároveň z dohledu i červená koule.

Co se bude dít teď? ptala se v duchu, zatímco stála v naprosté temnotě. Na odpověď nemusela čekat dlouho. Odkudsi zezadu, zevnitř bílé koule, přiletěla ke kapsli zářivá bílá stužka. Během deseti vteřin ji dvakrát obkroužila, což Marie zcela stačilo, aby si prohlédla charakteristické jiskřící a tančící částečky, které na první pohled bezcílně poskakovaly ze strany ke straně jejího neustále se měnícího vnějšího povrchu.

Když se stužka natáhla a otevřela dveře kóje, Mariino okolí zalilo světlo. Zprvu bylo tak jasné, že si před ním musela zakrýt oči, jakmile si však přivykla, zjistila, že se nalézá v rozlehlé bílé obdélníkové místnosti s velice vysokým stropem. Různě po místnosti stálo rozptýleno několik předmětů, včetně skupinky velkých kádí s průhlednými stěnami, naplněných tekutinami nepatrně rozdílných barev, které stály vyrovnány u nejvzdálenější stěny.

Jakmile váhavě vystoupila ven z kapsle, zformovala se stužka do podoby ženy. Ve vzdáleném oddělení místnosti tato stužková žena názorně předvedla sprchování a používání toalety, a následně pak i požívání potravinových válečků a pití z nádoby na vodu. Poté si částicová bytost ještě na okamžik lehla na matraci v jednom rohu, načež se proměnila znovu ve stužku a odletěla do středu místnosti.

Maria nemámila čas. Natáhla se ke vznášející se bytosti a zdvihla vysoko nad hlavu stříbrný váleček, který byl vyňat z těla její matky. Na jedné straně stužky se zformovala jakási ruka se třemi prsty a natáhla se dolů, aby váleček přijala. Když se přitom nepatrně otřela o Mariino předloktí, ucítila dívka krátké štípnutí. Pak s údivem sledovala, jak se váleček, který částicová bytost držela ve vzduchu, náhle otevřel, jako když se rozepíná zip, a odhalil tak ve svém nitru šestadvacet uložených předmětů. Jeden z nich, ten zdaleka největší, měl tvar činky. Kromě malého světle modrého válečku tvořilo zbylých čtyřiadvacet předmětů malé kuličky. Sedm černých, sedm bílých a

deset černých s bílým proužkem uprostřed. Všechny se zvolna vznášely uvnitř těla stužky.

Stužka nyní rychle přeletěla přes místnost do oddělení s káděmi. Jednou protaženou končetinou tam položila světle modrý váleček i všech čtyřiadvacet kuliček na podlahu, zatímco druhou vhodila do kádě zcela vlevo činku. Samotný stříbrný váleček, nyní už očividně zbytečný, podala neustále se proměňující částicová bytost další končetinou Marie.

Ta zvědavě přešla přes místnost, aby si blíže prohlédla kádě. Zvedla modrý váleček a směs tří druhů kuliček; černých, bílých i těch s proužkem; chvíli je obracela v rukou a nakonec je vrátila zpět na jejich místo na podlaze. Pak se přiblížila k první kádi zleva, k jejímuž dnu klesla činka. Nějakou chvíli tam stála v očekávání, co se bude dít, než její pozornost znovu upoutala stužka, která jí nejprve přiletěla přímo před oči, načež odsvištěla na opačný konec místnosti.

Tam se vmžiku znovu proměnila v ženu a rozložila matraci. Maria si náhle uvědomila, jak je po tom celodenním shonu unavená, a zažívala. Ani ne pět minut poté už spala na matraci.

TŘI

MARIINY SNY BYLY ŽIVÉ, nicméně sporadické a zmatené. V jedné epizodě seděla na vrcholu její snové obrazovky Nicole na trůnu a Maria s ostatními členy její rozvětvené rodiny stáli pod ní.

„Život není záležitostí věcí," poučovala je Nicole v průběhu celého toho snu několikrát. „Je to záležitost procesů a prožitků při poznávání a lásce. Na co si ve chvílích, kdy stojíme tváří v tvář smrti, vzpomínáme nejjasněji, jsou tolik ceněné okamžiky s těmi, které jsme milovali, a jednotlivé okamžiky pronikavého prozření do podstaty naší vlastní existence."

V jiné epizodě držel Mariu za ruku Orel. Najednou se ve snu mocně zablesklo a Orel zmizel. Zanechal ji tam s intenzivním pocitem opuštěnosti. Jak tak Maria stála sama v temné místnosti, přiletěla k ní od spodního okraje snové obrazovky zářivá stužka.

„Nechci ti ublížit," sdělila Marie telepaticky. Maria zůstala ve snu stát jako přimrazená a pozorovala jednotlivé jiskřivé tančící body v nitru zjevení, jak poskakují z jedné strany na druhou. Náhle se jedna z částeček proměnila v činku, pronikla ven ze struktury stužky a zlověstně obsadila celou Mariinu snovou obrazovku.

Tento poslední znepokojivý sen měla dosud v paměti, když se celá rozlámaná probudila a uvědomila si, kde se nachází. Rozhlédla se kolem a zjistila, že v matně osvícené místnosti není momentálně přítomna žádná stužka. Z místa, kde ležela, dokázala nejasně rozeznat, že v druhé kádi odleva se nyní nachází nějaký předmět, všechny ostatní však byly prázdné. Zdálo se také, že s žádnou z pětadvaceti věcí, položených na podlaze, nikdo nepohnul.

Napila se z nádoby na vodu vedle své matrace a snědla dva potravinové válečky, načež přešla na druhou stranu místnosti. Přiblížila se ke kádím, zvědavá, co se stalo s činkou a zda největším předmětem z jejího stříbrného válečku mohla kdysi být ta podivně tvarovaná

hmota v druhé kádi. *Co se to tady děje?* napadlo ji. *Nějaká úžasná technologická magie?*

Ani o hodinu později, když se v místnosti opět objevila stužka, která očividně prošla stěnou a hned se vznesla nad kádě, se Marie nedostalo uspokojivé odpovědi. Stala se pouze svědkem toho, jak stužka vytáhla z druhé kádě hmotu, která nyní dosahovala velikosti fotbalového míče — byla však žmolkovitá a nestejnoměrná — a umístila ji do sousední třetí kádě.

Jak den plynul a stužka se objevila ještě dvakrát, aby neustále rostoucí předmět přemístila vždy do další nádoby, Maria vytušila, že ta hmota skutečně dříve bývala činkou a působením chemikálií v kádích se nyní proměňuje v něco zcela nového. Deset až dvanáct hodin pak přihlížela, jak předmět roste a mění tvar, nicméně žádná z jeho podob jí nepřipomínala nic, co už kdy viděla, a nenabízela ani žádnou představu o jeho konečném účelu. Nakonec to Mariu unavilo, a dokonce i trochu znudilo. Vrátila se na matraci a upadla do dlouhého hlubokého občerstvujícího spánku.

To, co po probuzení spatřila v druhé kádi zprava, ji tak ohromilo, že si musela dvakrát protřít oči, aby se ujistila, že dosud nesní. V kádi vzpřímeně stálo cosi, připomínající lidskou postavu, a zatímco se dívala, stále to měnilo tvar. S rostoucím úžasem přeběhla přes místnost, aby si postavu prohlédla z větší blízkosti.

V kádi stál nadměrně vysoký muž s bílou pletí, svalnatým tělem a šedobílým plnovousem. Na sobě měl jen krátké šortky. Určité prvky jeho anatomie, jako třeba oči, nebo prsty na rukou a na nohou, dosud nezískaly zcela lidské vzezření, nicméně při pečlivém zkoumání dějů v kádi Maria zjistila, že právě v těchto oblastech probíhá pokračující proces evoluce s největší intenzitou. Další hodinu pak ohromeně pozorovala, jak se dosud nedokonalé oči i další části těla stávají stále víc a víc skutečnými.

Jakmile postava dosáhla úplné podoby lidské bytosti, začala tekutina vytékat z kádě ven. Zároveň počal muž hýbat údy, zprvu jen nemotorně, posléze však stále přirozeněji. Když se tekutina vytratila z kádě docela, otevřela se v ní dvířka a muž vystoupil do místnosti.

Maria strachy zacouvala o několik kroků zpět, oči nehybně upřené na člověka, který se očividně zrodil z malinké činky, nalezené ve stříbrném válečku, vyňatém z těla její matky.

„Dobrý den," pozdravil muž anglicky. „Jmenuji se Johann Eberhardt. Kdo jste vy?"

Jen s nesmírnou námahou se Maria ubránila mdlobám. Byla naprosto neschopná vypravit ze sebe jediné slovo.

Muž s úsměvem postoupil směrem k ní. „Abych byl zcela přesný, měl bych snad raději říct, že jsem byl Johann Eberhardt. Ve skutečnosti nejsem žijící lidská bytost, jako jste, aspoň předpokládám, vy, ale spíše jen jakási rekonstrukce někoho, kdo kdysi žil."

„VŠECHNO, CO VÁM MOHU ŘÍCT," sdělil muž Marie o něco později, když už se ze svého šoku probrala natolik, že ho byla schopná zasypat otázkami, „je, že jsem byl stvořen informačně-expanzivním procesem, který je založen na algoritmu, opačném ke kompresi dat. Tento expanzivní proces se ostatně velice podobá přirozenému embryonálnímu vývoji, jakým procházejí prakticky všichni tvorové z vaší domovské planety."

Přestože Maria většině z toho, co jí vysvětloval, příliš nerozuměla, naslouchala s napjatou pozorností. „Mou zygotou byla ta malá činka," pokračoval muž. „Místo matky s placentou posloužily vhodným prostředím pro informační expanzi, která vyvrcholila mou přítomností zde, tyto kádě. Dlouhá řada složitých chemických reakcí uvnitř kádí zajistila materiál pro můj růst a vývoj. Konečný výsledek byl však v podobě komprimovaných informací předem zakódován už do onoho původního předmětu, stejně jako jsou vlastnosti lidského dítěte obsaženy v genech a chromozomech jeho zygoty.

Inteligence, které mne znovu přivedly k životu, ovládají veškeré aspekty komprese i expanze dat. V mozku mám uloženy, nepochybně také jimi, spousty informací, z nichž usuzuji, že si často vybírají žijící bytosti a zajišťují jim tento zvláštní druh nesmrtelnosti ke svým archivním účelům. Tyto částicové bytosti dokážou získat zkušenosti prakticky jakéhokoli tvora, který kdy žil, prostřednictvím datakomprimačních algoritmů vydestilovat jeho podstatu a později ho pro své potřeby kdykoli oživit přesně v té podobě, v jaké kdysi žil."

Přestože Maria všem slovům, která jí znovuzrozený Johann vykládal, pozorně naslouchala, vzpírala se její mysl uvěřit. Nedokázala si představit technologii tak pokročilou, že by byla schopná ukládat veškeré fyzické vlastnosti lidské bytosti, její životní zkušenosti, pa-

měť a vůbec celou osobnost do předmětu ne většího než její malíček na noze.

Všechny její bezprostřední otázky k Johannovi se zabývaly problémem, čím vlastně skutečně je a jak je možné, že tu před ní stojí a může s ní mluvit. Nakonec dospěla k závěru, že prostě není schopná pochopit, jak k jeho znovustvoření došlo, a zaměřila svou pozornost k důvodům, pro které o schůzku s částicovými bytostmi požádala především.

„Tak dobře, Johanne Eberhardte, nebo cokoli vlastně jste," prohlásila. „Dovolte mi teď vysvětlit, kdo jsem já a proč jsem tady. Jmenuji se Maria a v současné době žiju na místě, jež nazýváme Uzel, na gigantickém vesmírném čtyřstěnu, postaveném rozvinutou mimozemskou inteligencí, ne však toutéž, která je zodpovědná za tuto kouli a vaši existenci. Byla jsem sem dopravena na svou vlastní žádost, neboť se domnívám, že bych tu snad mohla nalézt odpovědi na otázky ohledně svého původu."

Na okamžik se odmlčela. Johann měl ve tváři trpělivý výraz. „Byla jsem nalezena jako kojenec," pokračovala Maria, „uvnitř mimozemské kosmické lodi, lidmi nazývané Ráma. Nikdo neměl nejmenší ponětí o tom, odkud jsem přišla, ani jak jsem se na tu vesmírnou loď vůbec dostala. Jedinou stopou k mému původu byl stříbrný váleček, který žena jménem Nicole des Jardins Wakefieldová nalezla vložený do pravé hýždě mé mrtvé matky — v něm byla také ona malá činka, z níž jste se zrodil - a náhrdelník, který jsem měla jako malá při sobě, s nápisem MARIA, vyrytým na zadní straně. Mimozemšťané v Uzlu mi sdělili, že ten stříbrný váleček..."

„Promiňte," přerušil ji Johann, náhle očividně rozrušený. „Směl bych se na ten náhrdelník s amuletem podívat? Možná je to velice, velice důležité. A povězte mi všechno, co víte o své matce, zejména jak vypadala."

Maria se na postavu, která se nad ní tyčila, dlouze zadívala. Pak se zhluboka nadechla a odrecitovala těch několik věcí, které o své matce věděla. Johann během její řeči několikrát souhlasně přikývl a viditelně ožíval. Když domluvila, stáhla si Maria, sama překvapena zjištěním, jak se jí přitom klepou prsty, přes hlavu náhrdelník, a podala mu jej.

„Ano," prohlásil rozhodným tónem. „To je přesně on. Není možné, aby existoval ještě nějaký další takový."

Zmatená Maria obdařila Johanna, který teď, když jí náhrdelník vracel, doslova zářil, nechápavým pohledem. „Mladá dámo," oznámil jí s dramatickou okázalostí, „tento náhrdelník byl původně majetkem ženy jménem Beatrice, která ho obdržela při svém vysvěcení na kněžku michaelitského řádu na Zemi. A byl jsem to já sám, kdo do zadní strany amuletu vyryl slovo Maria v době, kdy se Beatrici narodila dcera, která se tak skutečně jmenovala... Zdá se mi velice pravděpodobné, že my dva jsme příbuzní."

Maria sice slyšela, co jí říká, její vnitřní pocity se však zmítaly v takové bouři, že jen s obtížemi dokázala sdělení tohoto usměvavého obra přijmout. Nenapadalo ji, jak na to reagovat. Jen tam stála a očima, do nichž se začínaly drát slzy, na Johanna zírala.

„Na základě toho, co jste mi pověděla," navázal Johann přátelsky, „jsem přesvědčen, že jste buď má vnučka, nebo pravnučka. Vaše matka se jmenovala Franzi. Z důvodů, které vám ozřejmím později, mohl být vaším otcem buď můj syn Siegfried, nebo můj vnuk Rowen. Nevím, kterému z nich se podařilo uniknout..."

Johann nedostal možnost pokračovat. Maria vyrazila kupředu a vrhla se mu do náruče. S vodopádem slz, stékajících jí po tvářích, zvedla hlavu a začala ho líbat na čelo, na nos, prostě všude, kam ji napadlo.

„Díky, ach, díky!" opakovala. „Tohle je nejšťastnější den mého života."

RUKU V RUCE přešli přes místnost a usadili se vedle sebe na matraci. Maria se trochu napila vody a nabídla i Johannovi. Ten jí však vysvětlil, že vodu ani potravu nepotřebuje, neboť pod kůží nemá s lidskou bytostí nic společného.

„Jsem jen nesmírně komplikovaný stroj," připomněl jí, „a podobám se vašemu druhu jen na povrchu. Moji stvořitelé nahradili mozek, srdce i všechny další biologické orgány, které máte, dokonale navrženými technickými subsystémy. Přestože má paměť obsahuje přesně tytéž informace jako paměť Johanna Eberhardta před jeho smrtí, je velká přibližně jako jeden z tvých nehtů a je umístěna tady, těsně v podpaží."

„Ale jak je možné," zeptala se Maria s pohledem dosud zcela užasle upřeným na svého společníka, „že vypadáš tak lidsky? Směješ

se, mračíš, dokážeš vyjádřit soucit i vzrušení - jak by se tohle všechno dalo zabudovat do nějakého stroje?“

Johann se usmál. „Kouzla techniky, Mario,“ odpověděl. „Kultura částicových bytostí je o tolik vyvinutější než lidská, že takřka celá jejich civilizace, včetně jejich existence samotné, by byla s výjimkou několika málo jedinců komukoli z lidí zcela nesrozumitelná.“

Zatímco se Maria znovu občerstvovala z nádoby na vodu, Johann se postavil a natáhl k ní ruku. „Máš štěstí, mladá dámo,“ prohlásil. „Až budu se svým vyprávěním u konce, budeš toho o svých předcích vědět víc, než sis kdy jen dokázala představit. Ale z důvodů, které brzy pochopíš, bych s povídáním rád začal támhle, u kádí.“

Znovu přešli přes místnost. Pseudo-Johann se zastavil vedle ostatních předmětů ze stříbrného válečku, které tu ležely pečlivě vyrovnány na podlaze, a sebral oněch sedm bílých kuliček. „Začnu s krátkým přehledem ze svého dětství, mládí a rané dospělosti v Německu, na planetě Zemi,“ podotkl, zatímco pouštěl bílé kuličky do kádě zcela vpravo, která stála, jak si Maria teď poprvé všimla, trochu odděleně od ostatních. „Svým způsobem bude můj původ jakýmsi prologem, neboť skutečný příběh vašich předků začíná na Marsu, kam jsem odešel řídit ohromný závod na zpracování polárního ledu ve vodu...“

„PROTOŽE SE TEDY celá marsovská infrastruktura rychlým tempem rozpadala, měli jsme tisíc důvodů se domnívat, že by právě prudká globální prachová bouře mohla být tím posledním úderem, který povede k zániku lidské civilizace na Marsu.

Maria Johanna napjatě poslouchala. Byla jeho příběhem zcela unesena. Dočasně zapomněla i na bílé kuličky, vyvíjející se v kádi za jejími zády. Když se na ně dívala naposledy, žádné nové změny si nevšimla. Všechny teď zůstávaly zhruba ve velikosti baseballového míčku, bez jakékoli jasné podoby, kterou by dokázala rozeznat, a očividně přestaly růst.

„Když jsem toho marsovského rána vyjížděl v roveru na planinu, ani na okamžik mě nenapadlo,“ pokračoval Johann, „že bych se já sám měl stát pasažérem na té neznámé lodi, kterou mimozemšťané na Marsu postavili. Je však třeba říct, že můj život měl už brzy podstoupit něco, co by matematik nazval ohromným nespojitým odklonem z dosavadní dráhy.“

Johann se usmál. „Změny jsou neustále kolem nás, Mario," prohlásil. „Někdy je však taková změna tak zásadní, že rozdělí náš život do dvou různých fází, které spolu navzájem nemají téměř žádnou souvislost. Přesně takovou změnou jsem prošel, když jsem vstoupil na palubu té velké krabice, usazené na marsovské planině."

Pohlédl přes rameno na káď za sebou. „No vida," poznamenal pak s úsměvem, „jak skvěle to máme načasováno." Maria se tedy ohlédla také. V kádi plavalo sedm lidských figurek, asi dvacet centimetrů vysokých, zcela oblečených a s neobyčejně podobnými rysy tváří.

„Tohle ty raději nezkoušej," poučil ji Johann, když strkal ruku do kádě, aby figurky vyndal, „pořádně by tě to bolelo. Kapalina v téhle kádi je schopná prožrat se během několika vteřin většinou živých buněk, pocházejících ze Země. Ale svým účelům slouží dokonale."

Otřel figurky do šortek a pak je rozestavil po podlaze. „Tohle," vysvětlil Marie, „je sedm tvých předků, přesně jak vypadali toho rána, kdy jsme opustili Mars. Zprava tu máme sestru Vivien v jejím michaelitském rouchu, Annu Kasperovou..."

„Počkej chvilku!" zarazila ho Maria. „Začínám se ztrácet. Myslela jsem, že jsi říkal, že v té lodi odletělo z Marsu jedenáct lidí."

„Přesně tak," potvrdil Johann. „Z důvodů, které ti nejsem schopen vysvětlit, byli do onoho stříbrného válečku, jenž byl vložen do těla tvé matky, zahrnuti pouze tví příbuzní. Proto tu nikde nenajdeš zpodobnění bratra Josého a sestry Nuby, dvou michaelitů, kteří z naší skupinky jako jediní zachovali celibát."

„Takže to dává dohromady devět," přemýšlela nahlas Maria.

„Plus já a sestra Beatrice," dodal pseudo-Johann. „Tím máme všech jedenáct." Poodstoupil o několik kroků a sebral světle modrý váleček. „Tohle je sestra Beatrice," poznamenal. „Vždycky trochu zvláštní, jako ve skutečném životě."

„Dobře," řekla Maria. „Počty jsou tedy jasné." Sklonila se k zemi a začala si figurky jednu po druhé prohlížet. „Z toho, co jsi mi zatím pověděl," prohlásila, „bych tipovala, že tohle musí být Fernando se Satoko, ten další michaelita je bratr Ravi a tihle dva Kwame a Yasin..."

ČTYŘI

ZPOČÁTKU MĚL JOHANN díky Mariinu častému přerušování problémy vůbec se svým vyprávěním nějak pokročit. Neustále ho zahrnovala otázkami, v jakém příbuzenském vztahu s jednotlivými osobami, reprezentovanými figurkami, přesně je.

„Když chvíli vydržíš," řekl jí znovuzrozený Johann se zcela autentickým rozzlobením, „dozvíš se na všechny své otázky odpověď. Nemůžeš dokonale ocenit, jak jsi vlastně jedinečná, jako poslední žijící potomek všech zde zastoupených lidí, stejně jako Beatrice a Johanna, dokud si nevyslechneš všechno, k čemu všemu došlo."

„Dobře," uznala Maria, neboť si uvědomila, že se její vlastní netrpělivost zase jednou vymkla z kontroly. „Budu se snažit poslouchat pozorněji."

„V té chvíli," pokračoval Johann, „kdy gigantická koule, úplně stejná jako tahle, pohltila loď, která nás odnesla z povrchu Marsu, neměl nikdo z nás nejmenší ponětí, co se s námi má stát. Jistě bychom všichni propadli panice, nebýt uklidňující jistoty sestry Beatrice, která byla naprosto přesvědčená o tom, že našimi zachránci jsou boží andělé, a proto se nám nemůže přihodit nic špatného..."

Maria skutečně držela svou zvědavost na uzdě a Johann tedy mohl v klidu převyprávět, jak byla Beatrice a skutečný člověk, z něhož byl sám rekonstruován, odděleni od ostatních. Stručně shrnul hlavní události prvních osmi let, přičemž hojně čerpal také z toho, co mu po opětovném shledání vypověděla Vivien. Omezil se na popis klíčových mezníků života každého jednotlivce a vynechal veškeré podrobnosti o svém vášnivém milostném vztahu s Beatricí. Pokaždé když se zaměřil na některou určitou postavu, sehnula se Maria pro figurku dané osoby, aby obrazům, které si během Johannova příběhu vytvářela v mysli, dodala na hodnověrnosti.

Yasinem byla fascinována i odpuzována zároveň. „Takže ty věříš," vložila se do krátké mezery v Johannově vyprávění, „že ho

stužky záměrně přivedly na ostrov, protože jste se spolu se sestrou Beatricí pohlavně nestýkali? Proč by to dělaly? Musely ho přece také pozorovat a vědět, jaký je.“

„Při znovuzrození mi bylo do paměti přidáno jen poskrovnu informací o bytostech, které mne přivedly opět k životu,“ prohlásil Johann. „Nemám nejmenší ponětí o žebříčku jejich hodnot ani jejich motivacích. S jistotou však vím, že skutečný Johann byl pevně přesvědčen o tom, že Yasinův příchod není zcela náhodný. Věřil, že Yasin byl na ostrov poslán mimozemšťany, vládnoucími kouli, jako součást dodatečného experimentu, který na zachráněných lidech prováděli.“

V tomto bodě se pseudo-Johann odmlčel a velice lidsky si povzdechl. „Beatrici jsem o tom však nikdy přesvědčit nedokázal,“ podotkl smutně. „Dokonce ani poté, co ji Yasin znásilnil a ona otěhotněla. Byla stále přesvědčená o tom, že za všechno jsou zodpovědní boží andělé a že dokonce i v těch nejohavnějších činech se ukrývá nějaký jejich záměr. Stejně jako nebyla ochotná přijmout myšlenku na lidskou podlost, nenechala se také nikdy přemoci pesimistickými náladami.“

Po těch slovech zůstal Johann opět několik vteřin tiše. Když Maria viděla emoce, odrážející se v jeho tváři, nechtělo se jí věřit tomu, že má před sebou jen stroj, a ne skutečného člověka.

Náhle se Johann postavil. „To mi připomíná,“ prohlásil, „že bych měl pomalu začít s Beatriciným vývojem. Bude to trvat déle než u ostatních. A když už jsme u toho, protože tě očividně zajímá víc, kdo tví předkové byli než příběhy jejich životů, mohl bych rovnou přidat i ostatní postavy a celý mimozemský zvěřinec, který zbytek mého vyprávění doprovází.“

Sesbíral všechny zbylé kuličky, jak černé, tak ty s proužkem, a všechny je vhodil do pravé kádě, kde se předtím vyvíjely i ty bílé. Pak přistoupil ke čtvrté kádi od konce a něžně do ní upustil světle modrý váleček.

„Tohle je ostatně vhodná chvilka na přestávku,“ oznámil Marie po svém návratu. „Až se tihle zbývající vyvinou, budeš se moci setkat se všemi svými předky a sestavíme tvůj rodokmen.“ Usmál se. „Pak mě snad necháš dovyprávět i zbytek mého příběhu.“

ZATÍMCO KULIČKY V KÁDI podstupovaly miliardy chemických reakcí, které je postupně promění ve figurky, potřebné pro dokreslení zbytku Johannova vyprávění, natáhla se Maria na matraci. Jak tam tak ležela, stále si musela opakovat, že to, co se kolem ní děje, je opravdu skutečné, a ne jen nějaký bizarní sen nebo halucinace. Dokonce ani v jejím neobyčejném životě se dosud nepřihodilo nic ani vzdáleně tak úžasného jako všechno, co zažila od okamžiku, kdy vstoupila do této koule.

Klidně se tu bavím se svým znovuzrozeným dědečkem, nebo pradědečkem, pomyslela *si. Ty částicové bytosti z neznámého důvodu využily svou pokročilou technologii, jakou by žádný člověk ani nebyl schopen pochopit, k tomu, aby ho zachovali pro potomstvo. Uložili také spoustu dodatečných dat pro tvorbu figurek, představujících lidi a stvoření, která hrála v Johannově* životě klíčovou roli. Maria se usmála. *A to je všechno buď skutečnost, nebo jsem se naprosto zbláznila.*

Musela si na chvilku zdřímnout, neboť když zaslechla Johannovo volání, zdálo se jí, že uběhlo teprve pár minut. „Pojď sem," zval ji, „ať tě mohu seznámit s celou tvou rodinou. Uspořádal jsem všechny tak, aby se ti v nich snáze orientovalo."

Na podlaze na druhém konci místnosti vyrovnal Johann všechny lidské figurky, včetně oněch deseti, které se vyvinuly z černých kuliček, do přesných řad. „Přestože jsem přesvědčen, že to možná nadělá víc škody než užitku, nejprve ti všechny představím," prohlásil. „Později, společně s příběhem, se o vlastnostech a osobnostech svých jednotlivých předků dozvíš víc."

Pokynul Marie, ať se postaví vedle něj. „Tak úplně vzadu, v první řadě," začal, „je původní skupina tvých příbuzných, kteří opustili Mars, bez Beatrice a Johanna, které jsem v našem schématu znázornil kusem látky ze svých šortek. Ten kousek vedle Yasina je pochopitelně Beatrice. A ten po pravém boku Vivien, to je Johann.

Zcela na levém okraji zadní řady stojí Fernando a Satoko. Když se podíváme do řady před nimi, najdeme jejich dceru Keiko. Vedle Fernanda se Satoko se pak setkáváme s Kwamem, dále s Vivien a s kouskem látky, který zastupuje mne samotného, když jsem byl ještě naživu. O jednu řadu vpřed, po Kwameově straně, stojí před Vivien jejich syn Jomo, který se oženil s Keiko..."

Zasvětit Mariu do všech složitých vztahů v jejím rodokmenu trvalo Johannovi téměř hodinu. Část té doby samozřejmě padla na zodpovídání jejích dotazů, při nichž bez ustání opakoval: „Kdybys mě nechala nejdřív dovyprávět celý příběh, jak jsem navrhoval, nebyly by tyhle otázky nutné.“

Nakonec měla Maria ve všem jasno a Johann mohl pokračovat ve vyprávění. Podal jí figurku drápatce, která se zatím v kádi vyvinula z jedné kuličky s proužkem. „Tohle je onen tvor,“ vysvětlil, „který k smrti děsil tvou jmenovkyni, první Mariu, na naší plavbě přes jezero. Škoda že se nemůže hýbat, protože jedině tak bys získala skutečný obrázek o tom, jak příšerně se svými druhy působil, když obklíčili naši loďku.“

Pokaždé když v příběhu hrálo významnou roli nějaké mimozemské stvoření, předal Johann příslušnou figurku Marie. S pochopením pro své vlastní hrdinství popsal bitvu s dravcoslonem, po níž maskouni propustili první Mariu. Protože všechny repliky byly přesně v poměru jedna ku deseti, mohla si Maria udělat představu o jeho nesmírné velikosti.

„Takže by tě tohle stvoření nepochybně zabilo,“ zeptala se s dravcoslonem v ruce, „kdyby tvůj maskounský přítel Jizva jeho pozornost v poslední minutě neodlákal?“

„Ano,“ přitakal Johann. „Byl to od Jizvy úžasný čin nesobecké statečnosti. Částečně právě na základě této události skutečný Johann v následujících letech často filozoficky rozjímal o podobnostech a rozdílech mezi množstvím mimozemských tvorů, s nimiž se v průběhu odysey svého života setkal. My lidé, z mého úhlu pohledu, jsme souborem chemikálií, který se jedinečným procesem vyvinul k vědomí. Nicméně se k podobnému vědomí vyvinuly i další chemikálie, i když zcela rozdílnými cestami, a sdílejí s námi některé společné hodnoty. Je možné, že existují nějaká obecně platná pravidla, která celý proces řídí? Lze na základě nějakých vyšších pravd nebo přírodních zákonů, které jsme my lidé zatím neobjevili, přesně statisticky vyjádřit pravděpodobnost výskytu života a inteligence?“

Poté se Johann odmlčel. Ani Maria dlouhou dobu nic neříkala. „Byl skutečný Johann také tak hluboký myslitel jako ty?“ zeptala se nakonec.

Zasmál se. „Věřím, že jsem znovuvzkříšením skutečného Johanna,“ prohlásil, „nebo se mu alespoň velice blížím. Nemám samo-

zřejmě žádnou možnost, jak zjistit, jestli skutečný Johann opravdu přemýšlel tak jako já. Nicméně podle jeho života a spousty zkušeností je vysoce pravděpodobné, že si vypěstoval neobyčejně široký rozhled o vesmíru.“

JOHANN PŘEVYPRÁVĚL PASÁŽ o pobytu své rodiny ve sluji a o následném transportu na planetu se dvěma měsíci. Zatímco se dramaticky propracovával k popisu útoku branků za noci dvojího úplňku, podal Marie figurky neppa, chřestilky a speštěra.

„No nazdar!“ prohlásila, když nejnovější stvoření položila vedle drápatce, maskouna a dravcoslona. „Teď už chápu, proč jsi o celé té skupince mluvil jako o zvěřinci.“

„Ale nejhroznější tvor ze všech, brank, zvíře, které má na svědomí smrt téměř všech tvých předků, včetně mě, tu zatím není. Zkus si představit,“ řekl a zvedl jí figurku branka nad hlavu, „tisíce a tisíce těchto stvoření, jak zaplňují celou oblohu a děsí svým pronikavým *brank brank brank* všechno živé.“

Marie nedělalo potíže vžít se do strachu, jaký museli brankové vyvolávat. Na základě Johannova vyprávění však nedokázala pochopit, proč někdo vůbec zůstával na pevnině a neplaval na ostrůvek.

„Abych byl zcela upřímný,“ vysvětlil Johann, „musím říct, že ostatní vážně pochybovali o tom, zda se Beatricina zjevení, která jsem popisoval, skutečně udála. Koneckonců, nikdo kromě mě ji nespatřil, dokonce ani její dcera. ‚Proč chodí stále jen za tebou,‘ ptal se mě častokrát Ravi, ‚a ne za všemi? Pak by bylo mnohem snazší uvěřit, že k onomu zjevení skutečně došlo a nejedná se jen o nějakou touženou halucinaci ve tvé hlavě.‘“

Když Johann dokončil svůj příběh o noci dvojího úplňku, včetně svého vlastního pozření královnou branků, přepadl Mariu mocný zármutek. „Takže já jsem jediná, kdo zbyl,“ řekla tiše. „Po všech těch letech, po všech těch neskutečných dobrodružstvích jsem jediný pozůstalý člen téhle neobyčejné rodiny.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Johann.

Mariu zahltil nával emocí; většinu z nich ani nebyla schopná pochopit. „Mohl bys mě tu nechat chvíli o samotě?“ poprosila Johanna. „Chtěla bych si všechno, co jsi mi řekl, ještě jednou nechat projít hlavou.“

Johann zamířil od ní k ostatním kádím. Jak tak Maria hleděla na tváře figurek, rozestavených před sebou na podlaze, a znovu v mysli naslouchala příběhům jejich životů, připadala si náhle hrozně malá. „Díky vám všem," zašeptala pokorně. „Za vaši vytrvalost, odvahu, neochotu přijmout porážku. Bez vašeho hrdinského úsilí bych tu dnes nebyla."

A právě v tom okamžiku jí do mysli pronikla ta nesmírná pravda a ona prozřela. *Můj život je vlastně absolutní zázrak*, napadlo ji.

JOHANN PODAL MARIE nádhernou ženskou figurku, oděnou do splývavého modrého roucha s bílými proužky po stranách. „Tohle," řekl, „je sestra Beatrice ve svém biskupském hávu, přesně jako v době, kdy jsem se s ní na Marsu setkal poprvé."

„Je překrásná," prohlásila Maria, a než ji opatrně postavila mezi ostatní, podrobně si ji prohlédla.

„Jistě, ovšem vnější krása, to u ní byl jen začátek," podotkl Johann. „Krása, kterou nosila v sobě, dalece předčila vše, co se dalo spatřit na povrchu. Nikdy jsme se já, ani například Vivien nesetkali s jinou lidskou bytostí, která by byla od základu tak dobrá.

Byla dokonalou michaelitskou kněžkou. Ovšem sestra Beatrice nemyslela nikdy, ani před svým vysvěcením, sama na sebe. A poté co se přidala k řádu, stala se příkladem pro všechny ostatní. Byla hotový zázrak."

Maria si povšimla obdivného pohledu v Johannových očích, když se díval dolů na figurku. „Asi jsi ji hodně miloval, viď?" zeptala se.

Johann pomalu vzhlédl. „To by bylo nedorozumění," prohlásil a v hlase se mu jasně odrážely i emoce. „Zbožňoval jsem ji jako přítele i jako ženu. Byla zdaleka tou nejdůležitější osobou mého života."

„A milovala ona tebe?" zajímala se Maria.

Johann na okamžik zaváhal. „Ano," řekl pak, „nejvyšší možnou měrou. Její láska ke mně však byla podřízena lásce k bohu a lidskému rodu."

Po těch slovech se odmlčel. Jak ho Maria pozorovala — i jeho pohled, upřený na protější stěnu, jako by byl jen obyčejným člověkem, vzpomínajícím na zvláštní chvíle svého života — znovu ji uchvátil úžas nad fantastickými možnostmi technologie, která ho oživila.

„A dospěli jste vy dva někdy k jasnému rozhodnutí, kdo měl pravdu?“ zeptala se.

„Co máš přesně na mysli?“ nechápal Johann.

Maria ukázala na stužku, která se právě objevila v místnosti a zvolna letěla směrem k nim. „Je to jeden z božích andělů, nebo prostě jen vyvinutá mimozemská bytost?“

Johann dlouhou dobu neodpovídal. „Z čistě lidské perspektivy,“ prohlásil nakonec, „jsme měli oba s Beatricí svým způsobem pravdu. Stužky mají ve svých rozličných podobách všechny vlastnosti, které lidé obyčejně připisují andělům. V doslovném smyslu jsou však zároveň i mimozemskými tvory.“

Pokrčil rameny. „Víš, ono možná zase tolik nezáleží na tom, co jsou. Důležité je to, že vůbec existují.“

Stužka se jim teď vznášela přímo nad hlavami. Jako obyčejně Maria nedokázala spustit zrak z jiskřivých tančících částeček, poskakujících sem a tam uvnitř její zářivé proměnlivé struktury.

V tom okamžiku k nim začala vznešeným plynulým pohybem kráčet Beatrice. Když se k nim blížila, tvář jí ozdobil nádherný úsměv.

„Jak jsi viděla,“ poznamenal Johann, „ani jedna z ostatních figurek nebyla obdařena žádnou vlastností, která by jim dodávala zdání lidskosti. Ale Beatricin úsměv, zázračná modř jejích očí a vznešenost pohybů zůstaly pro potomstvo zachovány. A ještě jedna věc...“

Stužka se náhle natáhla a dotkla se Johanna, čímž přerušila, co chtěl říct. Zůstal na ni chvíli hledět a pak se otočil k Marie. „Tvůj čas vypršel,“ oznámil jí. „Loď, která tě má odvézt zpět do Uzlu, už čeká venku.“

Maria chvíli přeskakovala pohledem ze stužky na Johanna a zpět. „Ono to s tebou mluvilo“ vydechla nevěřícně. „A ty jsi tomu rozuměl?“

Johann se znovu usmál. „Jistě,“ potvrdil. „Ale to by tě snad nemělo překvapovat. Nejsem úplně přesné znovuvzkříšení toho Johanna, který byl tvým dědečkem nebo pradědečkem. Disponuji jistými dodatečnými schopnostmi.“

Maria znovu pohlédla na stužku. „Ale já ještě nejsem připravená odejít,“ namítla. „Mám ještě spoustu otázek.“

„Bohužel se nedá nic dělat,“ odvětil Johann.

Maria pokrčila rameny. Stužka zůstávala na místě, nehybně se nad nimi oběma vznášela. Když Johann nic dalšího neříkal, Maria se sehnula a sebrala figurku Beatrice. „Smím si tohle nechat?“ zeptala se. „Je tak nádherná...“

Johann přikývl a vykročil přes místnost. Na opačné straně v rohu už na Mariu čekala kapsle s průhledným oknem, v níž před několika dny přicestovala. Její dveře byly otevřené.

Když došli ke kapsli, Maria se obrátila na Johanna. „Takže předpokládám, že bychom se měli rozloučit,“ vypravila ze sebe s obtížemi. Vzhlédla ke kopii muže, který byl jejím dědečkem nebo pradědečkem, a snažila se potlačit vlastní sklíčenost. Přistoupila k němu, položila mu hlavu na prsa a objala ho.

„Děkuji ti,“ řekla. „Moc ti děkuji.“

Na několik vteřin ji i on tiše objal, ale poté ji od sebe něžně odstrčil. Vzal jí z ruky Beatricinu figurku a podržel si ji před očima.

„Nebyl jsem k tobě zcela upřímný,“ řekl. „Miloval jsem Beatrici s takovou vášní, že druhý podobný cit jsem za celý svůj život nepoznal. Zdaleka předčila veškeré mé nejsmělejší očekávání jako přítelkyně, družka i milenka. Nikdy jsem se z její smrti doopravdy nevzpamatoval.“

Maria s udivením sledovala, jak mu po tvářích stékají slzy. „Měla také ten nejnádhernější hlas, jaký jsem kdy slyšel. Poprvé když jsme se na Marsu setkali, těsně před Vánoci...“

Vtom figurka v jeho dlani, ani ne metr od Mariiny tváře, otevřela ústa a začala zpívat. „Svatá noc... Hvězdy jasně září... Této noci narodil se Spasitel... Přej světu klidný spánek, zbav nás hříchu a klamu...“

Marie naskočila na rukou husí kůže a oči se jí spontánně zalily slzami. Nedokázala uvěřit, že by jakýkoli člověk, který kdy žil, měl tak překrásný hlas. Stála a hleděla před sebe, rozechvělá, omámeně naslouchala písni drobounké Beatrice.

„Padněte na kolena... Slyšte kůry nebeské... Noci svatá... kdy Kristus narodil se nám.“

Maria s Johannem, oba tiše a každý sám pro sebe, plakali, dokud Beatrice nedozpívala. Pak se Maria svezla Johannovi do náruče a nechala svými vzlyky vzlínat na povrch tisíce emocí, které ji zaplavovaly.

„To bylo nádherné,“ zašeptala. „Tak neuvěřitelně nádherné!“

Johann ji pevně stiskl. Natáhla se a něžně mu setřela slzy z tváře.

„Už musíš jít," řekl jí tiše.

„Já vím," odvětila.

Podal jí zpět figurku Beatrice, kterou si Maria láskyplně přitiskla k hrudi. Zamávala na rozloučenou a pozadu vstoupila do kapsle. V příštím okamžiku se rovníkové rty obří koule zlehka pootevřely a Mariina kóje vyrazila do vesmíru. Červená kulová loď i tunel byly dosud na svém místě. I Orel ve svém létajícím talíři stále parkoval na opačném konci rudého tunelu.

Na konci chodby ležel její skafandr. Položila opatrně Beatrici na podlahu vedle sebe, oblékla se do něj a nasadila si helmu. Když pak oblek překontrolovala a náležitě upravila, sebrala figurku a prošla koncem červeného tunelu přímo do talířovité lodi.

Mechanicky si připjala bezpečnostní pás.

„Jaké to bylo?" zeptal se přátelsky Orel.

Maria nedokázala odpovědět. Nebyla schopná najít slova, jimiž by své zážitky popsala. Prostě jen přikývla hlavou.

Orel si všiml figurky v její ruce. „Co to je?" zeptal se.

Maria obrátila oči ke svému průvodci. „Zázrak," odpověděla nakonec. „Další ze zázraků života."